

Giới thiệu Cô Nương, Thỉnh Tự Trọng

Cô Nương, Thỉnh Tự Trọng của tác giả Thanh Phong Bất Giải Ngữ là câu chuyện vui nhộn cũng không kém phần lãng mạn xoay quanh cuộc sống của một cô nương chương quây...

Ai đến thành thì cũng phải nghe qua danh tiếng của cô - Kinh Bạc, thân nữ nhi nhưng bản sắc anh hùng. Lời đồn xa gần đều nói rằng tự tay nàng có thể dẹp hết một lũ cường đạo, tham gia hội thi thì đánh bại cả lũ anh tài hào kiệt. Liệu lời đồn ấy có phải là hơi quá ???

Giang hồ rộng lớn, vô lâm cao thủ đã đến tai. Lần này sẽ là một sự đối đầu kịch tính giữa những con người tự xưng là thiên hạ không có người thứ hai .!!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nương, Thỉnh Tự Trọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Trong thành có nữ nhân tên Kinh Bạc...

Mùa xuân năm thứ chín Nguyên triều, một thế hệ hiền quân đế Nguyên băng hà khi còn trẻ, Tương Vương lên ngôi, sửa niên hiệu là Đại Đồng.

Từ đây, Hoàng triều tiến nhập một tên hôn quân, lại không còn là thời đại hòa bình. May mà vị hiền quân tiền nhiệm đã vì Hoàng triều đánh hạ rắn chắc căn cơ, bởi thế năm đầu tiên của Đại Đồng thiên hạ còn có thể miễn cưỡng duy trì cảnh tượng thịnh thế.

Mà dân chúng phát hiện hôn quân tân nhậm này trừ bỏ thật sự mê muội bên ngoài, tựa hồ không có tính bạo ngược hung tàn, lại bắt đầu lạc quan mà tiếp tục hướng về cuộc sống phía trước. Loại này tổ chất tích cực quốc dung quốc mạo quốc dân, tập trung thể hiện ở các ngành giải trí vui sướng hưởng vinh tại kinh thành.

Vua không nghe thấy, quán trà Tiêu Dao, phẩm hương trà hiểu rõ chuyện thiên hạ. (Min: câu này đại ý là vừa uống trà vừa 888 chuyện thiên hạ á ^^~)

Vua không nhìn thấy, tài từ giai nhân, trăm ngàn cuốn đều ở Hoan Hi Thiên.

Cũng có thành tây Ngõ Phấn Hồng, bao nhiêu phong lưu táng này hương*.

(*: hiểu như hương tiêu ngọc vẫn: chết)

“Hôm nay tiểu lão nhân muốn nói chính là Hoan Hi Thiên này!”

Trong quán trà Tiêu Dao, người hầu trà Trương lão nhân nói xong nhẹ nhàng nâng nắp, nhìn quét một vòng, vừa lòng khi nhìn thấy vẻ mặt hào hứng tò mò của khách nhân, chỉ trừ bỏ một vị cô nương dựa vào cửa sổ. Vị cô nương một thân váy sam nữ tử tử kia, tóc lại cột cao kiểu nam tử, trên mặt là vẻ vô nghĩa chán nản, giống như đang đợi người, không một chút hào hứng.

Trương lão nhân dương cao thanh âm

“Hoan Hi Thiên là một hiệu sách, hơn nữa còn là hiệu sách lớn nhất kinh thành, tuy rằng nghe tên giống như một cái tiêu hồn động, trên thực tế ... trên thực tế nó thật đúng là một nơi có tiếng cũng có miếng*!”

(*: sự thật cũng giống như lời đồn)

Mọi người hiểu trong lòng mà không nói cười.

“Nói là hiệu sách lớn nhất, thì kinh sử từ tập thì từ thi họa, nên có lại không có. Nhưng nếu nói không phải là hiệu sách, đây quầy đây tiệm kia, không là sách với sách sao? Lại nói tới văn thư đi, sách khác tiểu lão nhân không dám nói, nhưng là sách của Hoan Hi Thiên kia nha, tiểu lão nhân lấy đầu đảm bảo, nó thật đúng là nhất thiết thực thực tái hiện lại!”

Mọi người đập bàn cười to, ào ào phụ họa đồng ý.

“Người ta nói Hoan Hi Thiên này nổi danh nhất, ngoại trừ sách ra, còn có chương quây. Vị chương quây này thực không đơn giản, họ Phạm khuê danh là Kinh Bạc, rõ ràng là một nữ nhân cực kì xinh đẹp nga, cử chỉ hào phóng lại hơn hẳn nam nhi, nên được người ta đặt hiệu là ‘nữ Kinh Bạc ...’

Đoạn truyện này cũng không biết đã kể bao nhiêu lần, mọi người nghe lần nào cũng như thấy món ngon. Chương quây cũng lắng nghe, có người tính tiền cũng không để ý.

Trước quầy một nam tử thân màu xanh nho sam, trên tay cầm một cái túi hình vuông, bộ dáng nhìn thật thư sinh, thấy thế chỉ có thể yên lặng lưu lại ngân lượng. Thâm nghĩ kinh thành quả nhiên không giống các nơi khác, văn hóa phong mạo như vậy, dân chúng đối với kinh sách xem trọng như thế, cái gọi là nghe thấy nói mà vui, cũng chính là như vậy. Khi dàn xếp mọi chuyện ổn thỏa xong, nhất định phải ghé qua cái hiệu sách Hoan Hi Thiên kia một phe mới

được.

Nghĩ như vậy, thư sinh cất bước vượt qua cửa, bỗng phía trước một đạo thân ảnh phong trần vọt tới, hần nể tránh không kịp một cái lao đảo về phía hướng quầy. Chường quầy lúc này mới phản ứng lại, liên thanh nói “Không có việc gì đi không có việc gì đâu, sau đó đi đỡ vị thư sinh kia, đỡ được một nửa lại nghe thấy trên đường ầm ỹ, ngẩng đầu nhìn thấy tình hình trên đường, quá sợ hãi, vội vàng buông tay chạy qua xem.

Bị chường quầy vừa đỡ liền thả, vị thư sinh lại tiếp tục chống bốn vó lên trời một lần nữa.

Thì ra là Trương lão nhân kia ăn ở nhàn rồi không có việc gì làm đem nữ chường quầy của Hoan Hi Thiên ra nói, đã chọc giận đến nam tử phong trần kia, lao vào tính đánh. Mọi người cản ngăn can ngay, vây xem vây xem, thật là náo nhiệt biết bao.

Trong hỗn loạn, một thanh âm cô cùng thanh thoát dễ nghe vang lên. “Tử Sách, quên đi, chúng ta đi thôi.”

Chủ nhân của thanh âm là cô nương ngồi bên cửa sổ kia. Nàng đưa tay đặt lên cánh tay nam tử, làm cho hần nguyên bản đang là một con sư tử nổi giận trong nháy mắt biến thành một con mèo con mềm mại.

“Phạm chường quầy, ngươi còn chưa trả tiền trà...”

Cô nương kia khanh khách nở nụ cười, hướng về phía Trương lão nhân nháy mắt, động tác quyến rũ như vậy làm cho Trương lão nhân nét mặt đã già nua cũng nhìn không được hiện lên một chút đỏ sẫm.

“Ngươi cũng biết gọi ta là Phạm chường quầy rồi sao? Trước mặt ta cả ngày nói cho mọi người việc tư của ta cũng Hoan Hi Thiên, chúng ta còn chưa có thu vụng ngôn phí của ngươi, giờ ngươi còn muốn tiền trà? Còn chưa nói tới, mới vừa rồi Tử Sách muốn đánh ngươi cũng là ta cứu ngươi, ngươi chẳng lẽ không mời ta được một chén trà tạ ơn?”

Một câu nói làm cho mọi người trong quán trà á khẩu không trả lời được.

Hai người hướng cửa mà đi, vừa tới cửa, Thư sinh vừa mới đứng dậy được vội vàng nghiêng người tránh đi, không ngờ cô nương kia lại dừng lại. Lấy tay đẩy đẩy nam nhân đang đi bên cạnh, “Mau, xin lỗi người ta.”

Nam nhân bĩu môi, thuận miệng nói câu thật có lỗi, cô nương kia tựa hồ không hài lòng, nam nhân lại không bình tĩnh muốn lấy bạc ra. Thư sinh vội vàng hướng hai người kia xua tay, thanh âm ôn hoà nói: “Tại hạ không có việc gì, hơn nữa tại hạ tin tưởng vị công tử này cũng không phải cố ý, sớ dĩ không cần phải đền tiền. Chỉ là vị công tử này ngày sau đi đường nên cẩn thận một chút mới tốt, tại hạ da thô thịt dày quãng ngã cũng không có gì, nếu là đánh lên người già hoặc tiểu hài tử...”

“Dong dài!” Nam nhân hung hăng trừng mắt liếc hần một cái, kéo cô nương kia liền bước nhanh đi ra ngoài.

“Nếu là đánh lên người già hoặc tiểu hài tử sẽ không tốt lắm.” Thư sinh vẫn muốn bổ sung nói hết lời muốn nói.

Mọi người ở đó thấy hai người kia đã đi xa, mới lại dám thì thầm nói.

“Cũng chỉ có nữ Khinh Bạc kia mới trị được Tiểu Bá Vương này!”

“Không phải người bình thường làm sao có thể cho là một đôi, cuồng nam lãng nữ thôi ~”

Thư sinh nghe xong nhũn mảy, bước ra ngưỡng cửa một chân lại thu trở về, xoay người mặt hướng mọi người, nghiêm mặt nói: “Các ngươi nếu là đối với hai vị công tử tiểu thư kia có ý kiến, sao không giáp mặt nói rõ ràng? Thánh hiền có câu phi lễ chớ ngôn, sau lưng vụng nghị người khác, chính là phi quân tử. Thánh hiền lại nói, trong lòng không muốn, cần biết hôm nay gây việc gì cho người khác, ngày sau đem báo cho mình. Chư vị đều sửa chữa lại đi.”

Lời vừa nói ra, trên đường yên tĩnh một lát, tất cả mọi người dùng ánh mắt xem đồ điện để nhìn thư sinh kia.

“Đi!”

Hư tiếng vang lên, thư sinh cũng bị đẩy rời khỏi quán trà.

Quán trà chường quầy đang tính bàn tính cười nhạt, “Không nói xấu sau lưng người khác, ta còn mở quán trà này làm gì? Tiên đế biết chúng ta nghị luận triều chính bố trí hậu cung mọi sự đều chính là ý tứ thêm vụng ngôn thuật, ngươi tên thư sinh ngốc không thú vị này, có quyền gì bắt chúng ta cảm ngôn? Sĩ nhân(người hiền) nằm mơ!”

Trong thành có một Hoan Hi Thiên, Hoan Hi Thiên có nữ chường quầy.

Chường quầy họ Phạm tên Khinh Bạc, tam tông tứ đức có như không.

Xuất đầu lộ diện cứ như thường, thụ thụ tương thân không kiêng kị.

Cử chỉ phóng đãng như sắc nữ, đánh lui hết thiếu niên anh tài.

Đây là bài về tiểu nhi ba tuổi trong thành đô không ai không biết.

Vài câu trước Phạm Kinh Ba đều thừa nhận, hơn nữa không cho rằng si mà cho rằng vinh, nhưng một câu cuối cùng nàng không dám gật bừa.

Cái gì “Cử chi phóng đảng như sắc nữ, đánh lui hết thiếu niên anh tài.”, nói giống như nàng chuyên bụng đói ăn quàng, chỉ cần là khuê trung thiếu niên nàng liền phải muốn nhúng chàm một phen vậy. Đó thật là thiên đại oan uổng a! Nàng Phạm Kinh Ba tốt xấu cũng làm người 2 kiếp, cử tử nhất sinh, xuất nhập cung đình, trà trộn phố phường, gặp qua nam nhân có thể nói không ít, sao lại tùy tiện không chọn lựa kĩ càng như vậy?

Phạm Kinh Ba luôn luôn cho rằng, nam nhân thôi, dù sao cũng phải có nhất nghệ tinh. Hoặc là ra được phòng khách, hoặc là vào trong phòng bếp, hoặc là trí kế vô song, hoặc là võ công cao cường, nếu là văn võ tài mạo đều không được, ít nhất cũng phải thượng được giường.

Trong thành toàn thiếu niên bang nhược, có mấy người phù hợp điều kiện?

Còn văn phong thì sao, bọn người vụng trộm đưa nàng tờ giấy mời nàng chỉ đạo bọn họ đi gặp chu công đều là quỷ bất thành?

Nàng thấy thật kì quái, nàng một cô nương qua tuổi hai mươi, ngay cả tình nhân cũng không có, tự nhận trừ bỏ chức nghiệp cần xuất đầu lộ diện ở ngoài cũng không có hành vi nào rất quá trớn, vậy thanh danh “Kinh nghiệm phong phú, phá đồng nam vô số” kết quả là thế nào truyền ra ?

Thôi thôi, dù sao nàng từ khi phát hiện bản thân trọng sinh* tại thời không này liền chưa từng có ý định lập gia đình. Thanh danh này cũng hay, thật sự giá trị không được vài đồng tiền bạc, nhưng thật ra nghĩ theo một góc độ khác, như chuyện xấu của nàng bay đầy trời vì Hoan Hi Thiên làm tuyên truyền miễn phí, chẳng phải tốt hay sao?

(*trọng sinh: bị xuyên qua đến một thời điểm, không gian khác, đầu thai kiếp khác, nhưng vẫn nhớ được kí ức của kiếp trước.)

Nàng bên này tính toán đánh cho đom đóp rung động, bên kia, người xưng kinh thành Tiểu Bá Vương Chu Tử Sách lại vì nàng phiền não không thôi.

“Tiểu Phạm, nàng nhất định phải làm nữ chương quỳ của Hoan Hi Thiên sao?”

Chu Tử Sách ngũ quan đều nhanh nhẹn thành một đồng, còn nàng thì nhất phái thành thoi, “Đương nhiên. Nếu là vì những người này nói huyền thuyên nhảm chán mà quăng mất bát com của bản thân, kia cũng quá choáng váng.”

Nhìn Chu Tử Sách vẻ mặt ngưng trọng, tựa hồ nổi lên cái gì, Phạm Kinh Ba trong lòng yên lặng đếm ngược: ba, hai, một, đến.

“Tiểu Phạm, nàng đồng ý gả cho ta liền cần bản không cần lo lắng chuyện bát com.”

Đối mặt lần cầu hôn thứ một trăm linh một này, Phạm Kinh Ba thờ dài một hơi, theo phép lịch sự trả lời: “Tử Sách, chúng ta không có khả năng, người là thiếu tướng quân tuổi trẻ đầy hứa hẹn, ta lại là thứ nữ của lão đại có tiếng xấu gả không ra, thật sự là không tương xứng.”

Chu Tử Sách có chút trào phúng cười, “Nàng vừa nói là ví dụ về môn đăng hộ đối sao?”

Phạm Kinh Ba khó được thu hồi không chút để ý tươi cười, nghiêm mặt nói: “Kia không phải là ví dụ, cũng không phải thành kiến, là chân lý. Điểm này, thật rõ ràng, ta cùng với người nhà của người đều có chung nhận thức.”

Chu Tử Sách nhíu mày, “Người nhà? Bọn họ làm gì nàng sao?”

Phạm Kinh Ba vẻ mặt lại trở nên lười nhác, “Người còn nhớ rõ khi người nhập quân doanh thụ huấn nửa năm viết cho ta mấy phong thư không?”

“Sáu phong.” Không chút do dự trả lời. Mỗi tháng một một phong, hẳn nhớ rất rõ ràng.

Phạm Kinh Ba gật gật đầu, “Đúng là sáu phong, bất quá ta chỉ lấy năm phong, chắc là trong đó có một phong đưa làm đi tướng quân phủ. Người cũng biết, người mỗi một phong thư đều là lấy câu hôn làm kết cục, đại khái là Chu tướng quân nhìn thấy, vì thế hẳn tức giận ra thông cáo thiên hạ về lập trường của tướng quân phủ.”

Chu Tử Sách biến sắc, vội la lên: “Thông cáo thiên hạ? Cha ta rốt cuộc làm cái gì?”

Phạm Kinh Ba hơi hơi nhíu nhíu mày, lắc đầu, “Việc đó để ta nói thật sự không tốt lắm, người hôm nay mới từ quân doanh trở về, nói vậy còn chưa hỏi phủ, người trở về nhìn xem, thì sẽ rõ mọi chuyện thôi.”

Chu Tử Sách biết nàng không muốn nói tuyệt đối sẽ không nói, vì thế vừa nghe lời này, lập tức xoay người đứng lên, chạy đến bên cây cột ngựa, cưỡi bỏ dây cương, nhảy lên lưng ngựa. Thúc ngựa hô một tiếng, hẳn chạy hai bước lại quay đầu thật sâu nhìn nàng một cái, “Tiểu Phạm, chờ ra, ta nhất định sẽ đòi lại công đạo cho nàng!”

Phạm Kinh Ba nghịch quang, hí mắt nhìn một loạt động tác này của hắn, không khỏi cảm thấy bi thương, ghen ngào không nói gì.

Thiếu niên như người thật ra có thể cấp cho ta cái công đạo gì, không nói giống như chúng ta không đến được với nhau sẽ chết sao?

Phạm Kinh Ba vô lực buông bỏ vai xuống, làm ra động tác linh động hoạt bát, mặt nháy mắt cúi xuống thành tiêu chuẩn của lão thổ cầu ghen khuất mặt.

Lúc này, nếu có người qua đường lướt qua, nhìn thấy tình cảnh này, nhất định sẽ tán thưởng Chu tướng quân tuệ nhãn cao siêu, có thể liếc mắt một cái nhìn ra nữ tử này cùng cầu có quan hệ đặc thù (_ _ !!), cũng đường đường ở tướng quân phủ đại môn dựng thẳng lên một trương bài tử, thượng thư: Phạm Kinh Ba cùng cầu không được đi vào.(sốt =.=)

Bạn đang đọc truyện *Cô Nương, Thịnh Tự Trọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Ngõ nhỏ gặp lại thư sinh ngốc...

Hương khói lượn lờ, trong không khí phảng phất có hương gạo, trong con hẻm nhỏ vang vọng tiếng phụ nhân (người phụ nữ) gọi con trở lại, thanh âm đã nhuốm đẫm không khí bữa tối gia đình.

Phạm Kinh Ba nhìn thấy vài đứa nhỏ ham chơi không muốn về nhà đang trốn sau gốc cây cổ thụ, còn hướng lại chỗ nàng nháy mắt cùng bĩu môi, ngầm hiểu ý sẽ không tiết lộ, hướng bọn hài tử gật đầu mỉm cười, sau đó thân nhiên xoay người. Hướng đến hai vị phụ nhân đằng kia, chủ động tiến lên báo cho họ biết chỗ ẩn thân của những đứa trẻ “ngoan”.

Nghe được phía sau vang lên một chặn chi oa quát mắng, tâm tình nhất thời thoải mái rất nhiều, nguyên bản hai vai uể oải cũng tràn đầy sinh khí bừng dậy.

“Trà thù xã hội” quả nhiên là thứ thuốc chữa khỏi cảm xúc tiêu cực rất hay.

Nàng khôi phục tâm tình xong, lại ngênh ngang bước xuyên qua phố hẻm, coi việc chỉ trở của người qua đường như không thấy. Mà khi những tiếng nói nhỏ khe khẽ chung quanh biến mất dần, lại càng ngày càng có nhiều người chào hỏi nàng, nàng liền biết, đã gần đến nơi nàng ở..... phường Thanh Mặc

“A, Tiểu Phạm đi chơi với tình lang đã về rồi sao?”

“Ai, Tiểu Phạm, người tại sao lại sớm như vậy đã trở về? Sao không tìm một khách điểm ôn tồn một phen a.”

Phạm Kinh Ba tươi cười đầy mặt, chấp tay nhất nhất đáp lại: “Chê cười, chê cười.” Khách khí, khách khí.”

Hai năm nay nàng cho là đã có thể cực lực hiểu rõ cá tính của bọn họ, nhưng khi phát hiện trình độ kiên trì dây dưa gắn ghép của hàng xóm láng giềng không thua gì trình độ kiên trì cầu hôn của Chu Tử Sách, nàng liền chịu thua, buông tha cho việc giải thích.

“A, Tiểu Phạm, người còn sống nha? Tiểu Tiểu Phạm nhà người đang ngồi ở cửa đâm ngực đâm chân, đập đầu vào tường, khóc lóc kêu la làm cho đất rung núi chuyển quý khóc thần kinh, ta còn tưởng rằng người thực bị đâm tiểu thư cô nương ái mộ Tiểu Bá Vương góp tiền chém a.”

Ngũ Tỷ không biết từ nơi nào chạy ra, hay tay ôm lấy mặt nàng nói như vậy.

Mí mắt nàng nhảy dựng lên nhanh chóng, cười gượng nói: “Tiểu tử này lại phát bệnh, Ngũ Tỷ người đừng để ý đến hắn, đã trở thành thói quen rồi.” Tâm mất vòng vo một chút, lại hỏi: “Bọn người Bi Đan đâu?”

Đã đến giờ giáo dục bắt buộc, cái bọn quý nghịch ngợm gây sự không biết lại chạy đi đâu rồi.

Ngũ Tỷ nghe vậy khoa trương nở nụ cười, kêu lên một cái nét mặt rạng rỡ toả sáng, ”Nga ha ha, đã quên nói với người, ta cùng với một tú tài mới đến phường Thanh Mặc, muốn mở một trường tư thực, nói là tam văn cũng được ngũ văn cũng tốt, tiền học phí tùy ý! Về sau không cần phiền toái người nữa ha ha ha!”

Phạm Kinh Ba chậm rì rì nhìn nàng một cái, nhin không được nói: “Ngũ Tỷ, tên tú tài kia cho tỷ ăn xuân được hả?”

Ngũ Tỷ trừng mắt liếc nàng một cái, lập tức lại không chế không được hướng nàng lắc lắc khăn tay, “Nga ha ha ha ha” nở nụ cười, đúng là trúng tà mà, lắc lắc thân mình hắt tóc bước đi.

Thật có lỗi, nói sai rồi, nhìn vẻ mặt của Ngũ Tỷ thế kia, rõ ràng là tỷ ấy cho tú tài kia ăn xuân được.

Lắc đầu, nghĩ đến Phạm tiểu tử kia ở trong nhà phát bệnh không có người can thiệp, nàng bước chân trở về nhanh hơn. Khi đi qua một cái hẻm nhỏ u ám, lại không tự chủ được cước bộ chậm lại, theo bản năng vênh tai lắng nghe.

Nghe một chút cũng sẽ không mang thai, chắc cũng không có chuyện gì nguy hiểm?

“Hắc hắc hắc hắc...”

Cư nhiên nàng lại nghe thấy một thanh âm cực kỳ đậm tà!

Chắc chắn, thật sự thật khó nhìn, đây là hiện trường tên biến thái kia “hái hoa” sao ?

Mồ nữ đáng khinh dính sát tai vào trên tường, kéo dài lổ tai nghe lén hai mắt sáng lên, nắm tay thật chặt, hai lúm đồng tiền xinh xinh, đã nhiều năm như vậy nàng chưa có lại được xem, lần đầu xem A phiến* cảm giác trong lòng thật nhộn nhạo!

(* A phiến = A 片 = phim AV = Adult video! có nàng nào không hìu comment ở dưới nha)

Phạm Kinh Ba! Thân là một đoàn viên đoàn thanh niên cộng sản, tuy rằng luôn luôn ôm mộng đến 26 tuổi tự động quá tuổi được đoàn tín nhiệm, nhưng khi người nhìn thấy phạm tội phát sinh lại mang bộ dáng hưng phấn chờ mong thật sự là tốt sao?!

“Chậm đã, hai vị thiếu niên, xin nghe tại hạ một lời, các người tuổi còn trẻ, còn có tương lai tiền đồ cực tốt phía trước, làm sao có thể như thế...”

Ai ai ? Nghe giọng của “bông hoa” sắp bị hái này thì... Nam nam ? Là nam... nam, hay là ba người đi ?!

Trời ạ! Dưới loại tình huống này, thân là một thanh niên cực kì có ý tứ, nếu không cẩn thận quan sát một chút sẽ thật sự không thể nói nổi.

Phạm Kinh Ba dè dặt cẩn trọng lộ đầu nhìn, ánh mắt đầu tiên bắt gặp một thiếu niên có thể dùng từ lời thôi để hình dung, đang giờ trò với một đóa hoa vô cùng xinh đẹp, một tên khác còn lại một phen kéo ngân trầm trên đầu “đóa hoa” xuống, mỗi mái tóc dài ngay lập tức xoã xuống trước ngực, càng tăng thêm vài phần xinh đẹp. (Min : đọc đoạn này ta còn tưởng nữ nhân... Amen !)

“Trụ, dừng tay! Đợi chút, các người đừng, đừng như vậy...”

Nha, “đóa hoa” này thanh âm rất cấp lực, không chà đạp người chà đạp ai!

Thiếu niên dùng sức xả một cái, tay nải trung tay “đóa hoa” đều rầm rầm rào rào rơi ra.

Nghe qua có thể thấy mấy tên kia rất cặn bã, dù dễ nhẹ nhàng không được liền trở mặt! Áo cà sa? Cư nhiên còn có cả hộp son? “Đóa hoa” này cư nhiên là ni cô bồ chùa sao? (Min: câu này ta không chắc lắm đâu, mọi người đừng ai ném đá nhé!)

“Khốn kiếp ! Một điểm đáng giá cũng không có ! Toàn vật vô dụng ! Lão tử cũng không tin đầu mang ngân trầm như vậy trên người lại không có bạc ! “

Uy uy ! Người không phải là hái hoa tặc chuyên nghiệp sao ?

“Hai vị thiếu niên, đợi chút, đợi chút, tại hạ có một lời muốn nói. Người xưa có câu, chó thấy việc ác là nhỏ mà làm, chó thấy việc thiện là nhỏ mà không làm, chỉ có duy hiền duy đức, mới có thể làm cho người tâm phục khẩu phục. Những chuyện ác vạn vạn lần không được làm, đừng tự huỷ đức hạnh. Còn nữa thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân*, hiện nay là tại hạ bị cướp, tự nhiên các vị coi là không quan trọng, nhưng tương lai nếu là các người gặp phải cường đạo, chẳng phải cũng sẽ chịu đau khổ sao ? Nếu như tình huống nghiêm trọng hơn, chẳng lẽ không phải muốn cha mẹ các người kẻ đầu bạc tiễn người đầu xanh ? Các người có thể nhẫn tâm như vậy sao ? “

(*thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân : ngoài trời này còn có trời khác, ngoài người này còn có người khác : ý nói người giỏi còn có người giỏi hơn.)

“Đóa hoa xinh đẹp” vừa nói những lời này, đừng nói là hai thiếu niên lời thôi kia mơ màng, mà ngay cả Phạm Kinh Ba này đi ngang qua đều nhìn không được trừng mắt. Người này hình như là tên Đường Tăng trong Tây du kí xuyên không đến đây ?

Bất quá, để cho tên kia một hơi giảng kinh xong, nàng thế nào lại cảm thấy thanh âm của “đóa hoa xinh đẹp” này có điểm quen tai ?

“Hay cho tên thối tú tài nhà người ! Khi dễ người không biết đọc sách a ? Người mở miệng đều sách vở kinh thư ? Còn dám nói cái gì kẻ đầu bạc tiễn người đầu xanh ! Dám rửa bọn ta !”

Nghe đến đây, Phạm Kinh Ba không khỏi có chút rã rời hứng thú. Cư nhiên chỉ là chặn đường ăn cướp thôi (Min : chắc, tỳ còn mong xem phim AV hâu), hai cái miệng thô tục cặn bã kia thật sự là làm người ta thất vọng rồi. Đang xoay người muốn đi, đột nhiên ” Ba “ một tiếng, cái ót của nàng bị hộp son trong tay một tên cặn bã ném trúng.

... Đây là tính cái gì? Còn không cho nàng khoanh tay đứng nhìn? Phải muốn nàng nhúng tay vào?

Nàng cúi xuống nhặt hộp son lên, chậm rãi đi vào.

“Trần Đại Thiên, Trần Tiểu Thiên, các người đây là đang làm cái gì?”

Hai thiếu niên híp mắt, dần dần thấy rõ gương mặt người tới, biểu tình vốn âm ngoan lưu manh nháy mắt biến thành nịnh nọt, khom người cười mỉa nói : ” Di Phạm, người sao lại đến đây ? Phải về nhà sao ? Có muốn tiểu chất nhi tiễn người một đoạn không ? “

Phạm Kinh Ba nhử mày thoáng nhìn người đang đứng ở góc tường, thập phần kinh ngạc phát hiện, “đóa hoa xinh đẹp” này cư nhiên có vài phần quen mắt ?

“Là người?” Chính là cái tên thư sinh trước kia ở quán trà có từng gặp mặt một lần?

“Đoá hoa” hiển nhiên cũng nhận ra nàng, cũng một mặt kinh ngạc.

Đại Tiểu Thiên thấy hai người này tựa hồ có quen biết, vì thế lập tức lấy tốc độ nhanh đến làm người ta há hốc mồm thu thập sạch sẽ đồ đạc trên đất nhét vào trong tay thư sinh, còn nhân tiện giúp hắn sửa sang quần áo, ha ha cười một tiếng vỗ vỗ bả vai hắn, cực lực giả tạo, “Đùa giỡn thôi đùa giỡn thôi! Huynh đệ chúng ta chỉ là dạy cho hắn biết, nói cho hắn ở đây thường có nhiều nguy hiểm, cần phải cẩn thận, ha ha, ha ha!”

Phạm Kinh Ba thể này mới thu hồi tầm mắt trên người Thư Sinh, không mặn không nhạt thoáng nhìn qua cái tay giấu ở sau lưng của Trần Tiểu Thiên kia.

Trần Tiểu Thiên kêu lớn một tiếng “Dĩ”, sau đó lấy ra một cái ngân châm từ phía sau, một mặt khoa trương kinh ngạc, ồn ào nói: “A! Tìm người nửa ngày nguyên lai ở chỗ này! Vị đại ca này mau cầm đi, lần sau cẩn thận một chút, vật quý trọng như vậy không được lại đánh mất nga!”

“Nga, đa tạ.” Thư Sinh có chút ngốc lăng lăng tiếp nhận mọi vật này nọ.

Nguyên lai bọn họ là có hảo ý, hẳn thật sự là lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử.

Đại Tiểu Thiên hai người truyền ánh mắt ám hiệu cho nhau, bắt đầu rón ra rón rén đi ra bên ngoài, chợt nghe một câu đằng sau vang lên “Đợi chút”, hai chân mềm nhũn, nom nớp lo sợ quay đầu. Chỉ thấy tên thư sinh kia đối với bọn họ lộ ra một chút cười yếu ớt, có chút áy náy thờ dài nói: “Mới vừa rồi ta hiểu lầm các người, thật sự xin lỗi, xin nhận một cái cúi đầu của tại hạ.”

Đại Tiểu Thiên còn cho rằng hắn đang nói mát, sợ tới mức không nói hai lời, bỏ của chạy lấy người.

Thư Sinh nhìn thấy thân ảnh hai người nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt, nhất thời có chút sợ sệt, ngờ ngác thì thào: “Làm ơn không chờ trả ơn, mảnh đất dưới chân thiên tử quả nhiên nghĩa sĩ lớp lớp.”

Phạm Kinh Ba khoe miệng không ngừng run rẩy, tên thư sinh này là thiên nhiên ngọc (ngọc bẩm sinh ^^) sao, bản thân sắp thành liệt sĩ còn đem cướp coi thành nghĩa sĩ...

“Đúng rồi, ta còn chưa nói lời cảm tạ vị cô nương này

“Đừng ! Ta chỉ là người qua đường tiện thể ghé vào, người không đem ta thành nghĩa sĩ ta liền cảm ơn tổ tông mười tám đời nhà ngươi. “Nàng quyết đoán đánh gãy lời hắn, sau đó đem hộp son vừa nhặt đưa cho hắn, giúp hắn thu thập lại tay nải xong, lại đưa hắn ra khỏi ngõ nhỏ.

Ở quán trà vội vàng nên mới thoáng nhìn hắn, chỉ cảm thấy thật thuận mắt, hiện tại nhìn kĩ mới biết được không chỉ là thuận mắt.

Tuyệt đối không chỉ là ngũ quan cực kì xuất sắc, mà chính là thất cả đều hợp lại thành một gương mặt ôn lương thuần hậu, mặt trái viết “Ta dễ bị lừa lắm”, má phải còn ghi “Mau tới khi dễ ta”, bây giờ mới thấy hai tên Đại Tiểu Thiên không chú ý tới hắn mới là kỳ quái. Bất quá nàng cảm thấy người này ngoài vẻ ngoài thành thật, thoát nhìn cũng không chất phác, thêm nữa áo dài nho nhã, khí chất thiên chân hồn nhiên, hé miệng cười, lại như có cảm giác gió xuân đập vào mặt. (Mìn : AMEN, đập vào mặt là nguyên văn...)

Nàng chợt liên tưởng đến lúc này Đại Tiểu Thiên gọi hắn là “Tú tài”, nàng đại khái đã biết hắn là ai.

“Người chính là tú tài mới đến ? “

Thư Sinh thành thật gật đầu, nhớ tới Đại Tiểu Thiên gọi nàng là Di Phạm, lại cung kính chấp tay một cái, nói: “Phạm cô nương cũng là di của hai vị nghĩa sĩ kia, có thể làm phiền cô nương thay tại hạ cảm tạ hai người đó?”

Phạm Kinh Ba nhìn không được tròn trĩnh mắt, “Cái gì nghĩa sĩ? Hai cái tên tiểu quý kia là hàng xóm láng giềng của ta, có tiếng là hồn thể tiểu ma vương, chuyên bắt nạt kẻ yếu, thích ma cũ bắt nạt ma mới. Người có tin hay không hiện tại chỉ cần ta tránh ra, hai người bọn họ lập tức lại đi ra chặn đường cướp của người một lần không?”

Thư Sinh trừng lớn mắt, hiển nhiên là không tin.

Xem ra hắn là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Nàng cúi xuống nhặt muội viên đá, nhìn nhìn hai người phía sau cách đó không quá một bức tường, ném qua, bên kia tường lập tức truyền đến thanh âm “tất tất tốt tốt» chạy trốn. Nàng vỗ vỗ tay, nâng mi nhìn Thư Sinh, “Thế đã tin chưa?”

Thư Sinh sắc mặt có chút rối rắm, hiển nhiên là giằng giụa có tin hay không, đang ở trong thế khó xử.

Thấy hắn một bộ dáng bị người ta bán còn vui vẻ đếm tiền giúp, Phạm Kinh Ba quyết định mỗi ngày làm một việc thiện. “Ta nói thật cho người biết, bốn năm trước khi ta mới tới cũng đã bị chặn đường cướp của qua, thói quen của bọn chúng ta quá hiểu. Bởi vì trước kia ta đã bị bọn chúng cướp chín lần, cơ hồ toàn bộ gia sản đều bị cướp sạch. “Thấy vẻ mặt kinh ngạc của hắn, nàng có chút đắc ý tiếp tục nói, ”Đương nhiên sau này ta đều đòi lại được hết. Đại Tiểu Thiên không sợ trời không sợ đất, duy nhất sợ chết mẫu thân của chúng. “

”Sở dĩ cô nương cùng mẫu thân chúng kết bái, trở thành di của bọn họ là muốn chế quản bọn họ? “

Thư Sinh cũng dần dần hiểu được tình huống, thấy nàng gật đầu, lại có chút tò mò hỏi: “Cô nương làm sao có thể cùng mẫu thân họ kết bái?”

Khinh Ba tiểu tựa phi tiểu (cười như không cười) nhìn hấn, “Người thật muốn biết?”

Thư Sinh không hề phòng bị gạt đầu.

Phạm Khinh Ba ái muội trừng mắt nhìn hấn, quái thanh quái khí nói: “Ta cùng với nàng chia sẻ một ít bí kỹ khuê phòng, giúp nàng đoạt lại cả thể xác và tinh thần của trượng phu(chồng) từ trong tay nữ tử thanh lâu, nàng tự nhiên đem ta coi là bạn thân chí cốt.” (Min : @.@~ choáng nặng...)

Thư Sinh có chút thất thố, trên khuôn mặt trắng trẻo nổi nà nhanh chóng nhiễm một tầng đỏ ửng mỏng manh tinh tế. Cùng lúc đó, mày hấn cũng dần dần nhíu lại, hai mắt luôn luôn tuân theo bốn phận không dám nhìn thẳng nàng nay lại cư nhiên chống lại, nói: “Phạm cô nương, thỉnh tự trọng.”

Pi-ét : Truyện có nhiều chỗ thư sinh được viết hoa và thư sinh không được viết hoa... bởi vì Thư Sinh là tên của ca này(=]]) ... cho nên mới như vậy a cả nhà... Mong mọi người ủng hộ a *chụt chụt*

Bạn đang đọc truyện *Cô Nương, Thỉnh Tự Trọng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Lần thứ ba hội ngộ, duyên tới là hàng xóm...

Dù sao cũng là bèo nước gặp gỡ, Phạm Khinh Ba không hề để ý đến cái nhìn của Thư Sinh với mình, ngược lại lại có nhiều hưng trí đánh giá khuôn mặt hấn.

Thư sinh ngốc này đỏ mặt lên, nguyên bản khi nghe câu trước thì mặt đỏ hai phần nay đã biến thành bảy phần, có chút tư sắc nhìn lại càng thêm hương vị, còn chưa kể tính tình cô hủ lại mang khí chất nho nhã, càng làm cho người ta muốn đùa giỡn. Khó trách Ngũ tỷ vừa nhìn thấy hấn liền muốn cho hấn ăn xuân được, nghĩ đến thuật cầm dục bất luận từ cổ chí kim đều được các loại thực nữ hoan nghênh.

Nhưng đáng tiếc nàng là thích thân hình trắng kiện, toả sáng như mặt trời, loại bạch diện thư sinh này, thoát nhìn mềm mại dễ đẩy ngã, hoàn toàn không có cảm giác an toàn.

Phạm Khinh Ba không có hảo ý cười: “Nghe ta nói này thư sinh, rõ ràng là người muốn nghe ta mới nói, kết quả tại sao vừa muốn nghe lại vừa muốn ta tự trọng?”

“Chuyện này...”

Thư Sinh như bị nghẹn không có cách phản kháng. Biết rõ lời này có chút không đúng, nhưng lại không thể nói lên là không đúng ở chỗ nào, gấp đến độ gờ tay áo lên trán thăm thăm mồ hôi, đột nhiên động tác dừng lại, biến sắc, ngạc nhiên nói: “Phạm cô nương làm sao mà biết tên của tại hạ?”

“Ồi?” Lúc này đến phiên nàng phản ứng lại, “Người tên là gì?”

Thư Sinh buông tay áo, nho nhã lễ độ chấp tay nói: “Tại hạ họ Thư tên Sinh, tự(1) Cần Chi.”

Khụ! Phạm Khinh Ba thỉnh linh bị nước miếng của bản thân nhất thời nuốt vào làm cho sặc, chỉ vào Thư Sinh không tự giác dương cao âm điệu: “Thư Sinh?” Sau khi thấy hấn nghiêm cần gạt đầu, nàng dừng lại không đến một giây, liền không khống chế được liên tục dấm vào tường cười to: “Thư, Thư Sinh! Phốc! Ha ha, ha ha ha ha ha... Người tại sao không dứt khoát lấy họ Ngốc luôn đi!” (Min: nếu thế tên đầy đủ là Ngốc Thư Sinh=]])

Thư Sinh bị nàng cười đến có chút không rõ thực hư chân tướng, chỉ có thể để cho nàng cười đến khi thở không nổi nữa mới giải thích: “Tuy nhiên mẫu thân tại hạ họ Đái, nhưng tại hạ phải theo họ phụ thân.”

Phạm Khinh Ba vừa nghe xong, càng cười đến nổi mặt mũi trắng bệch, ôm bụng đứng dựa vào tường mới có thể trụ vững.

“Ồi, ời, không được, Thư Sinh người thật ngốc!”

Lúc này rốt cục Thư Sinh mới nghe ra là nàng đang cười hấn, mặt đỏ lên, buồn bực, quay đầu muốn đi, nhưng vạt áo lại bị giữ chặt. Toàn thân hấn trong phút chốc rùng mình, rất nhanh nắm chặt ngón trâm trong tay.

Phạm Khinh Ba lập tức dừng cười.

Nàng có thể khẳng định, ở trong nháy mắt vừa rồi, nàng cảm nhận được có một tia “sát khí” gì đó. Nhưng là...

“Phạm, Phạm cô nương, nam nữ thụ thụ bất thân...”

Tên thư sinh này quay đầu lại về mặt đỏ bừng liên tục lui về phía sau, rõ ràng vẫn là tên Thư Sinh gốc đơn thuần lương thiện, làm sao có cái gì sát khí đó a?

Nàng lắc đầu, loại bỏ ý tưởng không thực tế ra khỏi đầu, thẳng bước đi đến một quán bán trang sức nhỏ. Thư Sinh thấy thế, vội hỏi: “Phạm cô nương nếu đã có việc, tại hạ sẽ không quấy rầy.”

Nghe thấy ngữ khí khẩn cấp như vậy... Phạm Kinh Ba trong lòng cười thầm, cũng không quay đầu lại nói: “Người có phải là muốn để tóc xỏa tung như vậy đi trên đường không?”

“A!” Thư Sinh nghe vậy cước bộ dừng lại, khẽ kêu một tiếng, hoang mang rối loạn cảm lấy ngân trâm trong tay muốn buộc lại tóc.

“Không vội.” Trong khi nói chuyện, trong tay Phạm Kinh Ba đã cầm một cây trâm gỗ thanh lịch trang nhã. Nàng đi đến, một phen đoạt lấy ngân trâm của hắn, nói: “Có tiền cũng không nên lộ ra ngoài. Ta thấy người cũng không có vẻ gì là có tiền, nhưng lại dùng trâm vàng như vậy, là mong người ta đến chặn đường cướp của sao?”

Nói xong nàng đem trâm gỗ đặt vào tay Thư Sinh, nhưng lại là đặt vào khoảng không. Nàng kinh ngạc giương mắt, tên ngốc này có võ công? Thân thủ nhanh nhẹn như vậy!

Chỉ thấy Thư Sinh giống như là bị cây trâm làm cho bỏng tay, mãnh liệt xua xua tay, “Không được không được! Việc này không hợp lẽ...”

Phạm Kinh Ba cảm thấy bất đắc dĩ, đôi hán dứt khoát vẫy vẫy tay, “Thư Sinh, mau quay lưng lại đây, sau đó ngồi thấp xuống một chút.”

“Làm, làm cái gì...”

“Ta là ân nhân cứu mạng của người, ta nói người chuyển người liền chuyển!”

Cái tính tình gì thế này! Thấy nam nhân trước mắt nhanh chóng xoay người ngồi xổm xuống hít thở cũng không dám hít mạnh, Phạm Kinh Ba nghiêm mặt lại như khúc gỗ, cố nhịn cười, bàn tay thuận thế cầm lấy tóc hắn, rất quen việc chải vuốt, hai bước ba bước liền đem tóc búi lại, rồi dùng trâm gỗ cố định.

“Cái này cũng không đáng bao nhiêu tiền, cứ coi như là vì lúc trước ở quán trà, Từ Sách đã lỡ va chạm người mà nhận đi.” Nàng nhìn thoáng qua cây ngân trâm có dạng giống hình bút lông của hắn, bĩu môi nói: “Tuy rằng không quý trọng cũng không đặc biệt như cây trâm của người, tốt xấu cũng giúp người không bị kẻ trộm ‘nhớ thương’.”

Thừa dịp hắn còn đang thất thần, nàng đem ngân trâm đưa lại cho hắn, sau đó hướng hắn vẫy vẫy tay, “Được rồi, chúng ta liền từ biệt như vậy đi, ta đi đây.”

Nói xong nàng liền vừa đi vừa nhảy, hai bước ba bước đã biến mất ở ngã tư.

Thư Sinh nhìn bóng dáng nàng dần dần đi xa khỏi tầm mắt, sau một lúc lâu rốt cục phản ứng lại, da đầu bắt đầu run lên.

Để cho nữ tử vì bản thân mà đứng ở bên đường giúp mình búi tóc thật sự không trang trọng, nhưng nếu gỡ búi tóc này xuống để tóc tai bù xù trước mặt người chẳng phải lại càng thất lễ với những người ở đó hay sao? Càng nghĩ lại thấy, đâm lao phải theo lao. Cuối cùng, hắn phúc chí tâm linh*, nha nha nhớ lại: các bậc hiền triết từ xưa đã có câu trước tiên người tài không được lộn xộn, hai là khinh rẻ nắm đấm... Lúc này mới đánh mất ý niệm gỡ búi tóc xuống trong đầu.

(*: phúc đến thì lòng cũng sáng ra)

Thu hồi tầm mắt, nhìn đến ngân bút (bút vàng) trong tay, hay là nghe theo lời Phạm Kinh Ba, cắt vào trong tay nải.

“Thật sự là con người kỳ quái, Kinh Bạc... Nữ sao?”

Lời thì thảo tự nói của Thư Sinh phiêu tán trong gió, mấy chữ không thể nghe thấy.

Thanh Mặc phường sở hữu ba điều phố bốn ngõ nhỏ, phố lấy Tín, Đạt, Nhã làm tên, ngõ lấy tên là Cầm, Kỳ, Thi, Họa. Rõ ràng là nơi tam giáo cửu lưu tụ tập, lại lấy tên cao nhã như vậy, không thể không bội phục nhân dân Hoàng triều dĩ dõm nghiêm.

Phạm Kinh Ba ở tại căn nhà tranh cuối hẻm, nàng cước bộ nhanh chóng về nhà, từ rất xa thấy ở cửa không có người, mới thờ phào nhẹ nhõm.

Chấp tay sau lưng khôi phục từ thái thành thoi, chậm rãi đi trở về, ngay tại khoảnh khắc một chân vượt qua cửa, đột nhiên nàng toàn thân bộ lông tơ dựng đứng.....có yêu khí! Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một đạo thân ảnh từ trong nhà vọt ra, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai ôm lấy đùi của nàng!

“Chủ nhân! Người rốt cục đã trở lại a chủ nhân! Nô tài còn tưởng rằng người không cần nô tài nữa! Ô ô ô...”

Phạm Kinh Ba khoe miệng hơi hơi run rẩy, đã mấy lần có ý đồ đem chân rút ra, đều thất bại, đành phải dựa vào trên cửa chờ hắn khóc cho xong.

“Hừ, đòi phong bại tục.” (làm bại hoại thuần phong mỹ tục)

Một giọng nói nữ nhân vang lên, Phạm Kinh Ba ngẩng đầu,

Một cái giọng nữ vang lên, Phạm Kinh Ba ngẩng đầu, người tới chính là Thu Ý hàng xóm của mình, câu môi cười, “Thu Ý cô nương tìm ta có việc?”

Thu Ý đôi nàng nhìn nhẵn nhụi cái mũi, ghét nói: “Ai muốn tìm người?”

“Nga? Nhưng ở cuối hẻm này chỉ có một hộ duy nhất là ta, người không tìm ta... Chẳng lẽ tìm nhà chúng ta phát bệnh?”

Không chờ Thu Ý trả lời, Phạm Kinh Ba đang ôm đùi nàng ngẩng đầu lên hé ra khuôn mặt lê hoa đái vũ, khuôn mặt nhỏ nhắn bi thương vừa khóc vừa nói: “Nô tài đối với chủ nhân là toàn tâm toàn ý, không tính Xuân Ý cùng Thu Ý đối nô tài tình cảm thâm chủng nhưng nô tài đánh chết cũng không gả, nô tài cũng sẽ không thể phản bội chủ nhân! Nữ nhân như quần áo, nhưng chủ nhân người là trời của nô tài, thần của nô tài, tâm can tì phổi của nô tài... Ô ô ô ô! Còn có nô tài kêu Phạm Kinh Ba, chủ nhân có thể kêu nô tài Tiểu Tiểu Phạm cũng có thể kêu Tiểu Kinh Kinh, không cần kêu Phát Bệnh...”

“Ác... Nôn...”

Phạm Kinh Ba nghe được âm thanh quái lạ, quay đầu nhìn thấy Thu Ý đang chống ta vào tường nôn mửa dữ dội, trong lòng không khỏi có chút tội lỗi, “Thập phần ngưng ngưng, ta sẽ dạy bảo lại hân cho tốt.”

Quá một hồi lâu, Thu Ý rốt cục nôn xong, lau miệng, trở lại hung tợn trừng mắt nhìn chủ tử ha người bọn họ, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đừng có mà giả ngây giả dại! Hai người các người muốn đòi phong bại tục thể nào cũng đều không sao, nhưng là ta muốn cảnh cáo người, Phạm Kinh Ba, không được nô tài niệm đối với Thu công tử, lại càng không được câu dẫn hân!”

Phạm Kinh Ba nghe xong đầu đầy mờ mịt không hiểu được, chỉ thấy cách đó không xa có một thân ảnh quen thuộc đang đi tới.

“Thu Sinh?”

Người nọ nghe tiếng ngẩng đầu, đứng là tên Thu Sinh ngốc kia, vẻ mặt hơi hơi ngạc nhiên, chần chờ một lúc sau đó cước bộ nhanh hơn, trong mắt mang theo ba phần kinh hi ba phần sợ hãi còn có ba phần không biết là gì tiến lại, “Phạm cô nương? Sao có thể khéo như vậy?”

Trong một ngày ngắn ngủn, có thể gặp nhau ba lượt.

“Các người quen nhau sao? Làm sao có thể nhận thức?”

Thu Ý nổi lên cảnh giác, đứng chắn ngang ở giữa hi người, ánh mắt khi hướng về phía Thu Sinh lại trở nên ngưng ngưng, thanh âm cũng ôn nhu vài phần.

Thu Sinh lúc này mới nhìn đến Thu Ý ở một bên, vội vàng lấy từ trong tay nải ta một cái hộp son, đưa cho nàng, “Đây là son mà Thu cô nương uỷ thác tại hạ mua hộ, thỉnh kiểm tra và nhận.”

Phạm Kinh Ba một bàn tay dựa ở trên cửa, một bàn tay chống tại bên hông, có vẻ rất hưng trí nhìn hai người tới lui, đây rõ ràng là tiết mục “Thần nữ có tâm, Tương vương rất ngốc”. Nhìn xem Thu Ý quật khởi, nàng không khỏi nâng mi, “Thu Ý cô nương, vị này chính là Thu công tử mà người mới nói đến?”

“Đi? Vừa rồi nhị vị có nhắc tới tại hạ?” Thu Sinh có chút kinh ngạc nhìn nàng, lại nhìn Thu Ý.

Thu Ý hai con mắt nhu tình như nước nháy mắt sáng lên hướng Phạm Kinh Ba bắn ra nòng đậm sát khí: người dám nói cái gì thì nhất định phải chết!

“Đúng vậy, Thu Ý cô nương nói...” Phạm Kinh Ba cố ý kéo dài ngữ điệu, khi nhìn thấy Thu Ý khảm trương đến như sắp nổ mạnh, mới không chút để ý cười nói: “Thu Ý cô nương nói có một vị Thu công tử muốn chuyển đến đối diện nhà ta, muốn ta chiếu cố hân nhiều hơn, phải không Thu Ý cô nương?”

Thu Ý nhẹ nhõm thở dài một hơi, có chút thoát lực suy sụp hạ bả vai, đón nhận ánh mắt dò hỏi của Thu Sinh, tùy ý gật gật đầu.

Thu Sinh nhất thời tràn ra một chút thanh nhã cười, đối với Phạm Kinh Ba thật sâu vái chào, “Sao dám hảo làm phiền Phạm cô nương?”

Thu Ý nghe vậy vội vàng tiếp lời, “Đúng vậy đúng vậy rất phiền toái, Kinh Ba cô nương nhưng đường đường là đại chương quỳ của Hoan Hi Thiên, có rất nhiều hoạt động giao tế, không thời gian xã giao với láng giềng này đó như chúng ta đâu. Thu công tử, sắc trời không còn sớm, chúng ta vẫn là nhanh chút đi vào sắp xếp nhà mới đi.”

Thu Sinh gật gật đầu, “Sắc trời đích xác không còn sớm, Thu cô nương sớm đi về nhà mới tốt, không tiễn.”

Phạm Kinh Ba nhin không được thời phù một tiếng bật cười.

Thu Ý hung hăng liếc mắt nhìn nàng một cái, trong lòng vừa giận Thu Sinh không hiểu phong tình, bắt đắc dĩ là cô nương gia da mặt mỏng, chỉ có thể dậm chân một cái oán hận rời đi. Trước khi đi còn tặng Phạm Kinh Ba một ánh mắt hình lưỡi dao: không được câu dẫn Thu công tử!

Phạm Kinh Ba không giống người khác, chính là chọc không được, người càng kháng cự, nàng càng muốn chọc. Sở dĩ nàng nhận được uy hiếp xong, không chút do dự đáp trả Thu Ý một cái là lưỡi mặt quỷ, phải cho nàng thấy tức giận đến vô đầu bút tóc mới cảm thấy mãn nhãn.

Ai ngờ biểu tình bất nhả lại thất lễ dừng ở trong mắt Thu Sinh, hân lại bày ra vẻ mặt không đồng ý.

“Rất không trang trọng”

Trong vòng một ngày nghe được hai lần chỉ trích yêu cầu nàng tự trọng, hơn nữa lại là phát ra từ cùng một người. Phạm Kinh Ba cảm thấy buồn cười, lại cố ý nghiêm mặt nói: “Ta cùng Thu Ý muội muội ngoạn nháo như vậy chính là biểu đạt cảm tình, một nam tử như ngươi lúc này tự nhiên tị hiềm, phi lễ chó nhìn, ai ngờ ngươi nhìn đều đã nhìn lại còn trả đũa?”

Đây tuyệt đối là xảo biện quỷ quyết, bởi vì dù có nhìn thế nào, người trả đũa đều là nàng.

Nhưng là Thư Sinh lẳng đầu lẳng não, nhưng lại nghe lọt được, lại còn cảm thấy rất có đạo lý, về mặt lập tức xấu hổ giải thích liên hồi.

..... Nam nhân này thật sự là mười phần ngốc tử!

Chưa giải thích cho đối phương ghen cười mà nội thường rồi chết thì có vẻ tên thư sinh này còn chưa yên lòng, hắn còn đối với Phạm Kinh Ba vãi chào thăm hỏi nói: “Đa tạ Phạm cô nương bao dung. Tại hạ còn phải sắp xếp nhà mới, sẽ không quấy rầy Phạm cô nương.”

Bước chân vừa chuyển muốn đi, lại liếc mắt nhìn Phạm Bình đang nỉ non khóc thút thít một cái, nhìn không được nói: “Vị tiểu ca này thoát nhìn tuổi còn nhỏ, nếu là phạm vào cái gì sai, thỉnh Phạm cô nương cho hắn một cơ hội, ngàn vạn đừng trừng phạt quá nặng.”

Phạm Kinh Ba lần này cười không nổi, khoe miệng co lại, hiện tại là ra sao? Nàng thoát nhìn rất giống kẻ khi dễ đũa nhỏ sao?

Đạp Phạm Bình một cước, “Đứng lên.”

Hắn tự giác ngừng khóc, liền xiêu xiêu vẹo vẹo đứng lên.

Phạm Kinh Ba dù sao không thật sự thấy Thư Sinh khó chịu, chưa nói đến nàng đối với hắn cũng không ác cảm, chỉ dựa vào hắn có tâm tư yêu mến dạy dỗ tiểu hài tử còn không lấy tiền học phí, liền cũng đủ để nàng quyết định sẽ làm một láng giềng hòa thuận với hắn.

Nàng đẩy Phạm Bình, muốn hắn đi giúp Thư Sinh sắp xếp nhà mới. Phạm Bình không đồng ý, dậm chân ồm ồm, nàng hé mắt cười lạnh, “Ngươi không đi chẳng lẽ muốn ta tự mình đi? Vậy ta đây cần ngươi làm cái gì? Mỗi ngày khóc tang?”

Vừa nghe thấy nàng nói không cần hắn, hắn lập tức đập bàn nhảy dựng lên, “Ta đi ta đi!”

“Ách, kỳ thực không cần phiền toái vị tiểu ca này, tự bản thân tại hạ là có thể...”

Thư Sinh bất quá là không muốn hai chủ tớ vì mình mà cãi nhau, hảo tâm đề nghị, lại bị Phạm Bình hung tợn trừng mắt lườm, “Ngươi này có ý tứ gì? Muốn cho chủ nhân đuổi ta đi? Nhiên đó nhân cơ hội thế chỗ ta? Trên đời này làm sao có thể có người ti bỉ âm hiểm như vậy! Đừng cho là ta không nhìn ta ánh mắt gian tà cùng tâm tư của ngươi, nói cho ngươi biết, ta Tiểu Tiểu Phạm tinh lắm, ngươi đừng mơ tưởng câu dẫn chủ nhân của ta!”

(1) Tên tự là tên để giải thích ý nghĩa tên thật. Người Trung Hoa cổ đại cho rằng “tại danh chi ngoại” nên hay đặt cho mình một cái tên khác có ý nghĩa tương quan.

“Tên Tự” là tên là tên về nghĩa hoặc chiết tự có liên quan giải thích ý nghĩa “tên Hủy”

Tên tự là tên theo mặt chữ Hán để giải thích ý nghĩa tên huy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nương, Thỉnh Tự Trọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Nô tính kiên cường là Phát Bệnh...

Phạm Bình lại phát bệnh...

Phạm Kinh Ba cảm giác sâu sắc xấu hổ muốn che mặt, thật muốn tự trách bản thân năm đó đã cứu hắn, càng muốn rõ ràng mua khối đậu hủ đập chết tiểu tử suốt ngày phát bệnh này.

Hắn cho rằng ai đều giống hắn nô tính kiên cường sốt ruột hộ chủ sao!

May mắn hắn gặp được con mọt sách này, cư nhiên còn mặt đỏ tai hồng nghiêm cần hướng nàng giải thích.

“Phạm cô nương ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, tại hạ, tại hạ đối với Phạm cô nương tuyệt đối không có ý phi lễ, không an phận, châm ngòi ly gián càng là

việc quân tử không nên làm, tại hạ tuyệt không làm việc của kẻ ti tiện, Phạm cô nương...”

Phạm Khanh Ba hoàn toàn không nói gì, khoát tay, để cho kẻ đang hoảng quá hoá quần này một cái bóng đáng lao đảo.

“Còn nhìn còn nhìn, người còn dám nhìn! Chủ nhân nhà ta là người người có thể nhìn sao!”

Phạm Bình nhảy lên vỗ cái ót của Thư Sinh, cảm thấy dự cảm không sai, hơn nữa hắn cũng sẽ không phản kháng, dứt khoát lại vỗ nhiều thêm vài cái, sau đó lú lú đi vào cửa nhà Thư Sinh ở đối diện.

Hắn tuy rằng bất quá mới mười ba tuổi, vóc người cũng nhỏ, nhưng làm việc lại thập phần lưu loát, chuyển vật nặng tựa hồ đắc lực còn hơn so với Thư Sinh. Dưới sự trợ giúp của hắn, nhà mới rất nhanh sắp xếp xong, còn lại công việc dọn dẹp Thư Sinh tỏ vẻ bản thân có thể tự làm.

Phạm Bình đánh giá trong phòng này tràn đầy sách, tùy tay cầm lấy một quyển, làm bộ giống như đang chăm chú xem.

“Ách, Phạm tiểu ca, sách cầm ngược.”

Thư Sinh hảo ý nhắc nhở, lại điểm trúng tử huyệt của Phạm Bình, hắn xù lông, nhảy lên hung dữ ồn ào: “Ta chính là không biết chữ, thế nào? Tú tài rất giỏi a, chủ nhân nhà ta vẫn làách, dù sao chủ nhân nhà ta có học vấn hơn người! Nàng sẽ dạy ta đọc sách biết chữ, nhưng, hiện tại nàng đang bận, nhưng nàng nói qua muốn dạy ta! Hừ!”

Thư Sinh đứng yên mặc hắn rống lên hồi lâu, mắt cũng không chớp, đợi hắn nghỉ miệng, mới ôn nhiên nói: “Phạm tiểu ca thông minh lanh lợi như vậy, học cái gì nhất định đều là làm ra công to.”

“Đó là đương nhiên!” Phạm Bình lập tức bị vuốt lông, ngứa đầu đắc ý dào dạt.

Thư Sinh nhớ tới cái gì, từ trong lòng lấy ra một ít bạc vụn, có chút xấu hổ cười, “Làm phiền tiểu ca thay tại hạ đem tiền này đưa cho Phạm cô nương, đã nói vô công bất thụ lộc, tại hạ không thể lấy không trăm cái của nàng.”

Phạm Bình vẻ mặt đắc ý lập tức cứng đờ, run giọng hỏi: “Người người người người, người nói trăm cái trên đầu người này là chủ nhân ta đưa?”

Thư Sinh gật đầu.

Phạm Bình thanh âm run lên lợi hại hơn, “Sau, sau đó... Người ngàn vạn lần đừng nói với ta chủ nhân còn cái tóc cho người a!”

Thư Sinh vẫn là gật đầu, có chút không rõ chân tướng, “Có chuyện gì sao?”

“Như thế nào? Người còn hỏi ta như thế nào!” Phạm Bình kích động ở trong phòng đi tới đi lui, nắm nắm tay ở trước mặt Thư Sinh lúc ẩn lúc hiện, “Nhớ năm đó ta chính là bởi vì chủ nhân tặng ta một cái dây cột tóc còn giúp ta đâm tóc mới quyết định đi theo nàng! Người còn dám nói người đối chủ nhân ta không có ý tưởng không an phận! Người là tên bụng dạ khó lường sói đội lốt cừu!”

Thư Sinh cuối cùng thoáng minh bạch(hiểu) hắn đang nói cái gì, nhưng vẫn là vô pháp lí giải hắn vì sao kích động như vậy.

“Tại hạ cũng không có quyết định muốn đi theo chủ nhân nhà người, xin người yên tâm.”

Nói ra miệng việc theo một nữ nhân như vậy, hắn nhìn không được có chút thẹn thùng. Nhưng là Phạm tiểu ca vì sao trừng lớn hai mắt, bộ dáng phảng phất càng thêm tức giận? Hay là hắn còn nói sai cái gì?

“Chủ nhân nhà ta có cái gì không tốt! Nàng cài tóc cho người người cư nhiên không quyết định đi theo nàng? Có thể đi theo nàng là người tam sinh hữu hạnh(phúc tu trong ba kiếp), người cư nhiên còn dám ghét bỏ? Người quả thực không biết phân biệt, không biết cái gọi là không đứng đắn, chẳng ra cái gì cả, không nói vệ sinh, không phải trường hợp cá biệt!”

“Ách, Phạm tiểu ca, không đứng đắn chẳng ra cái gì cả không nói vệ sinh không phải trường hợp cá biệt không, dùng như vậy...”

Trừ bỏ hai từ trước dùng đứng rồi, cái khác toàn bộ là rầm chó không kêu. Thư Sinh thái dương mờ mờ có một giọt mồ hôi lạnh chảy xuống.

“Người dám quần ta dùng như thế nào! Biết chữ rất giỏi nha? Người biết nấu nước nấu cơm sao? Người biết rửa chén quét rác sao? Người biết mua đồ ăn ép giá sao? Người sẽ ôm đùi khóc xuất lực cùng nữ kết hợp sao?”

Điểm cuối cùng thật sự không thể coi là cái tài gì, nhưng mà Phạm Bình lại nói vô cùng tự hào.

Tuy rằng không biết có cái gì phải hổ thẹn, nhưng Thư Sinh vẫn là tương đương phối hợp hổ thẹn lắc đầu, “Những việc đó tại hạ đều không biết.”

Phạm Bình vừa lòng, tổng kết trần từ nói: “Người vẫn là nên chết tâm(từ bỏ ý định) đi, ta mới là thiên hạ đệ nhất nô, chủ nhân tuyệt đối không thích người. Hừ.”

Thư Sinh há mồm, muốn nói cái gì, cuối cùng vẫn là thức thời câm miệng. Tuy rằng không biết này thiên hạ đệ nhất nô là cái bài danh gì đó, nhưng nếu Phạm tiểu ca thích như vậy, để cho hắn làm đi. Về phần hắn, đối bài danh loại này này nọ, đã sớm chán ghét.

Phạm Bình hành diện ra khỏi Thư gia, lại biết vâng lời vào Phạm gia, tên phân chó điền tên phân chó điền muốn tìm Phạm Khinh Ba tranh công.

Đến đại sảnh phát hiện trên bàn đồ ăn đều bị dọn đi rồi, lườm trước chủ nhân trở về nhà. Hướng nội gian đi, đã thấy nàng trên cửa phòng dán một tấm giấy. Trên giấy vẽ một cái trứng gà, bên cạnh là một dấu chéo thật to.

Tốt xấu đi theo nàng ba năm, hẳn tự nhiên biết hình vẽ này có ý nghĩa là: chơi đùa với trứng thôi, đừng âm ỉ ta.

Kỳ thực mới vừa rồi ở nhà Thư Sinh thối kia hẳn chưa nói xong lời nói là: chủ nhân nhà ta còn biết viết sách a!

Thế nhân chỉ biết chủ nhân là đại chương quây của Hoan Hi Thiên, lại không biết nàng cũng là người chấp bút viết sách của Hoan Hi Thiên, chuyên về ngôn tình, cùng điểm tình như đại sư Phong Ngôn trước đây. Ài, chủ yếu là do đại lão bản của Hoan Hi Thiên trước kia là gan quá nhỏ, chết cũng không chịu mời vài người đến tiệm xem sách này, lúc đó là Phong Ngôn đại sư kiêm nhiệm chương quây, chủ nhân đến Phong Ngôn đại sư mừng rỡ thanh nhân liền đem trọng trách chương quây này giao cho nàng.

Phạm Bình có đôi khi nghĩ, hẳn biết nhiều bí mật như vậy, nếu ngày nào đó chủ nhân thật sự không cần hắn, hẳn còn có thể đi quán trà Tiêu Dao bán bát quái... Phi phi! Không bao giờ không bao giờ! Hẳn tình thông giặt quần áo nấu cơm đun nước quét nhà, vừa lạnh lợi lại tuần tú, vừa trung thành lại tháo vát, chủ nhân không thể không cần hắn đâu!

Cách một cánh cửa, trong phòng Phạm Khinh Ba nắm bút chì, đang viết chuyện trả thù xã hội.

Nàng ở bản thảo mới nhất đem nam chủ, nữ chủ, nam phụ, nữ phụ, cả nhóm lần lượt từng người một bị ngược một lần, sau kết cục đại đoàn viên kết hợp lại đến phiên ngoại địa chấn, đem các nhân vật từng xuất hiện toàn bộ diệt sạch, lưu lại nữ nhân vật chính cùng con chó kia còn sống.

Đem cảm xúc không tốt đều viết hết thành câu chữ, phát tiết vô cùng nhuần nhuyễn, thẳng đến ruột bút chì mòn đi.

Thời đại này nguyên bản là dùng bút lông, là Phạm Khinh Ba đề nghị nghiên cứu phát triển bút chì.

Bởi vì nàng lựa chọn sự nghiệp sáng tác, nơi này không có máy tính, nàng lại thủy chung dùng không quen bút lông, phát minh bút mực, bút nguyên tử, bút bi lại càng không là phạm vi năng lực của nàng, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có bút chì là phù hợp nhu cầu của nàng, cũng dễ nghiên cứu chế tạo nhất, dù sao ruột bút chì cũng có sẵn, duy nhất cần phải làm là biến nó thành hình dạng cây bút.

Chính là việc này phí tổn rất cao, may mà nàng tích tụ rất phong phú. Tuy rằng đau lòng, nhưng cũng là tốn tiền không phí.

Miền cưỡng lại viết mấy dòng, cuối cùng đem người đáng chết đều trở thành một đám tha đi ra ngoài cho chết hết.

Giải quyết xong tâm nguyện thứ nhất, Phạm Khinh Ba vận vẹo thắt lưng, cảm thấy mĩ mãn lăn lên trên giường, một đêm này phá lệ ngủ vô cùng thom ngọt, còn xuất hiện mộng xuân thập phần tuyệt vời, nội dung thiếu nhi không nên xem, nơi này lược qua không đề cập tới.

Ngày hôm sau rời giường, tâm tình đặc biệt thư sướng, thậm chí đối với Phạm Bình phát bệnh cũng có thể cười cười dễ dàng tha thứ.

Khi rời nhà đi làm vừa đúng lúc gặp được Thư Sinh ở đối diện, nói chào buổi sáng, đã thấy hắn đỏ mặt vội vàng lác cái đầu cơ hồ là chạy trốn khỏi đây, bóng dáng còn lao đảo, tựa hồ quá mức khẩn trương.

Nghĩ cũng biết ngày hôm qua Phạm Bình tất nhiên là lại nói với hắn những lời kỳ quái, thật đúng là khó lòng phòng bị.

Đi đến đầu ngõ, lại nhìn thấy một người dựa ở vách tường, nhìn nghiêng rõ ràng là Chu Tử Sách. Thường ngày hắn như mặt trời vừng vàng, sáng sủa giờ phút này lại phẳng phẳng như bị bóng ma bao phủ.

“Tử Sách?”

Chu Tử Sách nghe được thanh âm, trong nháy mắt ngẩng đầu, Phạm Khinh Ba nhìn thấy tia tối tăm trong mắt hắn, lại ở lúc vừa nhìn thấy nàng nháy mắt thay bằng vẻ trong sáng tươi cười, “Tiểu Phạm thần an, hôm nay ta cùng nàng tới Hoan Hi Thiên bắt đầu làm việc đi.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Nương, Thịnh Tự Trọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Hay cho cái trò khôi hài vừa khoa trương lại giả tạo...

Phạm Khinh Ba tự nhận còn có chút khả năng quan sát sắc mặt, tuy rằng Chu Tử Sách không có biểu hiện ra ngoài, thậm chí tựa như thường ngày hưng trí ngẩng cao đầu kể chuyện vui trong quân doanh, nàng lại biết trong lòng hắn đang có việc gì đó.

Không ngoài dự kiến, hấn về nhà nhìn đến tướng quân lập bài tử, tất sẽ cùng tướng quân náo loạn một hồi. Mà hôm nay hấn còn tìm nàng, chứng tỏ tướng quân duy ngã độc tôn ở nhà hấn cũng không thể làm khuất phục được hấn, ít nhất, trong lòng hấn vẫn không cam lòng. Nàng dò xét thử, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Từ Sách, ngươi cùng người trong nhà nháo quá?”

Thần thái hấn thoáng chốc cứng đờ, sau một lúc lâu, nhận mệnh lộ ra một chút cười khổ, “Tiểu Phạm, nàng luôn rất thông minh.”

Hấn thừa nhận, lại chưa nói tình hình cụ thể, đột nhiên nắm chặt tay nàng, kiên định nói: “Vô luận phát sinh chuyện gì, ta nhất định sẽ cưới nàng. Đến lúc đó ta muốn cả kinh thành này kết đầy đèn màu, ta muốn chiêu cáo thiên hạ, Phạm Kinh Ba là thê tử của Chu Từ Sách ta!”

Phạm Kinh Ba nghe vậy cơ hồ muốn té xỉu, nàng làm sao có thể quên tiểu tử này hiện tại đang nằm trong độ tuổi thanh xuân phản nghịch, cư nhiên trông cậy vào tướng quân phủ gây áp lực có thể làm cho hấn biết khó mà lui? Miệng hấn nói vậy nhưng thật ra rất thoải mái, dù sao vẫn là con trai độc nhất của tướng quân, tướng quân phủ tự nhiên sẽ không gây khó xử cho hấn, nhưng còn nàng? Nàng hiện tại đại khái đã là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt tướng quân a?

Nghĩ đến đây, nàng dùng sức rút tay về, lãnh nghiêm mặt trịnh trọng nói: “Ta nói một lần cuối cùng, ta sẽ không gả cho ngươi, không phải là vui đùa, lại càng không lấy lùi làm tiến. Ngươi nếu còn muốn làm bằng hữu của ta, không cần lại nhắc tới việc gả cưới!”

Chu Từ Sách nhất thời bị vẻ mặt lạnh lùng của nàng làm kinh ngạc, chưa phản ứng kịp, cho đến khi nàng đi xa, mới vội vàng đuổi theo, giữ chặt cánh tay của nàng, thanh âm cố chấp nói: “Ta không tin nàng không thích ta! Trong thành người người đều nói nàng là Kinh Bạch nữ, ta lại biết phòng tâm cảnh giác của nàng có bao nhiêu nặng, nàng có thể cho ta tiếp cận nàng như vậy, nàng dám nói trong lòng nàng không có ta?”

Hấn lần đầu tiên đối với nàng lớn tiếng nói chuyện như vậy.

Phạm Kinh Ba bị chất vấn đầu óc phát mông, nhìn khuôn mặt hấn góc cạnh rõ ràng, thần sắc có chút loạn, tim đập mạnh và loạn nhịp.

Chết qua một lần, lại từng ở địa phương hạ đẳng nhất trong cung Già Y cung làm tội nô bốn năm, sau đó trọng sinh gặp được nam nhân này. Hấn thiếu niên đặc chí, chưa kịp nhọc quán chi linh (chưa đến 20 tuổi) liền trở thành giáo úy, thánh thượng đích thân ban đai lưng bạc. Tiên y giặt mã, mặc phở quá thị, hăng hái đến mức nào?

Không vui sao? Không vui sao? Ta càng thích.

Hấn chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, ra tay cứu nàng dưới roi ngựa của bọn nô tài, lúc đó lại cho rằng trên mặt nàng tái nhợt là do chấn kinh, còn răn dạy vài tên nô tài. Không biết được, đó là màu da do rất lâu không thấy ánh mặt trời của nàng mà thành. Nàng giống người khát nước cực kỳ khản cầu mưa rơi, giống người đói cực kỳ khản cầu đồ ăn, giống người trong bóng đêm khản cầu ánh mặt trời, không tự chủ được bị hấp dẫn.

. nói trắng ra là, chính là nhu cầu cấp bách của người vừa hoàn dương (trở về nhân gian) muốn một cỗ dương khí mãnh liệt để chứng minh bản thân xác thật là còn sống.

Đáng tiếc, người trước mắt thân thể hiển hách. Mà nàng cũng rất nhanh phát hiện, một nữ tử xuất thân hồngбет xuyên qua ở dị thể tình cảnh có bao nhiêu xấu hổ. Mai danh ẩn tích thay hình đổi dạng không khó, vài năm nay diện mạo nàng càng giống bản thân ở kiếp trước, chỉ còn sót lại một ít tài năng nhìn từ góc độ khác là của chủ nhân thân thể dịu dàng này. Nhưng cuộc sống thật khó biết bao.

Trong tiểu thuyết nữ nhân xuyên qua hành động tùy tâm sở dục (muốn làm gì thì làm), toàn làm những việc kinh thế hãi tục, sau này tất nhiên có vương hầu tướng lĩnh theo đuổi.

Còn nàng thì sao, bắt quả là tay làm hàm nhai nuôi sống bản thân thôi, lại còn bị mang tên là kinh bạch. Đừng nói vương hầu tướng lĩnh, chính là cửa nhỏ của dân chúng nhà nghèo tâm thường, có ai muốn “nữ chương quỳnh Hoan Hi Thiên” như nàng làm dâu nhà mình?

Hai năm trước còn có cái gì viên ngoại thương nhân đánh tiếng với nàng, đương nhiên chỉ muốn nàng làm thiếp. Chu Từ Sách biết được điên cuồng giáo huấn những người đó, kinh thành còn có một tin đồn đại như đinh đóng cột. nói nàng là ngoại thất (nữ nhân nuôi ở ngoài) của hấn, tên khoa học là ngoại thất, biệt danh là tình nhân, nói thô tục chính là nhân tình, đời sau thường gọi bao nhĩ nãi.

Chắc, dân chúng kinh thành này trong đầu trừ bỏ tin tức màu hồng phấn* còn có thể có cái gì? Ngoại cái gì thất cái gì? Tiểu tử kia chính thất (vợ cả) còn chưa có a.

(* tin tức màu hồng phấn : tin tức về nam nữ quan hệ bất chính)

Nhưng thật ra từ đó về sau, rõ ràng không còn người nào dám chọc ghẹo nàng, Tiểu Bá Vương danh hào nói không là không. Về phần ngậm tít kể nàng thế nào, nàng cũng không thật để ý, ngẫu nhiên còn có thể đi quán trà Tiểu Dao uống trà miễn phí, cơ sao mà không làm?

Chính là mặc kệ thái độ phân biệt này, có tin đồn xôn xao, danh tiếng của nàng càng lúc càng lớn, đồng thời thanh danh cũng càng ngày càng kém.

Nhưng cái lợi ở đây là Hoan Hi Thiên trở nên thật náo nhiệt, cuộc sống của nàng từ đó mà trở nên thật thoải mái tự tại; Lại hồng ở chỗ . . . hồng chính là ngay tại trước mắt, nàng phải cùng Chu Từ Sách nhất đao lưỡng đoạn, ngay cả bằng hữu cũng không làm.

Vừa nghĩ đến đây, đột nhiên phát hiện lực đạo nơi cổ tay chợt mạnh, cả người bị kéo vào bên trong một lồng ngực nóng rực!

“Ta chỉ biết! Nàng quả nhiên là thích ta!”

Uy uy! Đây là cái tình huống gì! Nàng rõ ràng là muốn cùng hắn đoạn tuyệt quan hệ, khi nào thì biến thành quả nhiên là thích hắn!

Phạm Kinh Ba không biết khi nàng nhớ lại chuyện cũ, gương mặt lơ đãng toát ra cảm xúc, hoàn toàn bị Chu Tử Sách nhận định là “Ta yêu chàng, ta cũng biết chàng yêu ta, nhưng là chúng ta thân phận khác nhau một trời một vực, ta không muốn hủy tiền đồ của chàng nên mới nhiều lần cự tuyệt chàng”, nói cách khác chính là tình cảm ngược luyến. (Min : ông này tên sách quả nhiên trí tưởng tượng bay xa quá mức^^~)

Chu Tử Sách tự cho là phát hiện được tâm ý của nàng, cao hứng quá độ, hoàn toàn không phát hiện biểu tình kì lạ của nàng, tay ôm lấy nàng, càng ôm càng chặt.

Nàng bị ôm thở không nổi, nói không ra tiếng, liều mạng gỡ tay. Đột nhiên, bên tai một đạo thanh âm như sấm vang lên.

“Nguyệt tử! Ngươi đang làm cái gì! Còn không mau buông tay!”

Chu Tử Sách trên lưng bỗng nhiên bị đánh một gậy, tay nhất thời buông lỏng. Phạm Kinh Ba toàn thân thoát khỏi trời buộc, cả người té trên mặt đất, từng ngum từng ngum thờ. Giương mắt nhìn lên, vị đang cầm gậy ngang ở trên ngực, lửa giận cháy bùng bùng, khí thế như sấm kia, rõ ràng chính là phụ thân Chu Tử Sách... phụ quốc đại tướng quân.

Nguyên lai hôm qua Chu Tử Sách về nhà thật sự đại náo một hồi, luôn miệng nói muốn lấy Kinh Ba làm vợ. Chu tướng quân cũng là người tính tình bướng bỉnh, giận dữ liền kêu đánh kêu giết, may mắn là Chu phu nhân khuyên xuống. Chu phu nhân kia đã sớm vì con mà tuyển mấy nhà môn đăng hộ đối, đều là tiểu thư khuê các. Mà nay đúng lúc hai nhà hẹn ở Ngâm Phong lâu ăn cơm, ai ngờ đợi hồi lâu, nam nhân vật chính cũng không xuất hiện, cuối cùng nghe gia nô báo lại, nói là thiếu gia ở ngã tư cùng Kinh Bạc nữ ôm ôm ấp ấp. Chu tướng quân vừa nghe, giận tím mặt lao xuống lâu, vì thể diện tại liên chứng kiến một màn này.

Phạm Kinh Ba nhìn nhìn Ngâm Phong lâu cách đó không xa, như đang đêm chiều, lại ngẩng đầu nhìn Chu Tử Sách, thấy hắn nhìn nàng, mặt có vẻ xấu hổ, nhất thời hiểu rõ. Hai phụ tử này đầu khí, lại dám đem tình cảm của nàng làm đạo cụ. Trong lòng chợt lạnh, trên mặt lại nở một nụ cười, cung kính đối với tướng quân thi lễ.

“Dân nữ bái kiến Chu tướng quân, đa tạ Chu tướng quân thi ân cứu mạng.”

Chu tướng quân sừng sốt, tức giận thu ánh mắt lại, mày rậm vừa nhíu nói: “Ngươi đang nói cái gì?”

Nàng cười đến càng thoải mái, “Hồi tướng quân, dân nữ luôn luôn tuân theo pháp luật, không biết khi nào ở đâu mạo phạm lệnh công tử, mới vừa rồi hẳn không nói hai lời đột nhiên bắt dân nữ, làm dân nữ thực bị dọa, may mắn tướng quân kịp thời xuất hiện, cứu dân nữ một mạng.”

Chu tướng quân mất hồ bạo trừng, “Ý của ngươi là nói con ta sàm sỡ nữ nhân như ngươi? Ngươi nghĩ ngươi là ai!”

Chu Tử Sách sắc mặt gấp gáp, “Tiểu Phạm nàng đừng nóng giận, ta thật sự muốn cưới nàng, không phải vì giận cha ta!”

Hai người đồng thời nói chuyện, nói xong lại đồng thời trừng hướng đối phương.

“Nguyệt tử này ngươi đang nói cái gì!”

“Cha ngươi không thể nói Tiểu Phạm như vậy!”

Phạm Kinh Ba mí mắt bắt đầu vừa kéo vừa giật không ngừng, đôi phụ tử này không có vấn đề gì chứ? Nàng vì ba người tìm bạc thêm bảo toàn thể diện cho tướng quân phủ, bọn họ cư nhiên không cảm kích? Bọn họ thích diễn trò khôi hài ở bên đường cho người ta xem như vậy sao?

“Ta nói...” Các ngươi trở về tướng quân phủ nhà các ngươi đóng cửa lại muốn âm ỉ thế nào thì âm ỉ, đừng tha ta xuống nước nha!

“Không phải chuyện của ngươi!”

“Không phải chuyện của nàng!”

Sai khi hai người trăm miệng một lời mắng người bên cạnh một câu, lại tiếp tục rống với nhau.

“Thân phận đề tiện, có tiếng xấu! Nàng có cái gì tốt!”

“Kiên cường độc lập, trí tuệ hơn người, nàng có cái gì không tốt!”

Càng âm ỉ càng vui.

“Im miệng! Đừng nói ngươi muốn thành thân lấy nàng làm vợ, cho dù là nạp làm thiếp làm nô tỳ lão tử ta cũng ngại làm nhục môn phong!”

“Từ nhỏ đến lớn đã có chuyện gì ta làm mà thuận mắt ngươi? Ta làm nhục môn phong các ngươi chứ gì, cùng lắm thì chúng ta chuyển ra ngoài ở!”

...

Quần chúng vây xem ngay từ đầu hưng trí bùng bùng đến sau lại mỗi một không chịu nổi, cho tới bây giờ dĩ nhiên hứng thú rồi, chính là ngại cho nguyên tắc “Xem diễn muốn đến nơi đến chốn phải xem đến kết cục cuối cùng”, mới đứng tại chỗ tiếp tục vây quanh đó mà xem.

“Người tên súc sinh này! Theo ta trở về!”

“Tiểu Phạm, chúng ta đi!”

Rốt cục một câu chém xuống báo hiệu sắp kết thúc. Người vây xem ngáp ngáp, đuổi người đuổi người, chờ đợi hai nhân vật chính đang diễn này phát hiện một sự kiện cuối cùng “Di, Tiểu Phạm đâu?”

Đúng vậy, nữ nhân vật chính đã sớm trốn trắng mất đi rồi.

Nga, đứng rồi, trước khi đi còn không quên “quảng cáo” với quần chúng đang vây xem một tiếng rằng Ngôn đại sư của Hoan Hi Thiên Phong vừa cho ra chuyện mới.

Hai phụ tử Chu gia hai mắt nhìn nhau, đều là một vẻ mặt quần bách. Cuối cùng vẫn là lão kia phục hồi tinh thần lại, ra tay trước, cầm trụ đứa con, lại quát gia nô bên cạnh: “Còn thất thần làm gì! Mang thiếu gia trở về!” Đứa con kia hết lời phản kháng, bỏ chạy còn chưa được, liền bị bắt tay bắt chân áp tải về phủ tướng quân.

Tan hát, người xem cũng tán dần. Tiểu thương mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, người qua đường vừa đi vừa nói, phớt lờ lại trở về trật tự cũ, phẳng phất như một khắc trước cái gì cũng không có phát sinh qua.

Đây là phong tục nhân tình của Hoàng triều, đây là dân chúng Hoàng triều.

Nếu các người cho rằng đây là lạnh nhạt, vậy mười phần sai, bọn họ chính là rối loạn thôi.

Không khó tưởng tượng, quán trà kinh thành đang muốn náo nhiệt lại được đúng lúc này..... nhiều người như vậy cùng nhau mục kích một trận đại bát quái(buôn chuyện), chỉ cần mỗi người kể một phiên bản liền đủ truyền được mười ngày nửa tháng, hưởng chi theo năng lực bình quân của dân chúng Hoàng triều xem ra, mỗi người ít nhất có thể kể ra bốn năm phiên bản.

Đương nhiên, dân chúng Hoàng triều cũng có người chính trực thuần lương mà lại không bát quái, tỷ(ví dụ) như Thư Sinh.

Lúc đó, hắn ở một bên Tứ Bảo trai mua giấy bút. Bên ngoài phát sinh hết thảy, từ lúc Phạm Kinh Ba cùng Chu Tử Sách tranh chấp đến lúc ôm ấp nhau rồi đến lão tướng quân xuất hiện lấy “Bồng đánh uyên ương”, toàn bộ hành trình thu hết vào đáy mắt, nhủ chặt mày không có một khắc thả lỏng, thẳng đến khi Phạm Kinh Ba rời đi.

Chương quây thấy hắn thật sự lạ mặt, vốn lòng trước hắn là vừa tới kinh thành không lâu, sẽ chờ hắn tới hỏi bát quái, ai ngờ hắn vừa mở miệng lại là hỏi: “Chương quây, xin hỏi Hoan Hi Thiên đi đường nào?”

“Tâm tư khẩn thiết” muốn chia sẻ bát quái thất bại, chương quây về mặt lạnh xuống, thuận miệng có lệ: “Quẹo phải gặp ngã tư quẹo trái rồi đi thẳng.”

Thư Sinh nghe mơ mơ màng màng, đang định hỏi rõ ràng một chút, lại nghe phía sau có thanh âm nói: “Khéo như vậy, ta cũng muốn đi Hoan Hi Thiên, không bằng cùng nhau đi?”

Người nọ quần áo là trường bào huyền sắc (áo đen), bây giờ tuy đã là đầu hạ, nhưng lại đem hai tay để trong tay áo, ánh mắt không lớn, lại rất dọa người.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nương, Thỉnh Tự Trọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Hoan Hi Thiên nổi tiếng gần xa.....

Hoan Hi Thiên là thư lâu lớn nhất trong thành, kiếm nhiều tiền nhất, cũng là vang danh nhất. Chính là theo như những lời người đọc sách ở đây nói, các loại sách kinh sử từ tấp, thi từ ca phú, nên có lại không có. Như vậy, kết quả này có được là do đâu? Quần chúng cũng biết được một hai.

Còn một điều phải nói nữa, khách nhân đến Hoan Hi Thiên được chia làm ba loại.

Loại đầu tiên là áo mũ chỉnh tề, ra vẻ đạo mạo..... loại nam nhân rối loạn trong ngoài bất định như thế thường là độc giả trung thành của Phong Ngôn đại sư. Những tác phẩm tiêu biểu của Phong Ngôn có tứ bộ khúc “Ngọc môn quan”, “Khéo sinh xuân”, “Hoan đầu yến”, “Trị thủy nhô”, trong đó rất nhiều cảnh miêu tả tình hình hương diễm tận xương (ngọt đến tận xương á?) của những đôi nam nữ, lại đủ cảnh thể danh ngôn, lại là chuyện tất cả thể gian đều quan tâm, quả thật sang hèn cùng thưởng thức không thua gì lương phẩm thiết yếu trong cuộc sống.

Còn một loại hơn phân nửa nữa là loại hán tử thô tục hoặc bộ dáng lưu manh, có khi cũng có một ít mấy tên lỗ mãng đầu đường xó chợ. loại truyền mà các nam nhân này yêu nhất vĩnh viễn là hàng loạt các động cung* mới nhất và sắc nét nhất. Bất quá, đại bộ phận người xem cũng không biết, các tranh vẽ hương sắc sống động như vậy toàn bộ đều được lấy ra từ Bình Khí Phổ nổi danh bậc nhất của Kim hoa sĩ. Những bức tranh này miêu tả vô cùng tỉ mỉ, từng có một danh hoạ được lưu danh sử sách tình cờ thấy được tranh này, còn tự cảm thấy xấu hổ vì tài năng không bằng.

(*động cung : cái này là tranh khiêu d...â...m *đỏ mặt~ing*)

Về phần loại cuối cùng, thì thường xuyên là mấy gã sai vặt của các nhân gia nhà giàu, hoặc là nữ tử thanh lâu hay các cô nương nữ phần nam trang. lại này thường thích ngôn tình tiểu thuyết triền miên ngọt ngào động lòng người mà đôi khi cũng buồn rơi nước mắt.

Đương nhiên, có một điều mọi người đều hiểu trong lòng mà không nói ra chính là, Hoan Hi Thiên này cũng ngẫu nhiên giống như là nơi bán thuốc tráng dương hay tình được.

Một Hoan Hi Thiên như vậy, các tác giả đi theo đại lão bản ở đây sáng tác trong ngoài đều hợp tính nhau tổng cộng cũng chỉ có bốn người. Bởi vật có thể thấy được, vị đại lão bản này có biết bao tính toán chi li, tỉ mỉ đều mang hết ra dùng, hơn nữa còn lấy tiêu chuẩn “Đem nữ nhân làm nan nhân, đem nam nhân làm súc sinh.”

Cũng do người làm trong khách điểm không đủ, nên để nâng cao hiệu suất, khách hàng phải tự chuẩn bị tiền lẻ, hơn nữa để tránh việc khách hàng hung dữ đến xem sách, toàn bộ sách được trưng bày ở ngoài đều chỉ có bìa sách cùng giới thiệu vắn tắt, khách nhân nếu có nhu cầu mua sách thì phải ra quầy đưa danh sách những loại mình muốn mua, tiền trao cháo múc. Tuy quy củ kỳ quái là vậy, nhưng vẫn luôn hấp dẫn khách từ tứ phương nối liền không dứt.

Mà ngày nay, bởi vì các trò khôi hài ở ngã tư phía trước thường lấy tốc độ như tốc độ lấy truyền của ôn dịch để truyền đi, cho nên khách nhân của Hoan Hi Thiên còn tăng gấp đôi so với khi xưa. Thậm chí khi vừa mới mở cửa hàng không bao lâu, đại thẩm của cửa hàng may đối diện Hoan Hi Thiên đã liền tìm có ngồi bên cạnh nàng, cùng nàng đồng kéo tây đây, mục đích chính là muốn làm bộ đôi ba lời tham dự vào đề tài của các câu chuyện trên đường phố.

Vừa phải ứng phó khách nhân, vừa phải ứng phó tam cô lục bà hỏi thăm, Phạm Kinh Ba thật sự có chút ăn không tiêu.

Nàng từ ngăn kéo lấy ra bút chì, bắt đầu vừa viết vừa vẽ trên giấy: Chương quây khó chịu, bãi công một ngày.

“Ai nha Phạm chương quây, ngươi ở viết cái gì? Có phải là viết thư tình hay không nha?” Một đại thẩm bát quái (buồn chuyện).

“Không có gì, không phải thư tình.”

Câu trả lời ngắn gọn mà lãnh đạm của Phạm Kinh Ba không ảnh hưởng một chút nào đến nhiệt tình của vị đại thẩm kia, đại thẩm nọ phát ra một trận cười thầm như một con gà mái già, làm bộ đánh đánh miệng mình, “Ta đúng là nói bậy mà, chữ to như vậy làm sao có thể là thư tình a, cũng không phải là thứ không thể cho người khác biết! Phạm chương quây, ngươi nhất định là đã từng xem qua rất nhiều thư tình đúng không?”

“Cái gì mà thư tình nha? Chẳng lẽ Hoan Hi Thiên từ nay bắt đầu bán thư tình sao?”

Ngoài cửa bỗng có tiếng nói vang lên, chỉ thấy vị đại thẩm kia vừa nghe xong thanh âm này mặt mũi liền biến sắc, bất chấp việc muốn hỏi thăm chút tin tức bát quái, hoang mang rối loạn vội vã đứng lên, “Giải đại nhân hảo! Giải đại nhân hẹn gặp lại!” Đại thẩm nhanh chóng làm xong cái lễ đón tiếp, sau đó lại giống như bị ma đuổi chạy như điên ra khỏi cửa. Mà ở trong tiệm, ít nhất cũng có một nửa số khách nhân có phản ứng giống như đại thẩm này.

Những người như vậy đều là những người đã nếm qua vị keo kiệt của Thượng thư Giải đại nhân này.

Khuôn mặt luôn luôn đông lạnh của Phạm Kinh Ba rốt cục tràn ra một nụ cười thư thái, nghiêng người rời khỏi quầy, đi ra ngoài cửa.

“Thật sự là khách ít khi đến nha, Giải đại nhân đại giá quang lâm, Hoan Hi Thiên thật sự là rất. Thư Sinh?”

Lời khách sáo vừa nói được một nửa, đột nhiên phát hiện đứng bên cạnh Giải Đông Phong đúng là hàng xóm mới của nàng Thư Sinh ngọc, bảo sao nàng không sợ hãi nha? Một người là Hộ bộ thượng thư cao cao tại thượng trải qua hai triều mà địa vị vững chắc không suy, còn một người chỉ là một tên dạy tư thực ở trốn phường Thanh mặc dù mọi hạng người, nhìn ở góc độ nào cũng là không nên đi cùng nhau đi?

“Phạm cô nương có lẽ, tại hạ ở trên đường gặp được vị Giải đại nhân này, vừa vặn đều là đến Hoan Hi Thiên, cho nên mới cùng đi.”

Thư Sinh chấp tay giải thích, Giải Đông Phong lại không chút để ý hút hấp cái mũi, nhấc chân tiến vào Hoan Hi Thiên. Đi đến trước quầy, nhìn thấy kia đoạn viết “Chương quây khó chịu, bãi công một ngày” trên giấy, ánh mắt chợt lóe, khóe miệng gợi lên một chút cười không có hảo ý.

Ngay sau đó, tờ giấy liền bị lấy đi.

“Aha ha, viết đùa, luyện chữ, chính là đang luyện chữ!” Phạm Kinh Ba nhanh chóng đem giấy vò thành một mẩu sau đó ném đi, cười gượng.

Đưa cái gì chứ, vị Giải đại nhân này ở ngoài mặt là quan to nhất phẩm của triều đình, trên thực tế lại còn có một thân phận khác. đó chính là đại lão bản của Hoan Hi Thiên, cũng chính là người lãnh đạo trực tiếp của nàng. Lòng dạ hẹp hòi lại yêu tiền như hến, nếu biết nàng thường xuyên lấy lý do “Chương quây khó chịu” để bãi công nhàn hạ, ai biết hần sẽ bóc lột mồ hôi và máu của nàng như thế nào?

Cục giấy bị nàng vo lại ném đi vừa vắn lại đập vào người thư sinh, hần thuận tay mở ra xem, sau đó rất ngạc nhiên, không khỏi tiến lên khiêm tốn hỏi: “Tại hạ hiểu biết nông cạn, thật là nhìn không ra Phạm cô nương đang luyện kiểu chữ gì vậy?”

Phạm Kinh Ba mắt cũng không thèm nâng, cũng không quay đầu lại, một cái tát lại trực tiếp giáng xuống mặt hần, tiếp tục cười lạnh với Giải Đông Phong.

Giải Đông Phong nháy mắt mấy cái, “Lẽ nào Phạm chương quỳ thường tiếp đãi khách như vậy?”

Phạm Kinh Ba vừa thấy vẻ nham hiểm mà lại giả dối của hần như vậy da đầu liền run lên, khuôn mặt lập tức tràn ra tươi cười, quay ngoắt lại về phía khuôn mặt bị thương của Thư Sinh, nhiệt tình dào dạt giữ chặt hần, “Ai nha Thư công tử, ta mới lỡ tay ‘chạm nhẹ’ vào người, không có việc gì chứ? Người muốn mua loại sách gì? Có cần ta giới thiệu không?”

Nàng chưa từng khách khí gọi hần Thư công tử như vậy, hần làm sao có thể được nàng đối xử từ tế như thế? Thêm nữa mấy ngày gần đây hần đã nghe qua quá nhiều tin đồn có liên quan đến nàng, làm cho hần giờ đây được nàng để ý như vậy, chẳng những không hề cảm giác được nguyên ngọc ôn hương, mà chỉ thấy lạnh cả sống lưng, Mao Cốt từng thiên*.

(*: son gai ốc)

Hần không biết lấy khí lực ở đâu, bỗng chốc gạt tay nàng ra, ba bước hai bước nhảy ra phía sau Giải Đông Phong, sắc mặt vì kinh hãi mà tái nhợt, nhỏ giọng hỏi: “Tuy rằng tại hạ vốn không tin việc thần tiên quái thú, nhưng Giải đại nhân a, Phạm cô nương, nàng không phải... trúng tà chứ?”

Phốc.....

Tóp năm tốp ba người trong tiệm khúc khích cười, da mặt Phạm Kinh Ba căng thẳng, quay đầu ngồi trở lại quầy.

“Giải đại nhân, Thư công tử, thỉnh tự tiện.”

Hừ, người làm công cũng có tôn nghiêm của mình! Còn cái tên thư sinh ngốc kia nữa, đúng là làm ơn mắc oán, không biết được ý tốt của người khác! Hiện tại được lắm, dám đi theo tên Giải Đông Phong nổi tiếng hẹp hòi ăn thịt người không nhả xương kia, không bị lừa lột mất một lớp da mới là lạ, xứng đáng!

Quả nhiên không quá thời gian uống một chén trà nhỏ, Thư Sinh đã cầm danh sách lại chỗ quầy.

Nàng nhìn lướt qua mặt trên chắc chắn là ngôn tình tiểu thuyết rồi, chắc chắn là điểm – tình – tiểu – thuyết (là các câu chuyện tình đẹp, hay là truyện sủng ý), chắc chắn là đồng cung, mặt nàng không ngừng run rẩy. Thật sự là biết người biết mặt không biết lòng nha, tên Thư Sinh nhìn thành thật như vậy, ai ngờ khẩu vị còn rất lớn, hơn nữa còn pha trọng.

“Mua nhiều như vậy? Người mang đủ tiền sao?” Trong ấn tượng của nàng thì Thư Sinh này cũng coi như là không có tiền.

“Yên tâm, đó đề là bản bình thường bìa in có chút lỗi, chỉ hai mươi lăm lượng vừa vặn tốt.” Trả lời cũng là Giải Đông Phong.

Khoé mắt nàng cũng bắt đầu run rẩy. Lão bản người thật quá đen tối, hai mươi lăm lượng cũng đủ cho một nhà nghèo ăn hơn một năm a.

“Thư công tử, người xác định người muốn mua hết? Thật quý nga.” Phạm Kinh Ba cẩn thận hỏi thêm một lần, nàng đều đã bị bản tính thiện lương của mình làm cho cảm động.

Ai ngờ Thư Sinh cũng không cảm kích, hần gật gật đầu, sau đó mím môi nhếch một nụ cười vô hại, thành kính nói: “Trong văn tự cũng có nói, thấy được việc đáng mừng, cái này, tiêu bao nhiêu bạc cũng không chê đắt.”

Đúng là không có thuốc nào cứu được tên ngốc này!

Phạm Kinh Ba tự biết đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, nên cũng mặc kệ hần, rõ ràng lưu loát nhận lấy danh sách cùng bạc, sau đó lấy sách ra, nhận tiền giao hàng, hai bên thoả thuận xong.

Đến phiên Giải Đông Phong.

“Phạm chương quỳ, nghe Thư huynh nói, các người là hàng xóm?”

Giải Đông Phong cười đến hình như có thâm ý, Phạm Kinh Ba khó hiểu, nhíu mày tự hỏi. Con mắt hần liếc tới liếc lui, cũng không nói gì nữa, chỉ đẩy một tờ giấy lại chỗ quầy, “Đây là loại sách ta muốn.”

Nàng tiếp nhận tờ giấy, nhất thời thất thần trong một khắc, sau đó liền đem biểu tình này ném ra sau đầu. Chỉ nhìn thoáng qua, đã đem tờ giấy này để vào trong ngăn kéo.

Sau đó, nàng lấy ra mấy quyển sách từ giá sách ở phía sau, cười nói: “Đại nhân dù sao cũng là khách hàng lâu năm, Kinh Ba làm sao có thể không biết loại mà đại nhân yêu thích, làm sao cần ngài phải đích thân đến đây một chuyến? Kỳ thực chỉ cần đại nhân chỉ cần sai người đến báo một tiếng, Kinh Ba sẽ tự mình đưa sách đến quý phủ.”

“Không ổn không ổn.” Thư Sinh vốn đang ở một bên sửa soạn lại bộ sách của mình vừa mua bỗng nhiên ngẩng đầu nói, “Nam nữ có khác, Phạm cô nương thân là một nữ tử, sao có thể một mình đi tìm Giải đại nhân bái phỏng?”

Phạm Kinh Ba tặng cho hắn một ánh mắt xem thường không lịch sự lắm, đang muốn đáp trả hắn vài câu, lại nghe thấy Giải Đông Phong từ từ trả lời: “Không sao không sao, Phạm chương quầy cùng với nội nhân* trong phủ của ta là bạn tốt, đến bái phỏng bạn tốt thì không tính là vượt rào.”

(*: nội nhân ở đây là chỉ phu nhân của vị đại nhân này)

Lời này vừa nói ra, trong tiệm vang lên cao thấp tiếng hút không khí.

Không cần nghĩ cũng biết, chuyện “Nhất phẩm cáo mệnh phu nhân” cùng với “Cô gái bán sách” là bạn tốt đã làm cho người ta bị kinh hách quá lớn.

Thư Sinh trừng lớn hai mắt, thốt ra: “Nguyên lai Phạm cô nương cũng có bạn tốt?”

Lời vừa nói ra khỏi miệng, chính hắn cũng cảm thấy quá mức thất lễ, thật là không tốt a. Nhưng điều này thật sự trách không được hắn, hắn cũng chưa bao giờ gặp qua nữ tử nào nhân duyên kém như vậy. Từ lần đầu tiên bắt đầu nhìn thấy nàng, tựa hồ tất cả mọi người đều không quen biết nàng, hay nói cách khác là vô như không biết nàng, ngay cả hàng xóm láng giềng đối với nàng cũng không thân hậu, Thư Ý cô nương còn nhắc riêng với hắn nên cách xa nàng một chút.

Phạm Kinh Ba không giận ngược lại còn cười, nàng thân mình nghiêng nghiêng, hướng về phía khách nhân khác trong tiệm thăm dò, dịu dàng nói: “Vị Thư công tử này tựa hồ đối với ta có điểm hiểu lầm, các người thật ra nên nói cho hắn nghe, ta là có bằng hữu hay là không có bằng hữu?”

“Có, đương nhiên là có!” “Ta chính là bằng hữu!” “Ta cũng vậy!”

Các nam nhân này hi hi ha ha cướp lời nói quen biết nàng, nàng đặc ý nhìn về phía Thư Sinh, đã thấy mặt hắn đỏ bừng, không biết là tức giận hay là khản trương xấu hổ. Yên lặng nhìn nàng vài lần, kẻ vốn luôn luôn nhiều lễ nghĩa như hắn lúc này lại ngay một câu cáo từ cũng không có, ôm lấy sách liền đi ra ngoài.

Vốn đang chờ hắn nói câu “Phạm cô nương, thỉnh tự trọng”, Phạm Kinh Ba liền bị động tác thỉnh linh xảy ra của hắn làm cho có chút sững sờ.

Giải Đông Phong nhìn nàng, lại nhìn bóng dáng Thư Sinh, trong mắt lóe lên chút ánh sáng tò mò về hứng thú.

Nàng phục hồi tinh thần lại, vội vàng để sách vào bao đưa cho hắn, “Giải đại nhân đi thông thả.”

Giải Đông Phong đi rồi, không khí câu nệ trong Hoan Hi Thiên cũng mất dần, khôi phục náo nhiệt như bình thường.

Có khách nhân đánh xà tui côn thượng*, đánh bạo trên chóc nói: “Phạm chương quầy, nếu đôi ta là ‘Bằng hữu’, sách này có phải là có thể cho ta chiến tiện nghi chút được không? Làm ‘Bằng hữu’ của nàng, luôn luôn phải có điểm ưu việt hơn đi?”

(* : đánh rắn phải chọn gậy : ý nói tùy từng loại người/ tình huống mà chọn cách ứng phó hợp lý)

Nàng khẽ nâng đuôi lông mày, trong mắt kết thành một tầng băng sương, chậm rãi câu môi, cười nói: “Người nào nói, người là bằng hữu của ta?”

Rõ ràng là ngữ khí thật nhẹ nhàng chậm rãi, nhưng lại phảng phất như muốn tóm người kéo xuống đất ngục, làm người ta không rét mà run.

Nhìn nam nhân vừa chạy trốn chết, Phạm Kinh Ba theo bản năng sờ sờ mặt. Trọng sinh đã tám năm, nay vẫn còn mang theo âm khí của địa phủ, đây là chuyện tốt hay chuyện xấu đây?”

Kéo ngắn kéo ra, lấy tờ danh sách mà Giải Đông Phong vừa viết ra.

Mới vừa rồi nàng chỉ thoáng liếc mắt liếc đi, là bởi vì mặt trên cũng không có ghi tên sách, mà là viết hai câu nói.

“Đêm mai trong cung có yến, nhất định phải tham dự.”

“Thư Sinh không đơn giản, mọi việc phải cẩn thận.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Nương, Thỉnh Tự Trọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Nhất phẩm cáo mệnh Kinh Bạch nữ...

(Nhất phẩm cáo mệnh hình như là phu nhân của quan nhất phẩm vào cung cáo mệnh á. ... trong truyện này thì nó là thế ^^~)

Hoàng cung là thực sự là cái dạng gì?

Quả thật, nó tường đồ ngói xanh, nó xà trạm cột điều, nó tráng lệ, nó đề phòng sâm nghiêm, nó tượng trưng cho một Hoàng triều cao nhất tôn vinh cùng quyền lực. Nhưng đối với Tạ Y Nhân mà nói, tòa hoàng cung này trong trí nhớ của nàng, chỉ là một căn phòng chật chội âm u ẩm ướt rét lạnh, với một đồng công việc nặng nhọc làm không hết.

Ngày xưa nàng làm giả y nô tỳ, nay lại vào cung cáo mệnh. Những câu chuyện người ta nói về quá khứ của nàng, không thể không kể đến đoạn ở trong hoàng cung này.

Tám năm trước, nàng đường đường là con gái của Trần Quốc công, là người có triển vọng được tuyển làm hoàng hậu nhất, nhưng tại một hội tiệc ngày xuân làm phàn, cửa nát nhà tan, nàng trở thành con gái của kẻ nghịch thần, phải làm tội nô giả y cung. Bốn năm trước, thượng thư Giải Đông Phong thỉnh cầu tiền để muốn thành thân với nàng, một tờ chiếu thư hạ xuống, nàng biến hoá thật nhanh chóng, trở thành Thương Thư phu nhân, hưởng nhất phẩm cáo mệnh.

Được đồ xuống xe ngựa, khoảnh khắc ngừng đầu nhìn toà cung điện này, trong lòng nàng cơ hồ lập tức sinh ra một cổ tình cảm kháng cự.

“Giải phu nhân, xin mời đi bên này.”

Đáng tiếc không thể bỏ đi, cũng đi không xong. Tạ Y Nhân hướng thái giám dẫn đường gật gật đầu, sau đó hần dẫn nàng đến một nơi nào đó, ở đó đã sớm tụ tập một đồng phu nhân cáo mệnh cùng các tiểu thư.

“Giải phu nhân thật sự là lâu rồi không thấy đâu, tính từ đại lễ sắc phong Hoàng hậu đến giờ, cũng đã hơn hai tháng rồi đúng không?”

Bởi vì nàng không phải dịp bắt đắc dĩ thì cũng không tham dự các loại tụ hội, chính vì thế nên các phu nhân tiểu thư này độ tò mò đối với nàng suốt bốn năm nay vẫn chưa hề giảm, vừa thấy nàng liền chạy lại vây quanh.

Một vị phu nhân lấy khăn tay che miệng cười nói: “Đó là vì Giải đại nhân thật thật đau lòng phu nhân, che đây không đánh để nàng đi ra.”

Đối mặt với trêu chọc như vậy, một nữ tử sẽ có phải ứng như thế nào nhỉ? Tạ Y Nhân cắn nhếch một chút, sau đó lộ ra vẻ mặt ngưng ngưng, thấp giọng nói: “Phu nhân chê cười, kỳ thực là ta quá mức vụng về, tướng công e sợ làm trò cười cho người trong nghề nên mới để ta ở trong nhà.”

Nàng quả thật đoán không sai, nghe được câu nói của nàng, quả nhiên các phu nhân đều vừa lòng nở nụ cười.

Lại một vị phu nhân lời nói đầy ý tứ nói: “Giải phu nhân một mình phải quản lý toàn bộ nhà cửa, nói vậy chắc là thập phần vất vả?”

Câu này rõ ràng là châm chọc tướng công nàng keo kiệt, ngay cả một người hầu cũng không nỡ bỏ qua, nàng là một người chủ tử lại phải sống như tôi tớ. Trong đám người, có vài người đã không giấu được cười trộm.

Tạ Y Nhân cảm thấy đây chắc là báo ứng. Tướng công của nàng ở trong triều đình cướp đoạt hết con đường công danh của thượng phu các phu nhân ở đây, đương nhiên các nàng sẽ tìm nàng báo thù. Cũng chẳng có gì to tát, bị tổn hại một hai câu cũng sẽ không phải là mất đi khối thịt, ngược lại lại thấy tội nghiệp các nàng, bị tướng công nàng cướp đoạt hơn phân nửa thật là mấy khối thịt mấy tầng da. =.=

Nàng vờ khờ ngốc trả lời: “Không vất vả, phủ đệ lại không lớn, hơn nữa còn có một vị ma ma giúp đỡ.”

Một câu này hiển nhiên rất hợp với tâm ý của các vị phu nhân, vài anh mắt còn đảo qua lại, đều lộ ra ý vị thâm trường(ý tứ sâu xa) tươi cười.

Tạ Y Nhân đương nhiên biết rõ những ánh mắt kia đều mang hàm ý vui sướng khi người khác gặp họa, các phu nhân kia cho rằng nàng không cậy mạnh, chính là vì thật khờ, cái gì cũng không biết. Kỳ thực các nàng kia không biết được rằng, vị đầu bếp hộ viện kiêm luôn quản gia phòng thu chi trong phủ thượng thư là một mama thực sự rất lợi hại, nghe nói khi tuổi trẻ là một thế hệ ma nữ tiếng tăm lẫy lừng trên giang hồ, còn được người đời xưng tên là “Tia chớp điều”.

(Min : Y Nhân tỷ làm cho muội hiểu được sâu sắc câu nói : thông minh nhưng vờ ngốc ngếch mới thật sự là thông minh!)

Bất quá nếu nàng đề lộ ra sẽ hồng bét quần chúng thích nghe ngóng, nàng cũng sẽ không thể tàn nhẫn đi đánh nát ảo tượng tự cho mình là thông minh của các nàng nào bỏ như vậy.

Nàng vẫn ra vẻ sợ hãi, mở to đôi mắt một cách mờ mịt, thiên chân(ngây thơ) nhìn mọi người.

“Giải phu nhân.” Một tiếng nói lạnh lạnh chói tai của thái giám vang lên, “Hoàng hậu nương nương triệu Giải phu nhân yết kiến!”

Đến tận bấy giờ, trên mặt Tạ Y Nhân mới xuất hiện loại biểu tình khác với hai loại khiếp đảm ngại ngùng lúc trước.

Loại vẻ mặt này khi nàng gặp đương triều hoàng hậu nương nương xong lại càng thêm rõ ràng, nàng nhìn thấy một thân phượng bào của hoàng hậu phát phát bảo toàn bộ cung nữ lui ra, sau đó mũi chân khẽ điểm nhẹ một cái, dùng kinh công bay đến bên cạnh nàng, rồi ngay lập tức ngã vào trong lòng nàng.

“Khinh Ba, nhân gia ta nhớ người muốn chết a ~~~~ đến đây đến đây, mau để cho mama kiểm tra thân thể, hoàn hảo hoàn hảo, ngực ra ngực mông ra mông, còn có thể bán được giá cao!”

Thanh âm thực quyền rũ lăm cho người ta nhũn cả xương cốt, động tác dâm đẳng lại lăm người ta giận sôi.

Tạ Y Nhân, cũng chính là Phạm Khinh Ba, nhanh chóng bắt được tay của ‘Hoàng hậu nương nương’ đang ở trước ngực nàng vừa xoa vừa nắn, trán nổi gân xanh, “Mama người cái đầu! Vân Thái Thái, cầu xin người nhớ lại a, người hiện tại không còn là tú bà của Cực Lạc lâu nữa, mà là Hoàng hậu của Phụng Thị Hoàng triều! Mà ta cũng không phải hoa cô nương* nhà người!”

(*kĩ nữ)

Phạm Khinh Ba phát hiện, nàng và “Hoàng hậu” thật sự duyên phận không phải là ít.

Khi nàng trọng sinh trên người Tạ Y Nhân – con gái của Trần Quốc công, vừa vặn là làm hoàng hậu bất thành mà trở thành tội nô. Sau khi Giải Đông Phong cưới nàng ra khỏi cung, nàng liền kết bạn với hai vị nữ tử vô cùng kì quái. Một người là Hoàng hậu thanh minh của tiên đế(vua trước), Ngọc Cao Dung truyền kì, một người khác chính là cái vị trước mặt này đây, trước kia là thiên hạ đệ nhất tú bà, còn bây giờ là đương triều hoàng hậu.

Cùng thế tử của hai hoàng đế trở thành bạn tốt, đây chính là điều duy nhất khiến nàng cảm thấy bản thân không uổng khi xuyên qua đến đây.

Đáng tiếc là hai vị hoàng hậu này thế nào cũng không chịu thua kém. Một người thì làm hảo hảo Hoàng hậu không muốn, cứ cố tình trốn đi, bị tìm được thì lại đùa giỡn Hoàng thượng mang cầu* chạy mất, khiến cho tiên đế một phen hoá thiêu Ngọc Dao cung giả chết, thuận tiện hãm hại luôn nhân tình của Vân Thái Thái là Minh Nguyệt công tử lam hoàng đế; vị còn lại cũng không kém cạnh là bao, nghề gì không thích lại thích làm tú bà chuyên diễn xướng(hát), khiến cho ngay cả đứa nhỏ tám tuổi cung phải bỏ chạy, vừa được sắc phong làm Hoàng hậu không bao lâu liền để lại thư trốn đi, nói muốn tìm một nơi không có ai nhận ra để mở lại thanh lâu.

(*cầu : cái khánh bằng ngọc, ở đây là cái ngọc tỷ của hoàng hậu)

“Đừng rồi, người lần này làm sao nhanh như vậy đã bị bắt trở về rồi?”

Nàng nhớ bị hoàng hậu này đi lâu đây nhất là chạy đến quan ngoại(biên ải) một năm rưỡi, bắt quá lúc đó Minh Nguyệt công tử còn chưa lên làm Hoàng đế.

Cái này không hỏi thì không sao, vừa nhắc đến một cái, Vân Thái Thái liền đẩy mình hoả, nhử mày trùng mắt, ngũ quan diễm lệ như hoa hồng nở rộ. Nàng nắn: “Còn không phải do thể lực của anh các sao! Thanh Minh trước kia nói anh vệ* có bao nhiêu lợi hại ta còn tưởng hãn khoa trương, đồ vương bát đần, rốt cuộc là tên chết tiết nào phát minh ra cái đội ảnh vệ hoàng gia này!”

(* một loại thị vệ có nhiệm vụ bảo vệ hoàng tộc)

Phạm Khinh Ba liếc mắt dò xét Vân Thái Thái đang phát điên một cái, không mặc không nhạ nói: “Người chẳng lẽ không hội lấy bị chi đạo còn thi bị thân*sao.”

(* câu này hảo hữ nào bik chỉ ta nhá, ta chỉ biết đại ý nó là thu kẻ địch làm người của mình thì phải @,@)

Vân Thái Thái nhìn nàng, “Người nói...”

“Nếu anh vệ lợi hại như vậy, sao không thu phục làm người của mình? Thanh Minh ngờ ngạc như thế còn có thể khiến cho hai người ảnh vệ đối với nàng ấy trung thành thể sống thể chết bảo vệ, người thông minh xinh đẹp như vậy còn sợ không thu phục được mười tám người kia sao?”

(Thanh Minh là tên của vị hoàng hậu tiên đế ý)

Đôi mắt mị xinh đẹp của Vân Thái Thái bỗng loé lên, lộ ra nụ cười loại hồ li còn thua xa, néo néo khuôn mặt Phạm Khinh Ba: “Người đúng là lắm mưu ma chước quỷ!”

Nheo thêm vài cái môi thu tay, nàng nhử mày nói, “Khinh Ba, người dạo này sao dung nhiều son phấn vậy?” Nheo một cái mà ra đầy tay của nàng.

“Ủy! Lốp hoá trang của ta!”

Phạm Khinh Ba vội vàng đẩy nàng ra, chạy đến chỗ bàn trang điểm, bắt đầu trang điểm lại.

Kiếp trước nàng từng học qua trang điểm, bởi vậy nên khi phát hiện bộ dáng bản thân càng ngày càng không giống Tạ Y Nhân, cũng không kinh hoàng nhiều lắm. Dù sao Giải Đông Phong cũng có tiếng là quái nhân, nàng không tham dự các loại tiệc tùng lễ hội cũng không lấy gì làm lạ, ngẫu nhiên mới gặp phải bữa tiệc không thể không đến này, cũng có thể dùng lớp hoá trang để che dấu.

Lông mi sửa nhỏ đi một chút, mắt kẻ to ra một chút, gò má đánh nhiều phấn một chút, hai bên má thi cho giống màu da một chút, một đôi mắt thật to trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng như tiên nữ nữ nhân giáng trần xuất thế. Lại thêm chút kỹ xảo dịch dung, bất kì ai cũng không thể nhận ra Thượng thư phu nhân cũng với Khinh Bạc nữ ngày thương trong thành là một người.

“Nương nương, phụng liền(kiểu) đến.”

Ngoài cửa, một giọng nói tinh tế ôn nhu vang lên.

Vân Thái Thái bĩu môi, gọi Phạm Kinh Ba đi ra ngoài, còn không ngừng lăm nhăm: “Thôi thôi thôi, thôi hồn nha, chính là tại cái dạng này nên ta mới không cần làm hoàng hậu. Hừ, sớm muộn gì ta cũng phải thông đồng với vài ảnh vệ bỏ trốn!”

Phạm Kinh Ba bị lôi kéo đi có chút dăm chiêu nhìn về phía không trung, khoé miệng gợi lên một nụ cười không rõ hàm xúc.

Vân Thái Thái người này này thường thông minh chết người, nhưng chỉ khi tới gần phạm vi ba dặm của Minh Nguyệt, chỉ số thông minh liền giảm xuống một cách đáng thương =.=. Nàng thích trốn đi như vậy, dùng đầu gối để nghỉ cũng biết Minh Nguyệt nhất định đã phái ảnh vệ canh gác ngày đêm, nói cách khác đoạn đối thoại vừa rồi đều đã bị nghe được.

Ai nha nha, không biết ảnh vệ đại nhân nghe khi thấy hoàng hậu nói muốn câu dẫn hần bỏ trốn cảm giác như thế nào nhỉ?

Đang ăn mình ở một nơi bí ẩn nào đó, hai ảnh vệ không hẹn mà cùng rùng mình một cái.

Phạm Kinh Ba đi theo Vân Thái Thái đến bên ngoài điện Phụng Nghi thì mỗi người đi một ngã, một cung nữ dẫn nàng ngồi vào vị trí. Chỗ của nàng ở bên cạnh Giải Đông Phong, điều này làm nàng thờ phào nhẹ nhõm, may mắn không cần ngồi cùng đám phu nhân kia.

“Ngươi có khỏe không?”

Giải Đông Phong nâng tay nhẹ nhàng xoa xoa mặt nàng, người khác còn cho rằng phu thê hai người tình thâm, kỳ thực hần chính là đang xoa cho phần trên mặt nàng nhặt bớt.

Phạm Kinh Ba cảm kích ngoắc ngoắc môi, đột nhiên nghe thấy một tiếng cười nhạo khinh thường, nàng giương mắt lên liền thấy, kén một là kinh ngạc đến lật bàn.... con hồ cha! Ngồi đối diện nàng cư nhiên là một nhà Chu tướng quân! Chu tướng quân ngồi đối diện Giải Đông Phong, mà Chu Tử Sách ngồi đối diện nàng! Nàng quay đầu nhìn Giải Đông Phong, hần cư nhiên còn trả cho nàng ánh mắt thật vô tội? Đây căn bản chính là chờ xem kịch vui a!

Hai người trao đổi ánh mắt như vậy, ở trong mắt Chu tướng quân, hiển nhiên trở thành liếc mắt đưa tình, ý khinh thường trong mắt càng tăng lên.

Giải Đông Phong nhìn ra Phạm Kinh Ba có chút không được tự nhiên, liền châm một li trà cho nàng, thấp giọng nói: “Thoải mái thoải mái một chút, bọn họ không nhận ra đâu. Hơn nữa, chẳng lẽ ngươi không biết đối với ta tình huống như vậy rất đáng để chơi sao?”

Cuối cùng vẫn là một câu nói biểu lộ bản tính.

Phạm Kinh Ba cúi đầu cắn răng nói: “Ngươi đây là đang chơi với lửa!”

Thanh âm của nàng rất nhanh bị một trận nâng cốc chúc mừng át đi.

Hoàng đế ngồi ở vị trí bên trên không biết là nói gì, mọi người nhất tề tung hô vạn tuế, sao đó nâng chén cộng ẩm. Kế tiếp, tiếng trúc thanh nhã vang lên, một nhóm nữ nhân từ ngoài cửa tiếng vào, múa cùng hát vô cùng xinh đẹp, đẹp không sao tả xiết. Các tân khách nhìn không chuyển mắt, tự nhiên sẽ không phải hiện ta ở giữa sân đang có hai người đang ăn uống thập phần thất lễ tồn tại

Giải Phạm hai người tuy là phu thê hữu danh vô thực*, nhưng là ở phương diện này lại ăn ý khó có ai bằng. @,@

(*hữu danh vô thực: chỉ trên danh nghĩa chứ không có thực)

“Ngô ngô, tay nghề của ngự thiên phòng thật tốt, khó trách ngươi thích tham gia yến tiệc trong cung như vậy.”

“Không phải vậy, phải nói là, chỉ cần là yến tiệc, ta đây đều thích, chỉ là tiệc tùng trong các quan viên thường thường phải được mời, tính không ra tính không ra. Ngô, cái chân giò này thật ngon a. Ai nha, chỉ cần nghĩ đây đều là miễn phí, ta liền ăn đặc biệt vui vẻ.”(_ _)

“... Quý hạ hèn, sớm muộn cũng no chết ngươi.”

Khi khúc nhạc ca múa dừng lại, hai người sớm đã khôi phục lại bộ dáng tao nhã đoan trang. Chính là cẩn thận nhìn một chút, vẫn có thể phát hiện, trên bàn người khế vẫn còn đầy rượu và thức ăn, mà trên bàn trước mặt hay người này đã sớm hết sạch, đã được bưng hoa quả trà bánh trang miệng đến.

Phạm Kinh Ba được ăn công phẩm hiếm thấy là quả lưu ly, tư thái càng vui mừng, so với không khí không được tự nhiên đã sớm bị nàng quăng ra sau đầu.

Lúc này, Hoàng đế đại nhân ngồi trên cao nâng chén rượu nóng, hào hứng nói.

“Thường nghe thấy Chu tướng quân có một người con trai, kiếm pháp cao siêu, không biết trăm có vinh dự được thưởng thức hay không?”

Một lưu ly quả cứ như vậy mắc nghẹn trong cổ họng của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nương, Thỉnh Tự Trọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Buổi tối liên tục bị kinh hách...

“Trước có giai nhân họ Công Tôn, một đường kiếm chuyển khắp bốn phương...”

Phạm Kinh Ba nhìn Chu Từ Sách trên đài múa kiếm, trong đầu cơ hồ là lập tức đã nghĩ đến lần xem đệ tử Công Tôn đại nương múa kiếm, nề hà không nhớ được toàn bộ bài thơ, chỉ có thể lật đi lật lại vịnh hai câu trước.

“Hoặc như nghệ bắn cừu mặt trời lặn, kiểu như đàn để tham long tường. Đến như sấm đình thu tức giận, bãi như giang hải ngưng thanh quang.”*

(*ý của cả câu là : tan mau như Nghệ bắn chín mặt trời rơi, oai phong như rồng bay kéo quần đế, đến như lôi đình phẫn nộ, ngừng như Giang hải động thanh quang.)

Bên tai vang lên thanh âm tán thưởng của Giải Đông Phong, Phạm Kinh Ba có chút giật mình nhìn hần, “Ngươi cứ nhiên biết thơ Đường sao?”

Giải Đông Phong nghiêng đầu, nhủ mảy nói: “Thơ Đường? Không là là tập thơ từ hải ngoại truyền đến đông thổ sao?”

Đúng, các thời đại Đường Thi Tống Từ này đều là thơ của đông thổ, bất quá quan trọng không phải là điểm này. “Ta còn nghĩ ngươi chỉ biết vơ vét của cải.”

Giải Đông Phong ngây ngẩn cả người, cũng bắt đầu suy xét bản thân vì sau biết bài thơ kia, một lúc lâu sau mới bừng tỉnh đại ngộ nói: “Ta đây trước kia cũng là Thám hoa đó nha! Đúng đúng, đời trước tiên đế lúc ấy ta làm Thám hoa! Chắc chắn, thì ra ta cũng là nguyên lão ba triều.”

Sờ sờ lên khuôn mặt vẫn thập phần trẻ tuổi như trước, hần tựa hồ lại lâm vào tường niệm, “Lại nói tiếp, hình như ba người đồ năm đó cũng chỉ có ta còn lại trong triều đình. Bảng nhãn trước là Trần Quốc công, cũng chính là môn sinh (đệ tử) của cha ngươi, tại tiệc xuân kia làm sai gì đó, đã bị tiên đế hạ lệnh xử trảm.”

Đợi nửa ngày không thấy hần nói tiếp, vì thế Phạm Kinh Ba mở miệng hỏi: “Vậy còn Trạng nguyên đâu?”

“Trạng nguyên có một cái tên rất đặc biệt, vì vậy nên dù đã nhiều năm nhưng ta vẫn nhớ rất rõ ràng.” Hần quay đầu nhìn nàng, ánh mắt trở nên có chút quái, “Hần người cũng như tên, họ Thư, tên chỉ có một chữ Sinh.”

Phạm Kinh Ba trừng lớn mắt, giương miệng, kinh ngạc không thốt nên lời, trong đầu chỉ có một ý tưởng.

..... Vì thế nên đây là ông trời rất cục hậu tri hậu giác đưa nàng đến cái thời không này sờ dĩ là để cho nàng gặp mặt?

Giải Đông Phong hình như còn ngại nàng chưa đủ khiếp sợ, tiếp tục nói: “Lúc ấy, Diễm Hoà Đế mở tiệc thiết đãi các sĩ tử ở thanh lâu, không cần hoài nghi, ngươi không nghe nhầm đâu, thật là thanh lâu. Đêm đó, Trạng nguyên thập phần được hoan nghênh, đứng, không thể phủ nhận, hần bộ dáng tuấn lãng hơn người. Sau đó hần rất nhanh bị một hoa cô nương kéo vào trong phòng, nhưng là.....”

Chính là đang nói đến đoạn máu chó, một trận tiếng vỗ tay vang lên, Chu Từ Sách đã múa kiếm xong.

Mặc dù trong lòng tò mò đến đời mạng, Phạm Kinh Ba vẫn kiềm chế xuống, đem lực chú ý dời lại giữa sân.

Hoàng đế đại nhân khen ngợi một lần, lại thưởng một lần, mà sau đó đột nhiên chuyển qua, hưng trí bừng bừng nói: “Trẫm nghe nói, năm đó đao pháp của Chu tướng quân danh chấn thiên hạ, lại không biết kết quả là tướng quân đao pháp lợi hại, hay là kiếm thuật của Giáo úy lợi hại? Như vậy đi, thừa dịp hôm nay đông đủ mọi quần thần, các ngươi so tài thử xem, để cho mọi người cũng được mở rộng tầm mắt!”

Phạm Kinh Ba thiếu chút nữa thì sặc một ngụm nước miếng. Tuy rằng nàng không là thật thích Chu tướng quân, nhưng nhân gia người ta tốt xấu gì cũng là một môn trung liệt có công với xã tắc, hần bây giờ rõ ràng là đang bị biến thành người bán nghệ. Nam nhân nhà Văn Thái Thái mặc dù bị ép làm hoàng đế, muốn diễn làm hôn quân cũng không cần ra sức như vậy chứ?

Phượng thị Hoàng triều từ khi khai quốc tới nay đã mấy trăm năm, liên luôn tiến hành lấy mình quân thay thế hôn quân luân phiên, đến nay chưa có ngoại lệ. Hiện thời thánh thượng ngu ngốc vô năng, mà thái tử tám tuổi dĩ nhiên có đủ phong phạm của hiền quân rồi, loại thế cục như vậy, triều đình cao giang hồ xa, sớm muộn cũng có người mong ước thánh thượng tráng niên sớm thế* a!

(* chết trẻ)

Cái vị nhà Văn Thái Thái kia vốn muốn trực tiếp nhường ngôi, nhưng thật rõ ràng, con của hần cũng không muốn làm hoàng đế sớm như vậy. Bị rơi vào đường cùng, hần rốt cuộc đành phải tiến hành ‘kế hoạch hôn quân’, hi vọng một ngày kia có thể làm cho quần thần hợp lại bức cung, nhưng vậy hần mới có thể thuận tình đặt lĩ nhường ngôi.

“Bệ hạ, đao của lão thần, là dùng đến ra trận giết địch!”

Chu tướng quân hiển nhiên là giận dữ, lại ngai đạo quân thần mà cực lực dè nén.

Không khí buổi tiệc nhất thời có chút ngưng trọng. Trong lòng Phạm Kinh Ba ẩn ẩn dự cảm không rõ ràng, bởi vì mặc kệ là Vân Thái Thái đang ngồi trên cao kia, hay là Giải Đông Phong gần trong gang tấc, đều có biểu tình không chút để ý, phảng phất như đã sớm thương lượng trước với nhau. Quả nhiên sau đó, lời nói tiếp theo của Hoàng đế đại nhân làm cho nàng trực tiếp từ bỏ hy vọng.

“Đi? Trẫm cũng không có nói ngươi giết con, chỉ là khoa tay múa chân khoa tay múa chân thôi. Hơn nữa các ngươi cũng đâu phải là chưa từng khoa tay múa chân với nhau, hôm qua tại ngã tư đông đúc không phải là vì một vị nữ tử mà đòi đánh đối giết vô cùng huyên náo đó thôi? Nghe nói có rất nhiều người đến xem, nếu như vậy, các ngươi diễn lại một lần cho Trẫm xem!”

Cả khoảng im lặng bỗng ồ lên.

Chu tướng quân sắc mặt lúc đỏ lúc xanh, hết xanh lại trắng, mắt tròn to lên, nghiêng răng như muốn nứt ra, đang định phát tiết tức giận lại bị một người che ở phía sau. Chỉ thấy Chu Tử Sách tiến lên từng bước, cất cao giọng nói: “Khởi bẩm bệ hạ, sự việc hôm qua, là vì thần và gia phụ có tranh chấp, gia phụ là muốn dạy dỗ vì thần thôi. Đây là việc nhà, thật sự không đáng nhắc đến.”

Được! Nếu không phải là không hợp lúc, Phạm Kinh Ba nhất định sẽ vỗ tay khen hân. Tiểu tử này hôm qua ở trên đường nếu có nửa phần bình tĩnh như hôm nay, sự tình liền tuyệt không đến mức không thể văn hồi như vậy.

Đáng tiếc, có người dường như cũng không muốn buông tha cho bọn họ như vậy.

“Việc nhà? Bản cung nghe được thế nào là trong đó còn liên lụy đến một vị nữ tử nhà? Hay vị kia cũng là người nhà của Chu tướng quân?”

Lần này người chịu mở miệng vàng là Hoàng hậu nương nương của chúng ta.

Các người rốt cuộc đang đùa cái gì!

Phạm Kinh Ba trừng mắt nhìn Giải Đông Phong ngồi gần mình nhất, Giải Đông Phong ánh mắt hừ hừ, tránh được tầm mắt của nàng. Chu Tử Sách phía đối diện dường như có một quyết định gì đó, nhưng vừa mở miệng nói “Phải” đã bị người ta đánh gãy, mà người lên tiếng đánh gãy lời hắn đứng là Giải Đông Phong.

“Đương nhiên không phải.” Hắn đứng lên, cách bàn tiệc hướng về phía đế hậu thi lễ rồi nói, “Khởi bẩm bệ hạ, nương nương, vị nữ tử kia là hảo hữu của phu nhân vì thần, không hề có quan hệ gì với phủ tướng quân. Vì thần cũng thập phần tò mò, vì sao việc nhà của phủ tướng quân lại liên lụy đến một vị nữ tử vô tội, điều này làm hảo hữu của phu nhân ta thập phần bị quấy nhiễu.”

Vân Thái Thái lập tức tiếp lời: “Hảo hữu của Giải phu nhân? Chẳng lẽ là Phạm Kinh Ba Phạm nha đầu sao? Bệ hạ!” Nàng đột nhiên ôm lấy cánh tay Minh Nguyệt, tỏ ra biểu tình kinh ngạc nói, “Chính là nha đầu đã thu lượm (thu nhận, lưu giữ) bản cung khi bản cung lưu lạc giang hồ nha!”

Ta kháo! Chuyện ta chứa chấp nhà người người cũng dám kể cho lão công của người nghe? Đây còn sợ không mang thù hận đến cho ta hay sao!

Lại còn kêu ta nha đầu... Bức người quá đáng! Phạm Kinh Ba đã hoàn toàn không còn chút mặt mũi nào.

Nghe thấy hai vị đế hậu diễn trò cả kinh kẻ xướng người họa, hoàn toàn không cho bất luận kẻ nào có cơ hội nói chen vào, nhưng ý tưởng trung tâm vẫn không vượt ngoài ý ‘Chu tướng quân cậy lớn hiếp nhỏ ý mạnh hiếp yếu khi dễ một nha đầu hiếp nghĩa, thật là đáng trách’, kết luận cũng không vượt ngoài ‘Vì đã làm cho nội tâm của ‘nha đầu’ này bị tổn thương, Chu tướng quân nhất định phải bồi thường’.

Phạm Kinh Ba tuyệt vọng cúi đầu càng thấp. =.=

“Như vậy đi!” Hoàng đế đại nhân điều chỉnh sắc mặt, trầm ngâm hết lần này đến lần khác, sau đó trịnh trọng nói, “Chu khanh gia, trẫm muốn ngươi bắt đầu từ ngày mai trong mười ngày mỗi ngày đều phải đến Hoan Hi Thiên mua một quyển sách, làm bồi thường.”

“Bệ hạ!”

Không cần ngắt đầu cũng nghe ra, đây là thanh âm rên rỉ của Chu tướng quân.

“Đây là thánh chỉ!”

Cái thanh âm ý thế hiếp người duy ngã độc tôn này, không phải của hôn quân kia thì còn có thể của ai?

Phạm Kinh Ba bắt đầu cảm thấy bản thân nghiệp chướng nặng nề, nàng không nên trọng sinh, không nên quen biết mấy người diễn này, không nên quen biết người nhà họ Chu. Để cho đường đường đại tướng quân mỗi ngày đi mua một quyển hoàng thư chỗ nàng? Chu tướng quân qua lại chỗ nàng sẽ làm cho người ta càng được dịp công kích, so với trò đùa của mấy tên diễn này, quả thực chẳng thấm vào đâu.

Nàng lặng lẽ ngắt đầu, vừa khéo thấy Chu Tử Sách đang nhìn về phía nàng, làm nàng sợ tới mức toàn thân cứng đờ.

May mà hần chỉ cau mày nhìn nàng một cái, liềm dõi tầm mắt. Đứng rồi, trong mắt hần giờ phút này nàng là Thượng Thư phu nhân, có lẽ hần đang suy nghĩ Phạm Kinh Ba làm sao có thể quan biết Thượng Thư phu nhân đây mà...

Hai thân phận của nàng không thể bị người ta phát hiện, đây chính là lí do nàng phải tận lực tránh những người có liên quan đến triều đình. Lúc trước sau khi biết thân phận của Chu Tử Sách, nàng đã quyết định ngăn toàn bộ ý niệm của bản thân, nhưng bởi vì ích kỉ, nàng vẫn bảo trì quan hệ bằng hữu cùng hần, thẳng đến khi sự tình càng không thể vấn hồi mới quyết tâm đoạn tuyệt toàn bộ quan hệ với hần. Cũng phải nói rằng, kỳ thực nàng thực có lỗi với hần.

Nhưng là hiện tại, sự tình từng bước phát triển đến mức này thật sự là nàng hoàn toàn không dự đoán được. Nàng chưa từng nghĩ tới muốn đem quan hệ cùng phủ tướng quân biến thành phức tạp như vậy. Nhất tưởng đến ngày mai phải đối mặt với Chu tướng quân đến mua sách như thế nào, nàng liền bắt đầu đau đầu.

Trong thời gian kế tiếp nàng luôn luôn ngơ ngơ không biết gì, hoàn toàn không biết bản thân vượt qua thế nào. Như thế nào trở về phủ thượng thư, như thế nào đối trang phục, như thế nào cáo biệt Giải Đông Phong, hoàn toàn không có ấn tượng. Khi lấy lại tinh thần, nàng đã đang trên đường đi về nhà.

Đêm dài yên tĩnh, trong con hẻm trống rỗng chỉ có tiếng bước chân nàng ba ba vang lên.

Gió lạnh vừa thổi, cả người nàng đột nhiên thanh tỉnh lại. Mỗi câu nói của Giải Đông Phong đều quay về trong đầu nàng.

“Ngươi là cây rụng tiền của ta, sao ta có thể dễ cho người bị người ta khi dễ không công được.”

“Sao rồi, chúng ta báo thù cho ngươi, ngươi cao hứng không? Cảm động không?”

“Yên tâm, tiểu tử Chu Tử Sách kia hần là sẽ không lại đi làm phiền ngươi.”

Cao hứng cái đầu, cảm động cái rắm! Còn không phải muốn nàng dọn dẹp cái cục diện rối rắm này sao? Cái gì báo thù, căn bản chính là chính bọn họ chơi đùa a. Nhưng thật ra một câu cuối cùng còn có chút đạo lí. Chu Tử Sách tuy rằng phản nghịch, nhưng trong lòng cũng là thật sùng bái thật kính trọng cha hần, hiện giờ cha hần vì nàng mà chịu nhục, khẳng định hần lại đến tìm nàng xác thực là không lớn.

Nghĩ vậy, tâm tình Phạm Kinh Ba có chút phức tạp.

Thở dài một hơi là tự nhiên, chính là khẩu khí tan tác phía sau kia, trong lòng không khỏi có chút hư không. Dù sao bốn năm qua, đây là nam nhân duy nhất không thêm đề ý đến thanh danh của nàng, thường thức nàng, thích nàng. Nếu không phải là nàng đã trải qua nhiều năm khổ cực, nếu nàng có thể lại xúc động một chút, có lẽ sẽ mặc kệ tất cả, đi tranh thủ tình yêu của bản thân.

Nhưng là trái tim nàng đã già đi, không còn khí lực như vậy.

Có lẽ qua vài năm nữa, nhiệt tình cho công việc viết sách của nàng cũng không còn, như vậy nàng sẽ tìm ai đó để gả, người goá vợ cũng tốt, anh nông dân cũng tốt, chỉ cần thành thật đáng tin cậy và thân thể cường tráng là đủ, sinh vài đứa nhỏ để chơi. Không đúng, trước đó hần là phải đem bán tiểu tử Phát Bệnh này đi. Giá thị trường của nàng vốn cũng đã không tốt, lại mang theo tên này, thì ngay cả làm tiểu thiếp người ta cũng không muốn.

Trên đường ngựa thần lướt gió tung mau, nàng kéo thao thân hình mệt mỏi, đi đến ngõ hẻm khi trời cũng gần sáng.

Rất xa, nhìn thấy ở cửa đối diện nhà nàng có một đồng gì đó. Tò mò tiến lên, lại phát hiện là Thư Sinh nằm trên mặt đất, giống như đang ngủ.

“Điên rồi sao? Phòng tốt không ngủ lại ngủ ở trước cửa nhà, đây là cái tật xấu gì đây?”

Phạm Kinh Ba thì thảo, lại ngáp dài một cái, ngồi xổm xuống đấy, đẩy đẩy hần, “Uy, Thư Sinh, ngươi làm sao vậy?” Đột nhiên phát hiện tay mình chạm tới người hần có gì đó dính dính, vừa nâng tay lên liền thấy —— là máu!

Chân nàng mềm nhũn, đặt mông ngồi xuống đất, trong đầu nhanh như chớp hiện lên lời nói cuối cùng của Giải Đông Phong nói với nàng.

“Trạng nguyên gia lúc ấy bị một hoa cô nương kéo vào trong phòng, nhưng là ngày hôm sau hần liền mất tích, mà cái hoa cô nương kia, nàng bị đánh gãy gân tay gãy chân, đột tử ở trên giường.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Nương, Thịnh Tự Trọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Tâm đều tự nảy mầm xuân...

Phạm Bình đợi trước cửa một đêm, đến rạng sáng thì thật sự không chống lại cơn buồn ngủ được nữa nên thiếp đi. Trong lúc nửa mơ nửa tỉnh nghe được

tiếng đẩy cửa, giật mình một cái mở mắt ra, chỉ thấy Phạm Khanh Ba nghiêng ngả chao đảo tiến vào. Đi được gần chút, mới phát hiện sắc mặt của nàng trắng đến dọa người.

“Chủ nhân người không sao chứ? Xảy ra chuyện gì?”

Phạm Khanh Ba tựa hồ sức nói chuyện cũng không có, lập tức ngã vào một cái ghế thái sư. Phạm Bình lanh lợi đi châm trà, chạm vào bình trà lạnh lẽo, vội vàng nhắc cái ấm trà chạy vào phòng trong. “Chủ nhân, ta đi làm nóng ấm trà!”

Không chạy được hai bước, đã bị gọi lại.

“Không cần, người trở về phòng ngủ đi.”

Phạm Bình mặc dù có chút lo lắng, lại nghe lời buông ấm trà, cẩn thận từng bước rời đi. Do do dự dự đi đến trung đình, nhớ tới Phạm Khanh Ba đỡ cái trán về mặt mỗi một bộ dáng gầy gù, trong lòng hoảng hốt, khẽ cắn môi xoay người lại chạy trở về.

Chạy đến một nửa, chợt nghe đến đại sảnh liên tiếp truyền ra thanh âm triệu hồi: “Phát Bệnh! Phát Bệnh!” Một tiếng thêm một tiếng.

Tốc độ hần nhanh hơn. “Chủ nhân, ta đây!”

Lúc này Phạm Khanh Ba từ ghế dựa đứng lên, trên mặt đã thay đổi thành vẻ kiên quyết, phảng phất nét chém đinh chặt sắt bằng bất cứ giá nào, cắn môi dưới, “Phát Bệnh, đi, đem Thư Sinh nằm ngay đơ ngoài cửa kéo vào đây.”

Thư Sinh mơ màng màng, bị kéo đi, đông chạm tây đụng, khổ không nói nổi. Mấy độ muốn ra tay giải quyết hết ép buộc trên người hần, lại bị một mùi hương như có như không trên chóp mũi quấy nhiễu. Mùi hương kia không giống hương liệu hay phấn son, nó có hương rượu trái cây trong veo, có lẽ hoa diễm đạm, lại có mẫu đơn ung dung, hỗn hợp cùng một chỗ, làm cho người ta yên tĩnh vui sướng, làm hần không tự chủ được thu lại sát khí...

“A...”

Trên lưng hần bị vỗ mạnh, một hồi đau đớn từ miệng vết thương bắt đầu lan ra. Hần nghe được trong phòng một trận luống cuống tay chân, một nữ tử thét chói tai: “Muốn chết hả Phát Bệnh, người đây là rịt thuốc hay là mưu sát? Để ta để ta!”

Đột nhiên mùi hương kia cách hần càng ngày càng gần, thanh âm thiếu niên lại than thở vang lên, hần nghe không rõ ràng lắm, chỉ nghe nữ tử kia mắng một câu gì, thiếu niên tức giận đi ra cửa. Sau đó, trong phòng yên tĩnh lại. Kỳ thực, cũng không thể gọi là đặc biệt yên tĩnh, bởi vì miệng nữ tử kia tựa hồ không thể nào ngừng được.

“Người được ban ân ngàn năm nhớ, ta vất vả cứu người như vậy, người nhất định phải báo đáp.”

Khăn lông ướt ở trên lưng hần chà lau, trong lòng hần gật gật đầu.

“Không tốt, thân phận người là một ẩn số, lại có huyết quang tai ương, ta sẽ không trông cậy vào người báo đáp, nhớ kỹ đừng liên lụy ta là được.”

Trên lưng lại “ba” một tiếng, hần thiếu chút nữa kêu ra tiếng, cô nương người đây là rịt thuốc hay là mưu sát đây! Tay người so với thiếu niên lúc nãy cũng không nhẹ hơn đâu! Không đợi hần kháng nghị, cả người hần bị nâng kéo từ trên giường lên, nặng nề áp trên vai nàng. Bất ngờ không phòng bị, trong hơi thở của hần đã tràn ngập mùi hương kia.

Trong mờ mịt, một đôi tay không thể coi là ôn nhu lại cũng đủ ấm áp vòng ngang lưng hần, bắt đầu quần băng gạc.

“Đúng là không tốt, ta đã cứu người lần thứ hai, lại không cầu hồi báo... Ta cũng không phải Mary Sue sao phải làm thánh mẫu chứ?”

Hần tựa hồ dần dần có thể chấp vả ra bộ dáng nữ tử kia, thanh âm này, ngữ điệu này, tư thế tự nhiên này. Khóe miệng dần dần nhếch lên một chút ý cười, lại rất mau biến mất, bởi vì hần lại bị ném tới trên giường. Lần này là mặt hướng xuống. Hần có thể giải thích là do nàng sợ đụng tới miệng vết thương trên lưng hần, nhưng thứ ấm nóng trong mũi vô pháp không chế đang phun ra ngoài lại là cái gì...

“Như vậy đi, ta nhớ người có cây ngân châm hình như cũng có giá trị, ta miễn miễn cưỡng cưỡng thu coi như huê nhau được không? Đếm ba tiếng không trả lời liền tính thành giao, một, hai, ba được rồi cảm ơn.”

Thanh âm nữ tử càng ngày càng mơ hồ, một câu nói mà ngấp đến hai ba cái, cuối cùng nói đến “cảm ơn” thì tiếng thở đã mong manh, sau đó bị kịch đã xảy ra —— cả người nàng áp trên miệng vết thương của hần, ngủ thiếp đi. (Mìn: *mất chữ O mồm chữ A* nói ngủ là ngủ luôn được sao???)

Hần toàn thân cơ bắp căng thẳng, đau nhức như xé thịt làm sắc mặt hần trắng bệch, mồ hôi lạnh không ngừng tuôn bên ngoài.

Thư Sinh chậm rãi mở mắt ra, dè dặt cẩn trọng đẩy nữ tử trên người ra, cúi đầu nhìn băng gạc loạn thất bát tao quấn trên người, không khỏi cười khổ. Miệng vết thương trên vai trải qua một phen gầy vò lại bắt đầu rướm máu, hần vươn tay điểm trụ mấy đại huyết. Qua một thời gian sau, rốt cục cũng phát hiện bản thân giờ phút này là áo rách quần manh cùng một nữ tử ở trên một giường.

Ý thức được điểm này, hần toàn thân huyết khí bắt đầu dồn lên khuôn mặt vốn tái nhợt.

Lấy tốc độ nhanh nhất ôm quần áo nhảy xuống giường, khi tay chạm được cửa lại ngừng lại, hần đột nhiên đi vòng vèo trở về trước giường, nghĩ nghĩ, từ

trong bao vải tùy thân lấy ra một cây ngân châm, đặt ở đầu giường.

Lại ngửi được mùi thơm làm người ta an tâm. . .

Hắn nhìn thấy sắc mặt nàng so với hắn còn tái nhợt hơn, còn có vết xanh dưới hốc mắt, tim bỗng dưng nảy mạnh. Cảm xúc quá mức xa lạ kia thỉnh thoảng xảy ra, lại làm hắn không tự chủ được nâng tay lên, ngón tay lạnh lẽo vuốt mắt nàng. Khi thấy nàng co rúm lại một cái, hắn mới giật mình tỉnh ngộ bản thân nhưng lại thừa dịp người ta chưa chuẩn bị mà khinh bạc nàng!

Cảm thấy rất là chán động, lão đảo lui về phía sau, đánh ngã ghế dựa cũng không hay biết, chặt vật không chịu nổi tông cửa xông ra.

Người nằm trên giường hoàn toàn không cảm thấy bản thân bị phá rối, hãy còn ngủ, say sưa mơ mộng.

Mà Thư Sinh vừa về tới nhà liền trốn vào thư phòng, cầm sách thánh hiền đọc suốt đêm, rốt cục áp chế xao động trong lòng, cuối cùng thể lực chống đỡ hết nỗi mơ màng nhiên ngã vào giường.

“Tiểu Nha, ta cảm thấy phu tử đã chết.”

“Bì Đản nguoi nói vậy, phu tử rõ ràng là đang ngủ.”

“Còn chưa đến thời gian ăn cơm chiều, làm gì có người đi ngủ lúc này, phu tử khẳng định là đã chết.”

“Mới không phải!”

“Nhất định là vậy!”

Thư Sinh do trận thảo luận hắn đã chết hay chưa này mà tỉnh lại.

Mà khi hắn đỡ đầu đứng dậy thì, bao gồm cả người kiên trì hắn không chết Tiểu Nha, cả đám nhỏ vốn đang vây quanh trước giường hắn đều thét chói tai “xác chết phu tử vùng dậy” chạy ra ngoài.

Hắn không rảnh đuổi theo xem rốt cục là có chuyện gì xảy ra, bởi vì bụng hắn đã đói đến mức kêu to. Tính ra, sáng sớm hôm qua đi Hoan Hi Thiên mua sách sau đó liền gặp gỡ đám kia rồi đánh nhau, đến bây giờ... Đại khái đã hoảng hồn rồi, hai ngày chưa ăn thức ăn.

“Bên này bên này! Xác chết phu tử vùng dậy!”

Ngoài cửa truyền đến thanh âm lưu riu của đám nhỏ kia, bọn họ lại chạy trở về, phía sau còn có một người.

“Thư công tử, nguoi tỉnh?”

Là Thu Ý cô nương. Ý thức được có nữ tử ở trong phòng, Thư Sinh lập tức từ trên giường đứng lên, nghiêng người sửa sang lại quần áo, mới áy náy thì lễ nói: “Chê cười. Xin hỏi Thu Ý cô nương quang lâm nhà ta là có chuyện gì quan trọng sao?”

Thu Ý mặt đỏ bừng, cúi đầu nói: “Là đám nhỏ này nói hôm nay muốn đến lĩnh sách vở, nhưng mà kêu nguoi không tỉnh, vì thế ta mới đến nhìn xem.”

Nam hài tử tên Bì Đản cũng đi theo nói: “Đúng vậy đúng vậy, sao lại nói là gọi không tỉnh chứ, ta cùng Tiểu Nha còn tưởng rằng phu tử đã chết đó!”

Tiểu cô nương tên Tiểu Nha nói thêm một câu “Ta mới không có nghĩ vậy.”, Bì Đản bá đạo trừng mắt nhìn nàng một cái, tiếp tục ồn ào: “Chúng ta sợ tới mức chạy đến đồi điện tìm Phạm lão đại, ai biết Phạm lão đại cũng không tỉnh, tiểu tiểu Phạm còn đuổi chúng ta ra, chúng ta cũng chỉ có thể đi đá dế.”

Bì Đản nói được không hề có trình tự gì, duy nhất xác định một điểm chính là hắn không nhắc tới Thu Ý. Thì ra căn bản chính là nàng muốn đến tìm Thư Sinh, lại cảm thấy cô nam quả nữ không tiện, vì thế kéo bọn nhỏ vốn đang đá dế đi cùng, mượn cớ lĩnh sách, đi thăm mới là thật.

Thu Ý xinh đẹp, lại có tri thức hiểu lễ nghĩa, là một đóa ki hoa nơi Thanh Mặc phường đầu trâu mặt ngựa này. Nàng tâm tính cao ngạo, một lòng muốn tìm một phu quân học phú ngũ xa (người học nhiều hiểu rộng) ôn nhuận như ngọc, cự tuyệt rất nhiều nam tử cầu thân, thậm chí suýt đánh mất tuổi xuân. Nàng không muốn trở thành bà lão như Phạm Khinh Ba, cho nên ở năm mười tám tuổi này gặp được nam tử như Thư Sinh phù hợp mọi ước vọng của nàng, làm sao có thể không nắm chặt? (Min : 18t là đánh mất tuổi xuân... *không nhin nổi cười*, đó là tuổi bắt đầu được đọc H mà!)

Vừa hi vọng hắn hiểu tâm ý của mình, vừa sợ sau khi hắn biết lại cảm thấy nàng không rụt rè. Thu Ý xoắn tay vụng trộm nhìn về phía Thư Sinh, đã thấy hắn đỏ mặt, thái độ xấu hổ càng làm nàng xấu hổ.

Nàng cho rằng hắn rốt cục cũng thông suốt, trong lòng vừa thẹn vừa mừng, ngại cho bọn nhỏ ở trước mặt, chỉ có thể dùng thanh âm ngọt như mật nói: “Thư công —— Thư lang, ta làm cơm cho nguoi, ở trong sảnh, ta... ta... ta ngày khác lại đến thăm nguoi!” Nói xong thân mình uốn éo, bụng mặt xấu hổ chạy nhanh, thân ảnh giống bướm rất nhanh biến mất trước mắt mọi người.

Vài đứa nhỏ hai mặt nhìn nhau: “Thức công Thư lang là cái gì? Thu Ý tỷ trùng tà à?” (Thức công Thư lang là do bọn nhóc nghe nhầm từ Thư công Thư lang)

Lúc này Thư Sinh đang cúi đầu mặt đỏ đột nhiên giương mắt, hỏi: “Nguoi nói... Các nguoi nói Phạm lão đại cũng gọi không tỉnh à?”

Bi Đan trong lòng có chút chíp bông, ánh mắt đen sẫm phát sáng của phu tử, cùng chú cún trắng nhà A Hoa rất giống nhau nha, mỗi lần nó dùng ánh mắt này nhìn hắn, đều là muốn ăn bánh bao thịt trong tay hắn. Hắn lui ra phía sau vài bước, nghĩ đến bản thân trong tay không có bánh bao thịt, tâm mới yên lại, nhìn phu tử gật gật đầu.

Sau đó hắn thấy phu tử mím môi, mặt lại đỏ lên. Cái này hắn hoàn toàn hồ đồ, lần trước khi hắn liếm mặt A Hoa nàng cũng có vẻ này, thì ra phu tử không là chú chó trắng mà là A Hoa sao? Vậy phu tử là bị ai liếm nga? Không đúng, mới nãy mặt Thu Ý tỷ cũng đỏ hồng, nàng lại bị ai liếm?

Còn chưa nghiên cứu xong vấn đề ai liếm ai, phu tử lại nói: “Đi? Thu Ý cô nương đâu?”

Bi Đan nhủ mảy, sâu sắc cảm thấy hắn không nên nghe lời lão mẫu nói, phu tử này ngây ngốc, sao dạy giỏi bằng Phạm lão đại? Bi Đan ôm tay, thật nghiêm túc nhìn vị phu tử đầu óc giống như có chút vấn đề này, tự đáy lòng đề nghị: “Phu tử người muốn đi ngủ tiếp trong chốc lát hay không?”

Thư Sinh nào biết ý nghĩ của Bi Đan, còn cho là đang quan tâm hắn, vì thế ngại ngùng cười cười, từ chối hảo ý của hắn.

Kế tiếp, ý nghĩ của Thư Sinh tựa hồ rốt cục cũng trở về, nhớ lại thân phận bản thân phải làm gương tốt, bắt đầu phát sách cho bọn nhỏ. Mang theo bọn nhỏ ra khỏi thư phòng, muốn đi an bày chỗ ngồi trong viện, khi đi qua phòng khách, nhìn đến đồ ăn trên bàn.

“Đi? Những thứ này là ở nơi nào đưa đến?”

Lần này, đám nhỏ đều học Bi Đan ôm lấy tay, nghiêm túc nhìn vị phu tử đầu óc vừa khôi phục bình thường hình như lại có vấn đề này của bọn họ, trầm niệm một lời nói: “Phu tử, người muốn đi ngủ tiếp trong chốc lát hay không?”

Thư Sinh bị tình hình này khiến cho có chút sửng sốt, không rõ đám nhỏ này vì sao cố chấp muốn hắn đi ngủ như vậy, hắn rõ ràng đã ngủ cả ngày rồi...

Đang muốn nói cái gì đó, đột nhiên nghe được ngoài cửa truyền đến một trận ồn ào.

“Đi một chút đi! Con Tướng quân thì rất giỏi sao? Là Giáo Úy thì rất giỏi sao? chủ nhân nhà ta sẽ không gặp người! Người đi cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Nương, Thịnh Tự Trọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Đệ nhị thiên hạ Ngân Thư Sinh...

Thời điểm Chu Tử Sách ở cửa cầu kiến, Phạm Kinh Ba vừa rời giường không bao lâu, đang ăn cháo.

Phạm Kinh Ba thật sự không nghĩ tới hắn còn có thể đến tìm nàng, nên khi nghe thấy giọng nói của hắn trong lòng lập bộp một cái, cho nên nàng không có ngăn cản Phạm Bình đi ngăn người. Đêm qua thật sự phát sinh nhiều chuyện, rạng sáng ngủ bất tỉnh ít nhiều cũng là do sâu trong nội tâm muốn trốn tránh sợ sau khi tỉnh lại sẽ phải đối mặt với hiện thực. Mà lúc này tránh cũng không thể tránh, cho dù đầu óc loạn thành một đoàn cũng phải kết thúc mọi chuyện.

Mặc hắn ở ngoài cửa ầm ĩ, nàng vẫn không nhanh không chậm chuyên tâm ăn cháo. Cho đến khi ăn xong ngụm cháo cuối cùng, buông thìa, trong đầu nàng đã tỉnh táo lên rất nhiều. Lau miệng, cầm gói đồ đã sớm chuẩn bị tốt, đi ra ngoài.

“Ầm ĩ cái gì mà ầm ĩ? Phát Bệnh người biến thanh như vậy thật giống yêu rồng yêu kều, cẩn thận cổ họng của người!”

Phạm Bình vừa nghe tiếng Phạm Kinh Ba, lập tức thí diên thí diên chạy đến bên người nàng đứng, Bi Đan cùng đám nhỏ kia cũng chen lấn hô: “Phạm lão đại người tỉnh!” “Phạm lão đại người không chết a?”

Thư Sinh lúc này mới phát hiện, kỳ thực nữ nhân này cũng không phải không được người yêu mến, ít nhất tiểu hài tử ba đến mười ba tuổi đều thích nàng.

“Chu giáo úy.”

Xung hô xa cách làm Chu Tử Sách hơi hơi chấn động, ngẩng đầu lên.

Phạm Kinh Ba chưa bao giờ thấy qua bộ dáng không tức giận như vậy của hắn, phảng phất trong một đêm đã già đi rất nhiều. Trong lòng bút rút, nhưng vẫn sang sang cười, cầm gói đồ trong tay đưa cho hắn, thoải mái nói: “Trong mười ngày này, Hoan Hi Thiên sẽ không mở tiệm. Đây là mười quyển sách, Chu giáo úy mang về, coi như là hoàn thành thánh chỉ.”

Chu Tử Sách nhìn nàng hồi lâu, rốt cục khẽ cười nản lòng.

Hắn tiếp nhận gói đồ kia, nói: “Ta cảm thấy vấn đề khó giải quyết nàng đều có thể dễ dàng giải quyết, lúc trước ta cảm thấy đây là phẩm chất riêng của nàng, thông minh lại bình tĩnh, kiên cường lại quả quyết.”

Hắn xoay người rời đi cũng không quay đầu lại, cuối cùng chỉ để lại một câu lạnh lùng: “Hiện thời ta mới hiểu được, nàng chỉ là vô tâm.”

Quan tâm sẽ bị loạn, mà chỉ có vô tâm, mới có thể quyết đoán mà không quan tâm như vậy, giải quyết dứt khoát.

Sau này nàng mới biết được Chu tướng quân cung yến về nhà liền tức giận đến ngã bệnh, mà Chu Tử Sách là ôm tâm tình gì đến tìm nàng chứ? Nàng nỗ lực nhớ lại trong ánh mắt hắn nhìn nàng có hận hay không, nhưng như thế nào cũng nghĩ không ra.

Vô tâm sao? Đại khái là vậy. Nụ cười tùy tiện của Phạm Kinh Ba trở nên có chút mơ hồ.

Nhưng mà, hiện thực chứ không phải là phim truyền hình, nàng mơ hồ dừng hình ảnh không được bao lâu, đã bị tình huống kế tiếp cắt ngang.

“Không tốt! Phu tử lại chết!”

Nàng xoay người, liền nhìn thấy tình hình cùng đêm giống qua nhau như đục—— Thụ Sinh lại nằm ngã vào cửa. Đau đầu mà vỗ vỗ trán, trời ơi, hiện tại đang lưu hành một đợt sóng vừa yên, đợt sóng khác lại tới sao? Cuộc sống của nàng nhất định phải kinh ngạc hoảng sợ như vậy sao?

Sự thật chứng minh, Thụ Sinh trong vòng một ngày đã chết thật nhiều lần trong miệng Bì Đàm chẳng qua là đối hôn mê, đem một chén cơm quơ quơ trước mũi hắn liên tục. Phạm Kinh Ba cùng Phạm Bình ngồi xếp hàng, chống má nhìn hắn ăn cơm, xem thế là đủ rồi.

Dáng vẻ hắn ăn cơm rất đẹp mắt, rất tao nhã, cơ bản là cùng một tư thái đọc sách, người chắc chắn sẽ không thể tưởng được hắn đối bụng đã hai ngày còn vì thế mà té xỉu. Kì lạ là, động tác của hắn rõ ràng là phong độ chậm rãi, tốc độ đồ ăn biến mất lại như gió cuốn mây tan, hắn thậm chí còn có thời gian giữa lúc dùng cơm ngai ngừng cười với bọn họ.

“Chủ nhân, ta nhớ không lầm, tối hôm qua vị nhân huynh này đầy người đều là máu chết đi sống lại?”

Phạm Kinh Ba trong lòng rung mình, vẻ mặt ngưng trọng, “Người nhớ không lầm. Mau, đi đóng cửa lại.”

Cài then, khóa lại, lấy nhánh cây, hắc hắc hắc hắc.

Phạm Kinh Ba đá Phạm Bình một cước, “Người cho là chủ nhân người là người cường thương dân nam lạt thủ tội hoa hay là bức lương vi xướng bá vương ngành thượng cung (dùng sức mạnh để bức ép trai/gái nhà lành làm chuyện xấu xa)? Thu hồi vẻ mặt cười dâm kia của người đi! Còn nhánh cây nữa!” Thụ Sinh nếu lợi hại đúng như lời Giải Đông Phong nói, cành cây sao có tác dụng chứ, sợ nhất đến lúc đó S không thành lại biến thành M. (ý là từ người cường bạo biến thành người bị cường bạo)

“Các người... đang bận sao?”

Thụ Sinh com nước xong, một mặt mờ mịt nhìn chủ tử Phạm thị đang tranh đoạt cành cây, đã thấy bọn họ vừa nghe tiếng hắn liền không hện mà cùng lui về sau một bước.

Ý thức được bản thân thất lễ, Phạm Kinh Ba ho nhẹ hai tiếng, đưa ra vẻ mặt tươi cười xán lạn.

“Vị Thụ công tử này, ta nghĩ, người có phải nên giải thích chuyện tối hôm qua không?”

Thụ Sinh nghe vậy lập tức đứng lên, chấp tay làm lễ, thanh âm ôn hoà nói: “Ân cứu mạng của Phạm cô nương, tại hạ suốt đời khó quên. Tại hạ...” Hắn cúi xuống, bên tai có chút phỉm hồng, “Tại hạ sẽ phụ trách.”

Phạm Kinh Ba cũng không chú ý tới hắn dị thường, chỉ thấy hắn đang tránh né, dứt khoát nói rõ: “Ai muốn người nói lời cảm tạ? Ta là hỏi người vì sao lại bị thương? Vì sao ngày hôm qua còn đổ máu không thôi hôm nay có thể vui vẻ? Người rốt cuộc là loại người nào?”

Thụ Sinh ngẩn người, mới nhất nhất trả lời: “Bị thương là vì bị người ta chém, ngày hôm qua còn đổ máu không thôi hôm nay liền không có việc gì là vì miệng vết thương khép lại, về phần tại hạ là loại người nào...” Hắn nhanh nhìn nàng một cái, lại cúi đầu, “Tại hạ họ Thụ tên một chữ Sinh, tự Càn Chi, nguyên quán Giang Nam Linh Châu, phụ mẫu mất sớm, quê nhà có vài khoảnh ruộng tốt, còn, chưa có hôn phối...”

Khi nói xong câu cuối cùng, đầu hắn vốn đã sắp cúi đến ngực bỗng ngẩng lên, hai mắt sáng ngời nhìn nàng.

Phạm Kinh Ba trán nổi gân xanh, sắc mặt vô cùng nghiêm túc, “Phát Bệnh, đây là giả ngu trong truyền thuyết hở?”

Phạm Bình đâm chiêu vuốt cằm, lắc đầu nói: “Bảo cáo chủ nhân, ta cảm thấy hắn là khờ thật.”

Phạm Kinh Ba tự nói với mình không cần cùng người khác so đo trí lực, sau đó hít sâu vài cái, rốt cục hoãn hạ thần sắc, hết sức hòa nhã hỏi: “Như vậy đi, ta nói dễ hiểu một chút. Người có phải là Trạng nguyên hay không? Có phải biết võ công hay không? Có phải từng giết người qua hay không? Có phải có rất nhiều cừu gia hay không?”

Thụ Sinh kinh ngạc trừng mắt nhìn, “Phạm cô nương như thế nào biết được?”

“Con mẹ nó nguoi còn quần ta làm sao mà biết được!”

Phạm Khanh Ba rớt cục bởi vì chịu không nổi tiết tấu chậm chạp của hắn mà điên lên.

“Phạm cô nương nguoi, nguoi...” Sao có thể khẩu xuất uest ngôn...

“Nguoi nguoi nguoi cái đầu nguoi! Hiện tại là thời điểm truy cứu tự trọng hay không tự trọng uest ngôn hay không uest ngôn sao? Hiện tại đang nói chuyện nguoi bị người chém cùng với việc nguoi chém người, về mặt của nguoi biểu tình không thể có chút lo lắng nào sao? Ta không quan tâm nguoi khờ thật hay là giả ngu, hiện tại ta hỏi một câu nguoi trả lời một câu, không được hỏi lại ta làm sao mà biết được! Không được hỏi 1 đằng, trả lời 1 nẻo!”

Liên tiếp nghe pháo nổ xuống, Phạm Bình mắt đã nổ đom đóm, theo thói quen định quạ ôm đùi biểu đạt sự sùng bái của hắn. Mà Thư Sinh bị chửi phải liên tục gật đầu, trong lòng bắt đầu có chút lắc lư, nữ nhân này hình như rất đánh đá, hắn... thật sự phải chịu trách nhiệm sao?

“Nguoi là người trong võ lâm?”

“Trước kia thôi, hiện tại thì không.”

“Lừa cha ai thế, còn có người đuổi giết nguoi mà dám nói không phải là người trong võ lâm?”

“Ta rửa tay gác kiếm.”

Rửa tay gác kiếm? Phạm Khanh Ba hoài nghi đánh giá Thư Sinh. Có thể sử dụng đến từ này có nghĩa cũng là nhân vật có uy tín danh dự... Nhưng năng ngẫu nhiên cũng có nghe chuyện về giang hồ, sao chưa từng nghe nói trong chốn võ lâm từng có một tên ngốc tử như vậy?

“Nguoi ở trong chốn giang hồ có danh hiệu chứ?”

“Ngân Bút Thư Sinh.”

“À, Ngân Bút Thư Sinh.” Phạm Khanh Ba vô ý thức đọc lại một lần, bỗng dưng trừng lớn hai mắt, “Ngân Thư Sinh?!”

Thư Sinh hơi hơi nhú mày, nghiêm túc nhấn mạnh: “Là Ngân Bút Thư Sinh.”

Phạm Khanh Ba giờ phút này tâm trí đầu mà lo lắng Ngân Thư Sinh cùng Ngân Bút Thư Sinh có khác nhau một chút, khó tin mà thét chói tai: “Kim Họa Sĩ Ngân Thư Sinh Ngân Thư Sinh? Được xưng thiên hạ đệ nhất nhân đức, thiên hạ đệ nhị võ công Ngân Thư Sinh? Trong Quỷ Cốc lấy một địch trăm, một trận thành danh Ngân Thư Sinh? Một cây ngân bút cắt đứt gân tay gân chân của võ lâm đệ nhất yêu nữ ‘Diễm quý’ mà vẫn nguyên vẹn trở ra Ngân Thư Sinh?”

Thư Sinh có chút mất hứng, “Là Ngân Bút Thư Sinh.” Ngân Thư Sinh nghe qua rất giống dâm Thư Sinh (chữ ngân 銀 đọc là yín, chữ dâm 淫 cũng đọc là yín).

Kháng nghị mỏng manh này hoàn toàn không được để ý tới, Phạm Khanh Ba vỗ trán, bưng bình đại ngộ nói: “Chẳng lẽ hoa cô nương bị giết kia chính là ‘Diễm quý’? Trách không được... không đúng, nguoi đã thành danh trong chốn võ lâm sao còn muốn thi Trạng nguyên?”

Thư Sinh nghiêm mặt nói: “Tất cả đều là hạ phẩm, duy chỉ có đọc sách là cao. Tại hạ mười năm gian khổ học tập khổ đọc, vốn là chỉ vì mai kia có thể gặp được thiên. Thế nhưng những người đó hết sức dây dưa, muốn cùng tại hạ tỷ thí. Tại hạ đã khuyên nhủ mọi cách, võ công bọn họ căn bản không đánh lại ba chiêu của tại hạ, tội gì lãng phí thời gian? Ai ngờ bọn họ chẳng những không cảm kích, ngược lại nói muốn hợp lại cùng tại hạ nguoi chết ta sống.”

Phạm Khanh Ba khòe miệng vừa kéo, cùng Phạm Bình trao đổi cái ánh mắt: người này quả nhiên có bệnh.

Sĩ khả sát bất khả nhục*, nguoi như vậy nói trắng ra là khinh người ta võ công dè hèn không xứng đánh với nguoi, người ta không tìm nguoi liều mạng mới là lạ.

(*kẻ sĩ có thể chết chứ không thể chịu nhục, câu này chắc ai cũng biết ^^~)

Phạm Khanh Ba lại nghĩ đến một vấn đề: “Võ công của nguoi cao cường như vậy, tôi hôm qua làm sao có thể bị thương? Ai làm nguoi bị thương?”

Thư Sinh thở dài một hơi, nói: “Việc này nói ra rất dài, tám năm trước, tại hạ...”

“Cảm phiền nói ngắn gọn!” Đùa cái gì chứ, từ tám năm trước nói lại, tính theo trình độ nói dai của Thư Sinh, chắc phải nói đến ngày mai quá?

Thư Sinh lại bị cắt ngang, cũng không có vẻ giận, biết nghe lời nói ngắn gọn lại: “Tại hạ tự phế võ công.”

Phạm Khanh Ba sực chút nữa đã cắn nhầm đầu lưỡi, “Ờ, thật đúng là đoán...” Chợt kịp phản ứng, lập tức nhảy dựng lên, “Nguoi nguoi nguoi, nguoi nói nguoi tự phế võ công? Võ công đệ nhị thiên hạ cứ như vậy nói phế liền phế đi? Chỉ vì không cùng người tỷ thí liên tình nguyện tự phế võ công để cho bị người ta chém gần chết?”

Thư Sinh nho nhả lễ độ nói: “Người đọc sách, thường xuyên động thủ động cước là không tốt, lại nói, bọn họ cũng giết không chết tại hạ.”

Người đọc, đọc sách? Người trên giang hồ tiếng tăm lừng lẫy tên đứng thứ hai trong Binh Khí Phổ nếu nói “Người tập võ, thường xuyên nói chuyện nhỏ nhà có về không tốt” mới tương đối hợp lý chứ!

Phạm Khinh Ba vẻ mặt giật giật như thiên địa ảm đạm nhật nguyệt vô quang (trời đất ảm đạm, mặt trời, mặt trăng không còn tỏa sáng), cùng Phạm Bình trao đổi ánh mắt: người này đầu óc có hồ.

Thư Sinh đang bị xem xét xem đầu óc có hồ hơn nữa trong hồ có nước trong nước còn nuôi một con cá vàng hay không lúc này lại chủ động mở miệng: “Phạm cô nương, xin hỏi người đã hỏi rõ rồi chứ?”

Vẫn còn đang chấn động Phạm Khinh Ba gật gật đầu, lúng ta lúng túng nói: “Rõ rồi.”

Thư Sinh lộ ra vẻ lòng tươi cười, “Có thể đến phiên tại hạ hỏi không?”

Khinh Ba ngờ ngạc gật gật đầu.

Đôi mắt trong như suối của Thư Sinh bắt đầu chớp chớp, “Vây, chúng ta khi nào có thể quá tam thư lục lễ? Tại hạ tuy không phải đại phú đại quý, nhưng cũng có chút tích góp, xin hỏi Phạm cô nương muốn bao nhiêu sinh lễ? Bất tự Phạm cô nương ra sao? Trong nhà còn có trường bối hay không?”

Bùm!

Chủ tớ Phạm thị song song ngã xuống ghế dựa, lăn lăn trên đất.

Chú thích :

*Tam thư lục lễ:

Tam thư : 3 loại văn thư sử dụng trong quá trình kết hôn ngày xưa ở Trung Quốc. Là văn tự hữu hiệu để bảo chứng cho cuộc hôn nhân. Bao gồm:

Sính thư : Trong lễ nạp cát, 2 nhà thỏa thuận hôn ước, nhà trai đưa cho nhà gái.

Lễ thư : Dùng trong đại lễ, liệt kê số lượng vật phẩm qua đại lễ.

Nghênh thư : Khi đón tân nương qua cửa, nhà trai đưa cho nhà gái cái này.

Lục lễ : Sáu nghi lễ trong suốt quá trình cưới xin của người Trung Quốc xưa. Bao gồm :

Nạp thái : Khi con gái nhà nào tới tuổi kết hôn, nhà trai muốn lấy cô gái đó, phải nhờ bà mối đem chừng 30 loại lễ vật tượng trưng cho ý nghĩa cát tường qua cho nhà gái, nhà gái nhân cơ hội này tìm hiểu nhà trai thông qua bà mối.

Vấn danh : Sau khi nhà gái nhận nạp đề, nhà gái sẽ đem bát tự của con gái mình cho nhà trai, để xem hai người có môn đăng hộ đối, kết hợp với nhau là lành hay dữ.

Nạp cát (hay còn gọi là văn định): Sau khi tiếp nhận bát tự, sẽ để trên bàn thần hoặc tổ tiên để xem hung hay cát, khi đã chắc là bát tự hai người hợp nhau, hôn sự sẽ chính thức được tiến hành.

Nạp xung (hay còn gọi là đại lễ): Nhà trai đem sính thư cùng lễ thư đưa đến nhà gái, trước hôn lễ 1 tháng tới 2 tuần, nhà trai sẽ mời 2 hoặc 4 người thân là nữ (những người có phúc) cùng bà mối, mang theo sính kim, lễ kim cùng sính lễ đến nhà gái, lúc này nhà gái phải hồi lễ.

Hồi lễ của nhà gái bao gồm :

+ Trà.

+ Trái cây.

+ Ngó sen, khoai môn, lựu (mỗi thứ 1 đôi).

+ Hạ duy khăn.

+ Quần dài : có ý trường thọ phú quý.

+ Giày 1 đôi : có ý chung sống đến già.

+ Trắc bá diệp, gừng, trà sao.

+ Hồi sính kim.

Thỉnh kỳ (hay còn gọi là xin ngày): nhà trai chọn ngày lành tháng tốt, xin nhà gái tán thành.

Thân nghênh (hoặc nghênh thân): Ngày đại hỷ, tân lang cùng bà mối đến nhà gái cưới tân nương. Tân lang cần đến tổ miếu bái lễ, sau đó mới được dùng kiệu hoa rước tân nương về nhà. Ở nhà trai hoàn thành lễ bái thiên địa, rồi vào động phòng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nương, Thỉnh Tự Trọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Chúng ta có quan hệ xác thịt...

Từ khi Thư Sinh cầu hôn Phạm Kinh Ba đến nay đã năm ngày. Trong năm ngày này, trừ thời gian lên lớp dạy học bình thường ra, Thư Sinh dường như đang cố hết sức chứng minh những người trong giang hồ kia, vô luận là muốn đuổi giết hắn hay là tìm hắn luận võ, đều không giết nổi hắn.

Tối đầu tiên, ngực hắn cảm một mũi tên ngã ngay trước cửa nhà mình, Phạm Kinh Ba đem hắn nhặt trở về, rút tên rịt thuốc.

Tối thứ hai, cánh tay hắn cảm một thanh phi đao ngã vào cửa nhà nàng, Phạm Kinh Ba đem hắn nhặt trở về, rút đao rịt thuốc.

Tối thứ ba, trên vai hắn cảm đầy phi tiêu ngã vào trong sân nhà nàng, qua kiến thức về năng lực phục hồi thần kì của hắn mà nàng đã được lĩnh giáo, Phạm Kinh Ba quyết định để hắn tự sinh tự diệt. Quả nhiên, ngày hôm sau liền thấy hắn trung khí mười phần dạy tiểu hài tử đọc thơ.

Tối thứ tư, trên đùi hắn cảm một loạt ngân châm ngã vào trong đại sảnh nhà nàng, chủ tử Phạm thị trực tiếp lột quần của hắn, sau đó lấy hai cái ghế nhỏ ngồi cạnh hai bên, thức trắng một đêm không ngủ xem hắn là như thế nào có thể làm cho vết thương lành lại.

Tối thứ năm, trên người hắn không có cảm bất kì vật thể khả nghi nào ngã vào trong phòng khách nhà nàng.

Cái gọi là được một tác lại muốn tiến một thước, tiến dần từng bước, cũng không ngoài như vậy.

Lần này, tấm lòng thương hương tiếc ngọc của Phạm Kinh Ba biến mất hầu như không còn, nàng đi xuống phòng bếp lấy lên một thùng đầy nước quay lại trong phòng hắt lên người hắn từ đầu xuống chân. Phạm Bình ở một bên vỗ tay trầm trồ khen ngợi, mới khen được một nửa đột nhiên chuyển thành rên la: “Chủ nhân đợi chút a! Chờ ta đem hắn xuống giường rồi hãy hắt nha! Giường ấm ta còn muốn nằm a a a a”

Thư Sinh bị hắt nước như vậy, phút chốc xoay người ngồi dậy, hai mắt quét tới người bên cạnh.

Ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị làm cho ngực Phạm Kinh Ba chấn động, nhưng lại trong nháy mắt biến mất không còn tung tích. Sau đó lại thấy, hắn đã nhảy xuống giường, có chút không hề xấu hổ mà sửa sang lại quần áo và mái tóc đang ướt đẫm, thảnh thơi còn liếc mắt trộm dò xét nàng.

“Phát Bệnh, ngươi đi ra ngoài trước đi, sau đó đóng cửa lại.”

“Nhưng...” Lời kháng nghị của Phạm Bình còn đang nói dở, sau khi nhìn thấy sắc mặt ngưng trọng của chủ nhân lại nện trở về, nhận mệnh ôm lấy chiếc chăn đắp nước, đồ miện than thở nhưng cũng đi ra ngoài.

Phạm Kinh Ba khoanh tay, bất động nhìn chằm chằm nam nhân “điềm đạm đáng yêu” trước mặt rồi chớp mắt một cái.

Thư Sinh bị nhìn chăm chú như vậy biến thành đứng ngồi không yên, ho nhẹ một tiếng nói: “Phạm cô nương, trước hết có thể để tại hạ đi đổi xiêm y không?”

“Không thể. Ta còn chưa có xem đủ.”

Thư Sinh mặt đỏ lên, yếu ớt nói: “Này... Tuy rằng chúng ta đã có hôn ước rõ ràng, nhưng dù sao còn chưa thành thân... Cô nương người trắng trợn như vậy, sẽ làm tại hạ ngượng ngùng...”

Phạm Kinh Ba cười lạnh một tiếng, tiến lại gần kéo ghế dựa ngồi xuống, “Giã bộ, tiếp tục giã bộ, ta xem người còn muốn giã bộ đến khi nào.”

Thư Sinh nghe vậy bất chấp đỏ mặt, cũng ngồi xuống đối diện nàng, mười phần chăm chú nghiêm cẩn nói: “Tuy rằng không biết vì sao Phạm cô nương nói tại hạ ”giã bộ“, nhưng tại hạ thật sự nghiêm túc. Đại trượng phu dám làm dám chịu, không trốn tránh, không thoái thác, tại hạ nói sẽ cưới cô nương, tự nhiên một lời nói đáng giá ngàn vàng!”

Phạm Kinh Ba lại cười lạnh một tiếng, lạnh lùng nhìn hắn, “Nói đi, ngươi rốt cuộc có mục đích gì?”

Rõ ràng mới đầu còn thật khinh thường nàng, không quen nhìn tác phong của nàng, thường xuyên nói nàng tự trọng, thế nhưng sau khi nàng biết thân phận của hắn, hắn lại luôn miệng nói muốn lấy nàng? Hơn nữa mấy ngày gần đây hắn liền tiến dần hành động từng bước.... Âm mưu, trong chuyện này nhất định là có âm mưu gì đó!

“Mục đích?” Thư Sinh một bộ không hiểu, “Mục đích gì?”

Phạm Khanh Ba không thể nhịn được nữa đập xuống bàn rầm rầm, “Không có mục đích gì sao ngươi lại cười ta!”

Thư Sinh bị tiếng động kia làm cho hoảng sợ, nâng tay đặt lên ngực, ngập ngừng nói: “Tay ngươi, không đau sao?”

Má phải vừa nhếch, Phạm Khanh Ba cũng liền thấy bàn tay đau đến phát run, cắn răng nói: “Không, đau! Ngươi phải lập tức trả lời câu hỏi của ta, có tin hay không chừng tiếp theo của ta động một chút sẽ làm cho mặt ngươi đủ hồng?”

Thư Sinh vì câu “Động một chút liền hồng mặt” kia mà ngượng ngùng, đột nhiên chạm phải ánh mắt giết người của nàng, lập tức thu lại nỗi lòng. Tìm lại một chút trong đầu xem rốt cuộc vừa rồi nàng hỏi vấn đề gì, sau đó mới đáp: “Tại hạ đương nhiên là thật tâm muốn kết hôn cùng cô nương, mục đích chính là như lời nói.” Quay mặt, bên tai có chút phấp phồng, “Tại hạ và cô nương đã có quan hệ xác thịt, tại hạ đương nhiên sẽ phụ trách.”

Nói xong lời này đã là cực hạn của hắn, hắn cúi đầu xuống, thẳng đến khi có một mùi hương quen thuộc đánh úp lại.

Phạm Khanh Ba một phen nắm lấy cổ áo hắn, khiến cho hắn ngẩng đầu lên, mắt đối mắt, mũi đối mũi.

“Quan hệ xác thịt? Quan hệ xác thịt?! Ta với ngươi có từng lên giường từng giao hoan qua lần nào tại sao ta không biết? Khi nào? Chỗ nào? Cái gì? Điều kiện là gì? Chẳng lẽ là ngươi hạ mê dược cùng xuân dược với ta sao? Ngươi là tên mặt người dạ thú cặn bã bại hoại vương bát đần!”

Thư Sinh bị nước miếng văng hết lên mặt, vẫn còn chút nghĩ rằng, trong sách viết “thở khí như lan” hơn một nửa chính là lừa nam nhân. Ngay sau đó, mới hậu tri hậu giác mà phản ứng lại lên án này của nàng là có bao nhiêu nghiêm trọng, mặt lập tức đỏ lên, vội vã biện giải, ngược lại càng nói càng không rõ ràng “Không, không đúng... Không, không lên giường, không đúng, là không giao giao giao giao...”

Cái chữ phía sao chữ giao kia có nói thể nào cũng không nên lời.

May mà Phạm Khanh Ba rất nhanh có thể nghe được từ mấu chốt, “Lên giường không giao hoan?”

Thư Sinh vội vàng gạt đầu, vừa gạt xong lại thấy không thích hợp, mặt lại đỏ lên như thiêu.

“Sao không nói sớm.” Khuôn mặt hung thần ác sát của Phạm Khanh Ba nháy mắt trở nên nhu hoà, buông cổ áo của hắn ra, còn cẩn thận làm bộ vuốt vuốt lại nếp nhăn trên cổ áo của hắn, ân hận trở lại ghế tựa, “Làm ta sợ muốn chết, còn tưởng rằng cái tư vị cũng chưa được thử qua đã để cho người ta hưởng.”

Phốc ——

Thư Sinh vừa uống một ngụm trà để bình tĩnh lại lập tức phun ra tới, này, nữ nhân này thật đúng là cái gì cũng dám nói! Trong lòng đột nhiên có một cỗ lửa giận không hiểu tại sao bốc lên, “Ngươi đối với nam nhân khác cũng nói như vậy sao?”

Phạm Khanh Ba nhìn hắn một cái, có chút mặc danh kỳ diệu(không hiểu ra sao), “Nam nhân khác lại chưa có quan hệ xác thịt với ta.”

Cũng chính là không có. Thư Sinh thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, tiến tới lại muốn, lời nói này của nàng là có ý tứ khác, hắn chính là nam nhân đầu tiên có quan hệ xác thịt cùng nàng? Nghĩ đến đây, thần sắc của hắn nhu hoà hẳn đi, ân tình lại gọi tình nhìn phía nàng, “Phạm cô nương, tại hạ nhất định sẽ phụ trách, chúng ta có thể thành thân bất cứ lúc nào!”

Lúc này đến phiên Phạm Khanh Ba phun ra một ngụm trà, “Chúng ta không phát sinh quan hệ, ngươi phụ cái gì trách!”

Nam nhân ở thời không này không phải đều cuồng kết hôn hết chứ? Một tên Chu Tử Sách đã là thế, hiện tại ngay cả tên Thư Sinh cũng như vậy.

Thư Sinh trừng mắt nhìn, có chút khó hiểu, “Đối với chúng ta từng có quan hệ xác thịt...”

“Đợi chút,” Trong đầu Phạm Khanh Ba có một tura sáng vụt qua, giương mắt lên nhìn hắn, “Người luôn miệng nói quan hệ xác thịt, sẽ không phải là nói chuyện mấy ngày trước ta cứ người trở về rồi giúp ngươi rịt thuốc chứ?” Thấy hắn gạt đầu, nàng hít một hơi khí lạnh, “Vậy mấy ngày nay ngươi luôn miệng nói muốn thành thân với ta đều là bởi vì cái gọi là quan hệ xác thịt này mà muốn phụ trách hả?”

Thư Sinh có chút vui mừng, trên mặt viết: ngươi rốt cục cũng hiểu rồi!

“Hiểu rõ cái đại đầu quỷ nhà ngươi!”

Biết được trong đây không có âm mưu toan tính gì, mà thuần túy chỉ là do tên ngốc tính tình cổ hủ này quá phá, Phạm Khanh Ba cả người đều thoải mái, vừa tức giận vừa buồn cười nói: “Nếu chỉ là hiểu lầm, về sau những lời có thành thân hay không, phụ trách hay không phụ trách cũng đừng nhắc đến nữa, nếu không sẽ hù chết ta.”

Thư Sinh giọng nói có chút gấp gáp: “Điều này sao lại là hiểu lầm? Tại hạ đích xác thật là có mạo phạm danh tiết của Phạm cô nương...”

Phạm Khanh Ba đã sớm khôi phục lại thần thái tùy ý thường ngày, cười như không cười nói: “Đồ ngốc, ngươi xác định là đã mạo phạm danh tiết của ta sao? Bị xem hết toàn bộ thân mình không mảnh vải cũng không phải là cô nương ta a.”

Bị trêu đùa như vậy, Thư Sinh trong đầu không tự chủ được hiện lên hình ảnh nàng vì hấn cởi áo, tháo thắt lưng, nhất thời chỉ cảm thấy trong lồng ngực có một đoàn nhiệt khí chung quanh tán loạn. Hơn nữa là nàng còn không có hảo ý đánh giá thân thể hấn một chút, theo tầm mắt nàng có thể thấy được, thân mình phía dưới chiếc áo đơn mỏng, do bị nước dội lên mà dính sát vào người, đường nét da thịt như ẩn như hiện. ... Lần này Thư Sinh không chỉ có đỏ mặt, toàn bộ thân mình đều đỏ như thiêu, cơ hồ có thể làm khô luôn quần áo trên người.

Hắn không khỏi nóng giận đối với bản thân, biết rõ nữ nhân này thích nhất là hồ ngôn loạn ngữ chuyên nói lời bậy bạ, nhưng lại vẫn không khống chế được cảm xúc của bản thân.

Hắn nhú mi, sau một lúc lâu mới nói: “Vô luận là thế nào, Phạm cô nương đã nhận ngân bút của tại hạ, đương nhiên là vật đính ước.”

“Ôi? Bình khí tùy thân ngân bút của người? Ta lấy khi nào? Người đừng vu oan cho ta!”

Nói đến đây, Phạm Kinh Ba dừng lại một chút, bỗng nhớ tới cái gì, thoáng chốc kinh ngạc trừng mắt, từ trong túi gấm bên hông lấy ra một cái ngân châm, không thể tin nói: “Người sẽ không nói cho ta, cái ngân châm người cho ta này chính là thần bình (bình khí thần) người trong võ lâm nghe qua đã sợ ngân bút đúng không?”

Thư Sinh vẻ mặt ngưng trọng gật đầu.

“Không có khả năng!” Phạm Kinh Ba đứng lên, khoa chân múa tay biểu đạt tâm tình kích động, “Này này này, đây rõ ràng là một cái châm cài! Được rồi, nó trông giống ngân bút một chút, nhưng mà nó chính là một cái châm cài a, người cầm nó để đánh người sẽ không làm người ta buồn cười đến chết chứ? Hay là kỳ thực giang hồ hảo hán bại trong tay người đều là do bị bình khí này làm cho cười chết, không chiến mà bại?”

Thư Sinh có chút chịu nhục nhìn nàng.

Phạm Kinh Ba lập tức nghẹn lại, sờ sờ cái mũi, nàng không bao giờ cưỡng lại được ánh mắt con chó nhỏ như vậy. Cười gượng hai tiếng, “Cái này, chẳng qua là thoát nhìn đích xác không giống như cái thần bình lợi khí gì thôi. ...” Thanh âm có chút yếu ớt.

Thư Sinh nhếch môi, cổ nghiêm mặt, không rên một tiếng tiếp nhận ngân bút, thuận thực ấn lên nơi nào đó của ngân bút, ngòi bút bỗng có ánh sáng vàng chột lóe, toàn bộ cây ngân bút trong nháy mắt kéo dài ra biến thành một thanh kiếm!

Phạm Kinh Ba nhìn không chuyển mắt, khi nhìn thấy ngân bút biến dài thì nhịn không được “A” một tiếng, nàng hưng phấn mà chạy đến bên cạnh Thư Sinh, ngạc nhiên sờ sờ thân bút, lại nhìn thân kiếm, không ngừng phát ra lời cảm thán, “Rất thần kỳ! Nó còn có thể biến thành cái gì nữa hay không? Có thể hay không? Còn có cơ quan nào khác sao?”

Lần đầu tiên nhìn thấy nàng lộ ra vẻ mặt của tiểu cô nương như vậy, Thư Sinh không tự chủ được cong môi dưới, mặc cho ý cười tràn ra.

Hắn vì nàng làm cho thân bút ngắn lại để lộ cơ quan phóng ra âm khí, nàng đè nén không được lòng hiếu kỳ cũng thân thủ ấn ấn, ngân bút lại không hề phản ứng, “Tại sao có thể như vậy? Chẳng lẽ nó biết nhận ra chủ nhân sao? Hay là người vụng trộm niệm chú gì ta không biết? Giống gây như ý vòng kim cô sao?”

Đang muốn trả lời, đã thấy nàng chờ không kịp nữa, lấy hai tay chống má nhìn hấn, không thể không ồ ào: “Người không cần nói với ta nó còn biết nói nha, ta sẽ tin, ta thật sự sẽ tin!”

Thư Sinh rốt cục nhịn không được cười ra tiếng, dựa tay lên bàn cố gắng chống đỡ, tiếng cười cuối cùng, càng không thể vãn hồi.

Hắn nghĩ, nữ nhân này những lúc không mạnh mẽ, vẫn là thật đáng yêu.

“Cười cái gì mà cười! Người còn cười nữa ta lấy tất thôi bịt miệng người!” Phạm Kinh Ba ý thức được bản thân thất thố, bị hấn cười đến thẹn quá hóa giận, nhảy dựng lên đánh lên cái ót của hấn một cái tát.

Thư Sinh bị sặc ho khan vài tiếng, trong lòng không phải không có tiếc nuối tưởng niệm, thời gian nữ nhân này không mạnh mẽ thực ngắn, chỉ hơi lướt qua một chút.

Sớm biết như thế, hấn nên nhịn cười.

Phạm Kinh Ba sắc mặt đen sì buông ngân bút ra, hừ một tiếng nói: “Thu hồi ngân bút của người đi, ta không cần.”

Thư Sinh khó hiểu, “Vì sao? Đây không là vật người muốn ta báo đáp sao?”

Phạm Kinh Ba trợn trắng mắt nhìn hấn, hấn nhịn xuống ý muốn kêu nàng chú ý dáng vẻ xúc động, nghe nàng nói tiếp: “Ta nguyên tưởng rằng đây là cái châm bạc bình thường thôi, muốn nói là hơi sửa một chút ta còn có thể mang, ai ngờ đây là tùy thân bình khí của người. Trên giang hồ người gặp qua nó đếm không hết, vạn nhất có kẻ thù của người nhận ra nó, cho rằng ta là cái gì của người thì sao? Càng miễn bàn đây cũng là tín vật ước hôn của người, ta làm sao còn dám muốn?”

Thư Sinh cuối cùng cũng hiểu rõ ý tứ của nàng, “Phạm cô nương không đồng ý gả cho tại hạ?”

Phạm Kinh Ba thấy hấn một mặt không thể tin, trong lòng biết hấn nhất định nghĩ danh tiết của nàng bị mạo phạm, nàng lại là một nữ tử lớn tuổi về sau

sẽ không gả được cho ai, hẳn nguyện ý phụ trách thì nàng vì sao không chịu gả...v.v..

Suy nghĩ lặng đọng một chút, nàng khó được nghiêm cẩn hỏi: “Tên ngốc, ngươi thích ta sao?”

Thư Sinh kinh ngạc nhìn nàng một cái, có lẽ bởi vì vẻ mặt của nàng quá mức thận trọng, hẳn lần này thế nhưng lại không có mặt đỏ, suy tư một trận, chần chờ nói: “Cái này... Phạm cô nương là người tốt... Nhưng là...”

Kháo! Cách thức hoàn toàn chính xác tiêu chuẩn của người tốt!

Tuy rằng sớm biết rằng tên ngốc này không thích nàng, chỉ là tuân thủ lễ giáo đạo nghĩa mà muốn phụ trách thôi, hỏi ra vấn đề này nàng cũng đoán trước hẳn sẽ trả lời là hẳn thích giữa vợ chồng phải tương kính như tân(tôn trọng nhau), nhưng là nàng vạn vạn không nghĩ tới sẽ nhận được đáp án lần đầu tiên trong kiếp này có người nói nàng là người tốt!

Phạm Kinh Ba bị một cái mũi tên cho ngập phải ruồi này bắn trúng, sắc mặt có chút hỗn độn, thấy được ánh mắt lo lắng áy của hắn mới cực lực bình tĩnh trấn định, mạnh mẽ cười nói: “Xem ra, ngươi cũng không thích ta.”

Thấy vẻ mặt lo lắng giống như muốn phản bác của hắn, nàng cướp lời tiếp tục nói: “Các ngươi nam tử có thể tam thê tứ thiếp, có thể cưới rồi lại cưới, nữ tử lại hơn phân nửa suốt kiếp chỉ theo một người. Việc phiêu lưu chung thân như vậy, ta dựa vào cái gì mà phó thác cho một người chỉ vì đạo nghĩa mà chịu trách nhiệm với ta? Hay là ngươi cũng giống như những người khác trong thành, khinh thường ta nhiều tuổi, cảm thấy ta không có tư cách để gả cho một người yêu thích ta cũng khiến ta yêu thích?”

“Không không không, tại hạ tuyệt không ý này!”

Phạm Kinh Ba thấy hắn lại là bộ dáng kích động lắc đầu xua tay, trong lòng cười thầm, ngoài miệng không ngừng cố gắng nói: “Ngươi chính là khen ngược, dựa vào việc chịu trách nhiệm, để thành toàn cho đạo nghĩa cao thượng của ngươi. Còn ta thì sao? Sau khi thành thân, nếu như ngươi gặp gỡ được người trong lòng chân chính của mình, liền sẽ không ngừng lạnh nhạt với ta, tình cảnh này chẳng phải thật đáng buồn với ta sao? Nếu như là ta gặp gỡ được người chân chính trong lòng, muốn yêu mà không được, chẳng phải người đáng thương vẫn là ta sao? Ngươi hẳn tâm vui lấp ta trong cái hoàn cảnh đáng buồn đáng thương như vậy sao?”

Lời này nói ra, đúng mức lợi dụng được Thư Sinh cổ hủ cao thượng, lấy bị chi thuần ngự bị chi mâu*, thật thật không chê vào đâu được.

(*:Lấy binh khí của đối phương để tấn công đối phương ~ giống gây ông đập lưng ông.)

Thư Sinh bị nói đầu đầy mồ hôi, thu hồi ngân bút, liên tục chấp tay làm lễ, “Là tại hạ suy nghĩ không chu toàn, thật không phải với Phạm cô nương... Xin cho tại hạ đóng cửa cân nhắc, suy nghĩ chuyện phụ trách lần nữa, sau đó sẽ báo mới cô nương, cáo từ.”

Nói xong, hắn bước chân lao đảo tông cửa xông ra, lấy tốc độ thần quỷ đều thua biến mất ở tầm mắt của nàng.

Vẫn luôn ngồi xổm chán thủ ở cửa Phạm Bình lúc này mới chậm chạp đứng lên, vẻ mặt dị thường ngưng trọng, “Chủ nhân, nếu ta nhớ không lầm, vị nhân huynh kia mấy ngày hôm trước nhắc đến với chúng ta, hẳn tự phế vô công.”

Phạm Kinh Ba ngờ ngạc nhìn hướng hắn rồi đi, chép miệng một cái, nhàm chán nói: “Ngươi nhớ không lầm.”

Cho nên cái mà nàng vừa mới nhìn thấy hẳn không phải tuyệt thế kinh công, mà là gặp quý.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nương, Thịnh Tự Trọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Lại thêm một nơi bán hoàng thư...

Phạm Kinh Ba là người theo chủ nghĩ hưởng lạc, luôn luôn thực hành theo nguyên tắc tận hưởng lạc thú trước mắt, cho nên kiếp trước cho dù cuối cùng bởi vì ra biển du ngoạn gặp biến động mà chết sớm cũng chưa từng hối hận qua.

Mỗ phán quan râu rậm rạp so với Diêm Vương còn giống Diêm Vương hơn đã nói, người sau khi chết đều oán niệm, tiếc nuối, chấp nhất, hối hận, vương bạn hoặc là hi vọng hóa thành hồn, cùng với phách rời khỏi thân thể một cách thanh thản hóa thành khí, có thể đầu thai luân hồi. Mà Phạm Kinh Ba lại cực hiếm thấy, không oán không hận không yêu không niệm, không có hồn chỉ có phách, không có cách nào đầu thai.

Phán quan vốn định giúp nàng tự hồn, nhưng năm đó thiên tai nhân họa đặc biệt nhiều, sóng thần địa chấn theo nhau mà đến, địa phủ đầy quỷ vì tai họa. Đội ngũ hồn phách chính tề xếp hàng đầu thai liền sắp đến nửa năm sau, ai còn rảnh lo phách của nàng cả ngày chơi bời lêu lổng. Thậm chí đến cuối cùng, nàng còn bị phán quan kéo đi làm nhân viên tiếp tân, phụ trách ghi danh hồn phách —— biết rõ nàng sợ quỷ.

Thắng đến một ngày, nàng tiếp một linh hồn mới đến, cũng chính là con gái Trần Quốc công của Phụng thị Hoàng triều, Tạ Y Nhân. Phán quan tra thấy Tạ Y Nhân rõ ràng dương thọ chưa hết, lại đã trút hơi thở cuối cùng, không còn cơ hội quay trở lại dương thế. Sau khi nàng cùng hắn ký hiệp ước, rốt cục có cơ hội mượn xác hoàn hồn, có thể không cần mỗi ngày gặp quỷ.

Tạ Y Nhân, nữ, thân thể hiển hách, xinh đẹp như hoa, hưởng bốn mươi sáu năm dương thọ.

Khi phán quan chết tiết nói cho nàng những điều này, là khi nàng đã thí diên thí diên (đốc hết sức) đi trọng sinh mới biết được: thân thể hiển hách? Ha, lão cha nàng là Trần Quốc công, có thể kêu gọi đến mười vạn đại quân mưu phản, quả nhiên hiển hách! Thành công, nàng có thể trở thành công chúa, kết quả lại thất bại, nàng trở thành nô tì đẳng cấp thấp nhất. Vừa phát hiện bản thân bị lừa dối, nàng quyết định thật nhanh tự sát đi tìm phán quan tranh luận, ai ngờ bị Giải Đông Phong tò mò đi ngang qua cứu.

“Hó...”

Phạm Kinh Ba dựa vào dục thùng (thùng tắm), thoải mái mà thở dài một hơi.

May mắn lúc trước gặp Giải Đông Phong, bằng không không chừng hiện tại nàng đang ở địa phủ làm việc cực nhọc, không có giờ phút yên vui này. Lúc đó, hắn yêu tiền, nàng có thể kiếm tiền, hắn cần một thể từ qua mắt người khác, nàng muốn chạy trốn khỏi giả y cung, hai người bắt tay với nhau. Trừ tính bốn năm, rốt cục cũng được như mong muốn.

Tiết lộ thêm một chút, đầu óc của tiên hoàng Nguyên Tộ ít nhiều cũng không bình thường, nhiệt tình yêu thương nuôi nấng đời sau của phản đảng.

Hm, nước có chút nguội.

Phạm Kinh Ba lấy cái sàng dưới đáy dục thùng ra, cho nước theo cây trúc rỗng ruột chảy ra ngoài.

Nàng đứng dậy mặc quần áo, cúi đầu, không thể tránh nhìn đến thân thể của chính mình, đó là lý do nàng nghe con một sách nói có quan hệ xác thịt liền phản ứng kịch liệt, cũng là nguyên nhân nàng hạ quyết tâm không gả cho người nào.

Một thân hình tái nhợt đến gần như trong suốt, bị nhìn thấy, sẽ bị biến thành yêu quái nhỉ?

Tham khảo chuyện thần thoại xưa, Bạch Tố Trinh sau khi hiện nguyên hình chỉ rơi vào hai kết cục, một là chồng bị hù chết, còn lại là lão công tìm hòa thượng đến thu yêu. Tắm gương thời nhà Ân không xa, đương nhiên phải tránh.

Nói qua nói lại, đều là lỗi của tên phán quan chết tiết. Nếu hắn sớm nói người hồn phách không đồng đều sau khi trọng sinh là bộ dáng này, ghi danh quỷ hồn xuất nhập cái gì chứ, xếp hàng nửa năm cái gì chứ, nàng nhất định sẽ ngoan ngoãn chờ hắn rảnh lại vì nàng mà tự hồn.

Thành thạo mặc vào nữ trang (trang phục nữ) phức tạp, che kín thân thể. Dùng sức ngửi ngửi cánh tay, không ngửi thấy mùi của “Quốc sắc thiên hương”, mới thở phào nhẹ nhõm.

“Quốc sắc thiên hương” là hương liệu do Thanh Minh hoàng hậu – hoàng hậu tiền nhiệm tự tay điều chế, hương thơm độc nhất vô nhị, là lễ vật mừng tân hôn của nàng cùng Giải Đông Phong. Hôm trước khi tham gia cung yến mặc lễ phục đã từng xông hương, mùi hương nhẹ nhẹ luôn luôn quấn thân, hôm nay cuối cùng hoàn toàn xóa được hương vị kia, có thể ra cửa dạo chơi rồi.

“Chủ nhân chủ nhân! Xảy ra chuyện lớn rồi!”

Ngoài cửa truyền đến tiếng Phạm Bình kinh ngạc kêu la. Phạm Kinh Ba kéo cửa ra, rồi đi ra ngoài, “Chuyện gì?”

Phạm Bình đã chạy tới, vừa thở gấp vừa chỉ ra bên ngoài nói: “Ta đi mua đồ ăn, nghe người ta nói Hoan Hi Thiên đóng cửa mấy ngày nay, đối diện cũng mở một hiệu sách, gọi là cái gì tay áo cái gì chiêu đó, làm ăn tốt vô cùng!”

“Hong Tự Chiêu?”

“Đúng đúng! A, chủ nhân người biết sao?”

“Đoán.” Phạm Kinh Ba mặt không chút thay đổi, “Tiếp tục nói, người còn nghe được cái gì?”

Phạm Bình gật gù đầu, tiếp tục nói: “Nghe nói hiệu sách kia cũng bán tiểu thuyết, bán đông cung*, cũng là nữ làm chương quẩy, chỉ khác Hoan Hi Thiên của chúng ta ở chỗ, người làm trong tiệm bọn họ rất nhiều, giá bán chỉ bằng một nửa của ta!”

(* tranh khiêu d...m)

“Tiểu thuyết? Tiểu thuyết gì? Sách lậu sao?” Phạm Kinh Ba nhăn mày.

Phạm Bình dè dặt cẩn trọng nhìn nàng một cái, cân nhắc nói: “Không, không phải sách lậu, bọn họ nói là người của bọn họ viết.”

Nói cách khác, có người phục chế hình thức của Hoan Hi Thiên, ý đồ chia một chén canh. Phạm Kinh Ba neoh mắt lại, trầm ngâm, phía chân trời bay tới một con bồ câu trắng. Nàng vội vã cõng tờ giấy cột vào chân bồ câu xuống, mở ra.

“Ta yêu khanh khanh cũng như ta (cách gọi vợ chồng thân mật):

Từ sau khi quân ly biệt, hai nơi tương tư. Nhớ quân vô cùng, trằn trọc không yên. Cổ nhân thật không lừa ta, cái gọi là một ngày không thấy, như cách tam thu, năm ngày không thấy... Con mẹ nó có người đến giành tiền! Nhanh nghĩ cách giải quyết!

Ăn ngủ không yên, áo của phu quân ngày càng rộng”

... Người này tốt xấu cũng xuất thân là thám hoa, không có người dạy hẳn cách khởi thừa chuyển hợp (mở đoạn, tiếp đoạn, chuyển đoạn, tổng kết đoạn) cơ bản nhất trong hành văn sao?

“Trên đó viết cái gì?” Phạm Bình thấy nàng nháu mày run rẩy vừa không nói gì, không chịu nổi tò mò thăm dò nhìn nhìn, “Cái gì cái gì cái gì, một ba năm, cái gì cái gì cái gì... Chủ nhân, là đòi nợ a?”

Đòi nợ? Cách nói này kể ra cũng chuẩn xác. “Đúng vậy, đòi nợ.”

“Chủ nhân người thiếu nợ lúc nào mà ta không biết nha? Còn có, chủ nhân vì sao người còn cười vui vẻ như vậy...”

Phạm Kinh Ba thu tờ giấy lên, tâm tình vô cùng tốt vượt vượt tóc Phạm Bình, “Bởi vì có thứ để chơi a.” Bốn năm này so với bốn năm giả y cung kia thật sự là rất thoải mái, thiếu chút nữa đã chết trong yên vui, cuối cùng có một cơ hội giãn gân cốt, không chơi cho thật đã sao không làm bản thân thất vọng chứ?

“Chơi cái gì? Chủ nhân có phải có biện pháp đối phó Hồng Tụ Chiêu kia?”

Đổi mặt Phạm Bình hưng phấn, Phạm Kinh Ba thần nhiên phát tay, “Tạm thời không có.”

Tuy rằng tạm thời không có cách nào, nhưng biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng, nàng trước tiên phải mua mấy quyển sách của Hồng Tụ Chiêu, xem xét qua mặt hàng mới có thể phóng thi mà phản kích lại. Đương nhiên không thể là nàng hoặc Phạm Bình ra mặt, trong thành ai chẳng biết hai người là người của Hoan Hi Thiên, nếu bị nhìn thấy Hồng Tụ Chiêu mua sách, vậy thể diện Hoan Hi Thiên phải để ở chỗ nào. Đám nhỏ như Bì Đản ruột đẻ ngoài da cũng không được, Trần Đại Thiên Trần Tiểu Thiên gặp lợi quên nghĩa, nàng không thể để người ta nắm thóp.

Như vậy xem ra... Thích hợp đi mua sách nhất, hình như chỉ có một người.

Nghĩ đến đây, Phạm Kinh Ba không nói hai lời, liền chạy ra ngoài. Đi đến cửa đối diện, không gặp Thư Sinh, nhưng lại nhìn thấy một người ngoài dự kiến từ Thư gia đi ra.

“Ồ, Tiểu Phạm, ngươi cũng tìm đến Thư phu tử (thầy giáo)?”

Ngũ Tỷ đi thẳng tới, tư thế yếu điệu, vẻ mặt cười ái muội càng làm Phạm Kinh Ba lông tơ dựng thẳng lên. Không nghĩ cũng biết, nàng ta nhất định là suy bụng ta ra bụng người, cho rằng nàng cũng có ý đồ với Thư Sinh.

“Ta đối với tên ngốc kia một chút tâm tư cũng không có, Ngũ Tỷ cứ chậm rãi hưởng dụng, ta sẽ không quấy rầy ha.”

Ngũ Tỷ mười bảy tuổi gả cho cha Bì Đản, sinh Bì Đản không bao lâu liền thành quả phụ, năm nay cũng chỉ khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu, tái giá hoặc tìm hán tử hoa pháo cũng không có gì đáng trách. Phạm Kinh Ba đối với chuyện nàng coi trọng Thư Sinh ngốc này, luôn ôm tâm tính xem kịch vui, phong tao quả phụ cùng cảm dục Thư Sinh, chắc chắn, chỉ nghĩ thôi cũng muốn phun máu mũi.

“A, ngay cả tên ngốc cũng gọi luôn sao? Thì ra là muội muội người gần quan được ban lộc (Ý nói chị này nhà gần anh này nên chiếm được anh này trước).”

Nói đến đây miệng Ngũ Tỷ đã tròn to.

Ngũ Tỷ người nói cái gì vậy.”

Phạm Kinh Ba luôn mãi cam đoan bản thân đối với con một sách không có ý gì, lại bị Ngũ Tỷ trừng mắt một cái, chỉ thấy nàng nhếch mày liễu, ngón trỏ hung hăng đâm ót nàng, “Đồ ngốc, đừng nói cho lão nương là người thực đem tâm tư toàn đặt ở trên người Tiểu Bá Vương kia.” Không đợi nàng biện giải, nàng ta lại cười giễu nói, “Cái loại nam nhân nhà cao cửa rộng này, chơi đùa thì được, đừng học các cô nương ngu ngốc mà kịch động chân tình.”

Câu sau nàng cũng đồng ý.

Thấy bộ dáng ngoan ngoãn thụ giáo của nàng, Ngũ Tỷ càng dừng cảm. “Cho dù hẳn đối với người là thật tâm, cũng muốn cưới người, nhưng người cảm thấy có thể tránh thượng cái gì hão danh phận sao? Năm hán mười sáu tuổi kia đã thu hai nha đầu thông phòng chính là nữ nhi của lục phẩm học sĩ, một nữ tử đường phố như người lấy cái gì cùng người ta tranh?”

Phạm Kinh Ba như bị sét đánh sững sờ, đầu môi hỏi: “Thu, thu phòng?”

Ngũ Tỷ nhàn nhàn tròn trừng mắt, “Người sẽ không ngại thơ cho rằng hẳn vẫn là gà tơ chứ?”

Nàng không có ngại thơ như vậy, nhưng mà đích xác là nàng cũng không nghĩ tới vấn đề thông phòng nha đầu này. Nàng cho rằng hẳn không có thể thất

chính là độc thân, nàng làm sao có thể quên đây là cổ đại, đây là cổ đại có thông phòng nha đầu! Giả Bảo Ngọc (Nam chính trong Hồng Lâu Mộng – Tào Tuyết Cần) còn có một Tập Nhân, Chu Tử Sách làm sao có thể không có chứ!

Tuy rằng hai người bọn họ cũng không có quan hệ nam nữ, nhưng nàng không phủ nhận nàng thích hắn, cũng hưởng thụ quá trình được hắn thích, cũng chính là cái gọi là ái muội... trời ạ trời ạ, thì ra nàng làm người thứ ba đã bốn năm, không đúng, có hai thông phòng nha đầu, là người thứ tư!

Thật, thật dơ bẩn... Phạm Kinh Ba ôm lấy đầu, xấu hổ đến tận đỉnh.

Ngũ Tử cho rằng nàng vì Chu Tử Sách mà thương tâm, trong lòng có chút không đành lòng, nhắm chặt mắt, trảng sĩ đoạn oản (trảng sĩ chặt đứt cổ tay: hi sinh) nói: “Được rồi được rồi, cóc hai đùi không dễ tìm, nam nhân ba chân đây khắp phố. Nhưng mà xem người như vậy cũng lười đi thêm hai bước mà tìm nam nhân, cũng lắm cho người tên ngọc ở gần thủy lâu kia!”

“Hả?”

Phạm Kinh Ba đang muốn biện bạch, lại bị Ngũ Tử đẩy một phen, “Bì Đản nói phu tử đến sau núi rồi, người muốn tìm hắn thì đi nhanh đi!”

“Này này, Ngũ Tử người để gia chủ ta đi nơi nào hả?”

Phạm Bình đuổi tới, lại chỉ nhìn thấy bóng dáng xa dần của Phạm Kinh Ba, quay đầu một mặt hồ nghi hỏi.

Ngũ Tử xinh đẹp dựa ở bên cạnh, cười giảo hoạt như hồ ly, nàng liếm liếm môi, trả lời: “Bì Đản nói phu tử nhà hắn mỗi ngày đều đến sau núi tắm rửa, ta vốn muốn tự đi, nhưng giờ lại tặng cho chủ nhân nhà người. Người nói xem, Ngũ Tử người không phải đặc biệt trọng nghĩa sao?”

“Cái gì! Người cùng cái tên biết người biết mặt không biết lòng kia hợp lực sắc dụ chủ nhân của ta?!”

Chuyện gì đến miệng Phạm Bình, cũng sẽ phải... biến đổi một chút ý nghĩa.

Nhìn thấy hắn kéo tay áo xắn ống quần ồn ào xung quanh, bộ dáng muốn đi cứu chủ tử, Ngũ Tử thuận tay lấy ra một cây gậy gỗ lớn hướng cái ót của hắn vung lên một cái, thiên hạ thái bình. Nàng vỗ vỗ tay, ngồi xổm xuống nhìn vị thiếu niên làn da mịn màng nộn thịt này, chắc chắn thở dài: “Tiểu tử này bộ dáng cũng không tệ, chỉ là tuổi hơi nhỏ chút, bằng không người tính làm sao Ngũ Tử ta có thể thương hương tiếc ngọc như vậy, thật đúng không hạ thủ được.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Nương, Thịnh Tự Trọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Mĩ nam tắm thì như thế nào...

Phía sau núi mà Ngũ Tử nói kỳ thực cũng không thể coi là núi, vừa không cao cũng không lớn, thậm chí đến cả cây cũng không có, chẳng qua chỉ là một cái sườn núi. Ven đường mùi cỏ thơm ngát, hoa dại mênh mông, trong núi còn có một con sông, thấy thế nào cũng là điều kiện tốt nhất để đi ăn cơm đã ngoại vùng ngoại ô. Đáng tiếc căn cứ vào một số quy luật từ xưa đến nay, phạm là những nơi được gọi là “phía sau núi”, nhất định sẽ có vô số chuyện ma quỷ. Cái sườn núi này cũng không ngoại lệ.

Phạm Kinh Ba là sợ là quỷ, bất quá nàng cũng đã từng chôn chân tại địa phủ hơn một tháng, cũng coi như được hưởng thể chế của hội viên chứ, tốt xấu gì đám ma quỷ kia cũng sống ở nơi phong cảnh tươi đẹp với những ánh nắng long lanh thế này. Hơn nửa giờ là giữa ban ngày, chắc chúng sẽ chẳng hù dọa ai đâu.

Nghĩ như vậy, đi ở trên đường núi không một bóng người, cũng không hề sợ hãi, ngược lại còn cảm thấy nhàn nhã thích thú. Không bao lâu liền lên đến đỉnh núi, nhìn quanh bốn phía, càng rõ ràng ý thức được thế nào là phía sau núi, chỉ cần liếc mắt một cái liền có thể nhìn đến điểm cuối cùng.

Cái liếc mắt này đương nhiên là bao gồm cả con sông bên kia nha, cũng cùng với nam nhân đang tắm ở trong đó luôn.

Nếu là một thực nữ, gặp phải tình huống này, lựa chọn tốt nhất là xoay người rồi đi, hoặc cũng nên nhắm mắt lại nhắc nhở nam nhân đang tắm rửa trong dòng sông mặc quần áo vào. Mà thật hiển nhiên là, Phạm Kinh Ba chẳng phải thực nữ. Phản ứng đầu tiên của nàng chính là ngừng thở để tránh đã thảo kinh xà,* phản ứng thứ hai hay là rón ra rón rén trốn sau một gốc cây tuy rằng nhỏ xíu nhưng có vẻ còn hơn không.

(*:động vào cỏ làm kinh hải đến rần)

Hết thấy các việc này chỉ phát sinh trong nháy mắt, mà khi lấy lại tinh thần, Phạm Kinh Ba phát hiện bản thân lúc này đã đang trong tư thế “trình môi ngon” rồi.

Chắc chắn, nhìn người đứng là không thể chỉ nhìn vẻ ngoài, người kia khuôn mặt rõ ràng là Thư Sinh nhu nhược, đáng người cũng gầy nhưng không hề

kém chút nào. Một thân da thịt hoàn mỹ, béo một chút thành quá thừa, bớt một chút thành quá ít, vân da hiển hiện rõ ràng, đường cong tuyệt đẹp, quả là giống một miếng thịt kho tàu, mà hàm cách thủy cũng được, nhìn là muốn ăn rồi....

“Nước miếng chảy ra.”

Đột nhiên có giọng nói vang lên.

“Nga.” Phạm Kinh Ba có chút xấu hổ lau lau khóe miệng.

Lau được một nửa, động tác tay đột nhiên cứng đờ, nàng sợ hãi quay đầu, chỉ thấy một người vạm vỡ đang để ngón trỏ lên miệng, ý bảo nàng đừng lên tiếng, sau đó dùng tiếng nói thật nhỏ nói: “Đứng khất trương, mục đích của chúng ta cũng như nhau thôi.”

Hoảng sợ của nàng không giảm mà ngược lại còn tăng. người người người, người là một đại nam nhân, cư nhiên đi mơ ước thân thể của tên ngốc kia? (Min: ồ ồ.. thể là tỷ tự nhận mơ ước thân thể của ca ý kia =)))

Phán đoán như vậy làm trong lòng nàng cảm thấy vô cùng không thoải mái, nhinh mi hung hăng trừng lên lườm tên đại hán tử một cái: vô sỉ!

Đại hán kia không hiểu vì sao mình bị trừng, đang muốn hỏi xem, đã nghe thấy trong sống có động tĩnh, vội vàng ngừng thở.

Thư Sinh xoay người lại, trên mặt là thần sắc lạnh lùng trước nay chưa có.

Vì thế Phạm Kinh Ba lúc trước còn coi hắn là một miếng thịt ngon mà âm thầm đáng giá nay đột nhiên cảm thấy miệng khô lưỡi nóng, rốt cục ý thức được đây là một nam nhân trần trụi thực sự, nhưng lại là một nam nhân trần trụi thập phần đẹp mắt. Sau đó, phản ứng của nữ tử cũng hậu tri hậu giác mà đến, mặt nàng đỏ bừng lên. Cuối cùng, phản ứng không nên có của nữ tử cũng có nốt, nàng che mũi lại. (Min: =)) chảy máu mũi a....)

“Cái gọi là quân tử phi lễ chớ nhìn, tại hạ muốn đứng dậy mặc y phục, có thể mời bằng hữu giang hồ nhắm mắt lại không?”

Rõ ràng là thanh âm tao nhã có lễ, nhưng lại mang theo cảm giác áp bách không thể kháng cự.

Phạm Kinh Ba nhìn nhìn phía sau, đại hán kia lại thật sự nhắm mắt lại. Ngô, nàng không phải là bằng hữu giang hồ, đương nhiên có thể mở to hai mắt tiếp tục xem cũng không quan hệ. Trừng mắt nhìn, chỉ thấy Thư Sinh kia đứng thẳng dậy, đi vào phía bờ, mang theo lên những giọt nước trong suốt như những hạt sương, cũng như làm lòng của nàng có một loại lay động.

Hắn càng lại gần, bờ ngực trắng nõn gầy gò, hai chân thon dài, còn có những giọt nước vẩy chảy trên người hắn làm cho hắn trở nên long lánh mê muội trước ánh mặt trời... Mắt nàng hiện lên vài tia sáng như của lang sói, tán thưởng mà nhìn hết thấy, phút chốc trong mũi nóng lên, máu từ lỗ mũi phun ra mạnh mẽ. Lấy tay quệt quệt tùy ý lau sạch vết máu, khi lại ngẩng đầu nhìn lên. uy uy, người vợ đi đâu thai hay sao a, mặc nhanh như vậy làm cái gì!

Có lẽ là bởi vì tầm mắt của nàng quá mức nóng rực, Thư Sinh như có chút cảm nhận thấy liếc mắt nhìn về phía bên này.

Nàng sợ tới mức co rụt lại, tâm đập bịch bịch.

“Thình xuất hiện đi.”

Ồ? Kêu nàng? Không phải đâu... Phạm Kinh Ba đẩy đẩy đại hán phía sau, “Uy, gọi người đấy.”

Không chờ đại hán phản ứng, chỉ thấy một bạch y nam tử không biết từ chỗ nào xông ra, “Ha ha, Ngần Thư Sinh quả nhiên danh bất hư truyền! Tại hạ tự nhận khinh công không kém, lại bị người dễ dàng phát hiện!”

Thư Sinh khom người thở dài, “Quá khen quá khen.”

Chào hỏi xong, đem một đầu tóc còn ướt hất ra phía sau, Thư Sinh nhìn quét bốn phía nói: “Ra đây.”

Một nam nhân cầm xích chùy bỗng chốc xuất hiện.

“Ra đây.”

Một nam nhân cầm đao bỗng chốc xuất hiện.

Cứ như vậy theo mỗi một tiếng của Thư Sinh nói ra, tám nam nhân giang hồ cầm trong tay tám loại vũ khí từ tám hướng xuất hiện mọc lên như nấm. Phạm Kinh Ba từ khi sinh ra đến giờ cũng chưa từng biết rằng, một triển núi nhỏ như vậy, liếc mắt một cái nhìn có thể nhìn thấy từ đầu đến cuối lại có thể giấu nhiều người như vậy.

Cuối cùng, Thư Sinh đem tầm mắt hướng tới gốc cây thấp bé duy nhất trên ngọn núi này.

Phạm Kinh Ba theo bản năng muốn thối lui về phía sau đại hán để đào tẩu, ai ngờ vừa bước một cái, thanh âm của đại hán tử cách đó không xa vang lên: “Đại muội tử, đừng trốn, đem nước miếng và máu mũi lau sạch rồi xuất hiện đi.”

Thời điểm Thư Sinh nghe thấy ba chữ “đại muội tử”, thân mình rõ ràng bị chấn động. Lại nghe thấy “nước miếng nước mũi”, trong nháy mắt thoáng chốc

hiện lên một cổ nòng đậm sát khí, gập giữ từng mắt nhìn về phía gốc cây thấp bé kia.

Mọi người có mặt ở đó đều không khỏi vì “Đại muội tử” ở phía sau gốc cây đổ mồ hôi lạnh một phen.

Trong chốn giang hồ ai không biết hai nhân vật đứng đầu Bình Khí Phở, Kim Họa Sĩ là không rời nữ sắc, Ngân Thụ Sinh là không gần nữ sắc. Tục truyền khi Ngân Thụ Sinh mới vào giang hồ, thường có nữ tử hào phóng thấy hắn bề ngoài văn nhọc khả khí(nhỏ nhả yếu đuối) nhưng lại tuấn mĩ hơn người nên yêu thương nhưng nhớ phi lễ đùa giỡn, kết quả những nữ tử này thương thương tàn tàn, ào ào rời khỏi giang hồ, làm cho có một đoạn thời gian rất dài trong trôn giang hồ có hiện tượng âm dương mất cân đối khiến cho người ta giận sôi.

Hiện tại, “Đại muội tử” kia nhưng lại nhìn coi hắn tầm rữa, còn chảy nước miếng chảy máu mũi...

Nhánh cây lắc lắc, mọi người đều thở ra một hơi, ngồi chờ hình ảnh hiện trường đẫm máu hiện trường hương tiêu ngọc vẫn.

“Hắc hắc.”

Ngươi chưa ra tiếng đã tới trước, mọi người ngạc nhiên phát hiện sau khi Ngân Thụ Sinh nghe thấy hai tiếng cười gượng này sát khí trên người biến mất không còn, về mặt chuyển sang nghi hoặc, đợi đến khi người nọ xuất hiện trước gốc cây nhỏ kia, mặt hắn lập tức đỏ bừng!

Nhìn thấy hắn đỏ mặt, Phạm Kinh Ba vốn đang có chút bờ ngỡ ngược lại trở nên không sợ hãi cũng không biết xấu hổ, đây mới là con một sách mà nàng quen biết nha.

“Là vậy, ta chỉ là đi ngang qua, các ngươi cứ tiếp tục, không cần để ý đến ta...”

“Di, đại muội tử, ngươi không phải là giống ta đến tìm Ngân Thụ Sinh luận võ sao?” Giọng nói của đại hán tử bỗng âm âm như sấm vang lên.

Ách, thì ra một hai ba bốn năm sáu bảy tám tên này mỗi người một cách, đều là đến tìm Thụ Sinh luận võ sao, làm cho rằng có P có thể xem..... Phạm Kinh Ba bĩu môi, “Vị đại hiệp này, người nhìn ta giống người biết võ công sao?”

Đại hán không tin, “Đại muội tử bộ pháp nhẹ nhàng mơ hồ, rõ ràng là người mang tuyệt đỉnh kinh thân công phu trên người.”

Bộ pháp nhẹ nhàng mơ hồ sao... Ta còn thể chất âm hàn mờ hồ thanh khí đâu ngươi thế nào lại dứt khoát bảo ta có võ công gì gì. Phạm Kinh Ba liếc mắt xem thường, nói cho cùng đều là do nàng hồn phách không đồng đều và việc kết hợp với thân thể này là duyên cớ không tốt.

“Phạm cô nương thật là không có võ công.” Tầm mắt của Thụ Sinh vừa rời khỏi Phạm Kinh Ba, về mặt liền khôi phục lại bình thường, thanh âm ôn tồn giải thích với đại hán, thuận tiện thanh minh: “Còn có, tại hạ đã sớm tự phế võ công, tự động nhường danh hiệu đệ nhị thiên hạ, chư vị mời trở về đi.”

Vừa dứt lời, Phạm Kinh Ba thập phần rõ ràng nhìn thấy bộ mặt khiêu chiến của bọn người kia đều vụn vụn.

Bạch y nam tử xuất hiện sớm nhất bất đắc dĩ nói: “Thụ huynh có thể dễ dàng nói ra chỗ chúng ta ẩn thân, bảo ta làm sao có thể tin tưởng ngươi đã tự phế võ công?”

Thụ Sinh sững sờ một chút, hơi hơi nhíu mày, lập tức trong nháy mắt nói: “Ta đoán.”

Lời này ngay cả đến quý cũng không tin a?

Quả nhiên, tám người đến khiêu chiến bảy miệng tám lời nháo nháo lên. Một người nói “Thụ huynh tìm mọi cách từ chối hay là vì kinh thường chúng ta”, một người còn nói “Hôm nay nếu không phân thắng bại ta thế không bỏ qua”, Thụ Sinh ứng phó không nổi. Phạm Kinh Ba thấy thế, nghĩ rằng lúc này không đi còn đợi khi nào, nàng nhanh chóng xoay người, cất bước về phía trước ——

“Phạm cô nương đợi chút! Tại hạ cùng cô nương trở về, tại hạ còn, còn có chút việc muốn hỏi cô nương...”

Thân mình cứng lại, nhưng khi quay đầu lại là về mặt mỉm cười, “Thụ công tử không phải đang vội sao? Kinh Ba sẽ không quấy rầy. Có chuyện gì trở về nói cũng được.”

Thụ Sinh hơi hơi nâng mi, Thụ công tử? Đúng rồi, nữ nhân này vào thời điểm nghĩ một đằng nói một nẻo, sẽ luôn gọi hắn là Thụ công tử.

Bất tri bất giác, đám người trong giang hồ kia cũng dừng tranh cãi âm ỉ, Bạch y nam tử nhìn Thụ Sinh nghe đồn không gần nữ sắc này lộ ra vẻ mặt giống như thiếu nữ hoài xuân, trong lòng không thể tin cũng muốn thử một phen. Chỉ nghe thấy đại hán tử lúc trước trôn cùng chỗ với Phạm Kinh Ba sang sang nói: “Đại muội tử, ngươi cùng Ngân Thụ Sinh này có quan hệ thân thiết sao?”

Lời này vừa nói ra, Phạm Kinh Ba liền hối hận ảo não không thôi. Nàng trong lúc choáng váng lỡ lời, nói ra “Có việc trở về nói”, kia chẳng phải rõ ràng nói cùng tên ngọc kia có quen biết, ai biết sẽ gặp phải phiền toái gì cơ chứ! Trong lòng hơi hoảng hốt, nhưng trên mặt cũng không mấy lộ ra, thần sắc rất tự nhiên cười: “Không coi là thập phần thân thiết, vị Thụ công tử này là một tiền sinh dạy học của con hàng xóm nhà ta, từng có vài lần nói chuyện thôi.”

Nàng nhìn về phía Thụ Sinh, muốn ý bảo hắn phối hợp, đã thấy hắn sắc mặt thẹn thùng, ánh mắt lờ lờ, nhìn trời nhìn đất chính là không dám nhìn thẳng nàng. Chỉ cần suy nghĩ một chút, liền biết ngay là hắn là vì câu “quan hệ thân thiết” kia của đại hán mà ngại ngùng.

Aizzz, tên gốc này, người tùy thời tùy chỗ chẳng phân biệt được trường hợp mà e lệ rớt cuộc là cái tật xấu gì đây! Hiện tại tứ phía toàn là địch, người chết không quan trọng, nhưng ta là trong sổ sinh tử có viết còn muốn sống đến bốn mươi sáu tuổi, nhất định hiện tại không được chết, nếu bị thương tàn phế nửa đời sau sống không bằng chết thì người chịu trách nhiệm được sao tên hỗn đản!

Trong lúc Phạm Kinh Ba đang nhiệt liệt chăm chú nhìn hấn, Thư Sinh rốt cục thoát hoàn hồn, rũ mắt xuống, ngập ngừng đáp: “Phạm cô nương nói là cái gì, liền là cái đó.” (Ý anh ý nói là tỷ nói là quan hệ gì thì đúng là quan hệ đó à.^^~)

Phạm Kinh Ba không nói được gì nhìn trời, nàng muốn khóc a, Thư công tử, Thư đại hiệp, muốn người phối hợp phân rõ giới hạn nhưng biểu tình một bộ “Thiếp thân hết thầy để phụ quân làm chủ” của người là muốn ra sao! Kỳ thực người chính là ca ca thất lạc nhiều năm của Phát Bệnh đi!

Nàng thừa nhận bộ dáng kia của hấn xác thực làm động lòng người, khiến người ta vừa thấy đã thương, nhưng chính là bởi vậy nên còn có ai còn muốn tin tưởng nàng trong sạch sao.....

Còn không kịp đau đón tưởng niệm cho vận mệnh trở trời của bản thân, đột nhiên Phạm Kinh Ba cảm thấy một trận gió lạnh từ bên cạnh đánh úp lại, vài sợi tóc trên vai bị đứt lìa rơi xuống, một thanh kiếm sắc bén đã đặt tại trên cổ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nương, Thỉnh Tự Trọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Dã chiến phía sau núi...

“Thư huynh nếu không muốn vị cô nương này có gì bất trắc, thỉnh nhận lời khiêu chiến của chúng ta!”

Cứ như vậy, không hề trì hoãn, Phạm Kinh Ba bị bạch y nam tử dùng kiếm uy hiếp.

“Không! Không cần lo cho ta! Người đi mau, ta không sao, ngàn vạn không thể để hấn uy hiếp!” loại tình tiết truyện khoa trương lại giả tạo thông thường nhất như vậy khả năng phát sinh vào lúc này là không lớn.

Trên thực tế, khi vừa nhận thấy thanh kiếm đặt trên vai trái, nửa người trái của Phạm Kinh Ba liền hoàn toàn đông cứng lại như hoá thạch, sợ hơi động một chút liền chạm phải mũi kiếm. Nàng thử cùng bạch y nam tử nói chuyện: “Vị đại hiệp này, bảo kiếm của người có thể đi ra bên ngoài một tấc không? Cổ ta tương đối miễn cảm...”

Bạch y nam tử mắt nhìn phía trước, căn bản không để ý đến nàng.

Nói chuyện không có kết quả, Phạm Kinh Ba đành phải vờn cổ gọi Thư Sinh: “Thư sinh, người nhận lời khiêu chiến của bọn họ đi.”

Liền thấy Thư Sinh nhẹ nhàng lắc đầu, thần sắc bình thản nói, “Tại hạ đã tự phế võ công, rửa tay chậu vàng rồi.”

Nàng thở mạnh một hơi, trừng mắt nói: “Ta mặc kệ người rửa tay chậu vàng hay chậu bạc gì, hiện tại ta là vì người mà bị liên lụy, là ta bị người ta uy hiếp, nếu như ta có gì bất trắc thì người lấy cái gì bồi thường!”

Mấy tên hảo hán giang hồ đứng một bên nghe đối thoại cũng thấy hành vi của bạch y nam tử là không đúng, hiện tại đối với Phạm Kinh Ba cũng lười lười không nói được câu nào.

Đã bao giờ gặp phải con tin nào vì bản thân mà tranh thủ quyền lợi như vậy chưa? Một nữ nhân không phải là nên hiên ngang凛凛 không để cho nam nhân của mình phải lo lắng, hoặc là đáng thương nhu nhược kêu cứu hay sao? Có một hồng nhan tri kỷ khác người như vậy, không biết Ngân Bút Thư Sinh sẽ có cảm tưởng gì?

Mọi người nhìn về phía Thư Sinh, chỉ thấy hấn thần sắc tự nhiên, phảng phất như là đối với mấy lời kia đã tập mãi thành quen, đối với nàng gật đầu nói: “Phạm cô nương người yên tâm, đây là do tại hạ rước lấy tai vạ, tại hạ tự nhiên sẽ bảo vệ người chu toàn.”

Phạm Kinh Ba cùng với đám hảo hán không hẹn mà cùng sáng mắt lên, “Người nguyện ý nhận lời khiêu chiến của bọn họ?”

Thư Sinh sững sốt, tựa hồ không rõ vì sao nàng có thể nghĩ như vậy, vội vàng xua tay nói: “Không có không có.” Nói xong, hấn phui phui y bào, chỉnh sửa lại tranh phục nghiêm chỉnh, sau đó mới hướng bạch y nam tử vái chào thật sâu, nói: “Vị huynh đài tuần tú lịch sự này mặc bạch y nhẹ nhàng, nói vậy cũng là người phong nhã, động đao động kiếm có hơi làm nhục nhã nhặn. Có câu quân tử động khẩu không động thủ, không bằng chúng ta nói đạo lý đi.”

Một đám hảo hán nghe vậy suýt nữa ngất xỉu, giúp đỡ nhau miễn cưỡng đứng vững, quay mặt nhìn nhau, ai cũng đều là mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Phạm Kinh Ba lại càng muốn khóc, Thư công tử, Thư đại hiệp, so ra không phải người càng là người không rõ tình huống hơn hấn sao, người ta tìm người luận võ người lại nói cái gì đạo lý? Người không phải là đệ nhị thiên hạ a, người đây rõ ràng là thiên hạ tối nhệ*!

(* khắp thiên hạ không có người thứ hai)

“Thánh hiền có câu, quân tử hoài đức, nhân giả không lo...”

Cùng với lời đạo đầu vạn năm “Thánh hiền có câu” vang lên, Thư Sinh không thể ngăn cản mình bắt đầu đại diễn thuyết về “Đạo lý quân tử”. Vài người hảo hán giang hồ vốn là người thô lỗ, nhận biết mặt chữ chỉ đủ để xem bí kíp võ công, giờ phút này nghe từ trong miệng hán thốt ra những lời kinh văn nặng như ngàn cân cứ triển miên không dứt, chỉ cảm thấy choáng váng cả đầu, ào ào tuyệt vọng che lỗ tai.

Phạm Kinh Ba đang bị uy hiếp cùng với tên bạch y nam tử đang uy hiếp nàng đều đáng thương như nhau, bởi vì không có rảnh tay để che được lỗ tai, chỉ có thể chịu đau khổ không thôi. =.=

“... Cái gọi là quân tử hiểu lẽ nghĩa, tiểu nhân chỉ biết lợi, cho nên quân tử có thể theo chính đạo, mà tiểu nhân lại làm đường lối bực. Phạm cô nương là một nữ tử yếu ớt, huynh đài uy hiếp nàng thật sự làm cho nàng tổn hại đức hạnh; tại hạ là một thư sinh, tay trái gãi không chặt, huynh đài cố tình bức tại hạ, cũng là không có đạo nghĩa. Thánh hiền lại nói, đắc đạo giả giúp đỡ nhiều, thất nói giả quả trợ...”

Thư Sinh cứ ba hoa chích choè thao thao bất tuyệt, Phạm Kinh Ba trong lòng run sợ.

Bởi vì thanh kiếm sắc kia đặt trên gáy nàng vì không địch lại được công lực nói linh tinh của tên kia, bắt đầu run nhè nhè. Nàng dè dặt cẩn trọng né tránh mũi kiếm, sau đó nhỏ giọng cùng với tên bạch y nam tử thương lượng: “Đại hiệp, người thật xác định muốn cùng tên kia khiêu chiến sao?”

Bạch y nam sắc mặt cứng đờ, không đáp.

Nàng không ngừng cố gắng: “Cùng loại một sách này tỷ thí, nếu thắng được, thật sự là hào quang sáng rọi sao?”

Các vị đứng ở đây đều thuộc nhóm một trăm cao thủ nổi danh võ lâm, nhĩ lực (thính giác) tự nhiên hơn người, cho dù có bịt kín lỗ tai, lời niệm chú của Thư Sinh cũng như những lời này của Phạm Kinh Ba họ vẫn đều nghe được, trong lòng dần dần cũng nổi lên nghi hoặc y hệt như vậy.

Mà bạch y nam tử tuy rằng mắt vẫn nhìn về phía trước không thay đổi, nhưng thần sắc lại xuất hiện dao động trước nay chưa từng có.

Nàng tiếp tục châm ngòi thổi gió: “Ta từng nghe nói Kinh Hồng kiếm khách Tần Tử Ngọc có một bộ Kinh Hồng kiếm pháp độc nhất thiên hạ, đúng thứ ba trong Binh Khí Phổ, mà cái gã đứng thứ hai trong Binh Khí Phổ lại chỉ sử dụng một cái ngân bút. Người ngắm lại xem, người cũng dùng kiếm, nếu như đánh thắng được Kinh Hồng kiếm khách thì người sẽ trở thành thiên hạ đệ nhất kiếm, kia chẳng phải so với thắng ngân bút càng vẻ vang cũng có ý nghĩa hơn sao?”

Trên mặt bạch y nam tử hiện lên gợn giữa đầu tranh cãi sâu.

Lúc này, tiếng lải nhải thuyết giáo của Thư Sinh vẫn liên tục truyền đến: “Quân tử có cái nên làm cũng có việc không nên làm, cứ xem như huynh đài không tuân theo đạo lý quân tử, cũng nên để ý tới đạo nghĩa giang hồ. Đạo cũng có câu, hướng chi huynh đài vẫn là một vị kiếm khách? Hiệp khách nên từ bạo giúp kẻ yếu, há có thể vì lợi ích riêng mà làm bị thương dân chúng vô tội? Thánh hiền có câu...”

Một bên là lời nói dụ hoặc của Phạm Kinh Ba, một bên là Thư Sinh như âm hồn bất tán cứ lải nhải niệm, thay nhau vang lên trong lỗ tai hán, làm trong đầu hán sắp nổ tung, cuối cùng, hán rốt cục chịu không nổi nữa ngửa mặt lên trời rống to một tiếng, sau đó hướng mũi kiếm về phía tạp âm phát ra: “Người cầm miệng! Không cầm niệm nữa! Ta đi! Ta đi còn không được sao!!!!”

Kinh công vài bước, bạch y nam tử với vẻ mặt cuồng loạn bộ pháp hỗn độn biến mất trong tầm nhìn của mọi người.

Phạm Kinh Ba không còn có ngoại lực uy hiếp nữa, lập tức ngã ngồi trên mặt đất.

Thư Sinh còn chưa kịp phản ứng chuyện vừa phát sinh, theo quán tính vẫn phun ra một câu tổng kết cuối cùng: “Nói cho cùng, huynh đài vẫn là nên buông đao xuống, lập tức tu thành chính quả đi...”

Thư Sinh trừng mắt nhìn, ý thức được đối tượng hán giảng đạo lý đã không chiến mà chạy, vì thế hai tay tạo thành chữ thập, cõi lòng vui mừng nói: “Thiện tai thiện tai, bạch y huynh đài quả nhiên là có khí chất quân tử. Mặc dù ngẫu nhiên làm đường, nhưng biết sai có thể sửa...”

Đột nhiên nhớ tới gì đó, hán xoay người nhìn các hảo hán giang hồ khác, mỉm cười. Chúng hảo hán chấn động, sắc mặt lộ vẻ e ngại.

Hán bắt đầu chậm rãi sửa sang lại y quan, phui nhẹ áo dài, chỉnh đốn trang phục làm lễ, lại vái chào bọn họ thật sâu. Khi ngẩng đầu lên, lại phát hiện hầu hết tất cả hảo hán đều biến mất, chỉ còn lại có một nam tử áo xám.

“Di, những người khác đâu?” Thư Sinh mở mắt nhìn bốn phía, hỏi nam tử mặc áo xám.

Bây giờ đã là đầu hạ, nam tử mặc áo xám này lại khoác áo choàng đeo bao tay, toàn thân từ trên xuống dưới đầy toát ra một cỗ quỷ dị.

“Những người đó không muốn cùng người giảng kinh luận đạo, tự nhiên sẽ đi.” Nam tử áo xám thanh âm khinh thường, lại giống như là dây đàn lâu chưa được tra dầu, khàn khàn, đè nén.

Thư Sinh có chút tiếc nuối “Nga” một tiếng, lại hỏi: “Vị huynh đài này người ở lại là muốn cùng tại hạ luận đạo sao?”

Nam tử áo xám cúi người xuống, mồi là lạ nở nụ cười, mở miệng: “Ta không phải tới tìm ngươi khiêu chiến.”

Thư Sinh có chút nghi hoặc nhìn hắn, suy nghĩ một lúc, lập tức bùng tình đại ngộ, “Ngươi cũng tới đây tắm rửa? Tại hạ đã tắm xong rồi, dọn dẹp một chút liền có thể rời đi, mời huynh đài tự nhiên.” Nói xong ánh mắt lóe lóe, có chút ngượng ngùng nhìn liếc mắt nhìn Phạm Khinh Ba cách đó không xa một cái, Phạm Khinh Ba bị hắn nhìn toàn thân run lên, nhăn mũi trừng mắt lườm hắn một cái.

Nam tử áo xám lần này không có trả lời hắn, hỏi ngược lại: “Ngươi thật sự tự phế võ công?”

Thư Sinh có điểm bất đắc dĩ gật đầu, “Các ngươi vì sao luôn không tin. Tại hạ thật sự chán ghét đánh đánh giết giết, cũng là thật sự tự phế võ công. Tại hạ có thể thề, nếu có nửa lời gian dối, sẽ không được chết từ tế.”

Nam tử áo xám nghe vậy, đôi mắt đục ngầu dưới mũi áo choàng đột nhiên tràn ra ánh sáng, trên mặt là một nụ cười méo mó.

“Hắc, Ngân Bút Thư Sinh không ai bì nổi, ngươi cũng có ngày hôm nay!”

Hắn khắc khắc cười, hai tay đeo găng gỗ gỗ trong không trung, từ phía núi hiện ra bốn người đang đi đến. Trên tay bọn họ nâng một thứ gì đập gió mà đi. Đi đến gần hơi một chút mới thấy rõ, kia rõ ràng là một cỗ quan tài.

Trả thù! Trong đầu Phạm Khinh Ba hiện lên hai chữ này, nàng quyết định phải rời khỏi hiện trường báo thù này thật nhanh. Ai ngờ nàng đứng lên, chân vừa tiếp xúc liền khiến đầu gối mềm nhũn vô lực ngã xuống.

“Phạm cô nương, ngươi không sao chứ?” Thư Sinh thấy thế quỳnh lên, muốn đi qua giúp đỡ, nhưng toàn thân hắn cũng cảm thấy mềm nhũn mệt mỏi.

“Ha ha ha ha! Hai vị cảm thấy, Quý Cốc độc môn nhuyễn cân tán có tư vị như thế nào?”

Nam tử áo xám kéo mũ của áo choàng xuống, lộ ra một khuôn mặt với những vết sẹo loang lổ dữ tợn không chịu nổi, hắn đi đến trước mặt Thư Sinh, “Hừ, Trong Quý Cốc lấy một đỉnh trầm, một trận thành danh? Một cây ngân bút đánh gãy gân tay gân chân của Diễm quý vẫn toàn thân trở ra? Ngươi rất lợi hại a Ngân Thư Sinh!” Càng đến những chữ cuối cùng càng nghiêng răng nghiêng lợi.

Ba một tiếng, Thư Sinh bị một cái tát đánh đổ sang một bên.

“A ——” Phạm Khinh Ba sợ tới mức thét chói tai thất thanh, lập tức che miệng, hoảng sợ nhìn áo xám nam tử đang đảo mắt nhìn nàng.

May mà nam nhân kia chỉ là khinh miệt nhìn nàng một cái, sau đó lại đem tầm mắt quay về trên người Thư Sinh, vừa lòng khi nhìn thấy trên khuôn mặt hắn là vết máu hiện năm đầu ngón tay.

Cặp bao tay kia của hắn, lớp trên không chỉ có đinh tán, mà còn có kịch độc.

Thư Sinh ho khan vài tiếng, phun ra một bụng máu, huyết sắc đen đặc. Hắn rút cục nhăn mày, sau đó lại là vẻ mặt lạnh nhạt, sắc mặt có chút không vui, “Ngươi nói ngươi là người của Quý Cốc? Vậy ngươi chắc phải nhớ, mười một năm trước cốc chủ của các ngươi bại trong tay ta, từng hứa với ta sau này Quý Cốc sẽ không sử dụng độc nữa. Quân tử trọng lời hứa, có sao lại tự lợi bội ước?”

Nam tử áo xám cười lạnh nói: “Bớt giảng đạo nghĩa quân tử của ngươi đi! Ta chỉ biết là, hiện tại ngươi đang ở trong tay ta! Năm đó ngươi si nhục Quý Cốc chúng ta, ta nhất định phải từng chút từng chút đòi lại!” Nàng tay muốn đánh tiếp một chưởng, nhưng động tác của hắn lại dừng ở không trung, miễn cưỡng thu tay về, “Nếu không phải cốc chủ muốn bắt sống ngươi chờ hắn xử lý.... hừ!”

Hắn choàng áo choàng lên, quay đầu quát, “Còn đứng đó làm gì? Mau quăng hắn vào trong quan tài đi!”

“Dạ!”

Bốn người kia nâng Thư Sinh lên ném vào trong quan tài, lại xin chỉ thị: “Lệ quý đại nhân, nữ nhân kia nên làm cái gì bây giờ?”

Nam nhân áo xám được gọi là Lệ quý nhìn lướt qua Phạm Khinh Ba đang lạnh run ngồi trên mặt đất, nghĩ đến Diễm quý đã chết thảm trong tay Thư Sinh, ánh mắt nhất thời trở nên âm độc, cười lạnh nói: “Cũng quăng vào quan tài mang đi.”

Phạm Khinh Ba thấy bốn người đi về phía nàng, phất chốc cả người run lên, thét chói tai khóc kêu như bệnh tâm thần.

“Không cần! Cầu các ngươi không cần bắt ta! Ta cùng tên Thư Sinh kia căn bản không quen biết! Các vị đại nhân xin thương xót, các ngươi tùy tiện vào thành hỏi một chút liền biết ngay, ta cùng hắn thật sự không có chút quan hệ! Đừng bắt ta! A! A!”

Năm người của Quý Cốc bị nàng âm ỉ khiến cho tâm phiền ý loạn, lấy tốc độ nhanh nhất ném nàng vào quan tài, sau đó đóng nắp đem đi.

Trong hỗn loạn, không ai nghe thấy, trên mặt đất có tiếng cười khúc khích.

Mà sau khi nhóm người kia rời đi một phút đồng hồ, trên đỉnh núi, có một mũi tên bắn lên trời cao.

Chương 15: Âm dương điều hòa tất có yêu...

Chuyện đầu tiên khi Phạm Kinh Ba bị quăng vào quan tài là hỏi: “Thư ngọc* người trúng độc có nặng lắm không?” Thư Sinh nghe vậy trong lòng âm ỉ, đang muốn nói vài câu giải sầu, lại nghe thấy câu tiếp theo của nàng: “Chúng ta dựa vào gần như vậy sẽ không có việc gì chứ? Độc này sẽ không bị lây qua hô hấp phải không?”

(* thư ngọc có thể hiểu là một sách, hoặc dịch đúng nghĩa là độc nhiều sách nên bị ngộ)

Vì thế hấn ghen một chút, tâm lạnh, mạnh mẽ cười trả lời: “Sẽ không.”

Sau khi xác định bản thân được an toàn, Phạm Kinh Ba thở dài nhẹ nhõm một hơi. Dần dần thích ứng với ánh sáng trong quan tài nhờ có mấy lỗ thông khí gần đó, mới mơ hồ thấy sắc mặt Thư Sinh tựa hồ bất thường, có chút lo lắng: “Đao thương kiếm thương trên người người đều có thể tự động hồi phục, trúng độc hấn là cũng không thành vấn đề phải không?”

Thư Sinh chỉ một mồi “Ừ” một tiếng, không nói gì tiếp. Kỳ thực hấn trúng nhuyển cân tán, hơn nữa lại không biết tên loại độc, muốn ép độc ra chỉ e nói dễ hơn làm. Bất quá hiện tại trong lòng hấn chính là không muốn cũng nữ nhân trước mắt này nói chuyện nhiều, mới bảo đảm được hấn thất lễ không mất lễ.

Phạm Kinh Ba trong lòng cảm thấy buồn cười, tuy rằng ánh sáng trong này quá yếu, nàng không thể thấy rõ vẻ mặt hấn, nhưng người này chắc là không biết ngữ khí của hấn có bao nhiêu oán niệm như đang giận dỗi sao?? Thật đáng yêu. Nàng nhìn không được gợn tay lên, nhéo nhéo mặt hấn, trêu tức nói: “Aizz, người hiện tại có phải là đang suy nghĩ, may mà lúc ấy kịp dừng cương trước bờ vực, không kiên trì muốn phụ trách với nữ nhân này hay không?”

“Người, người nói cái gì vậy...”

Thư Sinh trừng lớn mắt phủ nhận, khô nổi ánh sáng lờ lờ trong mắt lại rõ ràng viết: người làm sao mà biết được?

Ai nha ai nha, thân là một người nam nhân, sao có thể đáng yêu thành như vậy chứ? Nàng phì một tiếng, bật cười.

“Ta chính là người như vậy, ưu điểm đích xác không nhiều lắm, bất quá tự mình hiểu lấy chính là một trong số đó. Mạnh mẽ không nghiêm túc, ích kỉ vô lễ, so với những lời đồn trên phố một điểm cũng không kém đâu. Trong lòng ta, chỉ có bản thân ta mới là quan trọng nhất, ta sống chính là để cho bản thân ta hạnh phúc. Ta khoái hoạt, mới rảnh rỗi đi để ý người khác sống không khoái hoạt như thế nào.” Chu Tử Sách từng nói nàng vô tâm, cũng không thật sự đúng, có lẽ chủ nhân của thân thể này khi chết đã thuận tiện đem một phần tâm đi rồi?

Nhìn thấy Thư Sinh sau khi nghe nàng nói thì sững sốt kinh ngạc, nàng cười càng vui vẻ.

“Như thế nào? Hiện tại có phải càng cảm thấy thêm may mắn vì không có kiên trì cưới ta?”

Thư Sinh không trả lời, chỉ yên lặng nhìn nàng. Giữa không gian mờ tối, cặp mắt đen láy trong suốt kia tựa hồ quá mức sáng rõ như có thể chiếu đến tận đáy lòng người khác, nàng bị nhìn đến chột dạ, nét tươi cười trên mặt cũng bắt đầu cứng ngắc.

Mãi đến lúc nàng cơ hồ đã muốn thở không nổi, hấn rốt cục mở miệng, “Không, người chỉ là rất tùy hứng thôi.”

Rõ ràng chính là ngữ khí nhẹ nhàng băng quơ, nhưng lại làm cho lòng nàng nổi lên gợn sóng. Người này, người này làm sao có thể dùng loại ngữ khí người lớn nói với tiểu hài tử để nói với nàng như vậy? Đây căn bản là phạm quy! “Tùy hứng” một tính từ màu hồng như vậy nữ tính như vậy đại tiểu thư như vậy hoàn toàn không thích hợp để hình dung nàng a? Phạm Kinh Ba về mặt nhất thời trở nên có chút rối rắm, “Ta tùy hứng ở điểm nào chứ?”

Không tốt a, phương thức đối thoại như thế nào lại làm nàng nhớ tới “Người tàn khốc người vô tình người có tình gây sự” “Ta tàn khốc ta vô tình ta có tình gây sự ở điểm nào chứ?” (Đây hình như là đoạn đối thoại của Ngũ a ca vs Tiểu Yến tử trong Hoàn Châu cách cách nếu ta nhớ không nhầm, nhưng chắc chắn là nằm trong tác phẩm nào đó của Quỳnh Dao)

May mắn Thư Sinh không rành tiểu thuyết Quỳnh Dao, hấn hồi tưởng một chút, sau đó mới đáp: “Lần trước ở Hoan Hi Thiên, vì tức giận với tại hạ, rõ ràng là không thích nhưng lại đối với nam nhân khác cười, là tùy hứng. Giờ phút này vì muốn hoàn toàn dập tắt ý niệm phụ trách của tại hạ, cố ý bôi nhọ bản thân, cũng là tùy hứng. Lại truy cứu xa một chút, lời đồn về bản thân như sao đầy trời cũng không thêm lên tiếng biện giải một câu, vẫn là tùy hứng.”

Cứ một câu lại một câu “Tùy hứng” của hấn vang lên, nàng nghe thấy không nhịn được toàn thân nổi da gà, phảng phất như “Tùy hứng” này vừa cắn nàng một cái vậy. Nheo mắt lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta cũng không để ý người dùng ‘Tùy tâm sở dục hành vi phóng đảng’ để thay thế từ ‘Tùy hứng’ này đâu.”

Thư Sinh dừng một chút, đột nhiên cúi đầu nở nụ cười.

Không gian nhỏ hẹp như vậy, khoảng cách lại gần như vậy, tiếng cười ôn nhu ảm áp thế như chẻ tre*, không thể ngăn cản chui vào trong tai nàng, rõ ràng là đang nói: xem đi, người lại tụy hứng. Mặt nàng đỏ bừng như muốn phát nổ.

(* thế như chẻ tre : có nghĩa là khí thế hùng hồn, ở đây nó là không gian hẹp như thế nên tiếng cười vang lên nghe rất rõ ràng)

Luôn luôn có thói quen bị người khác ý lại, luôn làm cường thế (kẻ mạnh) một phương, hiện tại lại đột nhiên bị người ta cho là tiểu nữ nhân bốc đồng, còn cái gì có thể kì quái hơn được a! Huống chi người ta ở đây cư nhiên là Thư Sinh nhu nhược trước nay nàng luôn luôn không để vào mắt, cái này mà nhìn được thì còn cái gì không thể nhìn?

Phạm Kinh Ba thẹn quá thành giận, nhưng tay chân lại trúng độc hư nhược (mềm nhũn) vô lực, tức giận đến đỏ mặt dứt khoát cạy một ngón thật mạnh xuống.

Thư Sinh chỉ cảm thấy trên vai tê rần, những chuyện mà mới đầu hắn tận lực xem nhẹ gì đó giờ đây toàn bộ dừng mãnh hiện lên trong đầu.

Tỷ như đám người của Quý Cốc hiển nhiên không mong muốn lại bắt thêm một nữ nhân vào, bởi vậy nên quan tài được chuẩn bị trước là quan tài đơn.

Tỷ như nữ nhân này từ khi bị ném vào đến nay vẫn luôn luôn dán ở trên người hắn.

Tỷ như nữ nhân này trước đó không bao lâu đã xem hết thân thể hắn, mà giờ phút này môi nàng đang dừng lại trên người hắn.

Thư Sinh là đệ nhị thiên hạ, là võ lâm cao thủ, tuy rằng hắn tự xưng tự phè võ công, nhưng không thể thay đổi chuyện hắn có thể nhìn được trong bóng tối. Bởi vậy nên hắn nhìn thấy nữ nhân trên người hắn về mặt đột nhiên đỏ bừng, cúi đầu này sinh ác độc cắn hắn, hắn nghĩ, nữ nhân này thật là mạnh mẽ. Thấy đuôi lông mày nàng nâng cao, liếc mắt nhìn về phía hắn, khoé mắt đều toát lên vẻ buồn bực, khi đó hắn lại nghĩ, nữ nhân này có đôi khi mạnh mẽ như vậy, cũng thật là đáng yêu.

Nghĩ như vậy, đột nhiên hắn cảm thấy miệng nóng lưỡi khô.

Đối lập với thân thể cứng ngắc, tim hắn lại đập dồn dập giống như muốn đẩy thân thể nữ nhân mềm mại trên người này ra. Nhìn đôi môi nàng dừng lại trên vai hắn, trong đầu hắn nhưng lại hiện lên một ý nghĩ vô si đến cực điểm. có lẽ môi nàng có thể giải khát?

Không gian tối tăm trong quan tài lại cổ vũ cho trí tưởng tượng của hắn, hắn không có cách nào không chế trong đầu hiện lên một vài cảnh tượng.

Thật sự là... Quá gay go! Giờ phút này hắn còn nghĩ không ra một câu nào trong đạo lí quân tử để ngăn bản thân lại a!

Nàng chỉ là cần bờ vai của hắn, hắn lại cảm thấy nàng đang cắn nuốt toàn bộ hắn, bao gồm cả phẩm chất, đạo đức cùng với sự tự chủ của hắn.

Hắn có thể cảm giác được bản thân mình từ đầu sợi tóc đến đầu ngón chân tất cả đều như bị thiêu rụi, nhưng nàng không có một chút dấu hiệu thả lỏng nào, tựa hồ phải cắn hắn chặt máu mới bỏ qua... Đợi chút, máu?

Thư Sinh bỗng dưng tỉnh táo lại, ra tay như điện, giữ chặt cằm của nàng.

Phạm Kinh Ba cắn nửa ngày nhưng vẫn thấy hắn không đau không ngứa đã đủ để nàng tức giận lắm rồi, bây giờ còn bị cưỡng chế nhả ra, không khác nào thêm dầu vào lửa, nàng hung tợn trừng mắt nhìn người trước mắt, phảng phất như tùy thời có thể cắn hắn.

Thư Sinh thấy khoe miệng nàng cũng chưa có vết máu, mới thờ phào nhẹ nhõm một hơi, nói: “Phạm cô nương, trên người tại hạ đang trúng độc, nếu là cắn chảy máu, người cũng sẽ trúng độc.”

Hắn nói xong mới buông cằm nàng ra, bởi vì hắn tin nàng tuyệt đối không lấy sinh mệnh của bản thân ra vui đùa.

Quả nhiên, Phạm Kinh Ba vừa nghe thấy hắn nói trong máu hắn có độc liền giật mình, cái gì mà thâm thù đại hận đều quăng hết lên chín tầng mây, vội vàng ba chân bốn cẳng muốn cách thân thể hắn xa một chút, tránh đụng chạm vào máu của hắn thì hồng hết việc lớn a.

Tuy rằng sớm biết nàng sẽ có phản ứng như vậy, nhưng trong lòng Thư Sinh vẫn nhìn không được có chút rầu rĩ.

Nhưng mà cảm giác rầu rĩ rất nhanh biến mất, bởi vì phía trước đã nói rồi, quan tài đơn này thật sự chỉ chứa được một người, vì vậy vô luận Phạm Kinh Ba có muốn cách xa thế nào, đều vẫn là ở trên người hắn a. Hắn vừa mới thanh tỉnh không bao lâu lại thấy đầu óc nháy mắt trở nên mơ hồ, khí huyết toàn thân đều tập trung ở một nơi nào đó.

“Phạm, Phạm cô nương, đừng, đừng nhúc nhích... Ta... Ngó...”

Nàng mệt mỏi tê liệt ngã xuống, vừa vặn áp ở bộ vị thanh tỉnh duy nhất của toàn thân hắn, một thứ cảm giác kỳ dị xuyên suốt toàn thân, hắn đè nén hừ một tiếng. Nhận thấy thân thể trên người hắn rõ ràng cứng đờ, Thư Sinh đè nén quá mức, lấy tay áo che mặt, xấu hổ đến cơ hồ muốn chết đi. Hắn đứng là mặt người dạn dày, hắn là tên nhả nhận bại hoại!

“Phốc —— “

Đang lúc Thư Sinh lâm vào cảm xúc lo lắng tự ghét muốn chết, Phạm Kinh Ba ở trên người hắn lại nở nụ cười, “Quả nhiên ở bất kì tình huống nào người

vẫn vĩnh viễn là tên ngọc! Chúng ta đang bị người ta uy hiếp, nằm trong quan tài, người còn đang trúng độc, thế mà cứ nhiên, cứ nhiên, phốc... Ha ha ha ha!”

Không phải là không xấu hổ, nhưng thật sự là tình hình này rất khôi hài!

Hắn nổi lên phản ứng với nàng, nhưng nàng chẳng những không có cảm giác bị khiêu dâm, trái lại còn cảm thấy là chính mới là người gây nên — vì vậy việc này xét cho cùng, hẳn là nên đổi động tác biến từ thư sinh thành thiếu phụ trẻ? Nàng nên thu lại thể chủ động có lẽ cảm giác sẽ thật sự tốt hơn?

“Được rồi được rồi, người thẳng thắn đàng hoàng mà gặp ta, ta cũng nghiêm nghị kính trọng, chúng ta tính là huề nhau.”

Vỗ vỗ bờ vai của hắn, Phạm Kinh Ba còn kém không nói thêm một câu “Mọi người đều là người trưởng thành”.

Thẳng thắn thành khẩn gặp nhau? Nghiêm nghị kính trọng? Thư Sinh rốt cục không nhìn được tò mò hạ tay áo xuống, trong nháy mắt hỏi, vừa vận dụng phải khuôn mặt trần ngập ý cười chế nhạo lại ái muội của Phạm Kinh Ba, nháy mắt hiểu rõ mọi chuyện, mặt đỏ rực lên, nắm chặt tay găm nhẹ nói “Phạm cô nương xin người tự trọng một chút!”

Lời lẽ như vậy thật là chính khí nghiêm nghị nha... Thật khiến cho người ta tâm ngứa mà. Khoé miệng Phạm Kinh Ba gọi lên một nụ cười quỷ dị, nhấc chân huých chạm vào nơi đó của hắn, không có hảo ý nói: “Tự trọng? Tại sao ta lại cảm thấy, người so với ta càng cần tự trọng hơn nhỉ? Ai nha nha, Thư công tử ngài đây chính là rộng rãi với bản thân mà nghiêm khắc với kẻ khác sao?”

“Tì —— “

Thư Sinh hít một ngụm khí lạnh, cơ hồ sắp không khống chế được mà vứt bỏ tôn nghiêm cầu nàng đừng chạm nhiều hơn. =.= khô thân ca ca

Rất đáng xấu hổ!

Hắn vội vã điều hoà khí huyết, nhưng người bên trên tựa hồ cố tình không tính sẽ buông tha hắn dễ dàng như vậy. “Aizzz, người phản ứng lớn như vậy, không lẽ người vẫn là một nam hài tử sao? Aizzz, người là Trang nguyên mười ba năm trước, vậy tuổi hẳn là không nhỏ a? Người có nghe qua một truyền thuyết rằng, hai mươi lăm tuổi còn là xử nam sẽ phóng thích ma pháp a, ba mươi tuổi mà còn như vậy sẽ có thể chuyển chức thành ma vương làm cho —— a!”

Lời còn chưa dứt, đột nhiên bị một lực lượng mạnh mẽ kéo lên trên, thẳng đến chỗ có thể nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Tại hạ không có cái gì ma pháp, để cô nương thất vọng rồi, thật sự là ngượng ngùng a.”

Thư Sinh nắm chặt cánh tay của nàng, trong mắt cơ hồ muốn phun lửa.

Phạm Kinh Ba vẫn như cũ cười hi hi, chẳng những không có bị dọa đến, ngược lại càng thêm hưng trí đáng giá bộ dáng mạnh mẽ bá đạo của hắn bây giờ cùng với hình tượng yếu đuối ngày thường bất đồng đến nhường nào. Chắc, còn nói là không có ma pháp, đây không phải là biến thân sao? Nàng không nhanh không chậm nói: “Aizzz, tên ngọc người hiểu ma pháp mà ta nói là cái gì sao?”

Thư Sinh nhìn nàng chằm chằm đôi môi đang hé ra của nàng, ánh mắt u ám, phút chốc mạnh mẽ đưa tay lên đặt trên môi nàng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cái miệng này của người, chẳng biết kiêng kị cái gì, chỉ toàn nói hươu nói vượn!”

Hắn ghé sát vào cổ nàng hít sâu một hơi, đột nhiên nhăn mày, “Hương vị trên người người sao lại thay đổi?”

Phạm Kinh Ba bị hắn nhìn làm cho run sợ, không rảnh suy xét vì sao hắn chú ý hương vị trên người nàng, nỗ lực tập trung tinh thần suy nghĩ một chút, sau đó trả lời: “Đúng, là truy hồn hương...” “Quốc sắc thiên hương” lúc trước đã sớm được nàng tẩy đi sạch sẽ, hiện tại trên người là truy hồn hương, đặc chế của hoàng gia ảnh các.

Thanh âm thét chói tai của nàng khi Thư Sinh bị đánh là vì che dấu hương thạch (đá hương) tránh phát ra thanh âm khi ma sát, sau đó lần không khống chế được kêu khóc của nàng là vì che dấu thanh âm mở mũi tên đánh dấu ra.

Thư Sinh hiển nhiên cũng hồi tưởng lại đoạn giả ngây giả dại khóc diễn của nàng lúc trước, lực đạo lại tăng thêm một chút, hừ lạnh một tiếng nói: “Quả nhiên là cái miệng chỉ biết nói hươu nói vượn.”

Hắn hoàn toàn thay đổi thành một người khác!

Động tác phiến tình, gương mặt lạnh lùng, đây thật là tên ngọc động một chút liền đỏ mặt sao? Rõ ràng là nam nhân hàng thật giá thật! Bộ dáng này của hắn, làm cho nàng không thể không nghĩ lại khi nhìn thấy hắn lỗ thê... Huyết khí lại bắt đầu dâng lên, nàng đưa tay che mũi.

Không ổn a không ổn, nàng quả nhiên hoàn toàn không ngăn cản được dương cương khí nồng đậm sau khi hắn biến thân này... Âm dương điều hoà cái gì, tất có yêu... Ma xui quỷ khiến thế nào, nàng lại liếm liếm ngón tay hắn đang đặt trên môi mình, chỉ thấy hắn chấn động toàn thân, mạnh mẽ rút tay về.

Vì thế nàng ngược lại trở nên trấn định, nháy mắt mấy cái, câu môi cười nói: “Ta sẽ cho người thấy, ta mở miệng không chỉ để nói hươu nói vượn đâu.”

“Người —— “

“Người không phải nói ta tùy hứng sao? Ngô, vậy cho người thấy tùy hứng chân chính là thế nào thì tốt lắm.” Nàng lẩm bẩm, nâng ngón tay khẽ đặt trên môi hân, sau đó cúi đầu đem môi mình đặt lên ——

Oành!

Một cái ngừng gấp, hai người trong quan tài theo quán tính hướng về phía trước, răng nanh của Phạm Kinh Ba bị kích làm sao lại đặt trên cái mũi của Thư Sinh. =.=

“Có thể hay không phanh lại a tên hỗn đản! Tên này chính là lính mới hay là vừa uống rượu trước khi điều khiển ngựa hả!!!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Nương, Thỉnh Tự Trọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Ngân Thư Sinh đa tình

Một người là Ngân Thư Sinh nghiêm nghị chính trực nổi tiếng trong sạch vô lâm hiếm có, một người là tiểu nữ nhân nơi phố phường nhát gan lại sợ phiền phức, một chuyện vào trong quan tài, lại trở nên quần áo không chỉnh tề đậm mị không chịu nổi. Nhìn thấy cảnh này, cho dù có là tử tử của Quý Cốc, từng chứng kiến qua không ít gian tình trên giang hồ đầm máu này, khoảnh khắc mở quan tài ra, mặt mũi cũng nhịn không được co rúm trong gió hỗn độn.

Nam nhân kia vẻ mặt vô cùng bất mãn, ánh mắt lạnh lùng như đao bắn thẳng về phía bốn người bọn họ.

Còn nữ tử kia tuy rằng được bảo vệ trong lòng ngực của nam nhân, nhìn không rõ biểu tình, nhưng miệng nàng lại đang tận lực mắng một đồng những lời bọn họ nghe không hiểu, nhưng có thể thấy rằng trình độ bất mãn so với nam nhân chỉ có hơn chứ không kém. (Yumiko: mấy tên này đến quấy phá người ta lúc thân mật không giết là còn may ah)

Trên người bọn họ còn phát ra hương vị động tình, thậm chí còn át cả mùi nước son trong quan tài. @.@

Cư nhiên ở trong quan tài làm chuyện này.... Thật sự là vô cùng sáng tạo!

“Hừ, hay cho một đôi chim uyên ương ân ái. Người không phải luôn tự cho mình là thanh cao cương trực công chính sao? Người không phải luôn miệng nhân nghĩa đạo đức sao? Ha, thì ra Ngân Thư Sinh không gần nữ sắc trong truyền thuyết căn bản chính là một con quỷ háo sắc, khó trách có thể nổi danh cùng Kim Hoạ sĩ!” Ánh mắt của Lê Quý âm độc như rắn lướt qua hai người bọn họ, cuối cùng dừng lại trên người Phạm Kinh Ba. “Người thích loại mặt hàng như thế này a.”

Hắn bỗng dưng ra tay tóm lấy nàng kéo ra khỏi quan tài, bắt lấy cằm nàng, đánh giá cao thấp một phen.

“Cũng có điểm xinh đẹp quyến rũ, nhưng chỉ bằng chút tư sắc ấy mà có thể khiến cho đường đường Ngân Thư Sinh coi trọng, hẳn là phải có điểm gì hơn người.”

Ánh mắt hiếu kì quan sát của Lê quý làm trong đầu Phạm Kinh Ba nháy mắt hiện lên hai chữ thường xuất hiện trong sách: danh khí! Thì ra đầu óc vị lão đại Quý Cốc này cũng giống như dân chúng trong kinh thành, đều cho rằng công phu trên giường của nàng đặc biệt rất cao sao... Trong lòng bỗng như một có một trận gió lạnh thổi qua, trên mặt vẫn nỗ lực duy trì biểu tình yếu ớt sợ hãi như trước, nàng cup mắt xuống, cố gắng không nhìn hắn.

Ai ngờ chỉ là một động tác rũ mắt xuống như vậy, nhưng lại lôi kéo sự chú ý của hắn.

“Vì sao không nhìn ta! Cảm thấy bộ dáng ta đáng sợ sao?”

Vị đại ca này có phải cũng quá hiểu lòng dạ người khác rồi không?

Cầm Phạm Kinh Ba cơ hồ như sắp bị bóp nát, nàng buộc phải ngẩng đầu lên, khuôn mặt gần như dí sát vào mặt hắn. Đó là một khuôn mặt khủng bố dữ tợn đến mức tận cùng, trên đó là những vết sẹo gập gềnh chỉ chít như sâu bò, khắp nơi to máu như mạng nhện, còn nổi lên những cục thịt thối đã chuyển sang màu tím... Cả người hắn quả thực cực giống một Lê quý hiện lên từ mười tám tầng địa ngục.

Nàng liều mạng áp chế cảm giác sợ hãi cùng ghê tởm đang dâng lên từ lục phủ ngũ tạng, nặn ra một nụ cười vô cùng gian nan.

“Làm sao có thể như vậy? Vị đại ca này sinh ra xuất chúng như vậy khiến người ta ái mộ muốn chết, đẹp như vậy làm cho tiểu nữ không dám nhìn thẳng...”. Thanh âm bởi vì cảm bị nắm chặt mà mơ hồ không rõ.

Lời còn chưa dứt, bàn tay đang nắm cằm nàng đột nhiên đi xuống, ngược lại bóp lấy cổ nàng!

Lệ quý trợn mắt như muốn phun lửa, giống như bị đâm khắp người đến sắp phát điên, trở nên vô cùng cuồng bạo. “Toàn là lời nói dối! Tiện nhân dối trá! Ngươi chết đi!”

Phát hiện bàn tay kia đột nhiên dùng sức bóp lấy cổ nàng, giống như có một tảng đá nặng đè xuống khiến cho nàng không thể hô hấp, “Ngô...”

Cổ bị bóp chặt khiến cho sắc mặt Phạm Kinh Ba trở nên xanh tím, ánh mắt lại lộ ra vẻ khinh bỉ xem thường, thời điểm nàng quyết định buông tha không giây giụa mà chấp nhận số mệnh, chờ lão đồng sự ở địa phủ tới đón nàng, bỗng một đạo thanh âm truyền đến, kéo hồn phách của nàng trở lại.

“Buông nàng ra.”

Cùng vang lên với thanh âm êm dịu này, còn có thanh âm của bốn tên tiểu quỷ của Quỷ cốc kia.

Lệ quý quay đầu, chỉ thấy Thư Sinh đang dựa vào bên cạnh quan tài, không chút để ý xoay xoay ngón bút trong tay, dưới chân rõ ràng là một vũng máu, mà trên cổ tay trái của hắn vết hoa ngân* nhìn thấy ghê người, máu do trúng độc mà biến thành màu đen không ngừng trào ra, nhỏ từng giọt từng giọt trên mặt đất.

(* là vết do ngón bút vẽ ra)

“Nghe nói cốc chủ Quỷ Cốc hạ lệnh phải bắt sống tại hạ phải không? Theo luật lệ của cốc, kẻ làm nhiệm vụ thất bại, sẽ phải chịu hình phạt cho vạn trùng cắn chết không phải sao? Vị huynh đài này, người thử nói xem, là Phạm cô nương trong tay người khí đoạn* nhanh hơn hay là máu của tại hạ chảy nhanh hơn?”

(*chết)

Thanh âm của Thư Sinh ôn ôn nhàn nhàn, vô cùng thản nhiên, nhưng lại khiến cho Lệ quý một phen chấn động. “Không thể tưởng được, Ngán Thư Sinh người đa tình so với Kim hoa sĩ cũng không hề thua kém đâu.” Hắn cười trào phúng một cách kỳ dị, vung tay buông Phạm Kinh Ba ra, bỏ lại một lọ thuốc trị thương sau đó liền dẫn bốn tên kia đi qua một bên.

Phạm Kinh Ba bị ngã trên mặt đất, còn chưa kịp chờ cho thuận khí trở lại đã vội vã quay đầu hoảng loạn tìm kiếm thân ảnh của Thư Sinh.

“A!” Nàng không khống chế được hét lên một tiếng, sau đó lập tức che miệng lại, nước mắt không hề báo trước mà rơi xuống “Ngươi...”

Thư Sinh theo thói quen nở nụ cười với nàng, thấy sắc mặt nàng trắng xanh lại ho sặc sụa không ngừng, một thân chặt vật muốn đi lại chỗ hắn, hắn liền vội vàng ngăn cản: “Phạm cô nương đừng tới đây, máu của tại hạ có độc.”

Phạm Kinh Ba nghe vậy dừng lại, trong nháy mắt tim đập mạnh loạn nhịp. Đúng vậy, nếu không phải máu của hắn có độc, Lệ quý làm sao có thể để hắn uy hiếp như vậy, trực tiếp bảo bốn tên kia đi qua cầm máu cho hắn không phải là xong sao? Nàng thế nhưng lại quên chuyện quan trọng như vậy... Bất quá rất nhanh sau đó, nàng liền đem chuyện này quăng ra sau đầu, bởi vì —“Ngươi còn cười ngây ngô cái gì, còn không mau cầm máu.”

Thư Sinh thấy nàng hung dữ với hắn, ánh mắt lại sáng ngời, cười lại càng thêm choáng váng. Về mặt kia, ngọt đến làm cho người ta chết ngất mất.

Phạm Kinh Ba toàn thân tê dại, chấn động nổi cả da gà, mạnh mẽ lau nước mắt, quay mặt đi không thèm nhìn hắn.

Một lát sau, Thư Sinh cầm máu ổn thỏa xong, đem một nửa ngoại bào dính máu khi băng bó vết thương bỏ đi, mới đi đến bên cạnh nàng. Hai người ngồi sánh vai nhau.

Lúc đó đã là ban đêm, tinh thần mặc dù hạ xuống còn lại rất ít ỏi, nhưng gió trên núi lại làm cho người ta cảm thấy dễ chịu.

Đêm đẹp như vậy, lại có giai nhân làm bạn, ngắm hoa dưới ánh trăng ngâm thơ làm câu đối, lẽ ra phải là một việc tốt đẹp. Duy nhất không đẹp, đại khái chính là năm tên đang đốt lửa nướng thỏ hoang bên cạnh kia. Từng đợt hương thơm bay tới, làm cho Thư Sinh vốn muốn ngâm thơ vừa mở miệng, bụng sẽ không phối hợp kêu to, vì thế dưới ánh mắt khinh bỉ của giai nhân ngồi bên cạnh, đành phải thôi =.

Phạm Kinh Ba sau khi khinh bỉ Thư Sinh xong, tiện thể khinh bỉ luôn năm con tiểu quỷ của Quỷ cốc kia một chút. Không chia cho bọn ăn đã đành, lại còn cố ý lôi họ từ quan tài ra để ngửi mùi hương. Thế rồi lại mạnh mẽ nghĩ đến nụ hôn bị phá hư kia, vì thế thù cũ hận mới cùng nhau đến, trong lòng chỉ muốn đem năm con quỷ kia giết một vạn lần giết một vạn lần a.

Giữa một mảnh yên tĩnh, Thư Sinh tựa hồ vừa hạ xuống một quyết định rất lớn, mở miệng.

“Phạm, Phạm cô nương... tại hạ thật vui vẻ.”

Phạm Kinh Ba còn cho rằng mình nghe lầm, “Cái gì?”

Thư Sinh nhìn nàng chằm chằm, ngại ngừng cười: “Phạm cô nương mới vừa rồi đã vì tại hạ mà rơi lệ.....”

“Dừng lại dừng lại.” Phạm Kinh Ba không ngăn cản nổi cặp ánh mắt quá mức loé sáng kia của hắn, vì thế dứt khoát xoay đầu, xua tay làm sạch đường. “Việc đó, ta rơi nước mắt chính là vì bị vũng máu kia dọa đến, mới không phải vì ngươi. Không được tự mình đa tình.”

Ánh mắt Thư Sinh trở nên bi thương mà tối sầm lại, sau đó lại lập tức sáng lên, “Phạm cô nương mới vừa rồi vì lo lắng cho tại hạ, thậm chí đã quên mất

an nguy của bản thân.”

“Đó là bởi vì ta bị Lệ quý dọa choáng váng, với lại bất luận kẻ nào vì ta mà cắt cổ tay, ta đều sẽ lo lắng, mới không phải vì ngươi.”

Thư Sinh cắn chặt răng, liều mạng mặt đỏ như sắp nổ mạnh, tung ra một câu cuối cùng: “Mới vừa rồi trong quan tài, ngươi đối tại hạ, đối tại hạ...” Dưới ánh mắt giết người của người bên cạnh, hơn nữa bản thân cũng rất thẹn thùng, thanh âm của hắn càng trở nên yếu ớt. “Như vậy lại như vậy....”

“Chính là để giúp cho gốc rễ khoái hoạt, vừa rồi là ta thấy ngươi như sắp nổ tung nên mới giúp ngươi một phen, việc đó quá đề nén là không tốt, có thể làm tinh thần phân liệt, ần. Hơn nữa cuối cùng việc cũng đâu có thành, ngươi không cần cảm tạ ta.”

Phạm Kinh Ba nỗ lực bỏ qua màu hồng khả nghi hiếm khi xuất hiện trên mặt, hào phóng nói xong, cho rằng có thể dọa im con một sách cô hủ này.

Ai ngờ hắn nghe xong, khuôn mặt vốn vì mất máu nhiều mà trở nên tái nhợt lại bùng sáng hẳn lên, kích động túm lấy hai móng vuốt của nàng mà gắt gao nắm giữ. Hắn dùng ánh mắt ôn nhu có thể bài trừ ra nước nhìn nàng, lòng tràn đầy vui mừng nói: “Phạm cô nương quả nhiên là người xinh đẹp giỏi giang luôn giúp đỡ người khác, quả là cô nương tốt, nương tử như vậy, là phúc của trượng phu có cầu cũng không được!” (Yumiko: ta ko bit co pải anh này mặt dày quá hay ko hay là đầu óc có vấn đề)

..... Ai làm ơn tới nói cho nàng, kỳ thực Thư Sinh này căn bản không phải là hai mặt như nàng nghĩ, mà chính là phần trư ăn lão hổ* đi?!

(* giả heo ăn thịt hổ ~ sói đội lốt cừu)

Hắn không phải là tuân thủ lễ giáo nhất sao? Hắn không phải là luôn đặt đức hạnh lên trên hết sao? Lúc này không phải hắn nên nói “Phạm cô nương thính tự trọng” sao? Vì sao lại biến nàng thành “Người tốt cầu còn không được”? Cái người nào không có dây thần kinh này rồi cuộc làm sao mà lớn lên!

“Cho nên ngày thành thân của chúng ta chỉ bằng chọn cuối tháng này đi?”

“Uy uy ngươi đủ rồi nga!” Hiện tại là cái tình huống quái quỷ gì đây? Nàng chỉ là một phút thất thần, sự tình như thế nào lại tiến triển đến tận ngày thành thân? Phạm Kinh Ba đầu đầu nhú mảy, muốn rút tay về, lại không thể động đậy, vì thế trừng mắt nhìn hắn, “Buông tay! “

“Ồ, thật có lỗi, tại hạ chính là kim lòng không nổi...”

“Thánh hiền có câu Phát hồ tình, chi hồ lễ*, Thư công tử thính tự trọng.”

(*Phát hồ tình, chi hồ lễ : Ý nói có tình cảm với người khác phải nhưng vẫn giữ đúng lễ nghĩa)

Bị quát lớn tiếng như vậy, Thư Sinh ngượng ngùng thu tay, cuộc đời hắn lần đầu tiên phát hiện câu nói của thánh hiền, cũng không phải là tất cả đều tốt.

Phạm Kinh Ba hai tay đặt trên đầu gối làm bộ nghiêm trang, ưỡn thẳng lưng, xụ mặt, quyết định cùng vị Thư Sinh nào không có dây thần kinh này tiến hành một cuộc đối thoại của người trưởng thành với nhau: “Thư công tử này, kỳ thực mà nói, chúng ta không phải là quá thân quen.”

Bỏ qua tầm mắt kháng nghị của Thư Sinh, nàng tiếp tục nói: “Về vấn đề có chịu trách nhiệm hay không, ta vẫn duy trì ý định ban đầu của mình. Giữa chúng ta có lẽ có tình bạn, ân tình, nhưng không có tình yêu, ta sẽ không chấp nhận hôn nhân như vậy.”

“Về việc vừa mới phát sinh trong quan tài vừa rồi, chỉ là mọi người nhất thời xúc động, ngươi muốn, ta cũng không bài xích, chỉ là hưng phấn nhất thời thôi. Hơn nữa trên thực tế cũng chưa có cái gì phát sinh, ngươi không cần để trong lòng. Uy uy, trừ cái gì mà trừ, Cậy ngươi mất lớn a? Được được được, tuy ngươi trừ. Trừ xong thì thôi nha? Chúng ta căn bản là hai người thuộc hai thế giới khác nhau.”

Nàng không phủ nhận việc mình bị thân thể Thư Sinh hấp dẫn, nhưng là thật sự chưa có dục vọng cùng hắn thành thân. Hắn xứng đáng nên cùng một tiểu thư dịu dàng khuê tú cùng hắn tri đạt lễ, giống như Thu Ý cô nương. Chuyện ở trong quan tài, hoàn toàn là do cô nam quả nữ củi khô lửa bốc, hormone quá phát, không chỉ có hắn, nàng cũng động tình.

Hiện tại đã tỉnh táo lại, đương nhiên không thể mắc lỗi một lần nữa, không chỉ làm hại một nam nhân tốt, còn một mối bản thân.

Máy lời kia nàng nói ra, đã dự đoán được Thư Sinh sẽ bị đá kích mãnh liệt như thế nào, nhưng lại không dự đoán được lại nhận được nhiều ánh mắt oán trách như vậy.

Nàng dè dặt cẩn thận quay đầu, chỉ thấy năm con quỷ vốn nên ở bên kia nướng thịt thỏ về mặt khinh thường nhìn nàng, trong mắt vô ràng viết: vương bát đản, kẻ bạc tình!

Run rẩy...

Phạm Kinh Ba xoa xoa cái trán đầy mồ hôi, cảm thấy chưa từng có áp lực lớn như vậy. Yên lặng quay đầu lại, nhìn thấy Thư Sinh đã chịu đủ đá kích quanh thân bày ra một bộ biểu tình oán niệm, làm nàng cảm thấy chột dạ, tầm mắt bắt đầu dao động không dám nhìn thẳng. ... Thẳng đến khi một con bướm trắng lọt vào tầm mắt của nàng.

Nàng hai mắt sáng ngời, lộ ra tươi cười tràn đầy hưng phấn.

“Ta còn đang tự hỏi là ai không cẩn thận bị tóm như vậy, thì ra là muội muội ngươi a.”

Một tiếng thờ dài thanh nhả từ trong khung cảnh hoang vu truyền đến, truyền vào trong lỗ tai mọi người, có người lướt trên mặt trăng mà đến.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nương, Thịnh Tự Trọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Dám đoạt nam nhân của lão nương...

Ảnh điệp* là linh vật độc nhất vô nhị của Ảnh các hoàng gia, mỗi ảnh vệ đều có ảnh điệp riêng, nó có thể truy tìm theo một linh vật khác —— truy hồn hương. Lần trước vào cung, Vân Thái Thái đã tặng Phạm Kinh Ba một tá tên lệnh cùng với mấy khối đá truy hồn hương để đề phòng bất cứ tình huống nào, không nghĩ tới lần này thật sự dùng đến.

(*điệp : con bướm)

Càng không nghĩ tới là, người nhìn thấy tín hiệu mà đuổi theo lại không phải là một ảnh vệ bình thường, mà lại chính là một cô nhân của nàng.

“Mi Nhân ca ca! Sao lại là ngươi? Ngươi không phải là đang xuống Giang Nam làm việc sao?”

Ngươi vừa tới mỉm cười, “Trên đường trở về vừa vặn nhìn thấy tín hiệu cầu cứu ngươi phát, liền tới đây nhìn xem.”

Phạm Kinh Ba quá vui mừng xông đến, “Mau để muội muội kiểm tra một chút ngươi ở xa một mình lâu như vậy có chiếu cố bản thân tốt hay không nào...” Năm lấy tất cả cơ hội có thể giở trò, nha, đậu hũ của đệ nhất mỹ nhân kinh thành quả nhiên thơm mềm ngon hơn bình thường a!

Ngươi bị đánh lên phi lễ còn chưa kịp phản ứng, đã thấy nữ nhân háo sắc trước mặt này bị xách đi giống như con gà rồi.

“Uy uy, Thụ Sinh ngươi làm cái gì vậy!”

Trong lòng Thụ Sinh tức giận việc nàng đối với nam nhân xa lạ lại thân thiết như vậy, vì thế ngoài cười nhưng trong không cười dùng lời nói nàng mới nói cách đây không lâu “kính” lại nàng: “Phạm cô nương, phát hồ tình, chỉ hồ lễ*.”

(*Phát hồ tình, chỉ hồ lễ : Ý nói có tình cảm với người khác phải nhưng vẫn giữ đúng lễ nghĩa)

Lúc này, năm người của Quý Cốc dường như rút cục mới từ trong dung mạo tuyệt mỹ của người vừa tới tỉnh lại, cao giọng quát: “Người tới là ai?”

Thụ Sinh đối với vấn đề này cũng có chút quan tâm, giương mắt nhìn lên, nam nhân đẹp đến kì quái kia khí định thần nhàn* phun ra ba chữ: “Công Dã Bạch.”

(* thoát ý là thông dong bình tĩnh)

Lệ quý thần sắc biến đổi, “Đế sư Công Dã Bạch?”

Bên cạnh lập tức có một giọng nữ nhân xen vào bổ sung thêm: “Là đệ nhất mỹ nhân của kinh thành liên tục trong mười lăm năm nay, được các quan lại bầu chọn là đồng liêu được chào đón nhất, các thiếu nữ bầu chọn là phu quân như ý nhất, các quả phụ bầu chọn là đối tượng tình một đêm phù hợp nhất, đế sư tiền nhiệm, thái phó (thầy dạy) thái tử đương nhiệm – Công Dã Bạch.”

Các lời phía trước nàng nói, Thụ Sinh không có cảm giác gì, nhưng nghe đến câu “phu quân như ý được chào đón nhất” thì hần bỗng chú ý, lại nghĩ đến Phạm Kinh Ba đã lớn tuổi không tính là thiếu nữ mới trâm tỉnh lại. Lại nghe đến câu “đối tượng tình một đêm phù hợp nhất”, không khỏi hít một ngụm khí lạnh, tuy rằng Phạm Kinh Ba không phải quả phụ, nhưng nàng trước đó nói một đồng lý luận “hưng chi sở chí”, thấy thế nào cũng giống người sẽ đi tìm tình một đêm. . .

Dù chưa quay đầu lại, nhưng lại có thể cảm nhận được rõ ràng ánh mắt bao hàm nồng đậm địch ý, Công Dã Bạch bật cười.

“Công Dã Bạch, Quý Cốc ta cũng mới triều đình luôn luôn nước giếng không phạm nước sông, ngươi sẽ không muốn xen vào việc của người khác, phá hỏng quy củ này?”

Lệ quý cau mày, hần thật sự không muốn trở thành kẻ thù của Công Dã Bạch. Người này ngoại trừ có võ công cao cường, hơn nữa còn là trọng thần trong triều, thêm nữa lại cùng thái son bắc đầu của võ lâm là Thành Hề công tử của Lí gia tại Giang Nam có giao tình thân thiết. Đắc tội với hần, cũng đồng nghĩa với việc đắc tội với triều đình và Giang Nam Lí gia, thế nào cũng không sống nổi.

Công Dã Bạch khẽ cười một tiếng, lắc đầu nói: “Ta đến đây không phải để xen vào việc của người khác. Chính là hiện giờ muội muội của ta bị các ngươi bắt giữ, kẻ làm huynh trưởng đến cứu muội muội, làm sao có thể coi là làm việc rảnh rỗi?”

“Muội muội của ngươi ngươi có thể tự nhiên mang đi, nhưng là Ngân Thư Sinh này, ta phải mang về!”

Nếu sớm biết nữ nhân này phiền toái như vậy hẳn nhất định sẽ không mang nàng theo. Lệ quý trong lòng hối hận không thôi.

Thư Sinh nghe vậy, bàn tay đang xách Phạm Kinh Ba lập tức buông lỏng, tiến lên nói: “Quý huynh đài nói đúng. Đây vốn là ân oán của tại hạ và Quý cô, không liên quan gì đến Phạm cô nương. Đúng lúc tại hạ cũng có lời muốn nói cùng cô chủ Quý cô, theo các ngươi về cô cũng tốt.”

Nói xong hắn lại quay lại, chống lại ánh mắt đang mãnh liệt trợn lên của Phạm Kinh Ba, nỗi lòng tràn ngập thoáng chốc nghẹn lại.

Phạm Kinh Ba hai tay khoanh trước ngực, cằm nâng lên, mặt không chút thay đổi nói với hắn, “Ngươi không cần nói với ta rằng, cái gọi là có lời muốn nói cùng cái gì cái gì cô chủ chính là muốn cùng hắn giảng giải đạo nghĩa quân tử, khuyên hắn tuân thủ lời hứa sẽ không tiếp tục dùng độc.”

Thư Sinh trong lòng nhất thời dâng lên một cỗ cảm động như vừa gặp được tri âm tri kỷ, “Người hiểu ta, cũng chỉ có Phạm cô nương!”

“Hiểu cái đại đầu quỷ nhà ngươi!” Phạm Kinh Ba nhảy dựng lên, vuron ngón trở mạnh mẽ chọc chọc ngực hắn, “Ngươi là bị điên hay vẫn còn choáng váng? Ngươi cùng người ta giảng đạo lý thì nhân gia nhà ngươi ta sẽ nói đạo lý với ngươi sao? Trên đời này nào có nhiều đạo lý mà giảng như vậy? Ta nghĩ cái gì cái gì cô chủ kia, nếu ban đầu vốn không nghĩ muốn giết ngươi, nhưng nghe ngươi giảng một đồng đạo lý kia xong ngươi tất phải chết!”

Linh ngộ xong những lời này làm hại năm người của Quý cô trong lòng nhất thời cũng dâng lên một cỗ cảm động như vừa gặp được tri âm tri kỷ, chấm chấm nước mắt. Sau đó mới phát hiện thất thố, vội vàng khôi phục vẻ mặt âm trầm, coi như một khắc trước cái gì cũng chưa có phát sinh. ==.

Thư Sinh lần đầu tiên bị mắng không ngóc đầu lên được, nghe thấy nàng nói: “Đã biết sai chưa?” Tuy rằng trong lòng không biết bản thân có gì sai, những vẫn thức thời là trang tuấn kiệt gật gật đầu, lại nghe thấy nàng nói: “Đừng có làm trò đi, nhìn ngươi một bộ năng đầu nhỏ chịu ủy khuất như vậy cũng biết ngươi chỉ là khiêm tốn nhận sai chứ đánh chết cũng không thay đổi chủ ý.”

Trong lòng hắn lại yên lặng nói một câu: người hiểu ta, cũng chỉ có Phạm cô nương.”

“Mặc kệ, dù sao ngươi phải theo chúng ta đi.”

Phạm Kinh Ba đưa ra kết luận như thế, năm người của Quý cô đương nhiên không thuận theo, “Ngân Thư Sinh không thể đi!”

Thư Sinh không muốn liên lụy đến người khác, lại ngại khí thế của Phạm Kinh Ba, có chút chần chờ, lại bị nàng dùng sức trừng mắt liếc một cái, “Ngươi còn do dự cái gì? Chúng ta phải cùng nhau đi, muốn ở lại —— “

Nhìn thấy trong mắt hắn có đủ chờ mong thẹn thùng cùng cảm động, nàng dừng lại, nghĩ nghĩ một chút vẫn là nói sự thật: “Dù sao ta không cho phép ngươi ở lại!”

“Công Dã Bạch, muội muội của ngươi ta đã trả lại cho ngươi, chuyện Ngân Thư Sinh là việc nội bộ của Quý Cô ta, ngươi sẽ không lật lọng những tay vào không phải sao?” Thanh âm âm trầm khàn khàn của Lệ quý dương cao mấy độ, lợi hại vô cùng, trong đêm khuya hoang dã lại càng tăng thêm quý dị.

Công Dã Bạch luôn luôn đứng một bên xem kịch nghe thấy thanh âm này cũng không nhịn được nhú mồm, tầm mắt chuyển hướng qua trên người nghĩa muội nhà mình mới nhu hoà xuống được. Hắn gật đầu nói: “Nói cũng đúng. Ta cùng với vị Ngân Thư Sinh này không thân cũng chẳng quen, muốn hắn cùng đi, thật là có chút đuối lý.”

Phạm Kinh Ba nóng nảy, bên kia một tên Thư Sinh ngốc không hợp tác đã đành, bên này lại cả nghĩa huynh phúc hắc cũng không phối hợp, thế này thì diễn thế nào xướng thế nào được? Đang muốn nói cái gì đó, lại nghe thấy năm tên tiểu quý phía sau đồng thanh phụ họa Công Dã Bạch nói: “Đúng vậy, Ngân Thư Sinh là của chúng ta!” Nổi giận, nàng quay mặt lại, câu đầu tiên chính là một từ thô tục: “Thối lắm!”

Sau đó lập tức một phen bắt lấy Thư Sinh kéo đến trước mặt Công Dã Bạch đang đứng khoanh tay một bên xem kịch vui. Trước mặt Công Dã Bạch, bụng mặt Thư Sinh, khắp khiêng tiến lên hung hăng cắn một ngụm lên môi hắn ——

“Đây là nam nhân của ta, em rể của ngươi! Ra sao, hiện tại không còn tính là không thân cũng chẳng quen rồi chứ?”

Rõ ràng là nói chuyện với Công Dã Bạch, nhưng khoé mắt lại quét về phía năm người của Quý cô: dám đoạt nam nhân của lão nương? Xuy xuy. >”

Hết thấy việc này phát sinh quá mức bất ngờ, quá mức cấp tốc, làm cho đồng tử trong mắt đương sự sau khi sự việc phát sinh luôn luôn ở trạng thái mở to vô thần và dại ra. Mà năm người của Quý cô đang đứng vây quanh đó cũng bị động tác hào phóng không thua gì một yêu nữ vô lâm này của Phạm Kinh Ba làm cho trợn mắt há hốc mồm.

Chỉ có Công Dã Bạch là vẫn có thể gặp biến không sợ hãi ứng đối tự nhiên, hắn nhướn mày ra vẻ kinh ngạc nói: “Di, ta làm sao lại nhớ là trong số nam nhân của tiểu muội muội ngươi trước khi ta xuống Giang Nam lại không có người này a?”

Thư Sinh trong trạng thái dờ dẩn nháy mắt thanh tỉnh lại, dùng ánh mắt phẫn nộ lên án: trước kia trừ bỏ Chu cái gì Sách ngươi còn có nam nhân khác?

Mấy tên tiểu quý đang trợn mắt há hốc mồm cũng khôi phục ý thức, dùng ánh mắt khiển trách lại lên án: vương bát đần, kẻ bạc tình!

Hai phía đều là địch khiến Phạm Kinh Ba đành phải đem tầm mắt hướng về phía Công Dã Bạch: uy, bịa đặt lời đồn phi báng muội muội, cũng có người làm ca ca như vậy sao!

Công Dã Bạch không hề ngưng ngừng đối với muội muội yêu cười ha ha, lại nâng tay khẽ vuốt lại mái tóc rối tung của nàng. Chơi đã rồi, nên dừng tay thôi, vị nghĩa muội này không phải là kẻ dễ bắt nạt a. Hắn thanh thanh cổ họng, đối với năm người của Quý cốc thập phần có lỗi nói: “Thật không phải, các người xem, vị Ngân Thư Sinh này là nam nhân của muội muội ta, không thể theo các người đi được.”

Lệ quý trong mắt hiện lên sát ý, “Vậy đừng trách chúng ta không khách khí!” Nói xong đã nhu thân đánh về phía hắn.

“Cẩn thận bao tay của hắn có độc!” Phạm Kinh Ba cùng Thư Sinh trăm miệng một lời nhắc nhở.

Công Dã Bạch như có như không cười, lại tránh khỏi mấy chiêu, một bên cùng Lệ quý so chiêu một bên đề phòng bốn người còn lại tập kích hai người kia. Trong lúc nhất thời, cát bụi ở giữa rừng hoang bay lên mù mịt, chưởng phong phần phật, cỏ cây cũng vì vậy mà gãy rụng khắp nơi.

Trong hỗn loạn, Phạm Kinh Ba nhặt được trúc tiểu* Công Dã Bạch tung ra, nhẹ nhàng thổi một cái, một con bướm trắng bay đến. Nàng vội vã kéo Thư Sinh theo hướng con bướm mà chạy.

(* tiểu theo QT nó là cái còi, đây chắc là một cái tu huyết bằng trúc)

“Phạm, Phạm cô nương, chúng ta đây là đi nơi nào?”

“Mĩ Nhân ca ca để chúng ta đi trước, ảnh điệp hân là sẽ mang chúng ta đến nơi an toàn.”

Vừa dứt lời, cả người nàng cảm giác được có một sức mạnh kéo lại, bước chân bắt buộc phải ngừng lại, quay đầu chỉ thấy Thư Sinh một mặt nghiêm túc nói, “Lệnh huynh vì muốn cứu chúng ta mà phải giao chiến cùng người ta, chúng ta sao có thể sợ chết bỏ hân lại một mình? Đây thật sự là không có đạo nghĩa!”

Nàng có chút mệt mỏi, “Vấn đề là người lại tự phế võ công lại còn thân trúng kịch độc mất máu quá nhiều, ta lại không có võ công, trở về trừ bỏ bị người ta bắt lấy uy hiếp Mĩ Nhân ca ca còn có thể giúp được cái gì đây? Gánh nặng giống như chúng ta tồn tại, chỉ có tự động biến mất mới là trợ giúp tốt nhất đối với Mĩ Nhân ca ca.”

Hắn suy nghĩ một lúc, vẫn là cảm thấy không tốt. “Không bằng Phạm cô nương người đi trước, tại hạ trở về xem.”

Nàng hoàn toàn không có cách, đối hắn vẫy vẫy tay, chờ hắn cúi đầu xuống, hôn vào môi hắn một cái, vừa lòng khi nhìn thấy hắn lại thành hoá thạch, ngay sau đó lại tiếp tục kéo hắn chạy trốn. Chạy một lúc, khi hắn tỉnh táo lại lại bắt đầu cảm thấy nặng, nàng lại sử dụng trò cũ, hiệu quả rất tốt, tiếp tục chạy trốn. =.= tóm lại là hôn mí cái vậy?

Cứ như thế lặp đi lặp lại, lần nào cũng dùng được.

Làm cho Thư Sinh ở một lần cuối cùng tỉnh táo lại, bọn họ đã ở trên đường lớn, ảnh điệp dẫn bọn họ đi tới bên cạnh xe ngựa của Công Dã Bạch.

Vì thế vấn đề lại tới nữa, sự thật chứng minh, bọn họ thật là người của hai thế giới khác nhau.

Phạm Kinh Ba mang theo tâm trạng hưng phấn khi vừa thoát được kiếp nạn đi lên xe ngựa, thầm nghĩ phải mau mau rời khỏi cái nơi quỷ quái này, Thư Sinh lại kiên trì muốn ở lại chỗ này chờ. Nàng muốn thuyết phục hắn, có lẽ Mĩ Nhân ca ca đánh xong quý sẽ theo đường nhỏ trở về thành, nhưng hắn kiên trì muốn ở lại đợi. Hắn cho rằng, bỏ bạn một mình sống chết đã là không đúng, hiện tại ngay cả chờ đợi cũng không làm được càng thêm không bằng cảm thán.

Đây dường như có thể xem như lần đầu tiên bọn họ xảy ra tranh cãi, ách, trừ việc hắn kiên trì muốn thành thân với nàng ra.

Nàng rút cục lĩnh giáo được hắn cố chấp đến mức nào, có lẽ nên kiên trì nguyên tắc. Tóm lại, quyết định không gả cho hắn của nàng quả nhiên chính xác.

Một người là con một sách trọng nguyên tắc lễ giáo đạo đức một cách mãnh liệt, một người là nữ nhân hào phóng trong mắt người của thời đại này thì là loại tùy tâm sở dục* không tuân thủ lễ giáo, nói chuyện yêu đương may ra còn có thể nảy sinh, nhưng thành thân sinh hoạt cùng nhau tuyệt đối là một bi kịch, ghét nhau chỉ là chuyện sớm hay muộn.

(*thích làm theo ý mình)

Thư Sinh tại đây lại có tình giống như phương diện kiên trì của Mao gia gia: kết hôn không vì mục đích yêu đương đều là đùa giỡn lưu manh.

Cho nên, cho dù hắn kiên trì, sáng sửa lạnh lùng thật khiến cho nàng động tâm, nhu nhược thẹn thùng lại thật khiến nàng thương tiếc, môi hôn lên cảm giác càng thật tuyệt vời... Nhưng là cũng chỉ có thể, dừng ở đây.

Cứ như vậy, vừa thất thần vừa tranh chấp, thời gian lặng yên trôi qua.

Qua nửa này, tình hình Công Dã Bạch trở về nhìn thấy chính là một nam một nữ, nam đứng ở ven đường, nữ ngồi trên xe, ngan nhỡ cổ nhau.

“Chắc chắc, thật sự là kịch liệt.”

Phạm Khanh Ba cũng không quay đầu lại nói: “Đúng vậy, tên ngốc này cố chấp đến đòi mạng, ta thật muốn bóp chết hắn!”

“Nga không không, ta nói kịch liệt là chỉ... môi của các người.”

Tranh cãi giữa hai người đột nhiên im bặt, ánh mắt không tự chủ được dừng ở trên môi đối phương, rõ ràng, đó là vì bị chà đạp mà sưng đỏ. Oanh một tiếng, những nơi không bị quần áo che mắt của Thư Sinh đều đỏ lên, thẹn thùng. Tiếp theo, những nơi không bị quần áo che mắt của Phạm Khanh Ba cũng đều đỏ, bị lây bệnh a.

“Ha ha ha ha ha ha...”

Nửa đêm, trên đường lớn, một chuỗi tiếng cười vang tận mây xanh chợt vang lên.

Công Dã Bạch mỗi tay một người, đem một đôi nam nữ phát xuân tình nhộn nhạo đang ngây ra như phỗng nhìn nhau nâng lên, quăng vào xe ngựa. Hắn trong nháy mắt cởi bỏ dây cương cột trên cây, nhàn nhã đánh xe ngựa, hướng nội thành mà đi. Thành thoáng, còn có thể nghe thấy trong xe truyền ra những đoạn đối thoại làm cho người ta ôm bụng cười.

“Ách, cái kia, ngưng ngưng, ta không phải cố ý ——” hôn người sưng cả miệng.

“Tại hạ hiểu rồi! Đây không phải là lỗi của một mình Phạm cô nương...” Dù sao một cây làm chẳng nên non.

“Ngô, người hiểu rồi là tốt rồi.” Đối thoại này đi theo hướng không ổn a.

Xấu hổ, lặng im

“Đừng rồi, nói người là nam nhân của ta gì gì đó ——” đều là kẻ sách ứng phó tạm thời, người ngàn vạn lần đừng tưởng thật.

“Tại hạ hiểu rồi! Phạm cô nương có nỗi khổ tâm.”

“Àn, người hiểu rồi thì tốt rồi!” Khó được khi người này có thời điểm khai thông mọi chuyện tốt như vậy a.

“Hiểu rồi thì hiểu rồi, nhưng là tại hạ đã tưởng thật.”

“...” Thu hồi cái câu vừa đọc thoại một khắc trước.

“Bối vậy cho nên ngày thành hôn của chúng ta vẫn là định vào cuối tháng chứ?”

“...” Uy uy, câu đối thoại này thế nào lại thấy quen tai như vậy!

Nằm ngay đơ, giả chết.

“Ngô, còn có việc này, tại hạ không biết có nên nói hay không.”

“Kỳ thực tại hạ thật vui vẻ, người cùng Công Dã công tử là huynh muội.”

“Bất quá chung quy nam nữ thụ thụ bất thân, ngô, vẫn là không nên vượt rào.”

“...” Liên quan tới người đánh rắm! Ặc... té ghê!

Tiếng bánh xe ca ca vang lên, xe ngựa từ từ đi tới, hướng đến phương mặt trời mọc mà đi. Mà ở hướng ngược lại, bước chân của năm người Quý cốc bại dưới tay Công Dã Bạch cũng thông thả như vậy, nhưng chẳng phải nhàn nhã.

“Lệ quý đại nhân, chúng ta liền quên đi nhu vậy sao?”

“Đương nhiên không! Công Dã Bạch vào vệ được hắn nhất thời, không vào vệ được hắn nhất thế!”(tức là bảo vệ được một lúc, không bảo vệ được cả đời – thấy dễ thế kia hay hay!)

Lời nói âm hiểm vừa nói xong, miệng còn chưa kịp khép lại, đột nhiên cảm giác được cái gì đó xé rách không gian mà đến, bất ngờ không kịp phòng bị, liền chui vào yết hầu hắn, vừa vào miệng lập tức tan ra. Lệ quý cảm thấy một trận choáng váng hoa mắt, ngã xuống.

“Người nào!”

Bốn người còn lại vừa mở miệng, chỉ cây một thân hình quý mị xẹt qua, bọn họ những cũng không hề phòng ngự mà bị ép nuốt viên thuốc, ngã xuống. Họ dùng sức chống mắt, lại không chống đỡ được ý thức và tầm mắt dần dần càng mờ hồ.

Cuối cùng, bọn họ chỉ nhìn thấy một con bướm trắng nhẹ nhàng bay lên, cùng với một cái thân hình thiếu niên mờ hồ.

Thanh âm của thiếu niên mang theo một chút trưởng thành khàn khàn, lại lộ ra một cổ khô khan.

“Ngủ đi, ngủ đi, tỉnh lại sau các ngươi sẽ đã quên hết thầy buồn rầu cùng vui vẻ, thậm chí quên chính tên bản thân, đương nhiên cũng không khả năng nhớ được ta, ta ra sao ngược đãi các ngươi... Đừng nói ta không phúc hậu dùng rượu say ngàn đời đối phó các ngươi, ai cho các ngươi dám can đảm bắt nạt khắp* nằng khi dễ nằng, không thể tha thứ nhất chính là...”

(*kháp : bóp -> nói đến đoạn Lệ quý bóp cổ Khinh Ba tỷ, dịch ra nó k hay =.=)

Vài tên vương bát đản các ngươi cư nhiên giúp cái tên Thụ Sinh âm hiểm giả dối một lòng muốn cướp bị trí của ta chế tạo cơ hộ cùng chủ nhân ân cần!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nương, Thỉnh Tự Trọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: tranh giành tình nhân...

Xe ngựa chạy vào phường Thanh Mặc, vào đến cuối ngõ thì dừng lại. Công Dã Bạch ôm lấy Phạm Khinh Ba một môi hôn nhiên ngủ xuống xe, gọi Phạm Bình vài tiếng, không có người đáp lại, cũng không cảm thấy ngạc nhiên.

Hắn ngựa quen đường cũ lại trèo tường vào trong, bố trí ổn thoả cho Phạm Khinh Ba xong, lại quay trở lại bắt mạch cho Thụ Sinh đã hôn mê bất tỉnh trên đường.

Công Dã Bạch ngạc nhiên phát hiện, độc trong người hắn cơ hồ đã sắp được lọc sạch hoàn toàn. Trước kia dù có được nghe đủ loại truyền thuyết về Thụ Sinh nhưng chưa được tận mắt chứng kiến, giờ đây hắn thật sự muốn biết loại công phu Ngân Thụ Sinh này luyện rốt cuộc là gì, khả năng tự chữa mạnh như vậy. Còn có việc hắn nói tự phê vô công, đến nay vẫn còn là một câu đố a.

Sau khi sắp xếp thoả đáng của Ngân Thụ Sinh, hắn ngẩng đầu nhìn sắc trời.

Hiện giờ cũng không còn sớm, cũng nên đi tìm người nào đó cùng lên triều rồi?

Nghĩ như vậy, trên mặt hắn lộ ra một chút ý cười đắc ý, nhấc chân rời khỏi Thụ gia. Bất gặp một thân ảnh thật quen thuộc đang ló đầu ra nhìn vào bên trong Phạm gia. Người nọ cũng có phản cảnh giác, cơ hồ là đang vòng vo không dám tiến vào.

“Chủ nhân nhà ngươi ngủ rồi?”

Người kia đúng là Phạm Bình. Trước mặt Công Dã Bạch, hắn tựa hồ đặc biệt không được tự nhiên, sờ sờ đầu, ánh mắt chột loé lên, Phạm Bình lên tiếng: “Nga, thật phiền cho Công Dã Bạch tiên sinh.”

“Hử?” Công Dã Bạch nhíu mày.

“... Thập thất ca.” Phạm Bình chịu thua đổi lại cách xưng hô cũ.

Công Dã Bạch lúc này mới gật đầu, cất bước rời đi. Mới đi không xa, đột nhiên nhớ tới cái gì, “Năm người của Quý Cốc kia thế nào rồi?”

Ước chừng một lúc sau, phía đằng sau mới truyền đến một thanh âm chần chờ: “Theo lý mà nói... Hắn là còn sống a?”

Phốc —— tiểu tử này rốt cuộc vẫn còn chút non nớt, xuống tay không biết nặng nhẹ. Chỉ có điều nhìn hắn che chở Phạm Khinh Ba như vậy, có lẽ là đã nhận định nằng, sẽ không trở về nữa. Công Dã Bạch thở dài một hơi, năm đó nhân tài với khả năng thiên phú tài giỏi nhất được mài giũa nên có hai người, một người là thái tử đương triều, người còn lại chính là Phạm Bình. Lúc đó tiên đế uỷ thác trọng trách, phân biệt để cho bọn họ tiếp cận đệ nhất nữ quan Cao Di Ái và hậu nhân của phản đảng Tạ Y Nhân. Ai nghĩ đến hiện giờ hắn thế nhưng diễn giả thành thật, làm người hầu của người ta thành nghiện luôn?

Lại nghiêm túc nói tiếp, thái tử tại sao lại không diễn giả thành thật nhỉ? Nhìn dáng vẻ hắn ngàn y trăm thuận* đối với đệ nhất nữ quan...

(ngàn y trăm thuận : răm rắp nghe theo)

Đại bộ phận ảnh vệ hiện nay, một phần là phát sinh cảm tình cùng với đối tượng mình bảo vệ thì hoặc là làm việc không đàng hoàng hoặc là cuốn gói bỏ trốn, một phần bị tiền để bán ra nước ngoài, còn có một phần vào triều làm quan như hắn. Aizz aizz, như vậy ảnh các chẳng phải sẽ không người nói nghiệp hay sao? Khó trách Các chủ gần đây lại hạ văn kiện khẩn cấp, yêu cầu thiết lập ảnh các thành thật hài hoà êm ái để tăng cường cảm giác tự hào, vinh dự cùng với lòng trung thành của ảnh vệ đối với ảnh các. =.=

Công Dã Bạch lắc lắc đầu, đi về phía phủ thượng thư nọ ở trong thành, thân ảnh dần dần biến mất trong ánh mắt ban mai.

Mặt trời lên cao, cuối con hẻm vẫn là một mảnh yên tĩnh, gần đó có hai hộ gia đình còn đang trong trạng thái “ngủ bù tập thể”. Mãi cho đến khi một trận tiếng ồn đinh tai nhức óc ở cửa hai nhà Thụ Phạm thi nhau vang lên.

“Phạm lão đại! Phạm lão đại! Mở cửa nhanh! Phu tử lại chết rồi!”

Phạm Kinh Ba do ngủ không đủ giấc mắt đầy tơ máu, phát điên khoác áo rời giường, mở cửa, lại thiếu chút nữa đạp phải người.

“Phát Bệnh? Ngươi sao lại có thể ngủ ở cửa nhà chúng ta?!”

Chỉ thấy Phạm Bình ôm chần ngồi dậy dụi dụi mắt, hiển nhiên cũng vừa bị đánh thức. Nghe thấy thanh âm của nàng, miệng méo mó, thuận thế ôm lấy chân của nàng, lớn tiếng ôn ào: “Ta muốn bảo vệ chủ nhân!”

Nàng sững sốt, sau đó tự nghĩ đại khái là lúc gần sáng nay Mĩ Nhân ca ca đưa nàng trở về thì vừa vặn thấy Phạm Bình chờ ở cửa nhà, đem chuyện nàng bị bắt nói cho hắn biết. Lần đầu tiên, nàng đối với động tác ôm đùi của hắn không có động thủ một cước đá văng hắn. Có lẽ là sau khi sống sót sau tại nạn làm cho nàng giác ngộ, nàng biết, vị thiếu niên này tuy rằng suốt ngày phát bệnh, nhưng cũng thiết tình đối tốt với nàng.

Nàng nâng tay sờ sờ đầu hắn, động tác có chút gượng gạo.

Bắt quả rất nhanh, động tác sờ liền biến thành đánh, là do thiếu niên nằm trên đất này bởi vì sự quan tâm nhân đạo khó có được của nàng mà kích động quá mức, anh anh khóc ồ lên: “Ồ oa... Đều do ta không tốt, ta bị Ngũ Tử đánh lên, ta vô dụng, ta không có bảo vệ chủ nhân cho tốt! Ta thề! Từ nay trở đi, ta sẽ không rời chủ nhân nửa tấc! Mặc kệ là ăn cơm ngủ tắm rửa làm việc hay là đi nhà xí, quyết không cho bất luận kẻ nào có cơ hội khi dễ chủ nhân! Ai dám ăn hiếp chủ nhân, liền phải bước qua xác của Phạm Bình Ta! Ngao!”

Nàng lễ phép nghe xong lời hắn nói, sau đó mặt không chút thay đổi nhấc chân, một cước đá bay, rồi vòng qua hắn đi ra ngoài.

Nàng biết, vị thiếu niên này tuy rằng thật tâm đối tốt với nàng, nhưng hắn suốt ngày phát bệnh quả nhiên vẫn không thể chịu được a.

Phạm Kinh Ba đi ngang qua sân, đến phía sau cửa, nghe tiếng đập cửa có chút cổ quái, hé một mắt qua lỗ nhỏ, cao giọng hô lên với người bên ngoài: “Ta sắp mở cửa, các ngươi không được gõ nữa.” Tiếp đập cửa thừa thốt rồi ngừng hẳn, nàng mới dè dặt cẩn trọng mở cửa, quả nhiên thấy mỗi tiểu hài tử trong tay đều cầm một hòn đá.

—— đã nói rồi mà, nếu lúc đó nàng trực tiếp mở cửa, như vậy mấy hòn đá kia đều được tiếp đòn trên người nàng rồi. =.=

Có nên khen mấy tiểu hài tử này thông minh lanh lợi hay không đây? Biết nếu lấy tay gõ cửa thì tiếng vừa nhỏ lại vừa đau tay. (vâng, và dùng đá ném cho to lại vừa không đau (_ _ !))

Đám tiểu tử kia do Bị Đan cầm đầu nhìn thấy cửa mở, ào ào bỏ mất hòn đá trong tay, nháy mắt xông lên, bảy miệng tám lời báo cáo tin tức vừa phát hiện: “Phạm lão đại, phu tử lại chết rồi! Có gọi thế nào cũng không tỉnh lại a! Thu Ý tỷ tỷ vừa đi mời đại phu!”

Phạm Kinh Ba hoảng sợ, buồn ngủ đều biến mất không còn. Nhớ tới chuyện xảy ra hôm qua, nhớ tới hắn trúng độc, sau đó còn cắt cổ tay nên mất máu quá nhiều, trong lòng nàng bắt đầu lo lắng công phu tự chữa thương của hắn lần này nhờ đâu không có tác dụng... Nàng không nói hay lời đầy mấy đứa nhỏ ra, sải bước chạy qua Thụ gia.

Phạm Bình vừa đuổi theo ra đến cửa cũng nhắm mắt theo đuôi, theo sát sau đó là đám nhỏ cũng không cam chịu yếu thế.

Hô hấp vững vàng, mặt có huyết sắc, làn da trắng nõn, mi thanh mày tú, lông mi rất dài... Ngó, lạc đề rồi, mấy cái này không quan trọng, quan trọng là trừ bỏ hắn cau mày thì không thấy có gì bất thường.

Phạm Kinh Ba nhìn chằm chằm Thụ Sinh nằm cứng đờ trên người, thấy thế nào cũng không giống sắp chết, lại càng không giống đã chết. Nói thật, người này làm sao có thể làm “người làm vườn” – giáo sư nhân dân của Hoàng triều được? Giáo dục đám trẻ này thế nào mà một chút tiến bộ cũng không có, động một chút là nói hắn đã chết...

(người làm vườn : thầy giáo)

“Thế nào? Phạm lão đại, phu tử là tự sát hay là hấn sát?”

Tiểu hài tử vuốt cằm ra vẻ nói chuyện, lại nói câu như vậy khiến người ta dở khóc dở cười.

Phạm Kinh Ba đảo mắt vài vòng, đột nhiên nhìn bọn nhỏ cười thần bí, “Các ngươi có muốn nhìn thấy phu tử khởi từ hồi sinh không?”

(khởi từ hồi sinh : sống lại)

“Muốn!”

Bọn nhỏ đều hưng phấn hô, chỉ trừ một người.

Bị Đan bĩu môi, than thở: “Nếu phu tử không bắt ta học thuộc lòng thư sách nữa thì ta sẽ muốn nhìn hắn khởi từ hồi sinh.” Nói xong hắn lại phiền não

nhìn Phạm Kinh Ba, “Phạm lão đại, người thật sự không thể dạy bọn ta sao? Ta muốn nghe người kể chuyện xưa, phu tử này dạy chúng ta nghe chẳng ai hiểu, khiến cho bọn ta giống như mấy tên ngốc!”

Phốc, nàng hoàn toàn có thể tưởng tượng ra bộ dáng Thư Sinh thụ nghiệp truyền đạo cho bọn họ, cũng hoàn toàn có thể tưởng tượng bộ mặt hoang mang rối rắm của bọn họ khi nghe giảng...

Nhìn cười, nàng vỗ vai Bì Đản, nghiêm mặt nói: “Nếu nghe không hiểu thì có hai phương pháp, một là người không cần để ý lời hắn, cho nó vào tai phải ra tai trái đi, chỉ cần nghiêm chỉnh học viết chữ là được rồi; còn có một cách nữa, chính là học thuộc lòng những điều phu tử nói, sau đó tới hỏi ta. Ta thấy đó là biện pháp hay nhất.”

Cái phương pháp thứ hai có vẻ mạo hiểm, bởi vì rất có khả năng nàng cũng không hiểu tên Thư Sinh này nói cái gì, trình độ chữ cổ của nàng hiển nhiên không cao bằng hắn.

Đáng tiếc Bì Đản lại chọn phương pháp thứ hai, bởi vì hắn cảm thấy chọn phương pháp thứ nhất thì vẫn khiến hắn giống như tên ngốc.

Lúc này, đám tiểu hài tử bên cạnh đã không kiên nhẫn, “Lão đại, chúng ta muốn xem khởi từ hồi sinh!”

Phạm Kinh Ba nhướn miệng cười, còn ra vẻ nháy mắt mấy cái với đám trẻ, “Lập tức sẽ thấy.” Sau đó lại xoay người thì thầm với Phạm Bình, “Hoà bình thể giới, lương tâm chính nghĩa của xã hội đều dựa cả vào người, đi đi, đi xem trong nhà có thực phẩm đã nấu chín gì, tùy tiện hâm nóng một chút rồi mang lại đây.”

Phạm Bình bĩu miệng thật cao, trên mặt đầy vẻ phẫn nộ, nhưng lúc xoay người trong mắt đột nhiên hiện lên một tia gian xảo, bước chân vốn không cam không nguyện lại nhanh hẳn lên.

Không bao lâu, hắn bung một chén canh thịt hầm nóng hổi trở lại.

Phạm Kinh Ba tiếp nhận chén, ngồi xuống trên giường Thư Sinh, nhẹ nhàng đem hơi nóng nghi ngút của canh thịt thổi qua mũi hắn. Quả nhiên, mũi hắn giật giật, chậm rãi tỉnh dậy.

“Oa!” Bọn nhỏ vỗ tay hét chói tai, “Phạm lão đại thật là lợi hại! Phu tử lại sống lại rồi nha!”

Thư Sinh mới mở được nửa con mắt, bị “trận chiến tranh” trước mắt dọa đến, trực giác cho rằng có lẽ đang nằm mơ, vội vàng lại nhắm mắt lại. Nhưng mới nhắm lại không bao lâu, lại mãnh liệt mở ra, con ngươi sâu như mực thẳng tắp nhìn Phạm Kinh Ba đang ngồi trên giường của mình. Trong tay nàng bưng bát canh nóng thơm ngào ngạt, vẻ mặt lại ra vẻ dịu dàng khiến cho bốn chữ “Cử án tề mi”^{*} lập tức hiện lên trong đầu hắn.

(* cử án tề mi : có nghĩa là nâng khay ngang mày, do tích vợ của Lương Hồng thời Hậu Hán khi dâng cơm cho chồng ăn luôn nâng khay ngang mày, có ý nói là : vợ chồng tôn trọng nhau)

Hắn không thể tin thấp giọng thì thầm: “Đây là... Mạnh Quang nhận khay của Lương Hồng...” (Min : cái này không chắc lắm)

Nàng không nghe rõ, cho rằng hắn khí thế bốc lên lại muốn khoe chữ, cười hi hi nói: “Aizz, đồ ngốc a, ta phát hiện người có vẻ người đặc biệt giỏi chịu đói?”

Đám nhỏ kia lúc này cũng xông tới, hét sò sò cánh tay lại xoa xoa bắp đùi hắn, hưng phấn mườì phần nói “Đúng là sống lại nha!”

Không ngờ khi hắn quay đầu nhìn thấy một đàn trẻ này lại quá sợ hãi, tròn tròn mắt hít sâu một hơi, “Đây là... Chúng ta có nhiều đứa nhỏ như vậy từ khi nào?” Năm mơ quả nhiên là không thể nói lý sao... Rõ ràng một khắc trước hắn vừa mơ thấy mình tân hôn, khắc sau như thế nào lại đã con cháu thành đàn?

Câu này thì Phạm Kinh Ba đã nghe rõ, sắc mặt nhất thời trở nên vô cùng kỳ quái. Di chứng trùng điệp là trí nhớ hỗn loạn cùng hồ ngôn loạn ngữ sao?

Thấy nàng không đáp, hắn lại hỏi tiếp một tiếng: “Nương tử?”

“Nương nương nương nương —— nương tử?” Phạm Bình ở một bên luôn luôn chú ý chặt chẽ tới Thư Sinh, chờ hắn uống canh, nghe vậy thiếu chút nữa tức chết, lông tóc dựng đứng bùng nổ nhảy dựng lên, vọt tới trước mặt hắn, nắm cổ áo hắn, “Người người người! Ta sớm đã biết người không phải là người tốt! Người trả lời thành thật cho ta! Tối hôm qua người làm cái gì với chủ nhân ta? Vì sao lại gọi nàng là nương tử? Hừ, vọng tưởng lướt qua ta một bước lên trời, người muốn chết có phải hay không!”

Hắn bị rống đến đầu choáng váng não căng ra, tinh thần lập tức trở về vị trí cũ, rốt cục hiểu ra đây không phải là mơ.

Kia kia kia, kia hắn vừa rồi nói mấy câu kia thật sự là... Thật sự là...

Thư Sinh mắt vừa đảo, lại ngã xuống lần nữa. Lần này không biết là vì đói, vì choáng váng hay là vì xấu hổ.

Phạm Bình vội vàng buông tay, “Không liên quan đến ta!”

Phạm Kinh Ba đầu đầu day day huyết thái dương, bất đắc dĩ nói: “Phát Bệnh, người vì sao cứ đối địch với Thư Sinh như vậy? Hắn là người tốt, hơn nữa đã cứu ta, người không thể như vậy. Ta biết ở trong bát canh này người có bỏ thêm thuốc, tuy rằng hắn chưa uống, nhưng là... Chờ sau khi hắn tỉnh

dậy người vẫn nên xin lỗi hẳn đi.”

Phát hiện mỗi câu của nàng đều là bảo vệ cho Thư Sinh, Phạm Bình vừa thương tâm vừa tức giận, miệng không biết chừng mực nói: “Người cứu người không phải là hẳn! Hẳn rõ ràng có võ công cao cường lại tùy ý để người khác bắt nạt vậy, người còn muốn cảm kích hẳn sao?”

Phạm Kinh Ba sắc mặt trầm xuống, “Hẳn nói hẳn tự phế võ công.”

Phạm Bình gấp đến độ mặt đỏ lên, “Sau khi thấy năng lực tự lãnh cùng với kinh công của hẳn, người còn tin điều này sao?”

Phạm Kinh Ba thở dài một hơi, rũ mắt xuống, “Đúng vậy, ta tin.”

Không đợi hẳn phản bác, nàng lại nói tiếp, “Hẳn tình nguyện cắt cổ tay cũng không nguyện lại động võ, tự nhiên là có nỗi khổ rất lớn trong đó. Ta cũng không phải tìm hẳn luận võ, cũng chẳng có thù oán gì với hẳn, hẳn có võ hay không đối với ta không có nửa điểm quan hệ. Một khi đã như vậy, nếu như làm một Thư Sinh bình thường mất hết võ công là hi vọng của hẳn, ta vì sai lại muốn phá hư?”

Nàng luôn luôn cúi mặt, bởi vậy không nhìn thấy Phạm Bình môi cắn chặt, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt, phần nộ có, kinh hoàng có, tuyệt vọng cũng có. Mãi đến khi nghe thấy tiếng bước chân, nàng ngẩng đầu lên mới phát hiện hẳn đẩy cửa xông ra, nàng còn tưởng rằng hẳn giờ tỉnh tiểu hài tử nháo loạn.

Tầm mắt quay trở lại, nhìn đến bọn trẻ bộ dáng cảm như hén, vội vàng nở ra một chút tươi cười: “Không có việc gì không có việc gì, Tiểu Tiểu Phạm là muốn chơi trốn tìm với ta. Đúng rồi, hôm nay phụ tử không thoải mái, sẽ không lên lớp, các người tự do hoạt động đi.”

Vài đứa nhỏ vừa rồi cảm thấy bị dọa lập tức được tin nghỉ học ắt đi, bọn họ reo hò rời đi.

Rốt cục, trong phòng chỉ còn lại có hai người.

Phạm Kinh Ba nhìn thoáng qua người trên giường, “Đừng e lệ nữa, đứng lên đi, bọn họ đều đi rồi.”

Người trên giường nằm bất động cứng đờ như núi nẩy giờ, phảng phất giống như không nghe thấy. Phạm Kinh Ba nhìn lông mi hơi hơi rung động của hẳn, trong lòng cảm thấy buồn cười, “Người chẳng lẽ không đói sao? Đứng lên đi, chúng ta đến tiệm “thập lý hương” ăn một chút, hôm nay ta mời khách, coi như báo đáp ơn cứu mạng của người.”

Hai hàng lông mi kia rung động càng lợi hại hơn. Không chỉ có như thế, nàng còn chú ý tới, môi hẳn cũng bắt đầu mím chặt. Đại khái là muốn nói cái gì lại sợ sợ hờ hờ nên theo bản năng mím chặt môi để ngăn cản bản thân? Nha, Thư Sinh, người không thể như vậy được!

Nàng liếm liếm môi, cố ý nhẹ nhàng băng quơ nói: “Nếu không ngồi dậy tức là muốn ta hôn người a.”

Nàng cứ nhiên lại thật sự nói ra như vậy! Biết rõ nếu muốn phân rõ giới hạn thì không nên lại trêu chọc hẳn, nhưng nàng thật sự không nhịn được cũng không muốn nhịn a. Phạm Kinh Ba người thực cận bã! Không ổn rồi a, nàng hiện tại thể mà có chút tán thành hẳn nói nàng “tùy hứng”...

Chỉ thấy Thư Sinh nghe vậy quả nhiên cả kinh lập tức như xác chết vùng dậy. Một đôi mắt to vô tội thất thố chớp chớp, khi nàng đang tính chế nhạo hẳn vào câu, hẳn đột nhiên gất gao nhắm mắt lại. Bốn chữ “mặc cho quân hái”* cứ như vậy hiện lên trong đầu nàng.

(*Nghĩa của nói là : tùy người định đoạt)

Thư Sinh từ từ nhắm hai mắt lại, tim đập loạn bang bang, loạn đến nỗi hẳn cũng không biết bản thân đang chờ mong cái gì.

Oành! Di, tiếng tim đập của hẳn có lớn như vậy sao? Không đúng —— hẳn vội vã mở mắt ra, trong phòng nào có nơi nào còn bóng dáng của Phạm Kinh Ba? (Min : =)) tiếng chân tỷ chạy mà ca nhầm thành tiếng tim mình à)

“Mau đứng lên rửa mặt chải đầu mặc quần áo, ta ở bên ngoài chờ người.” Thanh âm của nàng từ ngoài cửa truyền vào.

Hắn ngơ ngác “Nga” một tiếng, giọng nói mất mát cùng uể oải đến nỗi ngay cả hẳn cũng bị dọa đến.

Sau đó, ngoài cửa đột nhiên bộc phát ra một trận tiếng cười điên cuồng, hiển nhiên là do nhịn từ lâu.

Rồi tiếp sau đó, người-nào-đó ở trong nhà vừa thẹn thùng vừa lúng túng đem chăn trùm kín mặt mũi. Nguyên nhân là bởi vì mất mát không nên có của mình, cũng bởi vì tiếng cười quá mức trắng trợn của nàng. (Min : ăn dưa bờ quá mà ca... dễ xương ghê =))

Cuối cùng là về sự kiện “Phu tử lại chết”, không thể không kể đến chính là, khi Thu Ý mang đại phu chạy đến Thư Gia, Thư Sinh đã cùng Phạm Kinh Ba đi ra tiệm ăn. Sau khi biết rõ sự tình từ lũ trẻ gần đó, vì ngại cho nguyên tắc rụt rè cũng không xuất đầu lộ diện, Thu Ý lập tức buông tha cho việc lập tức đuổi theo đến tiệm ăn, quyết định ngày mai lại đến, hỏi một chút thái độ của hẳn đối với việc thành thân.

Từ sau lần “xác nhận tình ý của đôi bên” lần trước, bọn họ cũng chưa gặp lại nhau lần nào.

Thu Ý tự nhiên không biết rằng, lúc này nàng buông tha cho việc đuổi theo đến “Thập lý hương”, đã khiến cho kế hoạch “ngày mai” của mình vĩnh viễn không có cách nào tiến đến.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nương, Thỉnh Tự Trọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Chúng ta đã ước hôn...

Quý dị, vô cùng quý dị!

Phạm Khanh Ba và Thư Sinh đang trên đường đi đến Thập lý hương. Đây là lần đầu tiên nàng xuất hiện trên phố kể từ sau sự kiện vào cung dự tiệc kia. Kỳ thực cũng đã chừng bảy tám ngày, nhưng bảy tám ngày này dường như dài quá mức, một ngày bằng một năm, làm cho nàng có cảm giác phảng phất như đã qua một thế hệ.

Nàng sâu sắc nhận thấy được, người đi đường tuy rằng vẫn ghé mắt nhìn nàng như trước, nhưng trong ánh mắt này rõ ràng có lộ ra một cái gì đó rất quý dị.

Những người đó vừa thấy nàng liền bắt đầu chụm đầu ghé tai nhau khe khẽ nói nhỏ, lại nháy mắt ra hiệu nhìn nhau cười, người người đều mang một bộ hiểu trong lòng mà không nói để chờ xem kịch hay. Phạm Khanh Ba da đầu run lên, bắt đầu lạnh sống lưng.

Lỗ Tấn tiên sinh từng viết một tác phẩm mang tên “Nhật kí người điên”, ngôi kể trong nhật kí chính là em trai của người điên đó, nếu đem tất cả chủ ngữ đổi thành ba chữ “Phạm Khanh Ba”, thì tình huống trên đường hiện tại và nội tâm hoàn mĩ của nàng không khác nhau là mấy, làm nàng có cảm giác lạc lõng xa cách a.

Vì thế, trong mấy ngày nàng cửa lớn không ra cửa nhỏ không đến, trong thành hẳn là xảy ra chuyện gì mà nàng không biết? Trực giác mách bảo nàng, đây cũng không đơn giản chỉ là việc của Hoan Hi Thiên đối đầu cùng cửa hàng đối diện.

“Thư Sinh, người có cảm thấy không khí trên đường có chút quý dị không?”

Phạm Khanh Ba mắt nhìn phía trước, trên mặt vẫn treo một nụ cười vô tâm, hơi hơi nghiêng đầu hỏi người bên cạnh.

Đội nửa ngày vẫn không nghe thấy tiếng trả lời, nàng cảm thấy kì lạ. Vừa quay đầu lại, đã thấy Thư Sinh ngo ngắc nhìn nàng, ánh mắt thâm thúy phức tạp, trình độ quý dị không thua đi những người đi trên đường, bỗng cảm thấy mình đúng là hơi sai người rồi. Người này từ lúc nàng và tên Phát Bệnh kia nổi lên tranh cãi vì hấn thì ánh mắt hắn đã bắt đầu lộ vẻ kỳ quái nhìn nàng, dường như đang nghiên cứu cái gì đó, lại dường như đang xác định cái gì đó.....

Bị nhìn chăm chú như vậy, nàng thật ra đương nhiên không thoải mái, nhưng chỉ cần vừa nghĩ đến trong đầu con người này khả năng có suy nghĩ giống người địa cầu một chút hoàn toàn là vô lí, nàng liền cảm thấy toàn thân vô lực.

Thư Sinh vổng đang ngây ngốc nhìn nàng lại thấy nàng quay đầu, có chút không được tự nhiên, lại không thể tránh đi tầm mắt.

Hắn chớp chớp mắt vài cái, hình như có ý đồ dùng ánh mắt để nhấn giùm tin tức gì. =.=

Miệng nàng vừa kéo, hai mắt cũng không ý thức chớp chớp lại. Sau đó nàng liền nhìn thấy ánh mắt hắn chợt sáng bừng lên, sau đó lại chớp chớp lại hai cái. Nàng bị chớp cho một trận hoa mắt, không tự chủ được cũng chớp chớp vài cái theo hắn.

Ta chớp

Ta cũng chớp.

Ta liều mạng chớp.

Ta tốc độ nhanh hơn chớp.

Trong thoáng chốc số lần hai người nhìn nhau chớp mắt ngày càng nhiều, vẻ mặt Thư Sinh càng ngày càng sáng, ánh mắt càng ngày càng nóng bỏng, sắc mặt càng ngày càng hồng. Cuối cùng vẫn là Phạm Khanh Ba đánh không lại mà nhận thua hô ngừng, nàng thực bị bí thăm thăm mí mắt bị rút gân rồi, tự nhiên lại đi so tài chớp mắt với hắn, bây giờ nàng chớp một cái mắt liền cảm thấy đau đớn a.

“A! Đây không phải là Phạm chương quỳ sao?”

Một chuỗi cười duyên nghe như tiếng chuông bạc kêu lên phía sau nàng. Nàng quay đầu, liền cảm thấy một làn gió thorn đánh úp lại, một nữ tử xinh đẹp cả thân vải sa mỏng thật hấp dẫn chú ý của mọi người. AAA, mấy người đứng đối diện nàng không khỏi hưng phấn, ngoại trừ Thư Sinh.

“Thì ra là Diễm Diễm cô nương. Đã lâu không gặp, Diễm Diễm cô nương vẫn sáng rọi như trước làm cho người ta không dám nhìn thẳng a.”

Diễm Diễm là hoa nương ở thanh lâu trong Ngõ Phấn Hồng, Ngõ Phấn Hồng lại ở cách vách Phường Thanh Mặc, đó cũng là lí do Diễm Diễm cô nương này có thể coi như là một nửa hàng xóm của Phạm Kinh Ba. Hơn nữa nàng cũng thường xuyên ghé thăm Hoan Hi Thiên, là người mẫu cơ thể của Kim hoạ sĩ chuyên vẽ tranh đông cung*, chỉ cần vẽ một chút liền lăn lên giường, Phạm Kinh Ba đối với nàng muốn không quen cũng khó.

(*đông cung : tranh khiêu d*m)

Về phần chuyện người ta lăn qua lăn lại trên giường, nàng làm thế nào mà biết được? Kể ra công lao cũng thuộc về một con quỷ hẹp hòi nào đó.

Giải Đông Phong đúng là keo kiệt đến cực điểm, trong Hoan Hi Thiên tổng cộng chỉ có đúng hai gian văn phòng nhỏ hẹp, hơn nữa tính cách âm thầm là cận bã. Vốn là Phạm Kinh Ba một thân chương quỹ kiêm tay viết độc chiếm một gian, để mấy người hoạ sĩ và tác giả khác ở một gian, nhưng sau đó lại bị Kim hoạ sĩ lấy lí do “khi vẽ tranh không muốn bị người khác quấy rầy” từ chối, đá Phong Ngôn sang chỗ nàng, nhưng thực chất trong lòng mọi người đều hiểu rõ, đúng hơn phải là “Make love không muốn bị người khác quấy rầy.” (Mìn : Thử hỏi ta để tuồng Anh cho nó hoa mỹ xiu... chứ thực ra nó.. k phải tiếng anh đâu nhớ >”

Phòng bên cạnh mỗi ngày đều trình diễn một màn đông cung sống động như vậy, trừ điểm có hơi âm ỉ một chút ra, vẫn là có lợi nha, ví dụ như giúp nàng mở rộng con đường văn chương, ý viết dạt dào. Không ai biết rằng, các tác phẩm trong những năm gần đây của Phong Ngôn, đại bộ phận góc nhìn của nữ nhân ở phiên ngoại đều là do nàng luyện viết văn mà làm ra. Ngược lại có người bắt đầu hoài nghi giới tính của Phong Ngôn, đề tài này đã trở thành nóng hổi trong một khoảng thời gian, còn làm cho thị trường có một trận tiêu thụ sôi nổi.

Điểm duy nhất khiến Phạm Kinh Ba không vừa lòng, đại khái chính là lời thoại của nữ chính trong đông cung thật sự là từ ngữ thiếu thốn, những tiếng kêu gọi tình không hề có sáng kiến gì mới, mỗi ngày như mọi ngày “Đại Đại chàng giỏi quá” “Bóng Bóng chàng thật lớn.” (Bóng có nghĩa là to, lớn =.)

**** 1 phút tự kỉ giữa giờ của bạn Mìn : thấp hương khăn vải Kinh Ba tỷ (hay là tác giả ý), chị ý YY kể chuyện nhiều quá làm mụi bò theo một đút hơi... hu hu hu.... ****

Có điều thời điểm này Kim Hoạ sĩ không ở trong thành, Diễm Diễm cô nương này ban ngày ban mặt lại ăn mặc như vậy, không biết là muốn câu dẫn Bóng bóng nhà ai nha.

“Phạm chương quây thực biết ăn nói, ha ha ha.”

Diễm Diễm nghe lời khen của Phạm Kinh Ba xong, trong lòng vô cùng dễ chịu, cười quẹo rừ không ngừng, làm cho vật gì đó trước ngực kia cao thấp phập phồng, kích thích biết bao. Tất cả nam nhân có mặt trên đường dường như đều dừng lại, mặt lộ vẻ dâm mị. Nói là đường như, bởi vì còn có một người ngoại lệ.

“Phạm chương quây không giới thiệu một chút sao? Vị công tử này...”

Nhìn thấy Diễm Diễm phóng đảng khiêu khích liếc qua phía Thư Sinh, Phạm Kinh Ba nhẹ nhàng nhủ mi một chút, nhẹ đến nỗi người ta không thể nhận ra, trong nháy mắt kia, nàng đã muốn ngăn trở tầm mắt dụ dỗ của nữ nhân này, nhưng cuối cùng nàng chỉ mặt không chút biểu tình lui ra phía sau từng bước, miễn cưỡng chột chột thư sinh đang đứng như trời trồng kia. “Người ta đang hỏi người kia.”

“Hả? A.”

Thư Sinh rốt cục cũng hồi phục lại tinh thần. Hắn quay đầu nhìn về phía người kia, thấy nàng lộ ngực hờ hững, mày không che dấu chút nào nhủ lại, ánh mắt lập tức dời đi chỗ khác, nhìn khuôn mặt nàng. Lại thấy nàng trang điểm sắc sỡ, làn này khoé miệng liền rừ xuống không thôi, cơ hồ không nặn ra nổi một nụ cười hợp lẽ tiết. Cuối cùng chỉ có thể nhìn cái thoa cài tóc trên đỉnh đầu nàng, nhàn nhạt gật đầu họ lễ: “Tại hạ họ Thư, cô nương có lễ.”

Diễm Diễm thấy hắn hoàn toàn thờ ơ với nàng, mặt mày không khỏi biến sắc, đang định bắn thêm mị nhả với hắn thì thấy Phạm Kinh Ba đứng phía sau hắn mặt mang ý cười, trong lòng đột nhiên hiểu được chút ít, “Ồi, xem ra ta thật thất lễ! Ta còn đang nghĩ nam nhân này vì sao lại không thêm liếc mắt nhìn ta một cái, thì ra đây chính là tân sủng trong truyền thuyết của Phạm chương quây a. Chắc chắn, người dạy cũng thật tốt, khi nào phải truyền thụ cho tỷ muội mấy chiêu nha.

Trong truyền thuyết... Tân sủng...?

Xin hỏi, Hoàng triều bị biến thành thế giới nữ tôn khi nào vậy? Lại nói, những lời kia rốt cuộc là ai nói?

Phạm Kinh Ba trong lòng cảm thấy thật vớ vẩn, lại chỉ cười cười từ chối cho ý kiến, nàng lười nhất là giải thích với người không liên quan.

Nụ cười này của nàng, ở trong mắt mọi người tự nhiên biến thành cam chịu. Trong lòng Thư Sinh mừng rỡ, cũng thuận mắt nhìn Diễm Diễm thêm cái nữa, chỉ là hai chữ “tân sủng” này vô cùng không ổn. “Vị cô nương này, người nghĩ sai rồi, tại hạ không phải..... A.” Chữ sủng quả nhiên là không thể nói nên lời nha.

Phạm Kinh Ba khoát tay, neho mắt lại, tên gốc này dám phui sạch quan hệ với nàng?

Tuy rằng nàng cũng luôn luôn phui sạch như vậy, nhưng lời này từ trong miệng hắn nói ra, làm sao lại có cảm giác khác khác?

“Di, không phải tân sủng? Chẳng lẽ là nhân tình cũ?”

Diễm Diễm che miệng kinh hô, ai nha nha nhìn người không thể nhìn bề ngoài a, không thể tưởng được Phạm chương quây này lại có bản lĩnh bất cá hai tay, vừa chia tay với Chu giáo úy liền lập tức đổi một người khác.... Trời a, không phải là Chu giáo úy đã biết rằng có một người nam nhân khác nên mới đá nàng đó chứ? Phạm Kinh Ba này quả thật là một quyền bí văn.

—— Năng lực nào bỏ tám năm về các chuyện xưa của nhân dân Hoàng triều cho tới bây giờ đều không bị hạn chế bởi giới tính lẫn nghề nghiệp.

Thư Sinh hiển nhiên đối với cách nói “Nhân tình cũ” này cũng vô cùng không hài lòng, quan hệ của hắn và Phạm cô nương là mối quan hệ thần thánh như thế, sao có thể dùng những từ “tân sủng” “nhân tình cũ” tục tĩu kém đẹp như vậy để hình dung?

Hắn ngẩng đầu ưỡn ngực đứng thẳng tắp, dồn khí đan điền cất cao giọng nói: “Phạm cô nương vừa rồi đã đáp ứng cùng tại hạ thành hôn, ít ngày nữa sẽ có sính lễ.”

Khụ khụ khụ khụ khụ... .

Lời này vừa nói ra, dân chúng bên cạnh luôn luôn nguy trang thành người đi đường trộm quan sát tình huống bên này đã vây quanh họ, rầm rầm ầm ầm, người trước ngã xuống, người sau vừa tiến lên cũng ngã sấp xuống. Mà cái người nào đó bị nước miếng của mình làm cho sặc, khụ khụ đến đen kịt cả trời, đương nhiên chính là Phạm Kinh Ba “đã đáp ứng thành hôn” mà không hề hay biết.

Thư Sinh thấy nàng khụ đến hai mắt đỏ bừng, vội vàng tiến đến xoa xoa lưng giúp nàng, bị xem thường hất tay ra, nhưng vẫn kiên nhẫn tiến đến...

Diễm Diễm đứng một bên hoàn toàn không ngờ mình vừa thuận miệng hỏi một câu thế nhưng lại khơi ra một cái đại bát quái, cái miệng khẽ nhếch lên, biểu tình chợt trở nên buồn cười, còn có một nửa vẻ quyến rũ. Nửa ngày sau rốt cuộc mới phản ứng lại. “Các người đã ước hôn? Khi nào vậy? Trước hay sau khi chia tay với Chu giáo úy?”

Nàng vừa hỏi, phảng phất như phá vỡ con đê trước con đại hồng thủy, ý dân rào rạt vọt tới.

Quần chúng vây xem cũng bất chấp nãy giờ nguy trang bên ào ào đi qua, bảy miệng tám lời bắt đầu hỏi dồn dập: “Xin hỏi Phạm chương quây người muốn thật sự lập gia đình hay là lợi dụng nam nhân này khiến Tiểu Bá Vương ghen?” “Người và Tiểu Bá Vương tiến triển đến mối quan hệ gì? Hắn bội tình bạc nghĩa với người sao?” “Người và nam nhân này tiến triển đến mối quan hệ gì? Các người không phải là mang thai nên phải thành hôn chứ?”

Đương nhiên, còn có một phần vấn đề là hỏi Thư Sinh.

“Xin hỏi người là loại người nào? Người không sợ Tiểu Bá Vương sao? Dám cưới nữ nhân của hắn? Người không sợ Kinh Bạc nữ cấm sủng sao? Người xác định đứa nhỏ trong bụng nàng là của người sao? Người không sợ phải nuôi con của kẻ khác sao?”

Tình huống hỗn loạn vô cùng. Bầy đàn dân chúng này mất đầu phát ra ánh sáng màu xanh điện rồ, từng bước tới gần.

Phạm Kinh Ba trước tiên liền bị Thư Sinh ôm vào trong ngực, khi nàng cảm giác được cơ bắp toàn thân hắn trở nên cứng ngắc xiết chặt một cách kì quái, nàng bắt đầu bị ai thay cho đám quần chúng kia. Không cần nhìn cũng biết người nào đó đã biến hoá, bởi vì nàng lại nghĩ thấy cổ dương khí luôn luôn hấp dẫn nàng kia. AAA, nói như vậy thế nào lại cảm thấy nàng là yêu quái chuyên hút máu người a... (Min: cái gì... ca biến thành sói à... *hắc hắc*

“Các vị tạm thời yên lặng một chút.”

Thanh âm ôn nhuận, ngữ khí bình thản, cho dù là ở trong không khí huyền ảo cỡ nào cũng như thể có sức mạnh vô địch truyền vào trong tai mỗi người.

“Tại hạ là loại người nào, có sợ cái gì hay không, chỉ cần nói cho Phạm cô nương biết. Cũng giống như vậy, Phạm cô nương là người như thế nào cũng không đến lượt phải báo cáo với các vị. Quân tử dù có nói đùa cũng không nói ra ác ngôn. Tại hạ xin khuyên các vị tu thân dưỡng tính, đừng làm tổn hại đức hạnh, tự mình làm cho mình mất mặt.”

Rõ ràng ngữ điệu không hề dài dòng lắt léo, nhưng lại mang theo một cỗ áp lực làm cho người ta không thở nổi.

Rõ ràng là một bộ dáng trời gà không chặt, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác bất cứ lúc nào cũng có thể đại khai sát giới.

Không biết từ lúc nào, đám người đã im lặng. Bọn họ nhìn nam nhân một khắc trước còn lạnh lùng làm cho người ta sợ hãi lại đột nhiên trở nên mềm mại, hơi gật đầu mỉm cười lễ độ nho nhã với mọi người, nói: “Làm ơn cho đi nhờ, đa tạ.”

Sau đó bọn họ rõ ràng không hề nhúc nhích, nhưng lại bị một lực đạo không biết từ đâu mà đến đẩy văng ra bên ngoài, chỉ có thể tro mắt nhìn hắn cầm tay Phạm Kinh ba từng bước từng bước thản nhiên rời đi, mà Kinh Bạc nữ đi phía sau hắn, dường như thật nhu thuận ôn nhu, đi vài bước ra liền quay đầu gợn ngón giữa lên khiêu khích bọn họ.

Chờ lúc bọn họ phục hồi lại tinh thần mới phát hiện bản thân thế nhưng lại bị một Thư Sinh nho nhã yếu ớt nói mấy câu nhẹ bồng liền sợ tới mức không dám cử động, trên mặt quả thực không nhịn được tức giận. Không biết có ai nói một câu “Cái nam nhân kia chắc chắn biết pháp thuật”, mọi người nghe thế như thức tỉnh, ào ào phụ hoạ “Đúng vậy, vừa rồi ta mới nhìn thoáng qua hắn một chút liền cảm thấy đau đầu” “Ừ, còn ta chỉ có ý thức hơi thanh tỉnh còn tay chân tự nhiên không có khả năng nhúc nhích...”

Đem tất cả tội lỗi đổ lên đầu pháp thuật, trên mặt mọi người khôi phục lại vài phần sáng rọi. Sau đó mọi người liền chạy khắp nơi đưa chuyện, khẩn cấp muốn để phát hiện này chia xẻ ra ngoài.

Mà trong khi mọi người dùng hết sức lực để truyền truyền cho câu chuyện bát quái mới của mình, hai người Thư Phạm làm nhân vật chính cũng không nhàn rỗi.

Trong một gian phòng trên lầu hai của Thập lý hương. Tiểu nhị đi vào đem theo rượu và thức ăn, nhìn nhìn hai người vẻ mặt dị thường khác nhau, giống như đang giương cung rút kiếm với nhau, nuốt nuốt nước miếng, dè dặt cẩn trọng hỏi: “Cái kia, công tử, Phạm chương quỳ, còn có cái gì muốn phân phó không?”

“Không cần, cảm ơn.”

Tiểu nhị như được ân xá “Dạ” một tiếng, sau đó bay nhanh ra khỏi cửa, không quên đóng cửa lại. Khi nghe thấy một tiếng đập bàn cực to phát ra từ trong phòng, tiểu nhị dùng sức vỗ vỗ ngực, hô, may mắn mình chạy nhanh. Hắn lấy lại bình tĩnh, sau đó mới xuống lấy tiếp tục tiếp đón khách.

“Vị khách quan này xin mời vào bên trong! Vị này..... Aaa, là Chu giáo úy! Xin mời Chu giáo úy vào bên trong, Chu giáo úy đi một người sao?”

Chu Từ Sách mặt không chút thay đổi nói: “Hai người.”

Tiểu nhị sững sốt, nhìn nhìn phía sau hắn, quả nhiên nhìn thấy một vị tiểu thư xiêm y hoa lệ đoan trang hào phóng, vội vàng cười làm lành, “Aha ha, là tiểu nhân không có mắt, tiểu nhân đáng chết! Hai vị xin mời vào bên trong, trên lầu còn có phòng trống.

Hắn dẫn hai người lên trên lầu, ánh mắt lơ đãng đánh giá một chút, phát hiện không khí khẩn trương giữa hai vị này cũng không kém hai vị trước là bao. Vì thế trong lòng không khỏi thâm nhủ, vài cái người nam nữ này quan hệ thực loạn. Mới lúc trước, là nam này mang nữ kia đến, hiện tại cái nữ kia lại dẫn theo nam khác đến, mà nam này cũng dẫn theo nữ khác đến.

Ai nha, hồng bet! Cái gian phòng mà trước kia nam này với nữ kia độc chiếm đã nhường cho vị nữ tới trước kia rồi!

Thấy Chu Từ Sách thật sự tiền lại trước gian phòng kia, tiểu nhị đành phải kiên trì cười gượng nói: “Chu, Chu giáo úy, tiểu nhân dẫn nhầm đường, gian phòng này đã có người...”

“Ta có nói nhất định phải là gian này sao?” Chu Từ Sách về mặt dè nén, ngữ khí lạnh lùng âm trầm.

“Vâng vâng vâng, ngài chưa nói, là tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân đoán lung tung, tiểu nhân liền đưa đại nhân qua một gian khác!”

Tiểu nhị âm thầm thở ra một hơi, may mà Chu Từ Sách không có hỏi bên trong là ai... Aiz, nếu hắn tâm địa xấu một chút sẽ trực tiếp nói cho Chu Từ Sách biết Phạm chương quỳ đang ở bên trong cùng một nam nhân khác, như vậy sẽ có trò hay để xem, nhưng cố tình hắc trời sinh thuần khiết thiện lương hoạt bát đáng yêu, nên sẽ không làm loại chuyện này.

Lau lau mồ hôi đầy trên trán, tiểu nhị đưa hai người kia đi vừa bước hai bước, liền nghe thấy trong gian phòng kia truyền đến một trận kêu rên.

“Thư Sinh trong đầu ngươi rốt cục là đang nghĩ cái gì hả a a a a!”

Thăm rồi thăm rồi, ta nói Phạm chương quỳ ngươi ở chỗ ước hội với tình nhân cũ hẹn với tình nhân mới làm sao lại cao giọng như vậy a!

Hắn ôm tia hi vọng may mắn cuối cùng, hi vọng Tiểu Bá Vương này không nhận ra thanh âm của Phạm chương quỳ, vội trộm nhìn hắn một cái. Chỉ thấy hắn đứng tại chỗ, hai tay nắm chặt, vẻ mặt cực kì khó hiểu, ngay cả vị tiểu thư cao quý kia gọi hắn vài tiếng hắn cũng không có phản ứng.

Chết rồi chết rồi, cái này làm sao nhìn lại giống như tiết mục bắt kẻ thông dâm, nhưng lại là mang theo đại lão bà tới bắt tiểu lão bà aaaaaa!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nương, Thỉnh Tự Trọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Người mới tình cũ..... (1)

Lại nói cùng lúc này chỗ Phạm Kinh Ba, sau khi tiểu nhị đã lui ra, trong phòng không có người ngoài, vì thế ai đó lộ ra bản chất với thái độ hung dữ, đập bàn thét lớn: “Nói! Vì sao lại bịa đặt ra hôn sự của chúng ta?”

Thư Sinh rụt vai, nhưng lại lập tức nhớ tới bản thân mình không làm gì sai, bèn ưỡn thẳng lưng, nghiêm mặt nói: “Tại hạ chưa từng bịa đặt.”

Phạm Kinh Ba tự nhủ phải thật bình tĩnh, đầu óc tên này so với người bình thường khác nhiều lắm lắm, nàng nên thông cảm, nên bao dung, nên nhân nhượng. Rốt cục mới áp chế được lửa giận trong lòng, “Được rồi, vậy đổi cách nói khác, ta đồng ý thành thân với người bao giờ?”

Đôi cách nói như vậy hẳn liền hiểu. Thư Sinh như lẽ đương nhiên nói: “Ngay trên đường đó thôi.” Dừng lại một chút, nghĩ đến nàng còn có một vị huynh trưởng, bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Xưa thường việc hôn nhân đại sự nên phải có lệnh của cha mẹ mới. Huynh trưởng cũng như cha, theo lý mà nói tại hạ nên đi bái phỏng lệnh huynh trước mới đúng, tại hạ thật là lo lắng không chu toàn.”

“Công ca ca cũng không phải ca ca ruột của ta, không cần để ý đến hắn —— không đúng! Ai thèm nói về việc này!”

Thư Sinh vẻ mặt không hiểu: vậy bằng không nàng muốn nói việc gì nữa?

“Ta muốn nói !” Hết đến một nửa lại dừng lại, bỗng cảm thấy đối với tên kia luôn hiện ra bộ dáng hồn nhiên vô tội như lẽ đương nhiên, lúc nào cũng chỉ có mình nàng bị làm cho tức giận đến thở rầu trừng mắt hết to, thật sự là Rất ngu ngốc.

Bà vai thoáng hạ xuống, lông mày vốn nhíu lên cũng chup lại thành hình chữ bát (八), Phạm Kinh Ba nằm úp sấp trên bàn, nhìn Thư Sinh, trong ánh mắt phát ra vô hạn ai oán, “Ta muốn nói là, ta rốt cuộc đáp ứng hôn sự khi nào? Vì sao đến nửa điểm ấn tượng ta cũng không có? Thư công tử, Thư đại hiệp à, người xác định người chính tại nghe thấy sao?”

“Cái đó thực ra không có.” Còn không cho nàng chút chút thời gian mà cao hứng, Thư Sinh đã nói tiếp, “Song kì thực là tại hạ tận mắt nhìn thấy.”

Phạm Kinh Ba nghe vậy, đầu óc đột nhiên hiện lên cái gì đó, chậm rãi ưỡng thẳng lưng, sắc mặt trở nên đông cứng lại, “Người ngàn vạn lần đừng nói với ta là, mấy cái chớp mắt như phóng mị nhãn kia của người ở trên đường là có hàm nghĩa sâu xa như vậy nha.”

Thư Sinh hai mắt sáng ngời, gật đầu thật mạnh, “Người hiểu ta ——

Lời còn chưa dứt, đã thấy Phạm Kinh Ba tuyệt vọng ôm lấy đầu mình tự đập lên bàn, “Đại hiệp à ngài tha cho tiểu nhân đi ! Tiểu nhân thật sự không biết ngài giỏi như vậy đâu! Thật đấy, ngài trình độ rất cao, cái đầu óc bình thường này của tiểu nhân không hiểu nổi lời của người quê ở cách đây bao nhiêu năm ánh sáng như ngài đâu!” Người đứng là người ngoài hành tinh!

Thư Sinh mặc dù hoàn toàn không hiểu nàng đang nói gì, nhưng nhìn động tác của nàng thì đã hiểu, phát hoảng tiến lên tay chân luống cuống đỡ lấy đầu nàng kéo đến ngực mình. Thấy nàng vẻ mặt thống khổ, có chút ngây ngốc vụng về vỗ lưng nàng, nói năng lộn xộn an ủi: “Không có việc gì không có việc gì, quê tại hạ ở Linh Châu Giang Nam, mặc dù cách xa kinh thành một chút, nhưng cũng không cần đến tận bao nhiêu năm...”

Nhìn thấy ánh mắt người trong lòng đã nổi lên sát ý, đang nói liền nghẹn, suy yếu nói thêm: “Song ở quê cũ tại hạ cũng không còn thân thích, chúng ta thành thân cũng có thể không cần quay về đó... Phạm cô nương nguyện ý ở đâu, tại hạ liền ở đó...”

“Vậy thật là... cảm ơn người a.” Phạm Kinh Ba lộ ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, nháy mắt sau liền nắm lấy cổ áo Thư Sinh, từng chữ từng chữ cắn răng nói, “Nói cho hết nguyên nhân hậu quả đi, giải thích rõ ràng ý nghĩa của vài cái chớp mắt kia của người cho ta, bà đây cho dù chết cũng muốn chết một cách rõ ràng!”

Thư Sinh sau khi hồi tưởng lại một chút, nghiêm túc giải thích nói: “Tại hạ lúc này dọc trên đường đi đều suy nghĩ về hai chữ nhân duyên. Tuổi của tại hạ cũng không còn nhỏ, đã đến thời điểm đề lập gia đình, điểm này Phạm cô nương với tại hạ không thể ngờ là cũng giống nhau.....”

Àch, có sát khí... Không, không nhìn là được rồi, phải tiếp tục nói. Mìn :.= khổ anh, mắc chứng sợ lão bà trong tương lai

“Cho nên, tại hạ từng đụng qua cô nương, cô nương cũng, ừm, đụng qua tại hạ, đương nhiên, chúng ta cũng cho phép nhau đụng vào...” Dừng lại một chút, cúi đầu nhìn nữ nhân trong lòng, uyển chuyển đề nghị, “Phạm cô nương, cần người không phải một thói quen tốt đâu.”

Phạm Kinh Ba đang cắn cánh tay hắn vẫn không nhả ra, mắt liếc lên phía trên, “Ta thích thế! Người dám quân ta?” Mìn: chị phải hỏi là anh quân nổi không chứ =))

“Được rồi, tại hạ không quấy rầy nữa, cô nương cứ chậm rãi cắn.” Dù sao bây giờ trên người hắn cũng không có độc, nàng cắn thế nào thì cũng không có việc gì, chỉ cần nàng cao hứng là tốt rồi. So với lúc nàng vẻ mặt đầy đe dọa hay lúc lười nhác tùy hứng... Quả nhiên bộ dáng gương mặt múa vuốt vẫn đáng yêu hơn hẳn. (Yu: bt ah. A thik bị chị ngược ah ,ta cũng mún kiếm người như thế ah ^-^)

Nhưng mà nhìn nàng ra sức cắn như vậy, hẳn có nên phối hợp kêu đau một chút không đây?

Thôi, vẫn nên quên đi, hẳn không giỏi nói dối, miễn đề cho nàng thấy hắn diễn không đạt lại nói hắn không có thành ý, vẫn là tiếp tục phát biểu ý kiến thì tốt hơn.

“Trong tình hình này, nhân duyên là một chuyện, vợ chồng hoà hợp mới chính là chuyện tốt nhất. Mà Phạm cô nương trí tuệ hơn người, hiểu kinh thư, tuy rằng thỉnh thoảng thích nói linh tinh bày bịp, thỉnh thoảng không đứng đắn cho lắm, thỉnh thoảng tùy hứng làm bày một chút, thỉnh thoảng không không chế được tính khí, nhưng cũng là một người luôn thấu hiểu lòng ta, một tri âm hiếm có trên đời...”

“Người hiểu lắm.”

Phạm Kinh Ba nhả tay hắn ra ngắt lời, “Trừ điểm thông minh tuyệt đỉnh người nói ta đồng ý ra, những cái khen ngợi kia đều là hiểu lầm. Thực tế chính là ta cả ngày đều thích nói linh tinh bày bịp, hoàn toàn không đứng đắn chút nào, trời sinh thích tùy hứng làm bày, chả lúc nào khống chế được tính khí cả. Thực dễ nhận thấy, hiểu lầm lớn nhất ở đây chính là..... ta thật sự một chút cũng không hiểu nổi lòng người a vị công tử này!”

Thấy hắn muốn nói lại thôi, sợ càng nói càng lạc đề, nàng vội vàng xua tay, “Quên đi quên đi không nói việc này nữa, người trực tiếp tiến vào vấn đề

chính đi.”

Hắn gật gật đầu, phân tích từng chút từng chút nói: “Sau khi đã suy nghĩ rất kỹ càng, tại hạ quyết định chịu trách nhiệm đối với mối quan hệ của chúng ta, nhưng lúc đó là ngại đang ở giữa đường đông người, đành phải dùng ánh mắt ra hiệu. Cái chớp mắt đầu tiên là để hỏi ý kiến, lúc đấy Phạm cô nương tuy có chút chần chờ, nhưng vẫn chớp mắt đồng ý, lần thứ hai chớp mắt là do không thể tin muốn xác nhận lại, lần này Phạm cô nương, Phạm cô nương không chút chần chờ do dự nào đáp lại tại hạ...”

“Đợi chút, đợi chút! Ngươi làm sao mà biết ánh mắt của ta là có ý tứ gì hả?” Chính nàng còn không hiểu được nữa là. >”

Thư Sinh có chút ngại ngùng cười, lại lộ ra cái vẻ mặt như lễ đương nhiên kia, “Bởi vì là người tri âm hiểu lòng nhau a.”

Phạm Kinh Ba hoàn toàn phát điên, đấm ngực... đương nhiên là ngực Thư Sinh. đau thương nói: “Thư Sinh trong đầu ngươi rốt cục là đang nghĩ cái gì hả a a a a!”

Đúng lúc này, tiếng đập cửa vang lên, theo sau đó còn có thanh âm của tiểu nhị: “Khách quan, quấy rầy.”

Phạm Kinh Ba đang hét tạm dừng, cùng Thư Sinh hai mặt nhìn nhau, phút chốc đẩy đối phương ra, vội vàng vàng vội vàng cúi đầu sửa sang lại dung nhan, sau đó ngồi nghiêm chỉnh gương giọng nói: “Vào đi.”

Cửa phòng ‘chi nha’ một tiếng bị mở ra.

Nhìn thấy tiểu nhị, Phạm Kinh Ba quyết định tiên phát chế nhân* “Vừa rồi tranh cãi to tiếng làm ồn đến các người thật là ngại quá, tuy rằng hơn nửa nguyên nhân trong đó là bởi vì hiệu quả cách âm của phòng chỗ các người quá kém”

(*tiên phát chế nhân: đánh đòn phủ đầu ~ ra tay trước để kiềm chế đối phương)

Nàng cho rằng tiểu nhị là nhận được phản ánh của các khách nhân dưới lầu nên mới đến nhắc nhở nàng nhỏ giọng một chút mà thôi. Ai ngờ hần thần sắc xấu hổ đứng sang bên cạnh, phía sau thế nhưng lại có một người quen thuộc đi vào, trong nháy mắt khiến nàng tròn tròn con ngươi. Còn chưa hết, trong khi nàng còn chưa kịp thu hồi biểu tình kinh ngạc, đã thấy trong phòng lại nhiều thêm một người, là một nữ nhân nàng hoàn toàn không biết, vì thế nàng thuận tiện cũng mở lớn miệng lần nữa.

“Chu giáo úy nói muốn cùng các vị ngồi chung 1 bàn!”

Tiểu nhị sau khi bỏ lại những lời này liền như lửa cháy đến mông bỏ chạy, thật đúng là không có đạo đức nghề nghiệp.

Vì vậy chỉ còn lại người mới tình cũ ngồi cùng một chỗ, muốn hoà thuận vui vẻ... Đó là không có khả năng.

“Tại hạ họ Thư tên Sinh, tên chữ Cần Chi, chư vị có lễ(đại khái là câu chào).”

Chỉ có Thư Sinh không chịu ảnh hưởng gì, còn lo liệu lễ tiết, bình tĩnh tự nhiên mà đánh vỡ trầm mặc. Phạm Kinh Ba ngại ngùng vội vàng vùi đầu ăn cơm, Chu Tử Sách vội vàng gấp gấp trừng mắt nhìn người, không rảnh hòa theo. Cuối cùng vẫn là vị tiểu thư bên cạnh Chu Tử Sách kia đứng dậy đáp lễ.

“Tiểu nữ Từ thị, ra mắt Thư công tử, ra mắt Phạm cô nương.”

Bị điểm danh... Phạm Kinh Ba nuốt cơm xuống, ngẩng đầu, “Từ tiểu thư có lễ.”

Nàng nghĩ nàng đại khái đã biết cái việc nàng vốn nên biết nhưng lại chưa kịp biết kia là gì. Kết hợp với tình huống mấy ngày hôm nay nàng đã đóng cửa không ra ngoài, chắc hẳn tiêu đề buồn chuyện của mấy ngày nay chắc hẳn là “Tiểu Bá Vương sắp tổ chức hôn lễ với người yêu mới, Kinh Bạc nữ quá đau khổ vì bị vứt bỏ liền mất tích.”

Vì Từ tiểu thư này dịu dàng hào phóng, tuy là trên người mặc đều là đồ đẹp để quý giá, nhưng lại không có tính khí kiêu sa của một số các tiểu thư nhà cao cửa rộng khác, cử chỉ tuy nhiều lễ nghĩa nhưng cũng không làm cho người ta cảm thấy quái đản khác người, đủ thấy xuất thân của nàng đúng là tiểu thư khuê tú con nhà thế gia, tuy Chu Tử Sách con nhà tướng nhưng thật ra lại càng tăng thêm phần hợp nhau.

Trong lúc Phạm Kinh Ba quan sát Từ gia tiểu thư, nàng kia cũng đồng thời quan sát vị ‘k’ nữ tiếng tăm lừng lẫy kinh thành này.

Dung mạo thanh tú, là người quang minh lỗi lạc. Đôi mắt linh hoạt, là người tùy hứng. Khoẻ miệng cười nhẹ, khuôn miệng nhỏ nhắn, là người có tính hài hước.

Quả nhiên không hổ là người trong lòng Chu gia công tử a. Có thể thấy được lời đồn trên phố là vợ vắn cổ nào, theo nàng thấy, vị Phạm cô nương này chính là khác những người thường thôi, cũng giống như những nữ nhi dám yêu dám hận trong các cuốn tiểu thuyết của Hoan Hi Thiên vậy, chẳng thấy có phần không chịu nổi như mọi người thường nói? Cái gì mà ngà ngọc phóng đảng, mạnh mẽ vô lễ, bao nhiêu tội tội với phi bang.

Phía này căng phòng là hai nữ nhân đang bốn mặt nhìn nhau, sinh ra ý tứ như “Thân thiết từ lâu”, thật có chút ngưỡng mộ.

Còn bên này hai nam nhân nhìn nhau lại không biết là có tư vị gì.

Chu Tử Sách một tay kéo Tử tiểu thư đến bên cạnh, nhìn thẳng vào Phạm Kinh Ba, thanh âm lạnh lùng nói: “Vị này là nữ nhi của đương kim đại học sĩ, là vị hôn thê của ta, tốt xấu gì cũng đã từng quen biết nhau, nàng không thể vui vẻ một chút sao?”

Rõ ràng lần trước khi gặp mặt hắn nói những lời tuyệt tình, cũng hận nàng vô tâm, nhưng đúng là vẫn không thể buông tay. Không thể buông tay, nhưng cũng không thể nắm bắt. Cho dù tự nhủ với bản thân trăm ngàn lần không nên lại kích động vì nàng, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng bình thản của nàng vẫn không nhìn được tức giận không thôi. Nếu nàng đối xử lãnh đạm, hắn còn có thể an ủi bản thân rằng nàng vẫn có tình ý với hắn. Nhưng nàng bình thản, chứng tỏ nàng thật sự đã hoàn toàn buông tay, không lưu luyến chút nào. Mà đây đúng là điều hắn không thể chịu đựng nổi.

Tử tiểu thư hơi hơi nhíu mày vì động tác của Chu Tử Sách, nhưng cũng không nói gì, chỉ nhìn Phạm Kinh Ba gật gật đầu.

Phạm Kinh Ba cười với nàng. Tuy rằng cảm thấy chúc phúc cho đối tượng mới của người tình cũ có vẻ mờ ám như là vẫn còn lưu luyến gì, thật sự có vẻ giả tạo lắm, nhưng nếu đây là điều hắn muốn, như vậy nàng cũng chỉ nên nghe lời nói cho đúng, “Chúc mừng hai vị.”

Cảm giác giọng mình có điểm bình thản, sợ người ta lại cho rằng mình nói một đằng nghĩ một nẻo, vì thế nàng lại bỏ thêm một câu: “Hai vị môn đăng hộ đối, ông trời tác hợp, sau này nhất định có thể hạnh phúc mãi mãi.”

Câu này chính là phát ra từ đáy lòng nàng, lại chọc giận Chu Tử Sách luôn luôn đè nén đau khổ kia. “Môn đăng hộ đối chết tiệt!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Nương, Thịnh Tự Trọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Người mới tình cũ (2)...

Môn đăng hộ đối, bốn chữ biết bao nhẹ nhàng lại biết bao trầm trọng này, trở thành lý do để nàng nhiều lần cự tuyệt hắn.

Nhớ tới chuyện cũ, Chu Tử Sách thù mới hận cũ bốc lên cùng một lúc. Hắn lập tức buông tay Tử tiểu thư, phi thân lướt qua cái bàn, tới gần Phạm Kinh Ba, giận dữ hét: “Phạm Kinh Ba! Nàng trừ cái câu môn đăng hộ đối đó thì không còn biết nói gì khác sao!” Con mẹ nó môn đăng hộ đối! Chó má luôn dùng để khắc hận môn đăng hộ đối!” (Min: cái câu thứ 2 không muốn đảo lại cho đúng trật tự, để nó đối xứng với câu trên, cứ xem như đảo ngữ đi ^_^)

“Ặc, ta còn có thể nói kim đồng ngọc nữ vợ chồng hoà hợp duyên phận trời định...”

“Phạm! Kinh! Ba!”

“... Được rồi ta biết ta cười nhìn cũng không đẹp lắm. Song có điều Chu giáo úy ngươi có nên bình tĩnh một chút không? Ngươi dọa vị hôn thê của mình sợ rồi kìa.”

Nhìn thấy Tử tiểu thư sắc mặt trắng bệch, Chu Tử Sách mới thu lại chút khí thế của mình, nhưng ánh mắt thì vẫn hung tợn nhìn chằm chằm Phạm Kinh Ba.

Phạm Kinh Ba nháy mắt vài cái với Thư Sinh, Thư Sinh ngầm hiểu, vội ràng rót trà an ủi Tử tiểu thư. Tử tiểu thư nhận trà, nhẹ nhàng nói cảm tạ một câu. Mà Chu Tử Sách lúc này rốt cục cũng bắt đầu chuyển hướng nhìn thẳng vào nam nhân luôn làm hắn chướng mắt này, âm trầm nói: “Lần đầu gặp mặt, Tiểu Phạm nàng không giới thiệu nam nhân này một chút hay sao?”

“Vừa rồi hắn đã tự giới thiệu còn gì, tại ngươi không để ý đến hắn.”

Thư Sinh gật đầu, thuận tiện nói thêm một câu: “Kỳ thực cũng không phải lần đầu tiên gặp nhau, trước kia tại hạ và Chu công tử cùng với Phạm cô nương đã gặp nhau một lần ở quán trà Tiêu Dao.”

Chu Tử Sách nhăn mày, đánh giá Thư Sinh một phen, rốt cục nhớ ra chính là người mà ngày đó bị hắn đánh ngã. Lập tức lại nghĩ tới lúc đó Phạm Kinh Ba còn đứng lại giải thích với hắn, kết hợp với những lời đồn hắn là tân sủng của Phạm Kinh Ba gây xôn xao gần đây, nhất thời lòng đố kỵ nổi lên, giận dữ ngược lại cười, “Ai biết được lúc đó hai người là lần đầu gặp hay là đã sớm quen biết từ lâu được đây!”

Thư Sinh sùng sốt, dường như không hiểu lời ngầm châm biếm của hắn, “Chúng ta đương nhiên là...”

Lời còn chưa dứt đã bị Phạm Kinh Ba xen ngang, nàng đập bàn đứng lên, “Chu Tử Sách ngươi có ý gì?”

Nhìn nàng nổi giận, trong lòng hắn có một tia khoái cảm khi trả thù, nhưng lại rất nhanh bị phần nộ lấn át, nàng vì nam nhân khác mà nổi giận với hắn. “Nếu muốn người khác không biết, trừ phi mình đừng làm! Nàng dám nói giữa nàng và nam nhân này không có chuyện gì không???”

Ha! Đúng là đàn ông! Lúc thích ngươi thì nói ngươi có cá tính đặc biệt, hiện giờ quay đầu đến với người khác lại gờ trách ngươi phóng đảng không có

tiết hạnh? Phạm Kinh Ba vốn còn tưởng rằng mình gặp được anh hùng hảo hán, không gặp thì tốt, gặp thì gặt đầu mà qua, không can thiệp vào chuyện của nhau, hiện giờ hán mới hoàn toàn lộ rõ bộ mặt sao, được lắm! Đã thế dứt khoát đem những chuyện xấu xa gì đó nói hết một lần cho sạch sẽ đi! Ai sợ ai!

“Ta với người nào có chuyện gì thì có quan hệ gì đến người? Người cho rằng mình dựa vào tư cách gì để hỏi ta?”

“Dựa vào bốn năm nay trong lòng chỉ có nàng, luôn luôn muốn cưới nàng làm vợ!”

“Người thôi đi! Người dám nói người đối với cái vị hoa khôi luôn yêu thương nhưng nhớ người kia không chút rung động sao?”

“Phạm Kinh Ba nàng đây là cái thái độ gì! Ta không phải đã vì nàng mà cự tuyệt nàng ta sao? Hơn nữa đây đã là chuyện bốn năm trước!”

“Còn có cái tiểu cô nương mà ba năm trước đây người làm anh hùng cứu mỹ nhân kia!”

...

Ân oán bốn năm không phải chỉ trong nửa khắc mà âm ỉ hết được. Đương sự kể rất là sinh động, trên mặt biểu lộ đủ cả bảy trạng thái tình cảm*, cứ tiếng trước cao hơn tiếng sau, những người đứng xem cũng không có cách nào mà gia nhập vào cuộc chiến này.

(*thất tình: hỉ, nộ, ai, cụ, ái, ố, dục)

Trong lúc bọn họ đang cao giọng cãi nhau, Thư Sinh nhiệt tình tiếp đón tiểu thư nhà họ Từ, “Hai người bọn họ nhìn qua có vẻ còn cãi dài dài đây, Từ tiểu thư nếu có đói bụng, không ngại thì mời động đũa trước đi. Ừm, hai bàn này đều chưa bị động qua chút gì đâu.”

“Đa tạ Thư công tử, vậy tiểu nữ nếu từ chối thì bất kính rồi.”

Từ tiểu thư dịu dàng cười, cúi đầu bắt đầu từ tốn nhẹ nhàng cùng ăn. Sau khi ăn mấy miếng liền ngừng, lấy khăn tay tao nhã lau miệng, thấy Thư Sinh nhìn nàng, hơi nghiêng người nói: “Thất lễ.”

Thư Sinh vội vàng đáp lễ, “Tiểu thư đa lễ, là tại hạ thất lễ.”

Từ tiểu thư lắc đầu, tỏ vẻ không để ý.

Thư Sinh nhìn nhìn sang bên cạnh, hai cái người kia hình như sổ sách mới tính đến hai năm trước thôi. Thờ dài một hơi, lấy ra một quyển sách trong túi tùy thân của mình, nghĩ đến còn có Từ tiểu thư bên cạnh, lại cầm thêm một quyển thơ ra.

Vì vậy ở trong gian nhà phòng, nhất thời giống như bị phân cách cả không gian và thời gian.

Một bên thì giương cung bạt kiếm tranh cãi, bên kia sau khi ăn xong thì bắt đầu thời gian uống trà đọc sách.

Mà sự thật chứng minh, hai cái loại hình thái này cho dù có thể cùng tồn tại, cũng chỉ là trong thời gian ngắn.

“Từ tiểu thư, người có biết không người này hán có tận hai nha đầu thông phòng?”

(Nha đầu thông phòng cũng tựa tựa như nha hoàn ẩm giường, dùng để thoả mãn dục vọng của nam nhân lúc cần thời cơ đại)

Đột nhiên bị hỏi như vậy, Từ tiểu thư đỏ mặt, vốn định né tránh, lại thấy trên mặt Phạm Kinh Ba là một bộ biểu tình không có đáp án thì không bỏ qua, đành phải kiên trì mơ hồ nói: “Ừm, đại khái là thế đi.”

“Ha! Người xem, ngay cả Từ tiểu thư là tiểu thư khuê phòng không ra khỏi nhà đều biết đến chuyện này! Nói cách khác, người trong khắp thiên hạ đều nói ta là nữ nhân cùng với nam nhân đã có gia đình câu kết làm bấy! Đây ta vào hoàn cảnh bất nhân bất nghĩa như thế, người còn dám nói ta?”

Âm ỉ đến bây giờ, Chu Tử Sách ban đầu là phần nộ ghen tuông đã biến thành đau đớn ưu sầu đến phát điên.

“Phạm Kinh Ba nàng nói có đạo lý một chút có được không?! Trước khi gặp nàng, hai nha đầu kia đã tồn tại! Nhưng cho dù có bọn họ cũng không có nghĩa là ta là nam nhân có gia đình được không! Nếu nàng sớm nói nàng để ý chuyện bọn họ như thế, cho dù hoàn toàn không hiểu điều đó có ảnh hưởng gì, nhưng ta cũng có thể vì nàng mà đưa bọn họ đi!”

“Tên khốn! Người sẽ bội tình bạc nghĩa với bọn họ sao? Đưa họ đi? Đưa đi đâu? Người muốn hại chết bọn họ sao? Vấn đề căn bản không phải ở bọn họ, mà là ở người! Nếu như trước kia ta biết người có nha hoàn thông phòng ta căn bản sẽ không liếc mắt nhìn người một cái..... đây chính là điều mà ta để ý, mà người rõ ràng lại hoàn toàn không hiểu điều đó có ý nghĩa gì, đây là vấn đề giữa chúng ta! Vấn đề này vĩnh viễn không thể xóa nhòa!”

Từ tiểu thư sửa lại lời nói của bọn họ một chút, cố nén thẹn thùng, nhỏ giọng nói một câu: “Kỳ thực... nam tử trưởng thành có một hai, ừm, nha đầu thông phòng, là chuyện bình thường nha...”

“Người xem!” Chu Tử Sách tìm được người ủng hộ, nhất thời vênh vao tự đắc.

Phạm Kinh Ba hừ lạnh một tiếng, “Đúng vậy, người xem, đó chính là lý do ta nói các người là môn đăng hộ đối ông trời tác hợp đây.”

“Phạm Kinh Ba! Nàng không cần chuyện gì cũng thêm môn đăng hộ đối vào trước!” Chu Tử Sách lại giờ chân.

Bạn Thư Sinh này giờ vẫn yên lặng ngồi một bên suy nghĩ hồi lâu đột nhiên lẩm bầm lẩm bầm nói lảm nhảm, “Tại hạ cũng là nam tử trường thành, nhưng không có nhà đầu thông phòng, chẳng lẽ tại hạ đúng là không bình thường? Nhưng Thánh hiền chỉ nói quân tử phải có đức, cũng không nói quân tử phải có nhà đầu thông phòng nha...”

“Người xem!” Phạm Kinh Ba vui vẻ ra mặt, nếu không phải có người ngoài ở đây, nàng đã sớm chạy qua thòm hán một cái nha! Lúc này nàng cảm thấy lời nói của Thánh hiền thật là con mẹ nó có đạo lý!

Rất chói mắt, bộ dáng lúc nữ nhân này cười với nam nhân khác thật sự rất chói mắt.

Chu Tử Sách không có cách nào khống chế giận chó đánh mèo, quát Thư Sinh: “Cái tên mặt trắng này có tư cách gì mà nói chen vào!”

Thư Sinh nhàn nhạt nhìn nam nhân đang tức sùi bọt mép trước mắt một cái, “Thật là ngượng ngùng a, tại hạ cái tên mặt trắng này là vị hôn phu của Phạm cô nương.”

Phun! Những lời này trực tiếp làm cho bạn Phạm Kinh Ba đang trong tình trạng hậu chiến hoàn toàn bị đánh bại, nàng một tay đẩy hán ra, không nhịn được cười nắc nẻ: “Đáng chết! Có người nhân lúc cháy nhà đi hôi của như người sao!”

Liếc mắt đưa tình... Ngang nhiên liếc mắt đưa tình...

Chu Tử Sách rốt cục bùng nổ dữ dội: “Nàng còn nói nàng và hán không có gì!!!”

“Ta cùng hán có hay không có gì đều không liên quan đến người!”

...

Hay quá mà, nội dung cãi nhau lại trở về điểm ban đầu rồi.

Từ tiểu thư ngập ngừng một chút, lăm vạ phúc lễ* với Thư Sinh nói: “Chu công tử tính cách có chút quá thẳng thắn, có một số lời nói đều không phải có ác ý gì, hi vọng Thư công tử đừng để trong lòng.”

(*lời chào của phụ nữ thời xưa – QT bảo thế ^_^)

Thư Sinh vội vàng vái chào đáp lễ, “Không ngại không ngại. Phạm cô nương cũng chỉ là thẳng tính, Từ tiểu thư xin thông cảm.”

Nói xong, hai người nhìn nhau, đều có cảm giác thật quý dị. Tình hình này làm sao lại giống như “Hai đứa nhỏ ở trong lớp đánh nhau làm phụ huynh hai nhà phải ra mặt giải thích”...

“Xì.”

Từ tiểu thư phì cười, phát ra tiếng cười không thực nữ, trên mặt thoáng đỏ, cúi đầu nói: “Thất lễ.”

Thư Sinh lại phản xạ vái chào đáp lễ trả lời: “Tiểu thư đa lễ.”

Thấy hán câu nệ như vậy, Từ tiểu thư ngược lại lại thấy thoải mái hơn, nàng lấy khăn gắm che miệng, ánh mắt cười đến cong cong, “Thư công tử hiện giờ có phải suy nghĩ, may là Phạm cô nương không phải là người đa lễ như ta phải không?”

Thư Sinh kinh ngạc nhìn nàng một cái, xem như ngầm thừa nhận.

Từ tiểu thư đem tầm mắt chuyển qua người Chu Tử Sách đang ở bên cạnh cãi nhau ầm ĩ mặt đỏ tai hồng, nhàn nhạt nói: “Bởi vì tiểu nữ đã nghĩ, may mà Chu công tử không phải là người đa lễ.”

Hai người này bản thân đều là người tôn trọng lễ giáo theo khuôn phép cũ, trong cuộc sống trước đây khó tránh khỏi có ý nghĩ muốn tìm một người cùng chung chí hướng cử án tề mi tương kính như tân* đi cùng nhau suốt cuộc đời này. Nhưng thật châm chọc là, bọn họ cũng là ngày hôm nay mới lần đầu tiên hiểu rằng, thì ra ở cùng một người cũng luôn giữ lễ như mình là chuyện ép buộc như vậy. Đây không biết có tính là một loại trình độ khác của Diệp Công thích rỗng** hay không?

(*cử án tề mi: nâng khay ngang mày, xuất phát từ tích vợ của Lương Hồng thời Hậu Hán khi dâng cơm cho chồng luôn nâng khay ngang mày – có nghĩa là vợ chồng luôn tôn trọng nhau, đây cũng là nghĩa của tương kính như tân – tôn trọng lẫn nhau)

(**Diệp Công thích rỗng: chỉ ra vẻ yêu thích bên ngoài (còn thực chất bên trong thì không). Do tích Diệp Công rất thích rỗng, đồ vật trong nhà đều khắc, vẽ hình rỗng. Rỗng thật biết được, đến thờ đầu vào cửa sổ. Diệp Công nhìn thấy sợ hãi vất giơ lên cổ bỏ chạy. Ví với trên danh nghĩa thì yêu thích nhưng thực tế lại không như vậy)

Từ tiểu thư nhẹ nhàng nhàn nhạt nói hai câu đó, lại làm lòng Thư Sinh chấn động mãnh liệt.

Hồi tưởng lại trước kia hoang mang đủ loại, vì sao lại đáp không nên lời câu mà người kia hỏi hấn “Có thích hay không”, vì sao nàng có thể dễ dàng làm đảo điên nguyên tắc của hấn, cái nhìn của hấn, vì sao biết rõ nàng không đồng ý còn dùng mọi phương pháp muốn phụ trách, thủ đoạn gần như là vô lại... Thì ta, tất cả cũng đều có tích cớ để chứng minh. (Min : ặc ặc, hèn chi dùng lăm tích thế, một óc người dịch a =.=)

Một lời nói khiến người trong mộng bừng tỉnh.

Thì ra, tất cả đều đơn giản là vì ngay từ đầu hấn đã nghĩ sai bản thân mình muốn gì.

Đó là lí do vì sao khi gặp được thứ mình muốn chân chính này, phát hiện nó so với lý tưởng của mình khác nhau một trời một vực, mà mỗi khi không khống chế được bản thân thuận theo nó, mới mê hoặc, mới mâu thuẫn, kháng cự, lại không hiểu sao bị hấp dẫn, thậm chí cố chấp dùng lý do “phụ trách” để giải thích những hành động không hợp lí của bản thân.

Sau khi mọi hoang mang đều dễ dàng giải quyết xong, hết thấy mâu thuẫn không còn tồn tại nữa, trong lòng Thư Sinh kích động không thôi, rất muốn nhanh chóng tìm người chia sẻ một phen, nói rõ một phen, người này đương nhiên là vị đầu sỏ gây nên sự bối rối của hấn bấy lâu —— Phạm Kinh Ba.

Hấn bỗng nhiên đứng lên, đi đến chỗ hai người đang cãi nhau.

Lúc ấy vừa vặn đến đoạn kịch tính gay cấn của hai cái người đang âm ỉ kia, Phạm Kinh Ba nói từ nay về sau kết hôn tự do, không có liên quan gì đến lẫn nhau, Chu Tử Sách bùng nổ quát lên một tiếng: “Toàn kinh thành ai chẳng biết ngươi là người của ta, ngươi nói còn có ai dám lấy ngươi!”

“Phi!” Nàng đúng là mắt chó như mù, trước kia sao có thể không nhìn ra trên người người này có thuộc tính mà nàng ghét nhất – tên điên say mê chính mình!

Phạm Kinh Ba luôn luôn không chịu nổi kích động, người càng cấm chuyện gì nàng càng phải làm chuyện đó, hơn nữa loại lời nói có tính dọa dẫm khích tướng thế này, không đáp trả lại một chút thực là vô cùng có lỗi với trời đất chứng giám. Nàng vừa quay đầu lại, tặng cho Thư Sinh một ánh mắt ngóng nhìn rất khó chống đỡ lại, thốt ra: “Thư Sinh, ngươi có dám cưới ta không?”

Thư Sinh bước một bước đột nhiên dừng lại, cặp mắt từ trước đến nay luôn sáng ngời trong sáng thoáng chốc như bị nhiễm một tầng nước mỏng hơi lay động tràn đầy ánh sáng long lanh.

Miệng hấn mân nhẹ, tràn ra nụ cười xuân ý dào dạt, mà sau khi cúi thấp người làm lễ, tay áo dài buông xuống, nói: “Có gì không dám?”

Bạn đang đọc truyện *Cô Nương, Thịnh Tự Trọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Ăn vụng không thể không bị tính sổ . . .

Việc lớn thật không ổn a. Phạm Kinh Ba nhìn nhìn bạn Thư Sinh đang cười không khép nổi miệng bên cạnh, trong lòng ảo não không thôi.

Nàng bị điên hay bị đàn độn đây hả? Biết rõ người này mỗi ngày đều chờ để chịu trách nhiệm với mình thế mà còn dám hỏi hấn có dám lấy hay không? Đúng là hấn thì có gì mà không dám, nhưng mà dù thế nào đi chăng nữa ta đây cũng ngàn vạn lần không dám a! Thật tốt quá mà, vừa thoát khỏi hang ổ đã chạy ngay vào ổ sói, vẫn đều là bị chui đầu vào lưới.

Không được, vẫn phải nói cho rõ ràng.

Phạm Kinh Ba một tay túm Thư Sinh vào trong một con hẻm nhỏ. “Việc kia.”

“Ừ?”

Không đúng, tên Thư Sinh kia ai cho ngươi cười xuân tâm nhộn nhạo như vậy, phạm quy, phạm quy a! (Min: hắc hắc, bị sắc dụ còn hô phạm quy =)))

Chân nàng mềm nhũn, lời nói đã đến cửa miệng lại nuốt trở lại. “Không có gì.”

Phạm Kinh Ba người đứng là háo sắc vô dụng! Thư Sinh cũng không phải là người đẹp tuyệt trần mà người đã mê mẩn đến mức này rồi sao? Về mỹ mạo, hấn kém Công Dã Bạch, về nam tính, hấn kém Chu Tử Sách, về đáng người, hấn kém Kim họa sĩ, thậm chí về độ điên khùng đặc biệt —— hấn còn kém cả Phạm Bình!

Vừa tự phi nhờ mình Phạm Kinh Ba vừa đánh trống nổi cờ chuẩn bị ra trận lần nữa. Lần này kiên quyết không nhìn vào mặt hấn.

“Nghe ta nói này Thư Sinh, những lời ta nói ở từ lâu cũng chỉ là nói vậy thôi, lúc đó ta bị lời tên Chu Tử Sách nói không phải hấn ta không thể gả cho ai làm cho thể diện của ta bị đá kích. Ngươi cũng biết là ta thích nói hư nói vượn, ngươi đừng để ở trong lòng.”

Nói liền một mạch! Làm tốt lắm, vỗ tay.

“Hử? Nàng nói gì?”

“A!” Bên tai tê rần, nàng bịt kín hai tai đang không ngừng đập loạn nóng lên.

Thư Sinh ngơoi dựa vào gần như vậy cũng là phạm quy a! Tự nhiên thổi khí vào tai nàng chính là đại đại đại phạm quy a a a a!

Thế mà cái con người này còn ngang nhiên dám bày ra bộ mặt rất là mờ mịt vô tội, một trận lửa giận từ trong lòng Phạm Kinh Ba bùng phát, chân cũng không thêm mềm nhũn nữa, cũng chẳng thêm đỏ mặt, nhấm mồm trách mắng: “Ài cho người tựa vào gần thế này? Nam nữ thụ thụ bất thân, những sách thánh hiền người đọc được chạy đi đâu hết rồi?”

Thư sinh sừng sốt, đỏ mặt, “Tại hạ chỉ muốn nghe rõ ràng một chút, hơn nữa chúng ta đã sắp.”

Hai chữ “đính hôn” còn lại đang định nói tiếp đã bị ánh mắt nham hiểm hung ác của Phạm Kinh Ba dọa cho sợ hãi nuốt lại vào bụng.

“Chắc chắc chắc, đây là người không đúng rồi, Tiểu Phạm, các người đã sắp thành thân, sao lại không cho người ta tới gần được?”

Oác! Kê nào! Phạm Thư hai người quay đầu lại, chỉ thấy hai cánh cửa sau của con hẻm không biết khi nào đã ‘xoát xoát’ mở ra, mà ở mỗi cánh cửa đều có từ ba đến năm cái đầu đang chen lấn nhòm vào trong này.

Trên trán Phạm Kinh Ba có ba vết hắc tuyến nổi lên. “Các người đang làm gì ở đây?”

“Xem kịch sống a! Ài ài, cái người cứ tiếp tục a, đừng vì chúng ta mà dừng lại, tiếp tục sờ sờ, tiếp tục ôm ôm, tiếp tục hôn hôn đi a, đương nhiên nếu hai người muốn động phòng ngay ở đây thì phải báo trước một tiếng để chúng ta đuổi trẻ em đi trước nha, có phải không a?”

“Ha ha ha ha.”

Hàng xóm láng giềng tụ tập trong hẻm xem náo nhiệt đều cười lẫn lộn. Mà cái tên vừa khởi xướng mọi chuyện thì vẫn đứng tựa bên cạnh nhàn nhã cắn hạt dưa như trước, trong lòng còn đang bế Bì Đản về mặt đang cực kì tò mò, đây đích thị là quả phụ hài hước nổi tiếng ba phố bốn hẻm —— Ngũ Tỷ.

Phạm Kinh Ba đột nhiên nhớ lại mấy lời “tân sủng trong truyền thuyết”..v.v.... mà Diễm Diễm nói, trong đầu xẹt qua một tia sáng, “Tin đồn Thư Sinh là tân sủng của ta không phải là từ Ngũ Tỷ người mà ra chứ?!”

Ngũ Tỷ nhướn mày, “Thế thì sao a? Muốn ăn vụng mà không nhận sao?”

Vương bà ở sát vách nhà nàng tiếp lời: “Chi Chít (tiếng chim nha), tại vùng núi hoang sơ thôn dã, cô nam quả nữ, đi cả một đêm không thấy trở về.”

Đậu hũ Tây Thi cũng ở sát vách tiếp tục câu chuyện, “Hôm đó Ngũ Tỷ nói với ta người đến sau núi ‘đánh dã chiến’ với Thư Sinh ta còn không tin, làm sao có thể dụ dỗ nhanh như thế? Thế là lập tức cá cược, ai ngờ ra cửa dựng thẳng lỗ tay hóng đến tận nửa đêm cũng không nghe thấy tiếng các người trở về! Hay cho tên mặt dày lẳng lơ nhà người, hại ta thua cả một hộp son cho tâu từ nhà họ Trần!”

Tầu từ nhà họ Trần chính là mẫu thân của Trần Đại Thiên và Trần Tiểu Thiên, cũng chính là tỷ tỷ kết nghĩa của Phạm Kinh Ba. Trên tay nàng vẫn còn đang cầm bữa tối là một bát mì vắt, hi hi cười: “Không thể tưởng được Thư phu tử thoát nhìn văn văn nhược nhược (nhỏ nhẽ yếu đuối) mà lại lợi hại như vậy, làm khổ muội muội đến tận nửa đêm a!”

“Nói vậy, không chừng lại là cô nương của Phường Thanh Mặc chúng ta làm khổ người ta nha!” Ngũ Tỷ chuyển chuyển đôi mắt quyến rũ, “Muốn đánh cược tiếp hay không?”

“Này này này! Tam cô lục bà (bà tám) các người nói đủ chưa hả!” Cái gì gọi là ba người tạo thành một cái chợ, cái này chính là ba người tạo thành một cái chợ đây! Ngang nhiên không coi ai ra gì mà bịa ra lời đồn lớn như vậy! Phạm Kinh Ba tức sùi bọt mép, chống tay thắt lưng quát to giận dữ, “Tỷ tỷ! Trở về phòng đi, bằng không đừng nghĩ sách dạy ‘kỹ thuật’ của Hoan Hi Thiên mà tỷ luôn giấu dưới gối sẽ tiếp tục được xuất bản nữa nghe chưa! Bì Đản! Mau bịt mồm mẹ người lại rồi đem nàng về nhà! Còn Tiểu Ngưu Cường và Tử Đông Đông nữa!”

“Vâng! Phạm lão Đại!”

Quân đoàn trẻ con luôn nhất nhất trung thành và tận tâm với nàng nhận được mệnh lệnh lập tức một khóc hai làm loạn ba thất cổ bức cha mẹ ông bà nội ngoại trở về nhà, nhưng mà vẫn không ngăn được từng câu từng câu trêu chọc liên tục bắn về phía Phạm Kinh Ba.

“Ài ài, mặt đỏ kìa, thì ra Kinh Bạc cô nương nhà chúng ta cũng biết đỏ mặt nha, thật là ngạc nhiên!”

“Cái này còn phải nói à, chắc là đi theo phu tử ‘ừ ừ a a’ mấy ngày nên học được, hi hi hi.”

“Phu tử bây giờ đã trở thành người của phường Thanh Mặc chúng ta rồi nhà, Tiểu Phạm người sau này còn dám bội tình bạc nghĩa, cẩn thận da của người!” (tức là cẩn thận bị lột da =)))

“Đứng đứng, ai bảo ngươi ăn cỏ gần hang a! Đùa giỡn nam nhân bên cạnh ở đâu cũng được, nhưng nữ nhân phường Thanh Mặc chúng ta cũng không bắt nạt, phụ tình bạc nghĩa với người một nhà!”

Phạm Kinh Ba then quá thành giận, ngồi xổm xuống nhặt lên mấy hòn đá ném lia lịa vào cánh cửa ngôi nhà gần nhất – nhà của Ngũ Tử.

Sau cánh cửa lập tức truyền đến thanh âm cao vút to rõ của Ngũ Tử.

“Tiểu chân* đáng chết nhà ngươi! Lão nương đây nén đau thương nhường phu tử trắng bóng ta yêu thích cho ngươi, ngươi còn dám lấy oán trả ơn, nam nhân đưa lên giường còn bà mới thì vứt qua tường à?”

(*tiểu chân: cách chửi con gái thời xưa, QT bảo là đ*~ :’>)

Lời vừa nói ra, trong con hẻm nhỏ tuôn ra hàng loạt tiếng cười to.

Trong cảnh tượng huyền ảo như vậy, Thụ Sinh kéo kéo góc áo Phạm Kinh Ba, nàng cảm giận quay đầu lại, lại thấy hần sắc mặt ửng đỏ, thấp giọng nói: “Thì ta hôm đó cô nương đến sau núi tìm tại hạ. Tìm tại hạ.”

“Mới không phải là tìm ngươi đánh dã chiến đâu!” Nàng không chút nghĩ ngợi cứ như vậy quát, sau đó mới hối hận muốn cắn đứt lưỡi.

(ta thề cái từ đánh dã chiến là ta đã nói giảm, nói tránh nhiều rồi đấy =.)

Bởi vì tiếng cười vang chung quanh càng lớn hơn, có thể nói là đình tại nhức óc.

“A a a a a! Các ngươi cứ cười đến chết đi thì tốt!” Phạm Kinh Ba hoàn toàn phát điên, quay lại lại nhìn thấy gương mặt cực kì tinh khiết vô hại thiện lương vô tội của Thụ Sinh, giận giữ trong lòng càng mạnh, nhắc chân hung hăng đá ống chân hắn, “Ngươi cũng chết đi thì càng tốt!”

Hung bạo xong thì đẩy người ta ra quay đầu chạy mất, còn tiếp tục đứng trong này nữa nói không chừng nàng sẽ thật sự đi giết người mất!

Thụ Sinh bị đẩy tụt vào bên tường, cẳng chân và xương ống chân ần ần có chút đau, hắn lại không coi ra gì vẫn tiếp tục đứng sững sờ, sau một lúc lâu mới trừng mắt nhìn, lầm bầm nói: “Nếu ta đoán không nhầm. phản ứng vừa rồi của Phạm cô nương là e lệ sao?”

Một trận rầm rầm truyền đến, toàn bộ cửa sổ trên lầu hai mở toang, đội ngũ thề chết nhìn xem đồng loạt lộ ra, trăm miệng một lời nói: “Vốn là như thế!”

Thụ Sinh hoảng sợ, lập tức đỏ mặt, sau đó nở nụ cười, trong lòng là vui mừng đến nói không nên lời.

“Này, phu tử, ngươi là thật lòng với tên kia sao?”

Một câu nói bất chợt vang lên, Thụ Sinh ngẩng đầu, chỉ thấy tẩu tử nhà họ Trần vẫn là bộ dáng cột nhà. Nàng nhìn hắn một cái, trong mắt cũng có nghiêm túc không thể nhầm lẫn, sau đó tiếp tục chải tóc, không chút để ý giữa giữa móng tay.

“Tên kia tính tình khác với các cô nương nhà người ta, có khi thông minh có khi lại hồ đồ. Thích nói giỡn, miệng không có nửa câu là sự thật. Nếu nàng nói không thích ngươi ngươi cũng đừng nản lòng, sự thật có thể chỉ là đề trêu chọc ngươi, đương nhiên nếu nàng nói thích ngươi ngươi cũng đừng quá cao hứng, bởi vì đây cũng thực có thể là trêu đùa ngươi thôi. Tóm lại, nếu ngươi muốn chung sống với nàng thì phải biết tha thứ. Nếu không thể tha thứ thì cũng cần nhớ tới một điều, đó chính là —— tên kia là muối muối kết nghĩa mà ta quen biết, đừng nghĩ rằng nàng không có nhà mẹ đẻ.”

Ngụ ý là, không tha thứ được ngươi cũng phải chịu trách nhiệm, bằng không ngươi cứ chờ mà xem.

“Có ai uy hiếp người ta như ngươi không? Thì ra tính nết của bọn trẻ là giống tỷ a.” Ngũ Tử đảo cặp mắt trắng dã, lại chuyển hướng thụ sinh, cười nói: “Phu tử ngươi xem, tẩu tử nhà học Trần này rất thích hợp làm gà mẹ đó chứ.”

“Nói đến nhà mẹ đẻ, hồi đó Tiểu Phạm bị hai tiểu cường đạo nào đó chặn đường cướp của không còn thứ gì thì đã ở lại nhà ta, nàng còn gọi ta một tiếng là Ngũ Tử nha, cho nên ta mới là nhà mẹ đẻ của nàng! Phu tử ngươi đừng có sợ, tốt xấu gì ngươi cũng là người do đích thân Ngũ Tử ta chọn ra, biểu hiện cho tốt một chút, đừng làm cho người ta coi thường a.”

Từng giọt mồ hôi lạnh trên trán Thụ Sinh chảy xuống, lấy câu cuối cùng của Ngũ Tử này mà so sánh đi a, không giống uy hiếp sao.

Song sau trận nháo của Ngũ Tử như vậy, bầu không khí lạnh lùng ngưng tụ mới lập tức bị phá vỡ, mọi người đều nói lên mối thâm tình sâu xa của mình và Phạm Kinh Ba. Hai người này bình thường nơi nơi cãi nhau ầm ĩ luôn luôn phản nản về nàng, nhưng lúc này ngược lại lại tranh nhau đến cướp người. Đội ngũ nhà mẹ đẻ lớn mạnh như thế này, từng người lần lượt tìm Thụ Sinh đe dọa, ặc, có lẽ nói là giáo huấn thì đúng hơn.

Tổng kết lại, lập đi lập lại lật đi lật lại không ngoài một cái ý tứ: hoặc là đối tốt với nàng, hoặc là ngươi chết, ngươi có quyền chọn một.

Sau khi giáo huấn xong xuôi, mọi người quaymặt nhìn nhau, đều có chút không được tự nhiên, giống như vừa làm chuyện gì ngại ngùng.

Trong lòng Ngũ Tử thầm mắng “Nha đầu chết tiệt kia quả nhiên suốt ngày gây tai họa không lúc nào làm người ta bớt lo lắng cho nàng, một nữ nhân điên đảo chúng sinh kiêm quả phụ tốt như lão nương đây cũng phải đứng bên cạnh dàn xếp, thật là nhân quá mà”, sau đó trở thành người đầu tiên đóng sầm cửa sổ.

Tiếp theo, những người khác cũng đều noi theo, tốc độ cực nhanh, cứ như là ngoài cửa sổ có cái ôn dịch gì đang lan tràn vậy.

Thư sinh đứng ở tại chỗ, trong lòng vẫn rung động.

Tuy rằng đã sớm biết nàng hoàn toàn khác với những lời đồn đại nơi phố phường kia, tuy rằng trên học đường thường xuyên nghe lén thấy học trò thảo luận về đủ loại sự tích “anh hùng” của nàng, trước kia hẳn biết, chính là nàng biết đọc sách viết chữ, biết nàng thiện lương lại hiền hoà, nhưng mà cố tình không thích để người ta nói nàng tốt. Chỉ là, hẳn vẫn nghĩ chỉ có hẳn và bọn họ nhìn thấy mặt tốt của nàng, không biết rằng trong lòng những người thường ngày nói chuyện rất khó nghe cũng che chở nàng như vậy.

Ban đầu do nhìn chúng tên “phường Thanh Mặc” tràn đầy dòng thư hương khí (dòng khí nho học) nên mới tiến vào, không ngờ ở đây rỗng rảnh hỗn tạp, nhà hàng xóm cũng toàn thuộc loại khí pháo hoa chứ nào có liên quan gì đến thư hương, trong lòng có chút thất vọng. Nhưng giờ đây, kể từ lúc hẳn đến đây lâu như vậy, lần đầu tiên hẳn đối với nơi hữu danh vô thực* này nảy sinh ra lòng trung thành, bởi vì sự ôn nhu dấu dưới vui cười tức giận quát mắng của những con người nơi đây đã khiến hẳn thấy được, nơi này là nhà của nàng.

(*tên không đúng với sự thực)

Chỉ có ở phường Thanh Mặc, nơi đủ mọi loại người khác nhau này mới có thể bao dung được con người có cá tính đặc biệt thích độc hành của nàng.

Cái tên “Khinh bạc nữ” này ở đây ngược lại thành ca ngợi, những người hàng xóm láng giềng đó đều tự hào nói, cô nương từ phường Thanh Mặc chúng ta như thế này như thế đó. Ai có thể nói, đây không phải là dung túng sự tùy hứng của nàng, cổ vũ cá tính thích làm những gì mình muốn của nàng đây?

Hắn dường như có chút hiểu được, vì sao nàng có thể cười đối với dòng người như nước chảy này.

Giờ phút này trong đầu Thư Sinh đã hoàn toàn hiểu rõ, hẳn đứng ở một chỗ đã không còn bóng người, hướng tứ phương thi hành đại lễ.

“Tại hạ sẽ ghi nhớ giáo huấn của các vị, xin cảm ơn các vị”

Nói xong hẳn xoay người đi về ngõ Họa. Trong lòng hẳn giờ đây có một cảm giác khẩn cấp khó hiểu, khẩn cấp muốn nhìn thấy nàng. Vì thế hẳn cảm chạy càng nhanh, càng chạy càng nhanh, cuối cùng dường như là vút phi thân bay lên. Song chỉ một lát xong liền về tới ngõ Họa.

Từ rất xa đã nhìn thấy một người ngồi ở trước cửa nhà họ Phạm.

“Phạm cô nương?”

Phạm Khinh Ba ngẩng đầu, sắc mặt có chút khó coi, lại nhếch miệng cười cười, “Người còn chưa bị đám tam cô lục bà kia xé xác sao?”

Hắn không nói gì, chỉ ngồi xuống trước mặt nàng, chần chờ một chút, sau đó vươn tay cầm tay nàng, cảm nhận được tay nàng thật lạnh, vì thế hẳn cầm thật chặt. Im lặng hồi lâu, nàng rốt cục mở miệng.

“Phát bệnh hình như mất tích rồi, ta mang cá đậu phụ hẳn thích trở về nhưng không tìm thấy hẳn. Hẳn không làm cơm chiều, cũng không chuẩn bị nước tắm cho ta, một đồng phân chim ở sân trước cũng không có ai quét tước, ta đột nhiên phát hiện bản thân mình dường như không biết làm gì.”

Giọng điệu của nàng thực bình tĩnh, lại lộ ra một cổ kiêu chế khiến kẻ khác đau lòng, ngực Thư Sinh căng thẳng, dang tay ôm nàng vào lòng.

Tựa vào trong ngực hẳn, ánh mắt Phạm Khinh Ba xoẹt qua một tia sáng, chậm rãi vươn tay ôm lấy hẳn, găt gao ôm, sau đó ngẩng đầu lên, vẻ mặt có chút nhu nhược hỏi: “Thư sinh, phát bệnh đi rồi, ta chỉ còn lại người, người về sau sẽ chăm sóc ta giống như phát bệnh sao?”

Thư Sinh bị ánh mắt đậm đậm đáng yêu của nàng làm cho trái tim và cả tâm hồn đều chấn động, nhất thời ba hông phải phách bay đi đâu mất, cảm giác thương hương tiếc ngọc nổi lên, hẳn không thể lấy trái tim mình ra cam đoan cả cuộc đời này sẽ chăm sóc nàng.

Hắn mở miệng muốn nói, lại bị hai tiếng rống giận đánh gãy.

“Cầm thú! Buông chủ nhân nhà ta ra!”

“Cầm thú! Buông Thư lang nhà ta ra!”

(Thư lang: ta thấy đây là cách gọi chồng hay người tình đó nha. Giống như Vương Ngữ Yên trong TLBB gọi Đoàn Dự là Đoàn lang nha. . . hắc hắc)

Bạn đang đọc truyện *Cô Nương, Thịnh Tự Trọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Lại thêm một vụ tranh giành tình nhân nữa. . .

(nguyên văn: “tranh giành tình nhân sự kiện hai”, tức là sự kiện tranh giành tình nhân lần thứ 2, vụ thứ nhất chính là Chu Tử Sách vs Thư Sinh đó =.)

Đang lúc gay cấn lại xuất hiện hai tên Trình Giáo Kim*, khiến cho ngàn lời nhu tình mật ý của Thư Sinh chuẩn bị dâng trào cứ như vậy mà nghẹn lại.

(*Trình Giáo Kim chỉ người chuyên đi phá bình việc của người khác)

Không những thế, cái người nữ nhân mà một khắc trước còn mảnh mai đáng thương trong ngực mình lại bỗng chốc thay đổi, nhảy ra ngoài vừa chạy tới kéo lỗ tai của người tới vừa chửi ầm lên: “Đám ròi nhà trốn đi này, đám ròi nhà trốn đi này! Có bản lĩnh thì đi rồi đừng có về a!”

Người đang bị nhéo tai ai ai kêu to, nhưng mà trên mặt lại tràn đầy nụ cười sung sướng thoải mái —— cái người này đại khái chính là tên cuồng ngược trong truyền thuyết đây mà.

Trong lúc Thư Sinh bị bỏ rơi, vì thân ảnh nhỏ bé đáng yêu không còn trong ngực mà cảm thấy phiền muộn hậm hực, một đôi tay phúng phính đã khoác vào tay hắn.

“Thư lang. Chàng không sao chứ?”

Một câu nói mềm mại lại giống như có ma lực, làm cho cả không gian đều bị ngưng trệ. Bất kể là người đang hành hung lẫn người bị hành hung và cả người đang đứng chơi một chỗ đều bị lời này làm cho cứng người, lời nói cũng nghẹn lại nốt. Rõ ràng là tiết trời mùa hè, bọn họ lại không hẹn mà cùng cảm thấy một trận gió thu mang đầy hơi lạnh ào ào thổi qua.

“Thư. lang?” Đây là giọng nói ngập ngừng của Phạm Kinh Ba.

“Thư lang.” Đây là giọng nói khẳng định mang theo chút ý buồn nôn của Phạm Bình.

“Hả!” Đây là phản ứng nho nhỏ của Thư Sinh.

Thu Ý nhìn tay mình bị một cổ lực đạo chậm rãi đẩy nằng ra xa, đến khi nằng hồi phục lại tinh thần, Thư Sinh đã sớm nhảy ra cách nằng năm bước, đứng bên cạnh Phạm Kinh Ba. Nằng cảm thấy hoảng hốt, “Thư lang.”

Đối mặt với ánh mắt nghi hoặc kì lạ của chủ tớ nhà họ Phạm, Thư Sinh theo bản năng xua xua tay: “Chuyện này không liên quan đến tại hạ!”

Chủ tớ nhà họ Phạm đồng thời lắc đầu cười khúc khích, Thư Sinh sốt ruột quay đầu nói với Thu Ý: “Thu cô nương, tại hạ Thư tên Sinh tự Cẩn Chi, đối với cô nương không thân cũng chẳng quen, thỉnh cô nương xưng hô đoan chính để tránh người ngoài hiểu lầm.”

Thấy hắn vừa nói vừa thật cẩn thận nhìn về phía Phạm Kinh Ba đang đứng cạnh, cái “người ngoài” trong lời nói của hắn rõ ràng chính là nằng ta, Thu Ý sắc mặt tái nhợt, “Chẳng lẽ lời đồn đó là sự thật sao? Chàng, chàng với Kinh Bạc nữ này.” Ánh mắt phẫn hận chuyển qua người bên cạnh, “Phạm Kinh Ba! Ngươi! Ngươi đã đồng ý với ta thế nào!”

“Ách.” Đột nhiên bị điểm danh, thực sự Phạm Kinh Ba cũng không hiểu rõ tình huống hiện tại cho lắm, “Ta có đồng ý với ngươi chuyện gì à?” Tạo nghiệp chương gì a, chẳng lẽ nằng đã vô tình đùa bỡn mà làm tổn thương tâm hồn của một thiếu nữ sao?

Một người hầu hoàn mỹ phải là sổ ghi chép công việc của chủ nhân, lúc này Phạm Bình đã phát huy tác dụng đến cực điểm rồi.

Hắn cẩn thận dò xét . . . , nhỏ giọng nhắc nhở: “Ta đoán việc Xuân Hạ Thu Đông Ý này nói đến chính là chuyện hứa là không câu dẫn Thư Sinh thì phải, đương nhiên ta thực chắc chắn chủ nhân người lúc đó không đồng ý với nằng mà là lẽ lười khiêu khích.”

Tốt lắm. Phạm Kinh Ba liếc mắt khen ngợi Phạm Bình, sau đó quay đầu thông dong mỉm cười nói với Thu Ý, “Chưa kể là ta căn bản không đồng ý, trên thực tế ta cũng chưa từng câu dẫn hắn.” Đột nhiên nhớ lại đoạn hồi ức rung quan tài nào đó, lời đang nói không khỏi ngừng lại, “Khụ, chẳng cần nói đến câu dẫn hay không câu dẫn gì cả, Thư Sinh vẫn là Thư Sinh, nếu ngươi thích hắn, thay vì cầm đoán tranh giành, sao không trực tiếp nói với hắn?”

Thư Sinh nghe vậy kinh hãi, “Phạm, Phạm cô nương ý muốn nói là, Thu Thu Thu Thu cô nương nằng ấy.”

Phạm Kinh Ba một tay bắt lấy người nào đó đang lấp bắp đẩy tới trước, nằng cầm nói với Thu Ý, “Ngươi xem, cái tên này nếu không nói rõ ràng thì sẽ không biết cái gì đâu.”

Giờ phút này Thu Ý làm sao có thể nghe nổi khuyên bảo của Phạm Kinh Ba, nằng đang một lòng nghĩ Kinh Bạc nữ này câu dẫn mê hoặc Thư Sinh còn ở trước mắt hắn nói toạc ra tâm sự của nằng là muốn cho nằng khó xử, hành động này rõ ràng là điều vô dương oai! Mắt nằng đỏng đầy nước mắt, nức nở nói: “Thư công tử, chàng không được để nữ nhân này mê hoặc! Đức hạnh* của nằng ta căn bản không xứng với chàng! Vừa rồi ngươi cũng nghe thấy nằng nói gì rồi đấy, từ trước đến giờ nằng ta chỉ đùa bỡn chàng thôi!”

(*đức hạnh: đạo đức, ở đây thường mang nghĩa xấu)

Này này này, lời nằng vừa nói rõ ràng là khuyên bảo cô gái si tình nên dừng cảm đi tạo nên kỳ tích đó chứ, câu nào là nói nằng đùa bỡn Thư Sinh hả!

“Trêu chọc, đùa bỡn.” Tuy rằng thời điểm lẫn địa điểm đều không thích hợp nhưng chàng Thư Sinh vẫn không kìm nổi đỏ mặt, nhớ tới việc nàng làm với hắn trong quan tài. Hình như việc ấy đúng là được gọi là đùa bỡn mà. Nhưng nếu là loại đùa bỡn này, hắn nghĩ mình thật cam tâm tình nguyện.

“Dừng dừng dừng dừng!”

Bên tai truyền đến tiếng quát lớn của Phạm Kinh Ba, hắn xấu hổ cúi đầu xuống, chỉ muốn tìm một cái hang chui xuống, trong lòng lặng lẽ niệm Kim cương kinh, cố hết sức thu hồi hoài niệm đẹp đẽ kia. Lúc ngẩng đầu lên lần nữa thì đôi mắt đã trong sáng như nước, lại nhìn đến hai má cũng đang phồng hồng của nàng, các hình ảnh diễm lệ lại ngóc đầu dậy tấn công khí thế to lớn mãnh liệt cuộn cuộn.

(Min: amen, rốt cục đoạn đầu kia là tả nữ hay nam đây :-ss “thẹn thùng cúi đầu, đôi mắt trong sáng” aaaaaa, từ ngữ nhạy cảm!!)

Hai người bốn mắt chạm nhau, bắn ra tia lửa khắp nơi, nhất thời trong mắt hai người chỉ có đôi phương tồn tại.

“Này này, ta nói hai người các người phải tự trọng một chút a.”

Một giọng nói trầm thấp như quỷ nhẹ nhàng truyền đến, không hề lưu tình phá nát bầu không khí màu hồng nhạt đang có bọt nước bắn tung toé.

Phạm Kinh Ba vòng vo chuyển tầm mắt né tránh khỏi ánh mắt của Thư Sinh, có chút không tự nhiên quay mặt, chạm ngay phải đôi mắt nhỏ tròn ngập ai oán của Phạm Bình, khụ khụ hai tiếng rồi ngưng ngưng sờ sờ mũi hỏi, “Hử, Thu Ý cô nương đâu rồi?”

“Ngay tại lúc hai người liếc mắt đưa tình, nàng nói Ngươi! Các ngươi! Các ngươi thật quá đáng! Ta hận các ngươi!” Phạm Bình bắt chước giọng nói khóc không thành tiếng của Thu Ý trước khi dời đi và điệu bộ khó có thể chấp nhận của nàng, diễn sau lại khôi phục bộ mặt không chút thay đổi, “Như vậy đây, sau đó liền chạy đi.”

Trong lòng Phạm Kinh Ba không hiểu sao có chút áy náy, nhưng nàng luôn luôn biết làm thế nào để bản thân mình thoải mái nhất, cho nên rất nhanh áy náy này phải chuyển lên người người khác. Nàng nhanh chóng đến đứng cạnh Phạm Bình, nhìn Thư Sinh rồi học điệu bộ giống Phạm Bình lắc đầu tỏ vẻ không đồng ý thờ dãi: “Ngươi xem người đi, đúng là tự tạo nghiệp chướng.”

Thư Sinh hoàn toàn không biết mình đang ở tình huống gì, “Chuyện gì mà liên quan tới tại hạ a?”

Phạm Bình hừ lạnh một tiếng, dựa sát vào Phạm Kinh Ba, bắt đầu hùa theo trợ giúp: “Chủ nhân ngươi nhìn rõ rồi chứ? Đã thấy phải ta nói là sự thật chưa? Tên thư sinh này là sói đội lột cừu, ăn tươi nuốt sống người ta! Cái gọi là lòng chim dạ thú lừa gạt dân nữ mạng tiếng tăm loạn mà nhân gian nói chính là hắn!”

“Ừm, một ngày không gặp, phát bệnh a vốn từ của ngươi lại nhiều thêm.”

Phạm Bình sùng sốt, lập tức hai mắt toả sáng, “Thật sự thật sự sao?” Không còn mang danh người theo đuôi a.

“Thật sự thật sự, không bao lâu nữa ngươi có thể vượt qua chủ nhân ngươi rồi.” Phạm Kinh Ba không chút tiếc rẻ bản thân để khích lệ.

“Vậy còn họ Thư thì sao?” Nói đến đây, hắn mới đột nhiên nhớ tới lúc nãy mình đang nói đến cái gì, về mặt bắt đầu buồn bực, “Chủ nhân ngươi lại nói sang chuyện khác!” Nghe thấy tiếng cười khúc khích, ánh mắt giết người phút chốc đều hướng về phía Thư Sinh.

Thư Sinh vội vàng nhin cười, nhẹ nhàng trấn an nói: “Phạm Tiểu ca, tại hạ và Phạm cô nương đã có hôn ước, sau này chúng ta chính là người một nhà .”

“Ai là người một nhà với ngươi?”

Lời vừa nói ra khỏi miệng Phạm Bình lập tức phát hiện chủ nhân nhà mình cũng đồng thanh trăm miệng một lời, vừa kinh ngạc vừa vui mừng nhìn nàng, lại thấy nàng bĩu môi nói: “Ta họ Phạm, phát bệnh cũng họ Phạm, nhà họ Phạm chúng ta từ khi nào có người họ Thư chứ?”

Phạm Kinh Ba thoáng nhìn Phạm Bình về mặt đang kích động, về mặt lập tức trở nên nghiêm túc, đập đập cái ót của hắn mấy cái, “Còn ngươi nữa, không có việc gì làm liền mắc chứng mơ mộng hão huyền, vô lý tự dung đi nhằm vào người ta chỉ trích, bị mắng lại còn dám tức giận? Còn dám rời nhà trốn đi? Còn không mau xin lỗi Thư Sinh? Đừng để người ta nói người nhà họ Phạm không có gia giáo.”

Nói xong nàng đẩy hắn một cái, sau đó xoay người đi vào nhà.

Phạm Bình không ngốc, hắn nghe ra ý của nàng đã phân biệt ai là người nhà ai là người ngoài, vì thế ai oán uý khuất cả ngày hôm nay lẫn sợ hãi bị vứt bỏ cùng tuyệt vọng bỗng chốc tan thành hư không, hắn mừng rỡ cúi đầu xin lỗi Thư Sinh: “Xin lỗi người ngoài, người nhà họ Phạm xin lỗi ngươi, hẹn gặp lại người ngoài sau!” Rồi sau đó ‘lạch bạch lạch bạch’ đuổi theo bước chân của Phạm Kinh Ba.

“A a chủ nhân! Ngươi không phải nói ra ngoài sẽ mang cá đậu phụ về cho người ta sao nha!”

“Lừa ngươi thôi.”

“Ô ô ô chủ nhân ngươi không thể làm cho tâm hồn thiếu niên mỏng manh dễ vỡ bị chà đạp tổn thương như ——”

“Nấu cơm đun nước giặt quần áo quét rác, tốc độ một chút.”

“Tuân lệnh!”

“Tuân lệnh thì lập tức buông chân ta ra mà đi làm việc đi tên hỗn đản này!”

“Người ta đã cả ngày nay chưa có ôm đùi chủ nhân để bày tỏ tình cảm tôn trọng cùng kính yêu sông như nước sông Hoàng Hà tràn đê không thể vãn hồi mà ô ô ô.”

“”

“Chủ nhân, nếu người ta thật sự mất tích, người sẽ làm sao?”

Phạm Kinh Ba vẻ mặt như khúc gỗ, từ đáy lòng nói ra bốn chữ: “Giết, heo, ăn, mừng.”

.

Phạm gia rốt cục cũng khôi phục lại náo nhiệt như xưa, mà cửa nhà họ Thư đối diện vẫn trước sau như một, vẫn là một sự tĩnh lặng như vậy. Đáng tiếc sự tĩnh lặng chỉ là ngôi nhà, còn về phần người trong nhà thì. Thư Sinh sau khi trở về nhà lập tức tự nhốt mình tại thư phòng, đi qua đi lại, suy nghĩ trầm ngâm sâu xa. Rốt cục mãi đến lúc đèn hoa rực rỡ (trời tối), trong nhà họ Thư truyền đến một tiếng đập bàn: “Thì ra là thế!”

Xôn xao một tiếng, cửa thư phòng được mở ra, Thư Sinh điếm mũi chân một cái, nhảy ra ngoài cửa, đứng ở cửa nhà họ Phạm, gõ cửa.

“Ai thế?” Giọng của Phạm Bình.

“Là tại hạ. Tại hạ có chuyện muốn nói với Phạm cô nương.”

Giọng nói bên trong ngừng một lúc, sau đó lập tức truyền ra tiếng thở mà giọng nói hỗn hân hỗn hân của Phạm Bình, “Muộn rồi, chủ nhân nhà ta không tiếp khách, người quay về đi.”

“Từ từ đã, Phạm Tiểu ca, tại hạ thật sự có chuyện quan trọng phải thương bàn bạc với Phạm cô nương!”

“Thật sự rất quan trọng sao?”

“Thật sự!”

“Vậy thì tốt quá!”

Nghe nói như thế, Thư Sinh lòng tràn đầy hy vọng nghĩ hẳn sẽ mở cửa, ai ngờ nghênh hấn là ba ba hai tiếng —— cửa bên trong đồng loạt bị đóng kín, sau đó là tiếng Phạm Bình huyên huyên vui vẻ chạy đi. Bất kể Thư Sinh có gõ cửa thế nào, bên trong cánh cửa cũng không có chút gì đáp lại, ngược lại lại quấy nhiễu hàng xóm —— “Bên ngoài đang gọi hồn ai sao? Âm ỉ muốn chết!”

Thư Sinh yên lặng lui về phía sau hai bước, trừng mắt nhìn tường.

Trong khi đó, Phạm Kinh Ba cơm nước tắm rửa xong, đang giặt quần áo ở sân sau, nghe thấy tiếng bước chân cũng không quay đầu lại nói: “Phát bệnh nguoi lại tới nữa, đã nói với nguoi nguoi chỉ cần giặt chăn đệm áo khoác áo choàng là được rồi, những cái khác ta có thể tự giặt.”

“Phạm cô nương.”

“A!” Phạm Kinh Ba nghe thấy giọng của Thư Sinh, sống lưng lập tức cứng đờ, “Nguoi nguoi nguoi, sao nguoi lại ở đây?”

Thư Sinh trong lòng đã sớm dự tính nàng sẽ hỏi thư thế, bèn cười, “Tại hạ rốt cục cũng hiểu cô nương vì sao không chịu gả cho tại hạ.”

Phạm Kinh Ba nghe vậy không hề thả lỏng mà có chút hồ nghi nhăn mi, “Rốt cục nguoi hiểu được cái gì?” Trực giác nói cho nàng biết, dù cho hẳn có đoán được cái gì thì cùng với nguyên nhân thật sự tuyệt đối cách xa ngàn dặm

“Mới vừa rồi cô nương nói mình và Phạm Tiểu ca mới là người một nhà, còn nói Phạm gia không có người nào họ Thư, cho nên ——”

Phạm Kinh Ba định nói gì đó, lại nghe Thư Sinh lạnh lạnh ngắt lời nói: “Cho nên cô nương kỳ thật là muốn tại hạ ở rê!”

Ngã lộn cổ! Nàng thiếu chút nữa thì cầm đầu xuống chậu giặt quần áo!

“Mặc dù đang là Thư gia nhất mạch độc đinh*, hơn nữa trong nhà chưa từng có tiền lệ ở rê, nhưng việc gì cũng có thể bàn bạc.”

(*tức là nối dõi con trai duy nhất của dòng họ)

Nàng không nhịn được nữa, đứng phắt dậy, quay lại tặng cho Thư Sinh một dấu chữ X to tướng: “Sai sai sai! Ta không gả bởi vì chúng ta không thích hợp! Nguoi nghĩ rằng ta không muốn nam nhân sao? Ta sống ở hai thế giới đều đã nhiều năm là hồ sói hung ác, ta đã sắp chết khô làm sao có thể không

muốn chứ? Mấu chốt là chúng ta không hợp a!”

So với kích động của nàng, Thư Sinh bình tĩnh hơn, “Sao lại không hợp?”

“Sao cũng không hợp!” Nàng trừng mắt.

Thân là một phu tử, Thư Sinh rất có kiên nhẫn, “Ví dụ xem?”

“Từ thân phận đã không thích hợp!”

Một người là phu tử dạy học chính trực nhiệm mình, một người là tên bán sách nóng đáng khinh, sao mà hợp nhau được?

Ai ngờ Thư Sinh cũng không nghĩ như vậy, ánh mắt hắn xao động, nghiêng đầu khó hiểu nói: “Tại hạ là người dạy học, cô nương là người bán sách, chẳng lẽ không phải môn đăng hộ đối ông trời tác hợp sao?”

. Người này không phải cũng từng mua sách của Hoa Hi Thiên sao, sao có thể nói lời khờ dại thế nhỉ?

Phạm Kinh Ba ngửa mặt lên trời rồi nhìn hắn xem thường, sau đó nâng tay mảnh liệt đâm ngực, muốn giải thoát một số ác khí trong lồng ngực.

Bỗng thấy sắc mặt Thư Sinh đột nhiên biến đổi, thất thanh cả kinh kêu lên: “Phạm cô nương tay nàng!”

Nàng lập tức dừng tay, cứng ngắc cúi đầu xuống, thấy trên tay mình còn đang cầm một cái yếm đang giặt dở đã quên buông từ lúc nãy. Đương nhiên nàng biết điều khiến Thư Sinh biến sắc chắc chắn không phải vì điều này, mà là —— khi nàng giặt quần áo sẽ xắn tay áo lên lộ ra cánh tay chết tiệt kia. Dưới ánh trăng, cánh tay trong suốt lại quý dị.

Tâm tình một khắc trước còn đang vì không cự tuyệt được hôn nhân mà bức bối không chịu nổi lập tức bình thường lại một chút, suy nghĩ suy nghĩ, dần dần bình tĩnh lại, bình tĩnh như cát bụi. Lại như ánh trăng yên tâm bình thản, mặc dù có điểm buồn bã, cũng có chút lạnh lùng, nhưng cũng không coi là gì. Trong đầu thậm chí còn có một giọng nói nhẹ nhàng băng quơ nói: aizz, trước kia uống phí nhiều công sức như vậy, sao ta lại không nghĩ đến cách này có thể dọa hắn lùi bước chứ?

Phạm Kinh Ba không chút để ý kéo tay áo xuống, dùng giọng điệu tùy ý nhất nói: “A, dọa đến người, thật sự là ngu ngốc.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Nương, Thịnh Tự Trọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: ngồi bên cửa sổ nhớ đến hắn . . .

Vào hè , kinh thành nóng đến phát ngót, mỗi người đều đã mặc quần áo hè.

Từ khi cái vị Đại Đồng hoàng đế đăng cơ tới nay từng làm cái cách một lần, phát triển đất nước theo mô hình tiết kiệm, học hỏi trang phục của nước nhỏ vùng biên giới, phát minh tay áo dài, bên trong là váy đơn mỏng. Đồng thời giám sát độ dày của vải dệt váy hè, lượng dân nữ hoàng triều bị cảm nắng cũng giảm thật mạnh .

Có thể thấy, hành động này khiến cho vệ đạo sĩ* bốn phương bất bình.

(*vệ đạo sĩ: những người bảo vệ hệ tư tưởng thống trị, nô nê giống như mấy ông già cổ hủ :>)

Nhưng bọn họ thật sự là sinh ra không gặp thời, lại gặp đúng vị đế vương khi còn sống cũng không qua mức để ý đến danh tiếng sau này. Hơn nữa cho dù là đạo sĩ, trong nhà bọn họ cũng luôn có những người phụ nữ không muốn bị cảm nắng, ví dụ như vợ, như mẹ của họ. Kết quả là, sau một bản trường ca ai oán đến đâm ngực dậm chân để giải tỏa nỗi buồn nhớ thương hiền quân tiền nhiệm, dân nữ hoàng triều bước những bước giải phóng đầu tiên.

Nhưng ngay cả trong hoàn cảnh được pháp luật cho phép như vậy ngay thì tại phường Thanh Mặc này, vẫn có hai người che kín không lộ một kẽ hở.

Một là hộ bộ thượng thư quanh năm còng lưng thu tay cất kín tay trong áo Giải Đông Phong, việc này thì dân chúng kinh thành đã sớm nhìn quen không nói làm gì. Một người khác cũng khiến mọi người suy nghĩ trăm lần vẫn không có cách nào lí giải —— xưa nay vẫn được gọi là “Khinh bạc nữ”, nữ chương quỳ Hoan Hi Thiên, Phạm Kinh Ba.

“Phạm chương quỳ.”

Một giọng nói ngai ngùng vang lên trên đầu, Phạm Kinh Ba mệt mỏi ngẩng đầu, lại thấy một thiếu niên khoảng mười sáu mười bảy tuổi, trong lòng mắng một tiếng sư cha nó, trên mặt vẫn bày ra vẻ tươi cười, “Vị tiểu công tử này muốn mua sách gì?”

Thiếu niên dường như nhìn nàng đến ngây người, nửa ngày sau mới hồi phục tinh thần, xấu hổ đỏ mặt đưa ra một tờ giấy.

Phạm Kinh Ba nhìn thoáng qua tờ giấy, máy móc rút ra mấy quyển sách từ sau quầy đưa ra. Lúc thiếu niên đưa bạc không cẩn thận chạm phải tay nàng, nhất thời mặt đỏ tai hồng, ánh mắt như muốn nói lại ngập ngừng, muốn nói lại ngập ngừng. Cuối cùng che mặt xấu hổ mà chạy ra ngoài.

Phạm Kinh Ba đỡ dẫn thu hồi tầm mắt, thuận thực liếc qua tờ giấy, quả nhiên thấy mặt trên viết một hàng chữ.

“Tôi nay giờ hội canh ba*, thuyền hoa An Nhiên trên sông hộ thành**, không gặp không về.”

(*khoảng 11h)

(*là sông được đào ngoài thành để giúp cho việc phòng thủ của thành)

Ngay cả liếc mắt cũng lười, nàng vút tờ giấy lên một chồng giấy bên cạnh.

Tin Chu Tử Sách cùng Từ tiểu thư thành thân vừa truyền ra cũng vừa lúc nổi lên tin tức về “trận sóng mái” tại Vạn Lý Hương. Vì thế ai ai cũng biết nàng và Chu Tử Sách đoạn tuyệt hoàn toàn, cho nên thiếu niên trong thành đều nhận định nàng đã trở lại độc thân, vì thế những mảnh giấy “xin hợp thể, xin điều giáo*” lại tái xuất giang hồ.

(*hợp thể :’>... ai cũng biết nha, hiểu theo nghĩa đen tới ý bà con, còn điều giáo, Min nghĩ dựa vào nội dung thì ta thấy được đây là xin ‘dạy dỗ’ trong lĩnh vực.... ân ái ý)

Mấy ngày nay Hoan Hi Thiên lại mở cửa lại, phát hiện lượng khách trên cơ bản đều bị Hồng Tụ Chiêu ở đối diện cướp đi rồi. Khách quen vẫn hay đến nhất chỉ còn có bà chủ tiệm may đối diện, đến nghe ngóng các loại tin bất quá. Nhưng dù bà ấy chưa có bất chuyện với nàng thì nàng vẫn nghe được không ít tin đồn thú vị từ miệng bà ấy.

Ví dụ như sau khi sau khi nàng và Chu Tử Sách tan vỡ, nàng kết giao với một người đàn ông có pháp thuật.

Lại ví dụ như chuyện nàng sau khi học được pháp thuật, công phu trên giường càng thêm mê hồn.

Ngày mở cửa đầu tiên cứ như vậy trôi qua nhàm chán trong đuối ruồi bọ và nghe bát quái... Ngày hôm sau có mấy người khách quen xuất hiện, ai ngờ bọn họ vừa bước một chân vào đã bị nữ chương quầy Hồng Tụ Chiêu đối diện câu đi mất.

Nữ chương quầy của Hồng Tụ Chiêu cũng không phải người xa lạ, chính là Diễm Diễm cô nương mà Phạm Kinh Ba gặp trên đường mấy ngày trước.

Ngày thứ ba, cũng chính là hôm nay, Hoan Hi Thiên hình như lại náo nhiệt lên, thanh niên trẻ trung lại lui tới không ngừng.

Sở dĩ nói hình như là bởi vì mấy người thanh niên trẻ tuổi tìm đến nàng đều là do nghe tin đồn, tìm đến xin nàng hợp thể nhưng lại không dám nói thẳng ra. Đám thanh niên này trước kia rất kiêng kị Chu Tử Sách, nhưng bây giờ lại không thêm đề vị hôn phu biết pháp thuật của nàng vào mắt. Qua một buổi sáng, những tờ giấy mời qua đêm đã xếp thành một chồng.

Nàng có phải nên cảm thấy vinh hạnh hay không đây, bốn năm qua vẫn được bầu là nữ nhân mà thiếu niên muốn ở cùng nhất trong lễ trưởng thành? (hơ hơ, muốn ‘thành người nhón’ thì ta cần phải làm j? :])

Lại nói về ‘vị hôn phu có ma thuật’ kia. Ngày ấy khi nhìn thấy bộ dạng không ra người cũng chẳng ra quỷ của nàng, hẳn quá mức sợ hãi, dường như không thể tin và chân động mạnh, thế cho nên sau đó hẳn có nói vài tiếng gì đó, nàng cũng không có nghe rõ, chỉ nhớ rõ bóng dáng hắn tập tễnh chạy trời chết.

Từ đó cho đến giờ, đều không thấy bóng dáng.

Nếu không phải có đám học trò nhỏ của hắn ngày ba bữa đến hỏi nàng phu tử đâu, nàng thật nghĩ đến mọi chuyện trước kia đều chỉ là tưởng tượng, đối diện nhà nàng kia vẫn là bỏ không, chưa bao giờ có ai chuyển đến.

Trong lòng không phải không thất vọng.

Tuy rằng ngoài miệng vẫn nói mình không muốn gả đi, không cần lấy chồng, nhưng cuối cùng vẫn là nữ nhân, ở sâu trong nội tâm vẫn ôm một hi vọng tốt đẹp. Có lẽ có một người như vậy, không để ý đến những điều hời hợt xung quanh, không để ý tới lời đồn đại, không quan tâm không hỏi nguyên do, chỉ ở bên cạnh nàng.

Xem ra, thật chỉ có Phát Bệnh phù hợp với điều kiện này. Đáng tiếc một ngày nào đó hắn sẽ phải lớn lên, thành thân, rồi sống nương tựa lẫn nhau chẳng qua cũng chỉ mấy năm. Hắn hiện tại thoát nhìn là dính nàng muốn chết, nhưng ngày có tình cảm của riêng mình cũng đã không còn xa nữa rồi, câu “có vợ quên mẹ” này chung quy cũng không sai.

Mặc dù đến lúc đó hẳn còn dính lấy nàng, nàng cũng phải đuối hai người bọn chúng ra khỏi cửa. Mẹ chồng con dâu mâu thuẫn, nàng ghét nhất.

Phạm Kinh Ba ghé mặt vào trên quầy, bất tri bất giác lại nghĩ đến cảnh mình một mình lạnh lẽo mấy năm sau, không khỏi bi ai từ tận đáy lòng, thờ dài một hơi. Aizz.

Lại có tiếng bước chân vang lên, nàng trong lòng phiền muộn, cũng không ngẩng đầu lên nói: “Bản chương quầy bán sách không bán thịt lại càng không phụ trách dạy kỹ thuật trên giường miễn phí, nam nhân từ 16 tuổi trở xuống xin đừng bước, dù là trên mười sáu nhưng vẫn là xử nam chưa phá thân cũng xin đừng lại, cảm ơn.”

“Hoá ra người thường hay đuổi khách như vậy.”

Âm trầm tối tăm, lạnh lẽo như băng. Phạm Kinh Ba chợt thấy lạnh cả sống lưng, mới vừa ngẩng đầu liền thấy một bóng người từ gian trong đánh về hướng nàng, bất ngờ không kịp phòng bị cổ đã bị nắm lấy, “Mấy ngày gần đây thu vào chẳng bằng xuất ra, chương quầy người làm thế nào chịu trách nhiệm đây hả. Người có biết mỗi lần tính sổ sách là ta lại đau lòng, tiền của ta tiền tiền tiền tiền!”

“A, khụ khụ! Đại nhân người bình tĩnh một chút.” Mắt sắc liếc nhìn người phía sau của Giải Đông Phong, hai mắt sáng ngời, “Phong tiền sinh cứu mạng!”

Phong Ngôn phe phẩy quạt lông, chậm rì rì đi đến, “Đại nhân, ngài bóp chết nàng rồi để ta làm chương quầy đi, tăng lương một chút.”

Giải Đông Phong nghe vậy lập tức buông tay, ngược lại còn nheo nheo mắt của nàng, vô cùng thân thiết cười nói: “Tiểu Phạm ngoan, dọn dẹp một chút, hợp.” Lại quay đầu lại phân công, “Đóng cửa đóng cửa, vừa nhìn thấy Hồng Tụ Chiêu đối diện kia là thấy phiền rồi. Ồm, Kim họa sĩ đâu?”

Phạm Kinh Ba cứu mặt mình từ trong tay hấn ra, hỏi: “Con dâm trùng chết tiết kia cũng đến đây?”

Phong Ngôn nâng nâng mi, “Đi ôn lại chuyện cũ với tên già trước tuổi rồi.”

Khoé miệng Giải Đông Phong khẽ nhếch lên, nheo mắt lại, “Đi, gọi hấn về mau, không về ngay lão tử sẽ đóng cửa thả Công Dã Bạch!”

Phạm Kinh Ba phì cười một tiếng. Kim họa sĩ y vào công phu mắt hấn của mình là khuôn mặt tuấn mỹ, miệng ngọt chết người không đền mạng, xưa nay đối với đám mỹ nhân là đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, nhưng mà lại liên tiếp không địch lại sắc đẹp của nam nhân Công Dã Bạch, cuối cùng còn hồ đồ rơi vào bẫy của Giải Đông Phong mà ký kết ước bán thân, về tranh cho Hoan Hi Thiên. Từ đó coi Công Dã Bạch là khắc tinh lớn nhất, coi việc này là vết nhơ lớn nhất trong đời.

Quả nhiên không bao lâu, Phong Ngôn đã dẫn hấn đã trở về.

Kim họa sĩ vừa thấy Phạm Kinh Ba liền cười không đứng đắn, “Ai nha, phạm muội muội, một ngày không thấy như cách ba thu, gần đây chiến tích thế nào rồi hử?”

Con dâm trùng đáng chết này, lại cứ thích đánh đồng nàng với đám hoa cỏ kia của hấn, nghĩ đến nàng cùng hấn đều là thân kinh bách chiến (trải qua trăm trận đánh). Phạm Kinh Ba giật nhẹ khoé miệng, ngoài cười nhưng trong không cười, “So với chiến tích rực rỡ của trăm người chém của Kim gia đây thì vẫn còn kém xa a.”

Hiển nhiên là thấy vừa lòng với danh hiệu trăm người chém này, Kim họa sĩ vô cùng tự đắc nở nụ cười.

Có thể cười đến đẹp như thế, lại không hở ra nửa điểm tức giận, đại khái cũng chỉ có người này.

“Hai người các người tán gẫu đủ chưa? Muốn nhân tiện lấy riêng một phòng để nói chuyện không?”

Giải Đông Phong thò bản mặt đen thui vào chần giữa hai người, Kim họa sĩ nhớ đến Công Dã Bạch luôn cùng người này cùng đến cùng đi, trong lòng nổi lên một trận sợ hãi, vội vàng lấy ra mấy quyển sách từ trong người, giờ giờ lên, “Biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng, cái này là do ta mới xâm nhập doanh trại của quân địch lấy về đây.”

Mọi người không khỏi đổi vẻ mặt thành nghiêm túc bàn việc chính, giật lấy một quyển sách lật xem nghiên cứu.

Không quá nửa chén trà, Phạm Kinh Ba buông tiểu thuyết trong tay ra, “Giả.”

Phong Ngôn cũng như chán sắp chết ném sách đi, “Kém”

Kim họa sĩ lật qua loa vài tờ đông cung, lười biếng phun ra một chữ, “Mềm”

Phong Ngôn bật cười, còn Phạm Kinh Ba lại là chịu không nổi liếc mắt xem thường, chỉ có Giải Đông Phong khó hiểu nói: “Cái gì mềm?”

“Thi ý chính là không cứng nổi.” Nàng thần sắc tự nhiên giải thích.

Giải Đông Phong ghen lời, mặt hết đỏ lại trắng, hướng về phía Kim họa sĩ quát: “Đang nói chính sự người lại nói cái vớ vẩn gì vậy! Theo lời các người nói như vậy, cái tiệm gì gì đối diện kia cũng chỉ thường thôi, khách hàng sao đều lao vào như thế?”

“Ta thấy đây là vấn đề con người á.”

Lúc này đến phiên Phạm Kinh Ba tái mặt rồi, đáng tiếc xanh mặt cũng không ngăn cản được Kim họa sĩ tiếp tục nói, “Hồng Tụ Chiêu bên kia mời Lý hoa nương của Ngõ Phấn Hồng ra tiếp đón khách hàng, còn nữ chương quầy của người ta thì ——” hấn dừng lại một chút, nhìn nàng không có hảo ý

cười, “Aizz, về nhan sắc, dáng người nàng với người cũng có thể so sánh, chỉ là nàng ăn mặc ít hơn nhiều, quan trọng nhất là cử chỉ của nàng so ra thì lãng lợ hơn. Nam nhân ý mà, khẩu vị khó tránh khỏi hơi nặng một ít.”

Khụ.

Tiếng cười nhần nhện này giờ liên tục vang lên, Phạm Kinh Ba nghe thấy, trong mắt bốc cháy, bắn về phía bên kia. Phong Ngôn, Giải Đông Phong bị đốt tới, vội vàng nín thính, trăm miệng một lời nói: “Đừng nhìn ta, ta khẩu vị không nặng.”

Tầm mắt quay lại trên người Kim họa sĩ, Phạm Kinh Ba lạnh lùng cười.

“Xem đi, cũng không phải tất cả nam nhân đều như vậy giống Kim gia ngài, chỉ thích mấy thứ tanh nồng lãng lợ này thôi.”

Mắt thấy hai người này lại muốn “Tán gẫu”, Giải Đông Phong không kiên nhẫn, “Hai người các người đều một vừa hai phải một chút, đừng vừa gặp nhau đã liền người chết ta sống. Hiện tại ta chỉ cần biện pháp! Biện pháp có thể lập tức khiến ta kiếm lại được bạc!”

Phong Ngôn nhấp một ngụm trà nhuận môi, nói: “Theo ta thấy, khách hàng chỉ là nhất thời ham mới, không bao lâu nữa sẽ quay trở về, điểm này là không thể nghi ngờ. Đáng lo là, có thể có một cái Hồng Tụ Chiêu này thì còn có thể có hai ba cái nữa, thừa dịp trước mắt bọn họ còn chưa có làm nên trò trống gì người nào đó có phải nên suy tính sâu xa hơn hay không?”

Ý tưởng của Phạm Kinh Ba và Phong Ngôn không hẹn mà gặp, nàng gật đầu nói: “Tuy nói Hoan Hi Thiên vẫn có phòng tiếp dân thu nhận ý kiến đóng góp, nhưng từ đầu đến cuối đều là tẻ rời rạc, suy cho cùng là người nào đó quá nhỏ mọn không muốn tiêu tiền để lôi kéo khách về, người nào đó hẳn nên suy tính sâu xa hơn.”

Kim họa sĩ cũng đến góp một chân, “Phòng vẽ tranh hiệu quả cách âm quá kém, mỗi lần làm việc còn phải nghe hai người cách vách vì muốn sáng tác truyện mà mất trí, khuya tay múa chân, thế mới nói, người nào đó thật là cần suy tính sâu xa hơn.”

“Người nào đó” trong miệng ba người thoáng chốc dài mặt, cắn răng nói: “Suy tính sâu xa thì suy tính sâu xa! Phong tiên sinh, người nghĩ một kế hoạch đưa ta xem đi. Về phần vấn đề cách âm của phòng vẽ tranh ——” Giải Đông Phong chuyển hướng Kim họa sĩ, trong mắt hiện lên tia sáng lấp lánh, âm hiểm cười, “Ta thấy thiên người đi thì sẽ nhanh hơn.”

“Cái này, có thể a.” Phạm Kinh Ba và Phong Ngôn nghiêm trang giờ tay tán thành.

“Này này! Bây giờ là hoàn cảnh nào rồi? Ba người cả nam lẫn nữ tướng mạo thường thường này vừa hâm mộ vừa ghen tị, oán hận phong lưu mỹ mạo của ta nên thông đồng trả thù phải không?”

“. Người sao không chết sớm một chút đi?”

Giải Đông Phong mắng, thuận tay có một quyển sách liền ném qua. Kim họa sĩ là người nào? Thiên hạ đệ nhất cao thủ. Âm khí cỡ này, lại còn rõ ràng lao tới hù thế, đương nhiên là không cần nhiều sức để tránh. Giải Đông Phong khó chịu, tiếp tục ném, hai người giống như tiểu hài từ đùa giỡn.

Phạm Kinh Ba buồn cười, còn dám nói nàng và Kim họa sĩ luôn người chết ta sống, hẳn lúc nào thì nhẫn rồi lắm sao hả?

Có lẽ, Kim họa sĩ thật sự là rất đáng đánh đòn?

Ai có thể nghĩ, đệ nhất cao thủ võ lâm và đệ nhất thần bút đông cung chính là một người, mà chủ nhân của cả hai cái thân phận này giờ phút này lại đang cùng Thượng Thư đương triều ở trong một cái sương phòng đằng sau hiệu sách đông cung chơi trò chơi con nít người truy ta đuổi.

Điều này lại làm nàng nghĩ đến một người khác, cũng là người bất kể về ngoài, luôn làm chuyện không hợp với thân phận.

Nghĩ đến Kim họa sĩ và Ngân Thư Sinh có thể nổi danh cũng không phải không có đạo lý, ít nhất bọn họ giống nhau ở chỗ luôn sống không theo quy củ.

Hết một bình trà, Phong Ngôn buông chén, nhìn nhìn hai nam nhân từ đánh chân tay chuyển qua đấu võ mồm, lại nhìn nữ nhân trước mặt khi cười khi than thở, dường như có tâm sự tàng tàng lộp lộp. Hắn cảm bình trà trống không đứng lên, giống như bình thường, phe phẩy quạt lông, chậm đi ra ngoài, miệng ngâm nga một khúc không rõ nghĩa.

“Trông kia tiểu oan gia, đi xa phía chân trời.”

Nhìn thấy một người, tiếng hát nhất thời nín bặt, “Thái phó đại nhân?”

Người tới đứng là Công Dã Bạch, hắn gật đầu thăm hỏi, “Phong tiên sinh. Giải đại nhân có ở đây không?”

“Có.” Nghĩ nghĩ, lại bổ sung thêm một câu, “Kim họa sĩ cũng có.”

Công Dã Bạch nhú mày, cũng không cảm thấy bất ngờ, bước chân nhanh hơn đi về phía sương phòng, Phong Ngôn cười cười, tiếp tục đi ra ngoài. Một hai bước lại ngâm nga cái khúc hát lệch nhịp.

“Ngọt kia Tiểu nương tử, vậy tọa nam song hạ. Sở đối gió mát nghĩ muốn a niệm a hân, chớ không phải là, kia lý lục dương kham hệ mã.”*

Hừ, chỉ dựa vào hai tên yêu nghiệt này mà muốn đo xem ai không biết xấu hổ hơn với nàng hả? Ai sợ ai chứ! Phạm Kinh Ba nâng tay, tránh khỏi vòng ôm của Công Dã Bạch, thuận tiện ôm lấy mắt hần, gọn gàng nhanh nhẹn hôn lên trán hần một cái, “Ồi ời, mỹ nhân ca ca yếu đuối, ta sao có thể ghét bỏ ca ca được đây?” Đâu hũ đưa tới miệng, ngu gì mà không ăn.

Phi lễ xong, lại nhanh nhẹn linh hoạt đẩy hần ra, tiếp tục vươn tay ôm cổ Giải Đông Phong, “Phu quân, ta sao lại không thương chàng a?”

“Hừ, ta không tin, ta nghe nói gần đây nàng thông dâm với một tên Tiểu bạch Kiềm* biết pháp thuật, còn tính bàn chuyện kết hôn!” Giải Đông Phong hưng phấn nói.

(*thư sinh mặt trắng)

“Ai nha, đó chỉ là gặp dịp thì chơi, nữ nhân ở bên ngoài hành tẩu, khó tránh khỏi, khó tránh khỏi. Yên tâm, người trong lòng thế tử yêu nhất chỉ có một mình phu quân.” Hừm, hình tượng trong nhà trái ôm phải ấp, ngoài cửa hồng kỳ tung bay này Phạm Kinh Ba vào vai rất khá.

“Thật sự chỉ là gặp dịp thì chơi sao? Muội muội chính mồm nói với vi huynh, đó là em rể ta.” Công Dã Bạch nhân đà bỏ đá xuống giếng.

Giải Đông Phong lập tức thay đổi sắc mặt, bỏ tay nàng xuống, ngồi nghiêm chỉnh, “Tiểu Phạm?”

Hai người bọn họ vốn có thỏa thuận từ trước, thế nhưng nàng lại “Trùng hôn*”, không thể nghi ngờ là làm cho mọi việc trở nên phức tạp. Cho nên ngay từ đầu bọn họ đã đưa ra thỏa thuận rằng trong vòng năm năm không thể tái giá, năm năm sau, nếu nàng gặp được người ngưỡng mộ trong lòng trước tiên phải báo cáo, để còn triển khai công tác giải quyết hậu quả. Tuy rằng kì hạn năm năm cũng sắp đến, nhưng nàng vẫn làm vẻ hoa đến hoa đi không lo không nghĩ, làm cho hần nghĩ kì hạn này phải lâu đến mới đúng.

(*sự vi phạm chế độ hôn nhân một vợ một chồng :-j)

Hiện giờ khi không nháy ra tên Tiểu Bạch Kiềm, thật làm hần trở tay không kịp.

Thấy hần như vậy, Phạm Kinh Ba cũng nghiêm túc trở lại, còn thành thật cam đoan: “Người yên tâm, ta nếu thật muốn lập gia đình như đã nói nhất định sẽ hỏi ý người trước. Lần này chỉ là hiểu lầm liên tiếp mà thành, tóm lại, không phải sự thật. Hơn nữa. cho dù là thật, chú rể cũng bị ta dọa chạy rồi.”

“Hơn nữa gì cơ?” Câu cuối cùng quá nhỏ, hần không nghe rõ.

“Ừm thì, không có gì. Dù sao bây giờ không có đối tượng, ta sẽ không tiền trạm hậu tẩu là được rồi.”

Giải Đông Phong vừa lòng gật đầu, nhân tiện uy hiếp nói: “Nhớ kỹ lời người vừa nói, bằng không đến lúc đó đừng trách ta tâm địa độc ác.”

Phạm Kinh Ba cũng ra vẻ thông minh gật đầu, hai mắt đảo qua đảo lại, thấy mỹ nhân ca ca tỏ vẻ dù bận rộn vẫn dành thời gian xem diễn, một tia sáng chợt loé lên trong đầu, khoe miệng gọi lên một nụ cười xấu xa, “Phu quân đại nhân, ta nghĩ đến một nhân tài có thể kiếm lại bạc từ tay Hồng Tụ Chiêu trong thời gian ngắn.”

Hai mắt Giải Đông Phong sáng ngời, Công Dã Bạch chợt thấy lạnh sống lưng.

“Dựa vào người khác không bằng nhờ vào chính mình, chúng ta có kinh thành đệ nhất mỹ nhân trong tay, tú bà Hồng Tụ Chiêu kia còn đáng xem sao?”

Vứt lại mấy lời này, Phạm Kinh Ba thần nhiên thông dong rồi khỏi Hoan Hi thiên. Nàng vô cùng tin tưởng Giải Đông Phong, tin hần nhất định có thể làm cho mỹ nhân ca ca đồng ý. Về phần mỹ nhân ca ca đòi cái gì của hần, không thuộc phạm vi quan tâm của nàng.

Hiện giờ Hoan Hi Thiên cũng không có việc gì làm, khó có khi được chút thanh nhàn, nàng đương nhiên phải đi dạo trên đường cho đủ.

Mua một trái cà, hai bát lông, chút bạc còn lại cũng đủ để ăn một tô mì. Vì thế ai đó hợp tình hợp lý đi vào một quán mì, gọi một bát mì hành mỡ thêm mấy viên trứng kho, vừa ngắm phố vừa nói chuyện phiếm với mọi người xung quanh, hương thơm bốc lên hấp dẫn.

“Chủ quán, hai bát mì, nhanh!”

Hai tên đàn ông vạm vỡ ngồi xuống phía sau Phạm Kinh Ba, mạnh mẽ ném đao lên trên bàn, không coi ai ra gì bắt đầu tán gẫu.

“Mẹ nó, không phải nói Ngân Thư Sinh đang ở kinh thành sao? Vì sao không tìm thấy chút tung tích?”

“Con bà nó đưa tin tức giả, hại lão từ đây lặn lội từ quan ngoại đến!”

Phạm Kinh Ba đang khua tay gấp lấy gấp để bỗng khựng lại, tiếng ăn mì cũng nhỏ lại chút, không tự chủ được vênh tai. Nghe thấy bọn họ liên tục oán giận, không có nhắc chút nào đến Ngân Thư Sinh, trong lòng không khỏi có chút mất mát. Nghĩ lại, lại thấy cảm giác mất mát này cũng thật buồn cười.

Lúc này, chủ quán vừa mới làm hai bát mì xong, đưa đến bàn bên kia, nghe thấy lời bọn họ, liền thuận miệng hỏi: “Ngân Thư Sinh mà hai vị đại hiệp nói chính là thiên hạ đệ nhị Ngân Thư Sinh sao?”

“Còn ai ngoài hấn ra?! Từ từ, hay là ông chủ đã gặp?” Một tên lộ rõ vui mừng trên mặt, lập tức thúc giục chủ quán mau nói.

Chủ quán gãi gãi đầu, cười gượng nói: “Ta chưa thấy qua, có điều thấy trong Nhân Giang hồ mới ra của quán trà Tiêu Dao có viết, đạo này Ngân bút Thư Sinh rửa tay chậu vàng bấy lâu hình như tái xuất giang hồ. Ba ngày trước có người nhìn thấy hấn xuất hiện tại Linh Lung các ở Loan Châu, hình như để tìm Các chủ Diệp Vô Tâm.”

“Loan Châu? Tốt lắm! Coi như không uống công!”

Hai nam nhân phát ra một trận tiếng cười rung trời rồi sau đó phút chốc vỗ bàn đứng dậy, kéo đao bỏ ra ngoài.

“Ai ai, đại hiệp, không ăn mỳ nữa sao?” Chủ quán đuổi theo.

Hai người kia nháy mắt đã đi khá xa, từ không trung bay tới một xâu tiền, chủ quán luống cuống tay chân tiếp được. Ghi sổ rồi rời đi, khi qua bàn của Phạm Kinh Ba lại bị gọi lại, “Xin hỏi ông chủ một chút, Linh Lung Các là chỗ nào?”

Ông chủ nhét tiền vào trong ngực, cười tủm tỉm trả lời: “Là môn phái làm ám khí nổi tiếng trên giang hồ.”

“Vậy Ngân Thư Sinh tìm Các chủ nhà người ta làm gì?”

“Cô nương chắc là không biết, Diệp Các chủ Diệp Vô Tâm nổi tiếng tay nghề điêu luyện sắc bén, nghe nói ngân bút của Ngân Thư Sinh chính là do ông ta làm ra. Ta chỉ biết có thế, toàn là nghe từ tiểu nhị của quán trà Tiêu Dao cả, muốn nhiều hơn thì không có, hắc hắc.”

“Ừm, cảm ơn sư phó.”

Phạm Kinh Ba lau miệng rồi bỏ lại mấy đồng tiền, cười cảm ơn chủ quán, sau đó như có chút dăm chiêu rời quán mỳ.

Từ ngày ấy nhìn thấy cánh tay của nàng thì mắt tích luôn, rồi đến xuất hiện những tin đồn tái xuất giang hồ, rồi là xuất hiện ở Linh Lung các..v.v... Trong những việc này chắc chắn phải có liên quan gì đến nhai. Hay là. cái tên Thư Sinh ngốc này bị nàng dọa sợ đến mức thần trí không tỉnh táo nên tái xuất giang hồ rồi? Không đúng, liên quan như thế thì không đúng lắm. Từ từ, Linh Lung Các, ám khí, ngân bút. Có khi nào con mọt sách bị nàng dọa sợ đến chạy đi tìm cứu viện, chuẩn bị cài tiền vũ khí đến thu yêu không?!

Tuy rằng giả thiết này hơi không rõ ràng, nhưng ít nhất là có chút hợp lý, hơn nữa cũng hợp với lối suy nghĩ kì lạ của Thư Sinh.

Trời ạ, có phải là nàng nên chuẩn bị chuẩn chạy trốn không đây?

Tương tượng ra như thế, nên để an toàn. . . , Phạm Kinh Ba quyết tâm về nhà cuốn gói.

Nàng dùng hết sức mạnh năm đó dùng chạy một ngàn năm trăm mét trong đại hội thể dục thể thao, sức mạnh như gió cuốn, cố gắng chạy đến thờ hồn hên, rốt cục trở lại Phương Thanh Mặc. Vừa vào đến nơi liền thấy một tia quái dị. Rõ ràng là trời sáng nhưng một bóng người cũng không có?

Lo sợ bất an tiếp tục đi tiếp, đến cuối hẻm, rất xa nhìn thấy cửa lớn nhà Thư Sinh mở rộng, trong lòng càng thêm hồi hộp. Lại nhìn cửa nhà mình, nàng nhanh chóng phát hiện thêm vài thứ. . . . cái thời này có nghi thức thấp đèn lồng để thu yêu sao?

“A ——”

Một tiếng hét thê lương truyền ra từ phòng trong, tim phổi của nàng đều run hết cả lên, là Phát Bệnh! Sao lại thế này? Chẳng lẽ Thư Sinh nghĩ Phát Bệnh cũng là yêu quái như nàng sao? Không thể! Tuyệt đối không thể! Bất chấp nguy hiểm, Phạm Kinh Ba chạy vội vào cửa, lao đến phía phát ra tiếng, run giọng hô: “Không được, không liên quan đến Phát Bệnh.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Nương, Thịnh Tự Trọng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Ngàn vàng khó đổi được Thư Sinh. . .

Bây giờ. là tình huống gì thế này?

Mặc cho Phạm Bình ôm đầu nàng khóc đến kinh động trời đất quỷ thần, nhìn thấy tam cô lục bà đứng đầy cả một phòng, Phạm Kinh Ba cảm thấy đầu mình như bị người ta phang cho một cái. Hình ảnh giết chóc không có xuất hiện như trong dự đoán, thời điểm vọt vào phòng chỉ thấy tất cả bừa bãi không chịu nổi, chất chồng rương rương hòm hòm.

“Chủ nhân a người về thì tốt rồi! Những người này ăn no không có chuyện gì làm! Bọn họ tự tiện xông vào nhà dân muốn ép dân lành làm kĩ nữ này! Ô ô

ô.”

Ép dân lành làm kĩ nữ? Chẳng lẽ muốn bán Phạm Bình đi làm kĩ nam sao? Tú bà ở đâu mà dám đứng cạnh thế này?

“Muội muội đã trở lại a, mau đến xem xem, hai tấm vải này, muội thích tấm nào?”

“Tiểu Phạm, nhìn tấm trên tay ta này, tấm này tốt!”

Tẩu tử nhà họ Trần và Ngũ Ty mỗi người cầm một tấm vải lúu rúu hỏi, màu đỏ chót đáng sợ kia làm cho nàng hoa hết cả mắt.

“Không muốn tấm nào cả! Hừ!” Phạm Bình há mồm nhe răng rống lên.

“Aizz, luyến tiếc chủ nhân nhà ngươi sao? Ngoan nào ngoan nào, trai khôn đừng vợ gái lớn gả chồng, ngươi phản đối cũng không ích gì đâu.”

Thấy mọi người trong phòng thi nhau cười to, Phạm Bình càng tức giận thở hổn hển, sắc mặt Phạm Kinh Ba bắt đầu trở nên kì lạ. Nàng kéo Phạm Bình đang quỳ dưới đất ôm đùi mình dậy che chở sau lưng, nhủ thầm hỏi: “Thế này là sao? Các người muốn bán Phạm Bình ít nhiều cũng phải hỏi ta có đồng ý không chứ? Dù sao giá cả cũng phải do ta tính?”

Phụt! Ha ha ha ha

Đám làng giềng đứng trong góc càng cười lợi hại hơn. Phạm Bình kéo kéo góc áo của nàng: “Không phải bán ta, là bán ngươi.”

“Bán ta không phải càng nên hỏi ta trước à?” Phạm Kinh Ba trừng mắt chống nạnh, sau đó phát hiện có gì đó không đúng, “Bán ta? Bán cho ai?”

“Cho phu tử a!” Mọi người trăm miệng một lời nói.

Nhìn theo ánh mắt của mọi người, thấy người nàng cố ý bỏ qua từ lúc vào nhà tới giờ nhưng không thể bỏ qua được, chính là kẻ mất tích nhiều ngày nay – Thư Sinh. Chỉ thấy hần vẫn là một thân nho sam (áo của người đi học thời xưa), nhưng lại có chút phong trần mệt mỏi, trên khuôn mặt tuấn tú nhả nhặn có chút ửng hồng. Hần thấy nàng nhìn về phía hắn, nhất thời chân tay có chút luống cuống, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, đột nhiên cho tay vào trong ngực.

Không phải định lấy vũ khí ra chứ?

Hai hàng lông mày của Phạm Kinh Ba kinh ngạc nhướn lên, nàng vội vàng túm lấy Phạm Bình che ở trước người (Lam Lam chết mất, ban nãy còn lòi ra che sau lưng, giờ có nạn lại lòi PB ra che trước ng), quên sạch chuyện ban nãy còn liều chết xông vào hô “Mọi chuyện không liên quan đến Phát Bệnh.”

Thư Sinh lấy ra một quyển sổ nhỏ, nhìn nàng bằng đôi mắt trong veo như nước, long lanh nhìn thấy từng gợn sóng, tiến từng bước về phía nàng, hai tay đưa lên.

“Đây là cái gì?” Không giống ám khí nha. Tên ngọc này sao lại khôi phục bộ dạng lúc ban đầu rồi? Chẳng lẽ hắn đã quên những gì nhìn thấy hôm đó?

Thư Sinh giương mắt nhìn nàng, lại ngại ngần cúi đầu, “Thư mời.”

“Thư mời? Thư mời gì? Trường tư của ngươi muốn mời người sao?” Phạm Kinh Ba từ sau lưng Phạm Bình hồ nghi nhô đầu ra, tròn mắt lấy thư mời, vừa mở ra vừa tỉ mỉ tính toán nói, “Thân là chương quỳ quyền thế nhất kinh thành, giá trị con người ta rất cao, trường của các ngươi trả lương như thế nào? Có bảo hiểm, lương hưu. . . v.v. . . ? Nghi phép —— má ơi đây là cái gì!”

Quyển sổ nhỏ như củ khoai lang nóng bỏng tay bị nàng ném ra ngoài, Thư Sinh vội vàng đón lấy. “Là thư mời.” Thấy vẻ mặt nàng vẫn mơ hồ, Thư Sinh lại nói: “Thư mời nạp chính(1), còn lễ thư tại hạ đã giao cho tẩu tử nhà họ Trần rồi.”

Nạp chính. Thư mời. Lễ thư.

“Giả vờ hồ đồ cái gì nữa nha đầu chết tiệt này, phu tử thế này cũng đã là quá trọng lễ nghi rồi.”

Tẩu tử nhà họ Trần nhéo tay nàng một cái, rốt cục cũng nhéo tỉnh nàng. Đám làng nhùng này đích thực là tam thư lục lễ(2) trong truyền thuyết a!

Phạm Kinh Ba lập tức đẩy đám người vây quanh bên cạnh ra, thẳng tắp đi đến trước mặt Thư Sinh, “Ngươi muốn thành thân với ta?”

Chạm đến ánh mắt hung dữ của nàng, môi Thư Sinh run lên, nhưng vẫn kiên định nói: “Đúng, tại hạ muốn thành thân với Phạm cô nương!” Lại yếu ớt bồi thêm một câu, “Nàng. ánh mắt hung dữ hơn cũng không dọa được tại hạ.”

“Ngươi ——” Đang nói nghiêm túc, ngươi lại làm nhảm gì! Cảm nhận được vô số ánh mắt nóng rực sau lưng, Phạm Kinh Ba toàn thân cứng ngắc, lập tức cắn răng kéo Thư Sinh, “Ngươi đi theo ta!”

“Ha ha, tiểu biệt thắng tân hôn* a!”

(*Vợ chồng xa nhau ít ngày khi gặp nhau còn mạnh mẽ và say đắm hơn đêm tân hôn. Thực tế là như vậy, đêm tân hôn vừa mệt sau bao ngày lo cưới, lại

lạ lắm, ngại ngại cho cả hai bên, khi vợ chồng quen hơi bén nết xa nhau vừa nhớ và mong đợi khao khát thì... đêm tân hôn không thể bằng... về mọi phương diện.)

“Người trẻ tuổi thể lực thật tốt a ~!”

Rất nhanh, mấy lời nói đùa này đó đã sớm bị bọn họ phớt lờ ở phía xa xa, nàng kéo hắn đến một cái ngõ cụt nhỏ mới chịu dừng lại.

Giờ phút này Phạm Kinh Ba xem như hiểu được, tuy rằng không biết nguyên nhân, nhưng Thư Sinh này đối với nàng thật sự là không chút bắn khoăn. Có điều mọi chuyện cũng không vì vậy mà tốt hơn chút nào, Sinh thư (quyển sổ ghi các loại sinh lễ), lễ vật quá nhiều, Thư Sinh này muốn đùa quá hoá thật, muốn làm cho nàng cùng quá hóa liễu* à?

(*nguyên văn: 逼上梁山:bức thượng Lương Sơn : Câu chuyện những người như Tống Giang, Lâm Xung trong truyện Thủy hử, do bị quan phủ áp bức, phải lên Lương Sơn tạo phản. Sau này dùng ví với việc vì bị ép quá nên phải làm một việc gì đó)

“Phạm cô nương, chúng ta bỏ đi như thế, có phải có chút thất lễ không?”

Thư Sinh ậm ừ hồi, cảm giác cánh tay bị nàng nắm tê dại muốn rời ra.

“Thất lễ cái ——” Nhìn khuôn mặt tiểu bạch thỏ Thư Sinh đang bày ra, nàng đột nhiên cảm thấy chữ “rắm” kia không tài nào phun ra được, tức anh ách lắc đầu, rồi tiếp tục nói, “Người mang theo cả đám người tự tiện xông vào nhà người ta là có lễ lắm sao?”

“Việc đó. tại hạ là tới đưa thư mời, đương nhiên không giống nhau.”

Phạm Kinh Ba hừ một tiếng buông tay hắn ra, cả người dựa vào tường, chân nhón nhón chạm đất, từ dưới ngẩng lên nhìn hắn. Thẳng đến khi hắn mặt đỏ tai hồng lại bắt đầu chớp chớp mắt theo bản năng mới hỏi: “Mấy ngày nay người đi đâu?”

Giọng nói mềm mại ấm áp của Thư Sinh vang lên trong ngõ nhỏ. “Tại hạ trở về cố hương một chuyến.”

Đội nửa ngày không thấy câu tiếp, nàng đập hắn một cước, không quá mạnh. “Không cần quát một roi đi một bước*, nói rõ ràng đi.”

(*Ý là không cần hỏi sao thì chỉ trả lời đúng câu đấy ^^)

Hắn ần ần cảm thấy thái độ của nàng với hắn hình như hơi thay đổi, trong lòng có chút không yên, tiếp tục nói: “Trước đó tại hạ đã nói với Phạm cô nương rồi mà, đợi về quê xong, tìm được trưởng tộc thay mặt cha mẹ viết sinh thư, lễ thư, còn có mấy công việc nhỏ nhặt liên quan đến gia phả.”

“Ừ ừ, người nói với ta khi nào?”

Thư Sinh mặt đỏ hồng, cúi đầu, “Chính là buổi tối hôm đó.”

Phạm Kinh Ba từ từ nhồm dậy, hai mắt mờ lớn nói, “Việc người nói đêm hôm đó chính là mấy chuyện này sao?” Mấy câu hắn lảm bảm trong lúc phát ngốc mà nàng coi là không quan trọng đó chính là những lời này sao? Khoan đã... “Sau khi thấy cánh tay của ta, người chỉ nghĩ đến những việc này thôi sao?!”

Mặt Thư Sinh càng đỏ hơn, “Tại hạ nhìn thấy thân thể của cô nương, đương nhiên.”

Tiếng nói rất nhanh bị Phạm Kinh Ba cắt ngang, “Đây căn bản không phải là vấn đề chịu hay không chịu trách nhiệm có hiểu không? Ta hỏi cảm giác của người kia! Người nhìn thấy cánh tay của ta, nhìn thấy cánh tượng như vậy, người, người không có suy nghĩ khác?”

“Suy nghĩ khác?” Thư Sinh không rõ nàng vì sao nhìn như thực tức giận vậy, vì thế thật cẩn thận hỏi lại, “À ừm, như là nồn nà?”

Ngũ Tỷ nói nữ nhân đều thích nghe lời khen, hay là Phạm cô nương không để ý chuyện bị hắn thấy, mà là để ý hắn sau khi xem xong lại không được khen ngợi?

Phạm Kinh Ba thiếu chút nữa hộc máu, “Ai muốn nghe cái này a! Người chẳng lẽ không cảm thấy là ta quá trắng sao?!”

Không đúng, lời này nói ra kiểu gì cũng thấy kì lạ.

“Đúng là trắng.” Thư Sinh sững sờ hồi lâu, chăm chú nghiên cứu xem “quá trắng” với “nồn nà” hắn nói khác gì nhau.

Phạm Kinh Ba cảm thấy mình lại nói lời vô ích rồi, đang cân nhắc nên tìm từ gì để nói, lại nghe thấy hắn nghi hoặc than thở: “Trắng. chẳng lẽ không đúng sao? Trong sách nói nữ tử như châu như ngọc, chẳng phải là trắng đến trong suốt sao...?” Nói xong nhất thời giật mình.

“Người, người, người.” Người nửa ngày, nhưng thực ra là tức cười đến nghẹn không nói nổi.

Thư Sinh thấy nàng có vẻ không tức giận, trong lòng vui vẻ, cảm thấy thời cơ tới rồi. Hắn lấy một cái hộp trong bai vải trên người ra, trân trọng đưa cho nàng sau đó giương mắt tỏ vẻ chờ mong nhìn nàng.

“Đây là cái gì?”

“Diệp Vô Tâm nói nàng nhìn cái này xong nhất định sẽ đồng ý gả cho ta.”

Diệp Vô Tâm? Cho nên cái hộp này là nguyên nhân dẫn xuất hiện ở Linh Lung các sao? Nàng tràn ngập hoài nghi mở hộp, dưới cái nhìn chăm chú mãnh liệt của hắn, tay có chút run rẩy. Trong hộp được bọc bằng lụa là một chiếc vòng tay bằng bạc nối liền với nhẫn còn có tua trang trí. Nàng hoang mang ngẩng đầu, thấy Thư Sinh thần bí cười, cúi đầu đeo vòng tay và nhẫn cho nàng, sau đó lùi lại đứng bên cạnh nàng.

“Nắm chặt tay lại, sau đó dùng lực kéo sợi tua dài nhất.”

Tuy hoàn toàn không hiểu gì nhưng nàng vẫn làm theo lời hắn, giờ tay, kéo sợi dài nhất, không phản ứng.

“Dùng thêm lực một chút.”

“A, nếu mà đứt không được bắt đến ta nha.”

Nàng ngượng ngùng nói, sau đó dùng sức kéo một cái, tiếp theo nghe thấy “viu” một tiếng, chiếc nhẫn trên ngón áp út nháy mắt bắn ra một cây ngân châm!

“A!” Nàng kinh ngạc vui sướng nhảy dựng lên, “Này này này, đây là ám khí trong truyền thuyết?” Nói xong lại khẩn cấp chạy sang chỗ tường đối diện xem cây ngân châm vừa phóng ra kia, “Thật thần kỳ! Phải rồi, ngân châm này có độc không thể?”

“Chỉ là thuốc mê thôi.” Thư Sinh lắc đầu, thấy Phạm Kinh Ba vui vẻ cũng cười híp mắt.

Nhưng vui vẻ không được bao lâu, nàng đột nhiên cẩn thận quay lại, biểu tình vô cùng nghiêm túc, “Nếu không cẩn thận tự bắn vào mình thì sao bây giờ?”

Thư Sinh mỉm cười, giải thích cho nàng các cơ chế trong đó.

Hoá ra đồ chơi này có một cơ quan nhỏ, lúc bình thường không có việc gì thì sẽ đóng chặt, dù có kéo dây thế nào cũng không bắn ra ngân châm được. Cho dù là vậy nhưng Phạm Kinh Ba vẫn cảm thấy có vẻ nguy hiểm. Ngắm nghía một lúc rồi lập tức muốn tháo ra, “Vẫn nên tháo ra thôi, không làm gì sao có thể nhận lộc.”

A. . . . Sao không tháo ra được? Rõ ràng vừa nãy Thư Sinh đeo vào thật dễ dàng a!

“Phạm cô nương, không phải là không làm gì không được hưởng lộc, đây là đáp lễ. Nàng tặng trăm gỗ, tại hạ đáp lễ vòng bạc.” Thư Sinh cười đến có chút ngại ngùng, thấp giọng ngâm thơ, “Đầu chi lấy mộc đào, báo chi lấy quỷnh đao, phi báo cũng, vinh nghĩ đến hảo cũng(3).”

Bàn tay đang cố tháo vòng của Phạm Kinh Ba đột nhiên dừng lại, ngón tay chạm đến một điểm hơi nổi lên, cảm giác này, cảm giác này.

“Thư Sinh, Ngân bút của ngươi đâu?”

Nàng đột nhiên gấp giọng hỏi, Thư Sinh hé miệng cười, chỉ chỉ chiếc vòng trên tay nàng.

“Ngươi ngân vạn lần đừng có nói với ta Ngươi đem binh khí xếp thứ hai trong bảng xếp hạng binh khí làm thành vòng bạc cho ta?” Phạm Kinh Ba cả người ngây ra như phỗng, chỉ có dao động mãnh liệt trong mắt thể hiện sự rung động mãnh liệt trong lòng nàng.

“Ừ. Lần trước, tại hạ thấy cô nương thực sự thích ngân bút, còn từng nói muốn sửa thành trăm cái tóc cho nữ, tại hạ vốn cũng nghĩ như vậy. Nhưng là đêm đó, đêm đó nhìn thấy tay nàng Đột nhiên trong đầu có ý nghĩ, có lẽ nhẫn và vòng tay có vẻ tốt hơn?” Thư Sinh nói nói xong, nhìn thấy nàng vẻ mặt hoảng hốt thì trong lòng cũng hoảng hốt, thật cẩn thận hỏi: “Phạm cô nương, nàng, nàng không thích sao? Hay, hay là đổi thành trăm cái tóc?”

Thấy nàng vẫn không phản ứng, Thư Sinh càng sốt ruột, thầm nghĩ Diệp Vô Tâm này ăn nói lung tung, Phạm cô nương vẫn không muốn gả cho hắn! Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Thư mời, tín vật đều tặng vẫn vẫn vô dụng. Bỗng dưng hắn nhớ tới Ngũ Tử trước khi nàng về có dạy hắn một cách.

Tuy rằng rất không muốn dùng, nhưng là, nhưng là. Thư Sinh cắn chặt răng, mở miệng, “Nghe nói, nghe nói hôn lễ của Chu giáo úy và Từ tiểu thư đã định rồi, nàng lần trước cũng đã nói, muốn đánh cuộc với hắn, sao không, sao không —— um!”

Thư Sinh tròn mắt, chớp cũng không dám chớp, nhìn thấy nàng mạnh mẽ bỏ nhào về phía trước chặn miệng hắn, bằng... miệng mình.

Hắn còn chưa kịp đáp lại, nàng lại mạnh mẽ bứt ra, tay vẫn ôm cổ hắn, nàng nhìn hắn, ánh mắt nóng bỏng lại xúc động.

“Đây không phải phi lễ, không phải khinh bạc cũng không phải xâm phạm, mà là —— Thư Sinh, lấy ta đi!” (Lam Lam: đọc đến đây mà tacuời đến suýt rách mép ...phục Kinh tỷ thiệt... Min: ta bó chân với tỷ ý lâu r', yêu mỗi Thư ca thui >0

Chú thích:

(1) nạp chinh, tức nhà trai hướng nhà gái tặng sính lễ, về phần sính lễ đích nhiều ít, quyết định bởi sự giàu nghèo cùng thân phận của nhà gái.

nạp chinh: phong tục hôn nhân của người Hán cổ đại . lưu hành vu cả nước rất nhiều khu.” Lục lễ” trung đích đệ tứ lễ. cũng xưng” nạp thành”. tức nhà trai nạp cát hướng gia đình nhà gái tặng sính lễ.《 lễ nhỏ • sĩ hôn lễ 》không đình đạt sơ: ” nạp chinh người, nạp sính tài cũng. chinh, thành cũng. trước nạp sính tài rồi sau đó hôn thành.” kinh này nghi lễ hôn ước hoàn toàn thành lập.《 tân thư • chí mười một 》: ” rất khang tám năm, quan lại tấu: hôn lễ nạp chinh, đại hôn dùng huyền huân bó buộc bạch, thêm khuê, mã hai tứ. vương hầu huyền huân bó buộc bạch, thêm bích, thừa mã. thầy thuốc dùng huyền huân bó buộc bạch, thêm dương.” tổng đại sở dụng lễ vật không hề tuần hoàn chu chỉ, vàng bạc lãng quỳên, các y cấp bậc mà định. mình đại sính lễ đề xướng tiết kiệm《 minh sử • chí ba mươi một 》 phẩm quan hôn lễ: ” nạp chinh như cát nghi, thêm huyền huân, bó buộc bạch, hàm thư, không cần nạp.” nghi thức bắt chước tổng chế: ” tân đọc điển văn viết: mỗi quan lấy phụ thê nặng, thêm huê mỗi quan, dẫn theo điển lễ. không hề ưỡn chỉ tệ, dám thỉnh nạp chinh.” chủ hôn người viết: ” mỗi quan hướng kuàng mỗi lấy lễ trọng, mỗi dám không bái chịu.” tân lấy hàm thư thụ chủ hôn người, chủ hôn người cũng đáp lấy hàm thư.” tới cận đại, vô” nạp chinh” tên, mà có tặng lễ chi thật, hoặc cũng chi vu nạp thái, hoặc càng xưng nạp tệ. 1920 năm 《 anh sơn huyện chí》: ” hôn lễ cô có nạp thái, văn danh, nạp cát, nạp chinh, thỉnh kì, thân nghênh sáu lễ, nay chỉ dùng nạp thái, nạp tệ.” theo pháp luật ý nghĩa giảng, nạp chinh trọng ở hình thức, mà không ở vu số lượng, nạp chinh đích hoàn thành dấu hiệu

(2) một trong những dấu hiệu của việc chấm dứt thời kì đính hôn bước vào hôn nhân tam thư lục lễ là Trung Quốc đích truyền thống hôn nhân tập tục lễ nghi.” ba thư” chỉ ở” sáu lễ” trong quá trình sở dụng đích công văn, chính là thư mời, lễ thư cùng nghênh thư.” sáu lễ” là chỉ từ cầu hôn tới thành hôn đích cả kết hôn quá trình.” sáu lễ” tức sáu lễ pháp, chỉ nạp thái, văn danh, nạp cát, nạp chinh, thỉnh kì hòa thân nghênh.

(3) Đoạn thơ Thư ca đọc:

投之以木桃

报之以琼瑶

匪报也

永以为好也

Hán Việt:

Đầu chi dĩ mộc đào

Báo chi dĩ quỳnh dao

Phi báo dã

Vĩnh dĩ vi hảo dã

Dịch nghĩa:

Tặng ta nhánh quả đào

Ta tặng về quỳnh dao

Cần chi báo đáp vậy

Chỉ mong bên nhau đến đời đời !

(Mìn: Phần thơ không chắc hoàn toàn, ai thấy sai góp ý với ạ)

Ps: chiếc vòng kim nhẫn cưới của Khinh tỷ, ta không tìm được hình giống hoàn toàn, kết hợp 2 cái này có vẻ ổn

Bạn đang đọc truyện *Cô Nương, Thỉnh Tự Trọng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Phiên ngoại • tự bạch của Phạm Bình...

Ta tên Phạm Bình, năm nay mười ba tuổi, thân là quân gia kiêm đầu bếp và nhiều chức năng khác, có thể gọi là tiểu người hầu vạn năng.

Ta rất thích tên của ta, tuy rằng nó hay bị gọi thành Phát Bệnh nhưng cũng chẳng hề làm hao tổn đến lòng yêu thích của ta với nó, việc này có lẽ là vì cái tên lúc trước khi tám tuổi của ta lại càng thê thảm không dám nghe hơn. Khi đó, mọi người đều gọi ta là —— hai trăm năm mươi*.

(*nguyên văn: 二百五: nhin bách ngũ, có nghĩa là đồ ngốc, đồ khờ khạo)

(chú thích chút xíu về cách đọc tên bạn Phạm: Phạm Bình [fàn bīng], Phát Bệnh [fānbìng] ... đọc rất là giống nha)

Có lẽ người muốn nói trên đời này chẳng có ai là tên ngọc, ban đầu ta cũng cho rằng không có, mãi tận đến khi ta quen biết một người là tên Thư Sinh xấu xa kia.

Đương nhiên cái này cũng không phải là điểm quan trọng, điểm quan trọng là ta là cô nhi, cũng không có tên tiêng, hai trăm năm mười là số thứ tự của ta. Tuy rằng ta rất muốn bọn họ gọi là là Nhị Ngũ Linh (linh ở đây có nghĩa là ‘ngài’), nhưng hiển nhiên bọn họ càng thích gọi là đồ ngọc(hai trăm năm mười) hơn.

Đó là một ngày đông tuyết bay đầy trời, Ảnh chủ tìm thấy ta đang được bọc trong một cái tã. Hắn nói với ta một câu sau đó mang ta đi theo.

Hắn nói: vị tiểu huynh đệ này, ta thấy tinh hoa cốt cách của người rất đặc biệt, đúng là kỳ tài luyện võ trăm năm khó gặp...

Đừng hỏi tại sao ta có thể nhớ được chuyện hồi còn dùng tã, mấy chuyện này đều do Ảnh chủ kể cho ta biết. Ta cũng mơ hồ cảm giác hắn rất hi vọng ta tỏ ra cảm kích trước ơn trọng dụng này của hắn, ta cũng cố hết sức nỗ lực, nhưng mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt tươi cười như con chồn của hắn thì ta lập tức chẳng thể xúc động nổi.

Cùng lúc đó còn có một đứa nam hài nhỏ cũng không hơn kém ta bao tuổi, trừ Ảnh chủ ra thì hắn là người duy nhất trong Ảnh các không phải đánh số thứ tự.

Mọi người đều gọi hắn là Bảo thiếu gia.

Về điểm này, ta là thật không hài lòng, song có điều thấy cái mặt như bánh bao nhéo rất là thích của hắn thì ta liền tha thứ cho việc hắn có quyền lợi đãi ngộ đặc biệt. À há? Vì sao ta có thể nhéo má hắn ư? Điều này không đơn giản à, hắn không đánh lại ta nha!

Ta là ai chứ? Ta chính là người có tinh hoa cốt cách rất đặc biệt, là kỳ tài luyện võ trăm năm hiếm gặp được đích thân Ảnh chủ khâm điểm a !

—— sau này ta hỏi rất nhiều người, bọn họ đều lấy thân phận người từng trải ra nói với ta rằng, những lời này toàn là lời Ảnh chủ dùng để lừa gạt tiểu hài tử mà thôi.

Tám tuổi, là bước ngoặt trong cuộc sống của ta. Trong một năm đó, Ảnh các cũng xảy ra rất nhiều chuyện. Ví dụ như các ảnh vệ đã trưởng thành lại có nữ mạo liên tiếp bị Nguyên Tộ hoàng đế bán đi hòa thân, ví dụ như Yêu Yêu Linh luyện đan bị tẩu hỏa rần luôn cả phòng luyện đan, thuận tiện nướng họ luôn nóc nhà Ảnh chủ ở sát vách, lại ví dụ như, Ảnh các phải tiếp nhận một nhiệm vụ vô cùng khó giải quyết.

Cao thủ còn trong các lúc bấy giờ còn vài người, cuối cùng Ảnh chủ lại hướng tâm tư về phía ta và cục cưng.

Nhiệm vụ thoát nhìn thật ra rất đơn giản: tiếp cận đệ nhất nữ quan – Cao Di Ái.

Nhưng khi thực hiện thì khó khăn chồng chất khó khăn, mà bên trên lại hạ lệnh là: hãm hại, lừa gạt, gian dâm, bắt người cướp của.

Ta quyết định chơi lá búa kéo* phân công công việc với cục cưng, ai ngờ cục cưng ngang nhiên trợn mắt liếc ta một cái rồi quay người bước đi, hoàn toàn không để ý đến ta. Rất là không biết phải trái! Ta hoàn toàn có thể lựa chọn cách đơn giản nhất là lừa gạt hắn, nhưng ta không làm vậy, ta quyết ssinh chơi đoán số cho công bằng, thế mà hắn lại không vừa lòng? Đương nhiên là cuối cùng hắn vẫn phải chơi với ta. Đó là vì ta lấy chuyện hắn đái dầm vào ngày đầu tiên hắn đến Ảnh các đến để ‘nhắc nhở’ hắn chú ý một chút, là nhắc nhở thôi nha, ta cho tới bây giờ chưa từng uy hiếp bạn bè đâu.

(*nguyên văn : 猜拳: đoán tay – là đoán xem đối phương ra cái gì ý, cơ mà tiếng việt nó là oẳn tù tì hay lá búa kéo đó, để oẳn tù tì nghe nó hơi... :D)

Kết quả chơi: ta thắng. Thật ra muốn thắng cục cưng rất đơn giản, bởi vì mặt hắn rất giống bánh bao nên hắn thích ra kéo.

Qua phương thức công bằng công chính công khai trên, chúng ta đã phân công xong. Ta chịu trách nhiệm lừa gạt, còn cục cưng chịu trách nhiệm gian dâm, bắt người cướp của. Mặc dù trong quá trình ta giảng giải phân công công việc, cục cưng luôn trợn mắt lên lườm ta, nhưng ta rất tin tưởng đó chính là hắn đang ngại ngùng biểu đạt cho ta thấy hắn ngưỡng mộ năng lực lãnh đạo vĩ đại của ta biết bao nhiêu.

Đó là một buổi chạng vạng gần tối, khi gió thu hiu quạnh tràn về, ta cải trang thành một tên ăn mày vừa đói vừa lạnh chờ trên đường tắt về nhà của Cao Di Ái.

Nhìn thấy nàng trước tiên ta ôm lấy đùi của nàng, nàng không có đẩy ta ra, ta thấy có hi vọng thành công. Nàng đắp thêm cho ta cái áo khoác của nàng rồi còn mua cho ta mấy cái bánh bao, lúc đó ta cảm thấy đã thành một được một nửa rồi. Sau đó nàng dùng khuôn mặt đóng băng nghìn năm kia nói với ta một câu, nghe xong ta lập tức nằm cứng đờ già chết.

Nàng nói, ta đưa người đến phủ Kinh Doãn.

Nữ nhân này thật chẳng có chút tình thương như của mẹ! Ông phí nàng còn cùng một giới tính với cái được gọi là mẫu thân trong truyền thuyết! (Min : cái này ta đoán bạn Phạm k có mẹ, nên coi mẫu thân chỉ có trong truyền thuyết ^^)

Ngày hôm sau, ta lại dịch dung thành người khác, lại ra nằm vùng ở chỗ cũ.

Lúc đó khi còn chưa nhìn thấy Cao Di Ái thì ta đã gặp được một người khác.

Người kia, rõ ràng hơi thở rất yếu nhưng trên mặt lại tràn đầy nụ cười sáng ngời. Hình như nàng phát hiện ra ta đang nhìn nàng, bèn sùng sốt một chút sau đó lập tức cười với ta. Ngay tại thời khắc đó, ta đã có một quyết định, biết rõ nàng không phải đối tượng trong nhiệm vụ của ta nhưng ta vẫn kiên quyết ôm lấy đuôi nàng.

Có điều ngay sau đó ta rất nhanh phát hiện ta, nữ quan như núi băng kia tuy rằng không hay cười như nàng, nhưng tuyệt đối dịu dàng thủy mị hơn nàng.

Nàng tung chân một cước đá văng ta, còn chán ghét không ngừng phui phui bụi trên người. Ta càng không ngừng cố gắng bỏ nhào vào nàng, lại bị nàng chống tay trước trán không cho tiến lên. Với công lực của ta, hắt nàng ra thật sự là việc rất dễ dàng, nhưng trước mắt ta là một tiểu nữ nhân ốm yếu, cho nên không thể dùng quá nhiều sức với nàng.

Việc kế tiếp thật là ngoài dự kiến của ta, nàng nói một câu, sau đó mang ta đi.

Nàng nói, tiểu quý chết tiết này ngươi hẳn chết đi được, mau cùng bà ngoại ngươi đây về nhà tắm rửa một cái.

Ta đi theo về nhà của nàng, phát hiện ra trong nhà chỉ có một mình nàng. Căn nhà tuy không lớn nhưng vẫn có chút trống trải, sân nhà hoang vu, trong nhà thì được trải một lớp bụi bặm vô cùng dày. Vì thế cho nên ta thấy nàng chắc cũng là cô nhi giống như ta. Điểm này làm cho ta thật vừa lòng, nhưng trên đường đi ta thấy người ta vẫn gọi nàng là Phạm cô nương. Nàng ngang nhiên có tên kia, thân là cô nhi nhưng ngang nhiên có tên, quá đáng thật aaaa.

Sau đó nàng đi nấu nước cho ta, ta phát hiện nàng không biết nhóm lửa, dùng hết bốn năm quyển sổ để làm mồi mới nhóm được lửa. Tiếp theo không biết nàng lấy từ đâu ra hai cái bánh bao cứng ngắt đặt trên cái vung nước sôi một lúc rồi đưa cho ta.

Nàng khụ một tiếng, dường như có chút không được tự nhiên, nàng nói, ăn cái này trước đi, lát nữa ngươi tắm rửa sạch sẽ ta đưa ngươi đến tiệm ăn.

Ta cầm cái bánh bao vô ngoài mềm nhũn như sáp nát ra còn bên trong thì cứng hơn đá, trong lòng rất muốn nói với nàng hấp bánh bao không phải làm như thế đâu, nhưng không biết vì sao đến cuối cùng ta vẫn không nói gì. Chẳng những không nói, ta còn vận công nuốt bánh bao vào bụng.

Rồi ta nghe thấy nàng nhỏ giọng than thở: thật đáng thương, đói đến như vậy, bánh bao thiêu nát như thế mà vẫn vui vẻ ăn, aizz.

Lòng ta nhất thời hỗn loạn đủ vị.

Mở nước. Ta biết ở sân sau có một cái giếng, thực ra ta có thể tắm nước lạnh, nhưng ta thích xem bộ dáng nàng chuẩn bị nước ấm để ta tắm. Cho nên trong quá trình đó nàng không cần thận làm dầu mỡ, giặt lau gì gì đó rơi vào trong nước ta cũng vô như không phát hiện ra, ta cứ như thế tẩy sạch thân mình trong lần tắm dài nhất từ trước đến nay.

Không biết là xuất phát từ nguyên nhân gì nhưng ta đã tẩy hết dịch dung của mình đi. Sau đó ta biết mình đã làm đúng.

Người này thật thích trẻ con, nhất là đứa trẻ có bộ dạng xinh đẹp. Ta đột nhiên cảm thấy mình thật may mắn. Tuy rằng ta luôn không muốn thừa nhận, nhưng không thể không nói, bộ dạng của cục cưng xinh đẹp hơn ta, mặt cũng nhiều thịt hơn ta, nhéo rất thích. Nếu lúc trước người chấp hành nhiệm vụ là hần, không chừng ta lại không đến lượt ta được hưởng chuyện này.

Hiển nhiên là lúc đó ta đã quên sạch sành sanh, nữ nhân này cũng không phải đối tượng trong nhiệm vụ của chúng ta.

Nàng mượn quần áo của bọn trẻ hàng xóm rồi mặc vào giúp ta, còn lau tóc cho ta, đối đãi ta bằng vẻ mặt ôn hoà, thái độ hoàn toàn không giống lúc mới gặp.

Trong lòng ta lại một lần nữa hỗn loạn đủ vị. Aiz, không ngờ ta đây cũng có một ngày bị bắt lấy sắc dụ người.

Tóc ta khô rồi, nàng rất vui vẻ nghịch tóc ta, đột nhiên ánh mắt nàng sáng ngời, chạy về phòng mình bưng một hộp trang điểm ra. Trong lòng ta ần ần một dự cảm không lành, ta đã thấy có lần cục cưng khi chấp hành nhiệm vụ bị một đám tam cô lục bà bắt lấy trang điểm rồi, trên đỉnh đầu thất hai bím tóc, trên trán bị điểm một cái chu sa đỏ, bộ dáng kia làm cho ta cười trọn vẹn ba ngày ba đêm không ngừng.

Ngày đầu tiên là ta tự nguyện cười, hai ngày sau là do cục cưng thẹn quá hoá giận hạ độc ta.

Thật may thật may, nữ nhân này hiển nhiên không độc ác như đám tam cô lục bà kia.

Nàng đưa ta ra khỏi nhà, ta búi kiểu tóc nam giống như nàng, trăm cài cũng là trăm gố có hoa văn giống của nàng. Chúng ta sóng đôi đi thế này, trong lòng ta thầm nghĩ người khác nhìn sẽ nghĩ thế nào được nhỉ? Nghĩ là mẹ con sao? Hay là chị em? Mặc kệ là thế nào đi, tóm lại là là người trong cùng một gia đình chứ?

Nghĩ như vậy, trong lòng ta thật vui mừng, lén lút kéo tay nàng.

Lúc đó nàng không đá ta nữa, chỉ cười rồi nhéo nhéo mặt ta, gọi ta là tiểu quý vô cùng thân thiết.

Trong đầu ta lại hiện lên bốn chữ “Lấy sắc dụ người”. Aizz, chẳng lẽ rất cả ảnh vệ đều không thoát khỏi số phận bán sắc sao?

Đêm hôm đó ta nhận được bồ câu đưa tin của ảnh các, trong thư viết ta phải tuồng kẻ tỵ kẻ ở lại bên cạnh nữ nhân này, việc của Cao Di Ái còn lại

toàn bộ giao cho cục cung xử lí. Vì thế ta càng yên tâm thoải mái mà ở lại. Nàng đặt tên cho ra là Phạm Bình, chữ Phạm là theo họ của nàng.

Trong thời khắc đó, ảnh chủ hoàn toàn bị ta ném đi đâu mất, ta gọi nàng là chủ nhân.

Chủ nhân cũng rất nhanh phát hiện sự tài giỏi của ta sau đó đương nhiên đã giao một số công việc cho ra. Ta cũng phát hiện rằng, tuy chủ nhân thật không biết chăm sóc bản thân, nhưng rất biết kiếm tiền. Nàng vừa xuất hiện đã khiến cho toàn thành bàn tán sôi nổi – nữ chương quây của Hoa Hi Thiên, nàng là người cầm cân nảy mực sáng lập ra trường phái ngôn tình tiểu thuyết của Hoàng triều, nàng thậm chí còn là tội nữ được phong nhất phẩm đầu tiên trong lịch sử Hoàng triều.

Ta thật thích ôm đùi chủ nhân, bởi vì đây là phương thức khi chúng ta gặp nhau lần đầu tiên, là bằng chứng cho thấy ta đã nhận định nàng.

Đáng tiếc thay chủ nhân lại không nghĩ như thế, mỗi lần nàng đều không chút lưu tình đá văng ta ra. Dần dần, dường như nàng không còn bị bề ngoài của ta mê hoặc nữa, khôi phục lại thái độ lúc ban đầu, hung hăng độc ác, vừa đánh vừa mắng. Có điều ta vẫn rất vui vẻ, đánh là thương mắng là yêu mà.

Hơn nữa, ta cũng không thể lấy sắc dụ người cả đời.

Những ngày tháng ôm đùi rồi bị đá văng cứ thế trôi qua, phong phú mà lại hạnh phúc. Chỉ trừ một điểm khiến ra rất không hài lòng. Bên cạnh chủ nhân lúc nào cũng có rất nhiều hoa hoa cỏ cỏ, cái tên Chu Tử Sách gì gì đã đành, ít nhất hẳn còn ít khi tới cửa. Nhưng mấy tên tiểu hài tử xấu xa hàng xóm thì rất quá đáng, một đứa hai đứa cứ thế bám lấy chủ nhân suốt, gọi nàng là Phạm lão đại. Muốn làm gì hừ, muốn giành địa vị đệ nhất người hầu của ta sao?

Hừ hừ, một khóc hai làm loạn ba thất cổ, ta thế này thôi nhưng đã được dày công huấn luyện rồi, các người một đồng miệng còn hôi sữa thì ngoan ngoãn đứng bên cạnh mà phát ngốc đi!

Bốn năm cứ như vậy trôi qua, trong những ngày đó ta hầu như không nghĩ đến chuyện nhiệm vụ của mình, hình như ảnh các cũng quên mất ta. Cuối cùng Nguyên Tộ hoàng đế tự hóa thiêu Cung Ngọc Dao, nhiệm vụ của ta lại càng bị bỏ mặc.

Không quan trọng, dù sao ta sớm đã nhận định chủ nhân, cũng vui vẻ không muốn làm ảnh vệ, miễn cho sau khi lớn lên lại bị ném ra ngoại bang hòa thân.

Trong lúc ta đã cho là cuộc sống hạnh phúc với chủ nhân sẽ mãi mãi trôi qua như vậy, một tên phần tử xấu xa siêu cấp vô địch chưa từng có trong lịch sử xuất hiện! Cái tên xấu xa này âm hiểm giả dối bỉ ổi vô sỉ hạ lưu đê tiện, quả thực không bằng cảm thú! Chủ nhân quá mức hồn nhiên thiện lương, hoàn toàn bị hấn che mắt, ta vì việc này mà đau đớn trong lòng ghê lắm a! Ta một lòng bảo vệ chủ nhân, thế mà ai ngờ chủ nhân lại vì cái tên xấu xa kia mà hung dữ với ta! Còn muốn ta xin lỗi hấn!

Ta tố cáo tội ác của tên kia, chủ nhân lại nhẹ nhàng băng quơ nói nàng biết.

Nàng rõ ràng biết, lại vẫn là tin tưởng hấn, vẫn còn muốn ta xin lỗi...

Trong lòng ta vừa sợ vừa hoảng, bình thường ta một khóc hai làm loạn ba thất cổ, trước giờ về mặt chủ nhân đều là vừa tức giận vừa buồn cười lại vừa bất đắc dĩ, nhưng lúc ấy, lúc ấy nàng nghiêm túc nhìn ta như thế, muốn ta xin lỗi tên xấu xa kia, phảng phất như nếu ta không xin lỗi nàng sẽ không cần ta nữa vậy...

Ta giận nàng vì người khác mà hung dữ với ta, ta sợ nàng vì người khác mà không cần ta nữa, cho nên ta chạy trốn.

Khi ta đi trên đường, người người gặp ta đều gọi ta là Tiểu Tiểu Phạm, hỏi chủ nhân ta đâu rồi, ta sợ những người này biết chủ nhân không cần ta nữa. Ta không biết nên đi đâu. Cuối cùng ta đi đến một nơi toàn tường đỏ ngói xanh, giặt mình nhận ra đây là hoàng cung, người bạn duy nhất của ta đang ở đây.

Ta đột nhập vào cung tìm cục cung, cục cung liếc mắt một cái lập tức nhận ra ta, thật không uống công ta nhớ hấn nhiều năm như thế... tên mặt bánh bao này.

Ta còn đang néo mặt hấn, hấn lại lạnh như băng nói, có tin ta ban cho người tội chết hay không?

Ta tin, ta thật sự tin, nhưng ta còn muốn néo tiếp a, dù sao võ công ta cao, người bạn tội ta có thể trốn nha. Hơn nữa, trong lòng ta còn đầy một bụng tức nữa, dựa vào đâu người rõ ràng có cha có mẹ còn giả cô nhi lừa gạt tình cảm của ta (người ta thực sự không giả, là bản thân người hiểu lầm mà...), dựa vào đâu chủ nhân nhà ta không cần ta còn chủ nhân nhà người không có vứt bỏ người?

Sau đó ta thấy Cao Di Ái cầm sổ sách đi vào tìm hấn. Hai người không coi ai ra gì mất đi mảy lại với nhau, rõ ràng là đang kích thích ta mà!

Một là tên mặt bánh bao đáng chết, một là tên mặt như núi băng vạn năm, hừ hừ.

Ta ăn sạch điểm tâm trên bàn hấn, thuận tiện còn lần qua lần lại một vòng trên nhuyển tháp nhà hấn, đem từng phòng trong cung đều ngủ qua một lần rồi mới vỗ vỗ mông chạy lấy người. Vài tên thị vệ kia căn bản không phải đối thủ của ta, nhưng thật ra thị vệ trong cung cũng có hai người là ảnh vệ, qua mấy chiêu ta nhận ra đây là ảnh vệ trước đây đã dạy công phu cho ta, ta vội vã thu tay che mặt tính chuẩn êm, thế nhưng mông lại bị đập một cước.

Sư phụ nói, tên khốn kiếp khi sư diệt tổ nhà người!

Ta tiếp tục giả chết, trong lòng đắc ý quay mặt lại, vị đại nhân này nhận sai người hừ? Tại hạ họ Phạm tên Bình, tự là, tự là...

Phi phi! Ta bị điên hay sao tự nhiên đi học mới lời mở đầu của tên xấu xa kia!

Nhà không ra được chữ nào, đến cuối cùng vẫn là bị sự phụ giáo huấn cho một trận rồi mới đá ra khỏi cung. Ta cảm thấy ngày hôm nay của mình thật là chẳng hay ho gì.

Rời khỏi cung, ta lại không có chỗ đi, lắc lư đến lắc lư đi, lại nhớ tới ngõ hẻm quen thuộc ấy, ta tự nói với mình chỉ đến xem thôi, chỉ đến liếc mắt một cái thôi. Nếu chủ nhân phát hiện ta mất tích mà thương tâm đến mức tự sát thì sẽ không tốt lắm, ta canh ở đây để kịp thời cứu người thôi ý mà.

Đợi nửa ngày rồi cuộc thấy chủ nhân trở về, nghe thấy nàng gọi ta, ta nhìn.

Nhìn thấy nàng tìm ta khắp phòng, ta tiếp tục nhìn. Phải để cho nàng biết ta có bao nhiêu quan trọng!

Sau đó nàng mờ mịt ngồi trước cửa, ta không nhìn nổi nữa, lúc đang muốn đi ra thì cái tên đại đại xấu xa kia lại xuất hiện!

Hắn hần hần, hần ngang nhiên thừa dịp vườn không nhà trống để tấn công! Hiện nguyên hình rồi? Hiện nguyên hình rồi! Quá vô sỉ, không bằng cảm thú! Đợi chút, chủ nhân người đang làm sao thế? Cái gì mà Phát Bệnh đi rồi người chỉ còn mình hắn? Cái gì mà muốn hắn chăm sóc? Ta còn đang ở đây này! Chăm sóc cái gì, ta đến đây!

Này này, cảm thú người mau buông chủ nhân nhà ta ra!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nương, Thỉnh Tự Trọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Hôn sự thay đổi bất ngờ

Từ xưa tới nay, Tết Nguyên Đán thường là thời điểm thích hợp để tổ chức hôn lễ, chủ yếu là vì mọi người cho rằng: ‘mùa xuân thì gieo mầm, mùa thu nhận đũa trê’. Nhưng bây giờ đã là cuối hạ, chỉ đợi cây ngô đồng rụng lá, quan Thái Sử hô một tiếng ‘thu đến’ thì đó là lúc lập thu. Trong kinh thành đúng là ồn ào huyền ảo, có hai hôn sự nối tiếp nhau tổ chức vào lúc này.

(quan thái sử : quan coi giữ sách vở trong cung và biên chép sửa soạn sử sách)

Ngày xưa là người yêu, nay thành người dưng. Tiểu bá vương lấy nữ nhân họ Từ, Kinh Bạc nữ gả cho nam nhân biết pháp thuật.

Hai hôn sự vừa vặn cái trước cách cái sau chỉ đúng một ngày không khỏi khiến mọi người ngờ vực ở trong đó có sự tình bí ẩn.

”Ngoài ra còn có một nhân vật nổi tiếng không kém gì người tình cũ, đó là mỹ nam đệ nhất kinh thành Công Dã tiên sinh.”

Trong quán trà Tiêu Dao, Trương lão nhân đang bàn luận đến nước miếng bay tứ tung mà kể về nhân vật quan trọng chốn kinh thành trong những ngày gần đây. Khi nói đến Công Dã Bạch thì lại càng là mặt mày hớn hờ, cả người như trẻ ra vài tuổi. “Hoan Hi Thiên này từ chỗ vắng như chùa bà đanh đến lúc đông như trẩy hội, đều chỉ vì một mình tiên sinh! Nói đến tiên sinh, đó là sự phụ của Tiên đế, lại là Thái Phó của đương kim Thái Tử. Trải qua ba triều, một tay chăm lo hai vị Thái Tử tài đức, công lao to lớn sánh ngang trời!”

“Trước kia, khi Trần Quốc công làm phản, đêm khuya đánh tới, Tiên đế tuổi nhỏ bị bao vây trong thành là nguy cấp đến cỡ nào? Tiên sinh độc thân đơn thuần cười mây mà đến, cười một tiếng khiến cho mười vạn đại quân hồi phi yên diệt (tan thành tro bụi)! ”

Sự tích anh hùng của Công Dã Bạch thì nghiêm túc kể kể đến ba ngày ba đêm cũng nói không xong. Nhưng mà cái này cũng không phải điểm quan trọng, hôm nay điều quan trọng là –

”Tiên sinh dung mạo như tiên không cần lão tiểu nhân nhiều lời, ai từng gặp qua tự nhiên sẽ biết, người ấy thì trên đời chẳng ngôn ngữ nào có thể sánh nổi. Lại nói ngày ấy tiên sinh vừa đến Hoan Hi Thiên thì Hồng Tự Chiếu phía đối diện thoáng chốc thay đổi hình dáng. Người nói xem? Đến như Hoa nương trang điểm lộng lẫy cũng trở nên rụt rè, đi không hờ chân, cười không lộ răng, thật sự đem so với thiếu nữ đang hoàng vẫn còn hiền lương thực đức hơn nhiều.”

”Thế còn khách mua thì sao? Nam nhân hẳn là không đến mức cũng bị mê hoặc chứ?”

Nghe tên nào hóng hớt mà hỏi câu này thì biết ngay là người ngoài thành, đám dân chúng kinh thành đang ngồi đều quay đầu nhìn nam nhân vừa lên tiếng kia, ánh mắt có chút không vui. Cái gì mà mê hoặc với không mê hoặc? Tiên sinh là tiên nhân, có thể nào dùng từ ngữ dơ bẩn như vậy để hạ thấp ngài?

Nam nhân kia bị mọi người nhìn với vẻ đầy địch ý thì mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, không biết chính mình nói sai điều gì, may mà còn có Trương lão nhân đứng ra dãn xếp.

“Người không biết không có tội. Vị khách quan này, nếu người nhìn thấy tiên sinh thì ắt sẽ biết lời vừa rồi của người không thích hợp đến đâu. Tiên sinh đức cao vọng trọng, dung mạo bất phàm, bất kể ngôn ngữ hành động mà ngay cả quần áo ăn mặc luôn luôn là hình mẫu của mọi người trong thành. Hiện thời ngài ưu ái Hoan Hi Thiên, mọi người đương nhiên sẽ noi theo để tránh tự thể hiện là bản thân nông cạn.”

“Vậy rốt cuộc tiên sinh kia vì sao lại tới Hoan Hi Thiên?”

Những lời này xem như đã nói trúng tiếng lòng của mọi người. Trương lão đầu thần bí cười một tiếng, phe phẩy quạt giấy trong tay rồi dài giọng bảo: “Xứng với tiếng tăm nguồn tin độc nhất vô nhị, Thanh Phong quân mới sáng tác của Hoan Hi Thiên là dựa theo hình mẫu vốn có của tiên sinh, muốn viết về các chuyện trong đời của tiên sinh. . .”

Mọi người đang ngồi đầy lập tức ồ lên, Công Dã Bạch đọc thân đã nhiều năm, việc hôn nhân đại sự vẫn luôn là tiêu điểm chú ý của mọi người. Hoan Hi Thiên xuất ra chiêu này, không nghi ngờ là nhắm đúng chỗ hiểm của đám người ngồi lê đôi mách chuyên buôn dưa, chẳng trách trong vòng ngắn ngủn một ngày mà Hồng Tụ Chiêu đã bình bại như núi đổ.

Một bóng người ngồi ở trong góc quán thong thả đứng dậy, dựa vào bàn thủ quỹ rồi đập xuống một thỏi bạc.

“Hơ, thực hiếm có nha, Phạm đại chương quỹ lại cũng phải trả tiền?”

Phạm Kinh Ba lười biếng để lộ ra điệu bộ của một người biết mà không nói “Chỉ là có đi có lại mà thôi.”

Chương quỹ ánh chừng bạc trong tay rồi vừa cười vừa đẩy trở lại “Phạm chương quỹ lại coi như người ngoài rồi. Đừng nói là chừng ấy tiền trà, kẻ cả sau này người đến quán trà của chúng ta thì cũng miễn tiền. Đây cũng không phải là điều không có khả năng.”

Phạm Kinh Ba ngẩng đầu lên, yên lặng thu bạc vào trong tay áo, sau đó xé một tờ giấy trắng ở cuối cuốn sổ sách mà viết chữ “Viết giấy đi.”

Giấy trắng mực đen, viết biên nhận làm chứng xong thì Phạm Kinh Ba cười “Rất vui được hợp tác.”

Nàng viết các tình tiết trong nội dung tiểu thuyết cho thích hợp với quán trà Tiêu Dao, quán trà thì làm tuyên truyền cho quyển sách mới của Hoan Hi Thiên, cùng có lợi thì có sao mà không làm.

Đón cơn gió mát ban đêm, Phạm Kinh Ba đi dọc con phố nhỏ về đến ngõ Họa. Từ sau cái ngày mà nàng trong lúc xúc động tức thời thốt lên lời cầu hôn, chuyện liền thật sự càng không thể sửa chữa. Nạp tiền, đáp lễ, đám ngõ theo nhau mà đến. Năm ngày sau cũng là mừng bảy tháng bảy là ngày rước dâu, chỉ trước ngày Chu Tử Sách cưới Từ tiểu thư có một ngày. Lúc trước chỉ là trùng hợp lại bị người bên ngoài cho rằng là nàng không cam lòng, do cổ chấp, vì trả thù.

(Họa là tên 1 trong 4 ngõ Cẩm Kỳ Thi Họa của phường Thanh Mặc, lâu không nhắc sợ mọi người quên ^^)

Có lẽ những người này đã quen nếp với cảnh nam phụ bạc nữ si tình, không chấp nhận được việc nàng ôm tỷ bà khác nhanh như vậy nên mới có chuyện phỏng đoán thế này.

Có điều bọn hắn cũng không tránh khỏi đánh giá nàng rất cao rồi. Tình cảm nàng thiếu thốn đến đáng thương, nàng cũng không phải loại phẩm hạnh cao thượng thế đâu. Vì nam nhân mà muốn chết muốn sống muốn tự ngược trả thù gì gì đó thì nàng không làm được. Bấm ngón tay tính toán thì năm nay nàng hơn hai mươi hai, còn cách lúc chính thức nhắm mắt xuôi tay cũng không quá hai mươi bốn năm nữa. Tận hưởng lạc thú trước mắt đều không còn kịp rồi thì nào có thời gian để lãng phí tâm tư cho nam nhân không thuộc về mình.

Còn như Thư Sinh, trí não của hắn vĩnh viễn không thuộc khu vực người địa cầu, làm cho tất cả bản khoản của nàng đều trở nên không đáng nhắc tới.

Lấy chồng! Mất gì mà không lấy? Lại còn phải đi tìm nam nhân vừa một lòng độc sức cho trăm họ mà có thể làm ấm giường thì biết ở chỗ nào đây? Mặc dù hắn cũng không yêu nàng, đạo đức của hắn cũng sẽ không cho phép hắn phản bội nàng. Mặc dù nàng cũng không thương hắn, nhưng tóm lại là nàng cũng vui vẻ với hắn, càng không nói đến việc hắn thêm thường nàng đã lâu rồi. Nàng đã sớm thay đổi chủ ý, loại tình yêu dễ thay đổi gì đó chưa bao giờ là điều nhất thiết trong hôn nhân.

Mặc dù có hơi hèn hạ, hình như là lợi dụng Thư Sinh, nhưng thật sự là nàng muốn có con.

Lần trước nghĩ tới cảnh tượng đêm đêm lạnh lẽo thê lương sau khi Phạm Bình lấy vợ thì đến nay trong lòng vẫn còn sợ hãi. Nàng muốn, nếu như hiện tại sinh được một đứa con, như vậy trong hai mươi mấy năm tiếp theo cũng không lo lắng không có ai cùng mình. Đợi cho con cái lớn lên, nàng lại tao nhã chết đi thì kết thúc trọn vẹn biết bao.

Cứ như vậy, trong ước mơ tốt đẹp của Phạm Kinh Ba thì Thư Sinh đáng thương đã hoàn thành việc nhảy ba cấp từ “công cụ ấm giường” đến “công cụ sinh con cái” rồi lại thành “bố của đám con mà dùng xong thì bỏ”.

“Trời cao ơi đất dày ơi! Ta không muốn sống, ngao a a a. . .”

Vừa bước vào cửa nhà liền nghe một tiếng rên la như thế, Phạm Kinh Ba dừng bước quay đầu đã muốn chuồn lẹ theo lối cũ, ai ngờ lại bị Phạm Bình nhanh tay lẹ mắt nhào tới ôm lấy đùi, gào một tiếng khàn cả giọng — “Chủ nhân!”

“Ta nói này Phát Bệnh, người đừng gào khóc như thế ta là di ghê bắt người cưới vợ có được không?”

Nhóc này từ sau khi biết nàng đồng ý với Thư Sinh thì bắt đầu mỗi ngày như ba bữa cơm đều là một khóc, hai làm loạn, ba thất cổ.

Một cuộc đá vắng hân rồi đi thẳng tới cạnh bàn ăn trong nhà ngồi xuống ăn cơm. Hừm, loạn thì loạn, nhưng chuyện nên làm cũng không thể quên. Đó cũng là nguyên nhân mà nàng có thể dễ dàng tha thứ cho tên Phát Bệnh này. Đột nhiên nàng nhớ ra Thư Sinh một mình cũng lại thường xuyên không có người hầu hạ nên đói đến ngất đi, Phạm Kinh Ba thuận miệng bảo: “Mau tới đây ăn cơm đi, ngồi một lát rồi mang bữa tối cho nhà đối diện.”

Hồi lâu vẫn không nghe thấy động tĩnh, nàng ngẩng đầu lên thì bị dọa đến hoảng sợ, Phạm Bình đang cầm dao bếp để ngang trên cổ của mình.

“Chủ nhân, nếu người nếu giả cho tên cầm thú kia thì ta sẽ chết trước mặt người!”

Phạm Kinh Ba cúi đầu uống một hớp canh rồi mới nói: “Có bản lãnh người đi lười dao vào phía cổ mình chứ đừng có dùng chuôi dao.”

Phạm Bình nghe vậy thì quăng dao nhà bếp đi mà xoẹt xoẹt chạy đi ra ngoài. Một lát sau lại xoẹt xoẹt chạy trở về.

“So với việc bị chủ nhân vứt bỏ, không bằng hiện tại ta treo cổ trước mặt người!”

Nàng ngẩng đầu, chỉ thấy Phạm Bình đứng ở trên ghế, đầu chui vào trong thông lọng dây thừng đau buồn thê lương nhìn về phía nàng mà, than thở khóc lóc: “Nếu như vậy, ít nhất chủ nhân sẽ vĩnh viễn nhớ tới ta . . .”

Hình ảnh này, không thể nói là không đau buồn, thế nhưng tim vẫn rắn như đá.

“Có bản lãnh người đừng cắt sợi dây thừng đến nỗi chỉ còn nối nhau như một sợi tơ mà vẫn còn treo được.”

Phạm Kinh Ba vui đầu ăn cơm, lại nghe Phạm Bình xoẹt xoẹt chạy đi ra ngoài. Lần này qua hồi lâu cho đến khi nàng cơm nước xong xuôi mà hân cũng chưa trở về. Nàng vội đặt bát xuống mà gọi một tiếng: “Phát Bệnh?” Không ai thưa. Người này lại làm gì sai lầm đây? Nàng nhú mày, đứng dậy đi ra phía ngoài. Tìm khắp nhà trước, dưới bếp lẫn phòng của hân đều không thấy người.

Đột nhiên nghe được một tiếng “bùm” xuống nước, trong lòng nàng chợt thất thần liền chạy về nhà sau.

Chạy đến bên cạnh giếng, cúi đầu nhìn xuống thì thấy Phạm Bình đang gãy dựa chìm nổi ở bên trong. Hân vừa phun nước trong miệng ra vừa vát vát và nói: “Chủ nhân . . . Nếu như người . . . thật sự như thế . . . thì ta sẽ chết tại . . . phì phì . . . trước mặt . . . người . . .”

Phạm Kinh Ba bình tĩnh nhìn hân hồi lâu, sau đó nhếch mép mỉm cười “Người cứ từ từ chết, ta không quấy rầy.”

Nói xong liền đi thẳng cũng không quay đầu lại. Mà dưới đáy giếng, Phạm Bình đứng dậy thẳng người, đập đập vào mặt nước chỉ tới đầu gối, một tay chống vào thành giếng, tay kia sờ cằm mà lâm vào trầm tư. Đẽ xe đâm, tự sát, uống thuốc độc, cắt họng, thất cổ, đâm đầu xuống giếng, còn kiểu nào mà chưa dùng đâu?

Vào lúc Phạm Kinh Ba mang theo hộp cơm đến trước cửa đối diện thì Thư Sinh đang viết thiệp mời. Nhìn thấy nàng đến thì vẻ mặt đầy vui mừng xen lẫn bất ngờ.

“Phạm cô nương.”

Thật là một con mọt sách. Nào có ai lúc gọi hôn thê mà vẫn còn cô nương này cô nương kia? Phạm Kinh Ba đặt hộp cơm xuống, bảo hân tới dùng cơm. Sau đó tự mình đi tới bên bàn học, thấy một xấp thiệp mời thì cau mày bảo: “Không phải nhà người không có thân thích gì sao? Làm gì mà lại cần nhiều thiệp mời như vậy?”

Tiện tay mở ra một cái trong đó, nàng lập tức trợn mắt rồi nhanh chóng lật xem thêm mấy cái thiệp mời khác.

“Đồ ngốc, người còn muốn mở tiệc chiêu đãi cả phường Thanh Mặc sao?”

Thư Sinh sững sờ mà hỏi lại: “Bọn họ đều nói là người nhà của nàng”

“Chó . . . phì!” Chữ c*t còn chưa nói ra nhưng thấy ánh mắt của hân lại nhăn tít liền biến thành . . . phì, nhưng cũng không còn ở đâu tốt hơn chỗ này. Trên mặt hân có vẻ không đồng ý, nhưng Phạm Kinh Ba đành quay đầu lại nhìn “Bọn họ nói gì thì người cũng tin à? Ta rõ ràng là cô nhi đâu có nhiều người nhà như vậy. Bọn người kia rõ ràng là đến để hết ăn lại uống! Chuyên lừa đồ ngốc nhà người làm chuyện thừa!”

Thư Sinh nhú mày, có hơi nghi hoặc, “Cái gì là ngốc với làm chuyện thừa?”

“Người ngốc nhiều tiền thì thích làm chuyện thừa à!” Phạm Kinh Ba vừa tức giận nói thì bất chợt nhớ ra một việc “Người rất nhiều tiền sao?”

Nàng vừa nói như thế thì Thư Sinh cũng muốn chuyển sang việc khác. Hân vội vàng đứng dậy lấy từ trong giá sách một cuốn sổ rồi đưa cho nàng.

Phạm Kinh Ba băn khoăn đầy bụng mà tiếp nhận sổ sách, tiện tay lật hai trang, ánh mắt không khỏi càng trũng càng lớn. Cuối cùng bộp một tiếng khép nó lại rồi đút vào trong ngực Thư Sinh. Đối với ánh mắt đầy chờ mong của hân thì nàng cũng lấy vẻ thâm tình chăm chú nhìn hân rồi nói: “Vậy thì người không ngại ta hủy hôn đó chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Cô Nương, Thỉnh Tự Trọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Phu quân đôi đầu vị hôn phu

Phạm Kinh Ba cho rằng, phàm là sổ sách, luôn luôn xuất hiện chi tiết không khớp. Nhưng trong cuốn sổ của Thư Sinh kia, nàng bắt đầu mở từ giữa thì liên tiếp mười trang tất cả các khoản đều là chi, món nào món nấy đều là những con số lớn, lại không hề thu vào. Điều này có ý nghĩa gì? Hoặc hẳn là tên phá gia chi tử, hoặc là hắn có đòi ông nợ nhiều, đòi cha mắc nợ.

Cho dù là cái trước hay cái sau, hiển nhiên đều không thể cưới được. Cho nên nàng mới hỏi câu kia: “Vậy thì, người không ngại ta từ hôn chứ?”

“Không để ý.” Thư Sinh thấy nàng kinh ngạc thì lại nói thêm một câu “Phạm cô nương mỗi lần rồi đều sẽ đổi ý, tại hạ đã quen rồi.”

Hắn nói như là việc tất nhiên, vô cùng thật thà làm nàng nghe được mà trên mặt tối sầm, khóe miệng run rẩy rồi nhấn mạnh: “Lần này ta nghiêm túc.”

Thư Sinh nghe vậy vui vẻ “Vậy Phạm cô nương vài lần đổi ý trước đây không phải nghiêm túc à?”

Đây là kiểu muốn cưới vẫn còn cãi trong truyền thuyết sao? Ai nha, Phạm cô nương thật đáng yêu a.

Giống như hắn đã quen với việc nàng đổi ý, nàng cũng đã quen hắn luôn nghĩ khác nàng. Phạm Kinh Ba liền phối hợp nói tiếp “Nếu người không để ý, vậy hôn sự này ta đây coi như không có. Thiếp cưới không viết thì đem trả lại, mà cái viết rồi thì ta trả một nửa tiền.”

Thư Sinh nhìn nàng một cái, thông thả đi hai bước mới chậm rãi nói: “Tại hạ không để ý nguyên nhân, bởi vì tại hạ căn bản sẽ không đồng ý.”

Nàng đau khổ cúi mặt “Người hẳn tâm làm cho ta đi theo người ăn không khí?”

Thư Sinh kinh ngạc nói: “Làm sao có thể? Gia phụ trước khi lâm chung rõ ràng nói số tiền đó có thể đảm bảo Thư gia ba đời không lo... Hay là bây giờ giá cả hàng hóa tăng cao quá?” Nói xong liền lật vài tờ sổ sách, đưa cho Phạm Kinh Ba xem “Nàng xem này, chỗ tiền đó có thể sử dụng bao lâu?”

Phạm Kinh Ba uể oải một hồi liếc mắt một cái, lập tức kinh hãi, tiện tay cầm sổ sách xem kỹ — còn dư: bốn mươi sáu vạn bảy ngàn lẻ năm trăm lượng bạc.

Trong đầu nàng chợt lóe sáng liền lật đến trang đầu tiên, chỉ thấy trên đó rõ ràng viết: năm thứ hai mươi chín Vĩnh Khánh gửi vào tiền trang Giang Nam năm mươi vạn lượng bạc. Lạc khoản (chữ ký) là một hình nhìn thật nhìn quen mắt, giống như hình ngọc lan.

Vĩnh Khánh là niên hiệu của ông nội đương kim hoàng đế, nói cách khác là áng chừng ba mươi năm trước. Cha tên một sách ngọc ngách này cất giữ ở ngân hàng năm mươi vạn lượng bạc. Năm mươi vạn lượng là khái niệm gì? Ở Hoàng triều, một nhà bốn miệng ăn một năm tiêu dùng cũng không quá hai ba trăm lượng bạc. Nhà giàu có cũng chỉ không quá ngàn lượng. Kinh doanh thuận lợi mà nói, năm mươi vạn lượng sao có thể chỉ là ba đời không lo chứ??

“Trời ạ, Thư Sinh là thương gia bậc nhất.” Phạm Kinh Ba ánh mắt lướt nhanh, trong miệng lẩm bẩm “Ta đây có tính là người giàu có không? Có tính không?”

Đợi chút — “Thư Sinh, cha người là phú thương sao? Không đúng nha, ta đã đọc qua suốt ba trăm năm trước, ba trăm năm sau cũng không có một phú thương họ Thư mà. Nhưng mà có tiền nhiều như vậy, không phải thương gia thì là quan lại... Thư Sinh người rất cuộc là con cháu nhà buôn hay dòng dõi quan lại?”

Thư Sinh bị từ ngữ kì lạ trong miệng nàng làm cho hỗn loạn, lại đối diện ánh mắt lờ lờ tỏa sáng của nàng mà cảm thấy trong đầu một trận mê muội.

“Đều không phải.”

Thư Sinh còn chưa kịp mở miệng chợt nghe một âm thanh trả lời hộ hắn. Nghe tiếng người tới, hắn theo bản năng quay đầu ngó vị hôn thê của mình. Quả nhiên thấy nàng mặt mừng rỡ chạy ra đón “Mỹ Nhân ca ca, sao ca lại đến đây? Hả?”

Nàng thấy người đi theo phía sau Công Dã Bạch thì biến sắc, rốt cục nhớ tới một chuyện thật trọng yếu mà mấy ngày nay bị nàng quên bẵng.

“Phạm chương quầy là bản thân của ‘Nội tử’ nhà ta, nghe nói người có chuyện vui, làm sao mà ta không đến xem được?”. (nội tử-vợ)

Giải Đông Phong dứt tay trong ống tay áo, mắt neho neho, vẻ mặt hung ác nham hiểm. Hắn không để ý tới vẻ mặt xấu hổ của Phạm Kinh Ba cứ đi thẳng vào phòng.

“Giải đại nhân, Công Dã đại nhân đại giá quang lâm, tại hạ không tiếp đón từ xa được, thất kính thất kính.”

Thư Sinh chẳng hề thấy không khí quý dị cứ chấp tay làm lễ. Công Dã Bạch cũng nhả nhận đáp lễ lại, Giải Đông Phong lại hừ một tiếng mà không thèm nhìn hần.

Thấy Thư Sinh lộ vẻ nghi hoặc, sợ hần nói linh tinh với Giải Đông Phong, không phải ai cũng chịu được cách châm chọc chế giễu không đầu không đuôi (vô lý) của hần. Hơn nữa còn bởi Giải Đông Phong vẫn có tiếng lòng dạ hẹp hòi nên Phạm Kinh Ba vội vàng ngoảnh sang chỗ khác, nàng giữ chặt Công Dã Bạch “Mỹ Nhân ca ca, ca vừa mới nói là đều không phải, hay là ca đã biết gì đó?”

Công Dã Bạch nhìn vẻ mặt chất phác của Thư Sinh mà cười như có thâm ý “Thư công tử, ngươi không có gì muốn nói sao?”

Thư Sinh sùng sốt, lập tức tỉnh ngộ, hần đi tới bàn học lục trong xấp thiếp cưới ra một tờ rồi đưa cho Công Dã Bạch, ngại ngùng cười nói: “Công Dã đại nhân là anh kết nghĩa của Phạm cô nương, tại hạ vốn đã muốn đến nhà thăm hỏi. Hôm nay may mà gặp ... chỉ hi vọng Công Dã đại nhân đến làm người chứng hôn cho hai người chúng ta.”

Lời vừa nói ra, nụ cười hoàn mỹ không tỳ vết của Công Dã Bạch như bỗng bị xé toạc trong chớp mắt.

Giải Đông Phong thì lại hừ một tiếng mà thâm nghĩ người này thật đúng là giả ngu.

Còn Phạm Kinh Ba còn lại là phì một tiếng bật cười. Đối với việc Thư Sinh làm cho hai kẻ kia biến thành người khác, nàng vẫn thật sự thích quan sát.

Nhưng Công Dã Bạch dù sao cũng là Công Dã Bạch, liền nhanh chóng khôi phục lại, tiếp nhận thiếp cưới “Hôn nhân của tiểu muội thì thân làm huynh trưởng đương nhiên sẽ có mặt.” Liếc liếc mắt một cái sang phía Giải Đông Phong ngồi ở một bên đang hự hự tỏ ra nhăm nhăm, hần không ngại tươi cười “Ta muốn nói, nếu hôn lễ có thể cử hành đúng hạn.”

Lại cảm giác có ánh mắt như đâm một dao sau lưng, trong lòng Phạm Kinh Ba thầm roi lệ vội vàng ngăn trọng tâm đề tài quay trở lại “Mỹ Nhân ca ca, có mà biết việc gì thì cứ nói thẳng đi. Ngàn vạn đừng hy vọng Thư Sinh có thể hiểu nổi ám chỉ của ca.”

“Thư Thanh Cuồng, nhân sĩ Giang Nam, sinh tại Linh Châu, lớn lên ở Quan Tây, năm Vĩnh Khánh thứ hai mươi tiếp nhận ngôi vị Giáo chủ Ma giáo. Năm Vĩnh Khánh thứ hai mươi một lần theo đệ tử Ma giáo xuống Thiên Sơn làm điên đảo võ lâm Trung Nguyên đến mười năm. Cuối cùng bị Uyên Ương Đào Tàn Thắng Lan chỉ huy chính đạo võ lâm một lần ra tay mà bị tiêu diệt.”

Công Dã Bạch nói năng êm tai, ngữ khí bình thản, ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào Thư Sinh, xem phản ứng của hần.

“Thư Thanh Cuồng, là họ Thư ...” Phạm Kinh Ba kinh ngạc che miệng lại “Thư Sinh ngươi là hậu nhân của Giáo chủ Ma giáo?”

Không phải hậu duệ nhà quan, không là con cháu nhà giàu, thì ra là đời sau của xã hội đen sao?

Thư Sinh hơi hơi nhú mồm, lắc đầu “Không phải” Thấy Công Dã Bạch cau mày, hần lại tiếp tục nói: “Cha ta là Giáo Chủ Ưu Đàm giáo, cũng không phải Giáo Chủ Ma giáo gì đó. Công Dã đại nhân nói Thư Thanh Cuồng, có thể là trùng tên trùng họ cũng không biết chừng.”

Lúc này đến phiên Công Dã Bạch sùng sốt, hần thấy Thư Sinh mặt thành khẩn, nhưng tức thời lại cũng không phân biệt nổi rốt cuộc là hần giả ngu hay thật sự không biết.

Phạm Kinh Ba kéo kéo tay áo Thư Sinh “Khụ, Ưu Đàm giáo là tên tục của Ma giáo.” Đến như nàng là người không nghe nhiều về giang hồ mà cũng biết những điều thông thường, còn Thư Sinh này tốt xấu gì cũng là người trong cuộc mà lại không biết một điểm nào, liệu có thể rất quá đáng không? Ôm trán.

Thư Sinh ngừng lại một chút, vẫn có chút nghi hoặc “Ưu Đàm giáo chúng ta đâu có bị chính đạo võ lâm tiêu diệt.”

“Sao?” Công Dã Bạch hai mắt sáng ngời, lập tức thấy hứng thú. Năm đó hai phe chính tà đánh một trận, Ma giáo từ đó ẩn cư, võ lâm chính đạo thống nhất coi như cuộc chiến giành bá chủ ba ngày ba đêm đã tiêu diệt Ma giáo. Hay là trong đó có bí ẩn gì khác?

Thư Sinh nhìn về phương xa mà rơi vào tưởng nhớ “Phải bắt đầu nói từ năm tại hạ được ba tuổi, tứ đại trưởng lão và hai đại hộ pháp của Ưu Đàm giáo ...”

Phạm Kinh Ba đã lĩnh giáo năng lực nói dài đến ho lao của hần nên vội vàng nhắc nhở: “Nói ngắn gọn.”

Ký ức đột nhiên bị ngắt, Thư Sinh vô tội liếc mắt một cái nhìn mọi người rồi mới thật sự nói ngắn gọn: “Mẹ ta bị bệnh qua đời, cha ta tự tử, tam đại trưởng lão uống lầm thuốc độc, tà hữu hộ pháp ầu đã đồng quy vu tận (cùng chết), đại trưởng lão mang theo tại hạ lúc ấy còn nhỏ tuổi trốn chạy.”

Vừa mới dứt lời, liền thấy không chỉ có Công Dã Bạch cùng Phạm Kinh Ba, ngay cả Giải Đông Phong quái gở vừa bước vào phòng cũng có bộ dáng như bị sét đánh. Thư Sinh trừng mắt nhìn “Sao vậy?”

Công Dã Bạch phục hồi tinh thần lại trước tiên bèn đưa ra nghi vấn “Vết mắt của Lí lão phu nhân là xảy ra chuyện gì?” Mọi người đều biết, lão phu nhân Giang Nam Lí gia cũng chính là Uyên Ương Đào Tàn Thắng Lan năm đó, đôi mắt bà trong cuộc đại chiến chính tà bị Ma Giáo ám toán mà thành mù từ đó. Nhưng theo lời hần nói như vậy là do Ma Giáo tự động tự phát tự tuyệt hộ thể gian, vậy điều này lại giải thích như thế nào?

“Đại trưởng lão mền mộ Uyên Ương Đào, vào lúc bày tỏ tình yêu đã quên bản thân toàn là độc, nên vô ý hạ độc làm bà ta bị mù.”

Vậy cho nên hấn kế thừa công lực của cha, học võ công của tam đại trưởng lão nhị đại hộ pháp, nhưng dù chết cũng không chịu học độc thuật của đại trưởng lão.

Trong một lúc, trong phòng lâm vào yên lặng thật lâu.

Sau một lúc lâu, Phạm Kinh Ba sâu kín thở dài nói một câu: “Cuối cùng ta cũng coi như biết vì sao ngươi lại khác người như vậy.” Ưu Đàm giáo này đâu có gì là Ma giáo, rõ ràng là giáo phái khác người! Cái loại tự mình diệt môn mà cũng làm được, như vậy xem ra coi như Thư Sinh ở trong đó cũng chẳng phải là khác đời quá mức rồi.

Sự im lặng bị phá vỡ, lập tức nổ ra những tràng tiếng cười đủ để làm bay mái nhà yếu ớt.

“Ha ha ha ha...” Giải Đông Phong ngược lại với thái độ ba phải lúc ban đầu, bây giờ cười đến không kịp thở, liên tục khen ba chữ “hay” đối với Thư Sinh.

Thư Sinh không hiểu, nhưng cũng khách sáo đáp lại ba tiếng “Quá khen”.

Giải Đông Phong cùng cười dữ dội hơn, một tay để lên vai Phạm Kinh Ba, một tay chọc chọc vào má nàng cũng cười đến đỏ cả mặt “Aizz, ngươi xác định ngươi nên vì người này mà vứt bỏ ta?”

Lời còn chưa dứt thì chỉ cảm thấy một đạo chưởng phong mạnh mẽ đánh úp lại, cả người hấn bị đánh bay, nặng nề đập vào phía sau.

Công Dã Bạch kịp thời đỡ Giải Đông Phong dậy, hấn vừa đứng vững thì lửa giận trong lòng lại bốc lên. Ngẩng đầu chỉ thấy Phạm Kinh Ba vẻ mặt mờ mịt, còn Thư Sinh đứng ở bên cạnh nàng, giữ lấy bả vai nàng, trong mắt đầy vẻ tức giận mà lạnh nhạt nói: “Giải đại nhân xin tự trọng. Phạm cô nương là vợ chưa rước về của tại hạ. Xin Giải đại nhân nhớ lấy để hành động có chừng mực.” Trong giọng nói tràn đầy vẻ uy hiếp.

So với Thư Sinh vừa rồi thì khác nhau như hai người, Công Dã Bạch trong lòng âm thầm kinh ngạc, thỉnh thoảng lại bị Giải Đông Phong đẩy ra.

“A! Ngươi là cái thá gì! Tự trọng? Vợ chưa qua cửa? Nàng đã là — ặc ặc!”

Giải Đông Phong đang phát hỏa phút chốc bị điểm huyết, Công Dã Bạch kéo lão ta đi theo, cười một tiếng mà xin lỗi Thư Sinh, sau đó chuyển hướng sang Phạm Kinh Ba, trong lời nói có ý tứ khác: “Chúng ta đi trước. Ngày mai sinh nhật ‘Giải phu nhân’ chắc muội còn nhớ rõ chứ? Cô ấy rất nhớ muội.”

Nói xong liền đi ra khỏi cửa rồi vận khí nhảy lên, thân hình liền biến mất ở trên đầu tường.

Khi hai người kia vừa đi khuất bóng, Thư Sinh liền buông lỏng bả vai Phạm Kinh Ba ra, không một tiếng động lại trở về bên bàn tiếp tục ăn cơm.

Phạm Kinh Ba thấy bộ dáng này của hấn thì hơi e dè, há mồm lại không biết nên nói gì: “Ta...”

“Ngày mai nàng phải tới phủ Thượng thư?”

“À, phải.” Nếu không xảy ra chuyện cực kỳ khẩn cấp, bọn họ sẽ không đến tìm nàng cùng một lúc như thế.

Bộp. Thư Sinh đặt đĩa xuống, Phạm Kinh Ba trong lòng thầm giật mình. Chỉ thấy hấn bắt đầu thu dọn bàn thì nàng vội vã đi tới giúp, nhưng lại bị hấn đưa tay ngăn cản. Hấn nhanh chóng thu xếp rồi đem cả mâm thiếp mời để vào trong hộp cơm đưa lại cho nàng “Nàng về đi.”

Nàng tiếp nhận hộp cơm, bất giác hốt hoảng nhưng lại vẫn cười nói dường như không có việc gì: “Aizz, Thư Sinh, có phải ngươi hiểu lầm gì đó không?”

Ngồi ở trước bàn mà Thư Sinh coi như không nghe thấy. Chưa bao giờ bị hấn đối xử lạnh nhạt như vậy, trong lòng Phạm Kinh Ba bỗng dưng sinh ra một cảm xúc khó chịu, trên mặt cũng không nhịn được, cắn cắn môi rồi cũng dỗi mà đi ra ngoài, đập cửa thật mạnh.

Tiếng đóng cửa cũng không ảnh hưởng đến Thư Sinh, hấn cầm bút chấm vào nghiên mực tiếp tục viết thiếp mời, vẻ mặt dường như so với lúc thường cũng không khác gì. Lại qua một khắc, bút lông gãy ở trong tay hấn. Hấn không hề có sóng nước trong mắt, cầm lấy một cây bút mới rồi một lần nữa lại chấm mực viết thiếp.

Trong đêm gió lạnh, ánh trăng xuyên qua cửa sổ phía tây chiếu vào một nam nhân đang yên lặng.

Cùng với tiếng côn trùng rả rích, cuối cùng trong thư phòng vang lên tiếng cây bút bị gãy trong tay hấn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nương, Thỉnh Tự Trọng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Sự kiện tranh giành tình nhân lần thứ ba

Sáng hôm sau, trời mới tờ mờ sáng mà cửa lớn nhà họ Phạm đã mở toang. Một bóng người vụt đến cửa nhà họ Thụ, giơ tay lên, lại thu tay, lùi ra sau, lại trở về. Cứ đi đi lại lại do dự tồn thời gian như thế hồi lâu. Mãi đến khi cả con ngõ nhỏ đã thức giấc, những tiếng mở cửa ‘y y nha nha’ cứ nối tiếp không ngừng, bóng người mới lăm lét như kẻ trộm nhảy ra xa mấy bước, lại làm như không có chuyện gì mà chào hỏi hàng xóm rồi bước nhanh đi mất.

Không lâu sau, cửa nhà họ Phạm lại vụt đến một bóng người lén lút thò đầu nhìn vào nhà họ Thụ.

Sau khi học tập bóng người ‘giơ tay lên thu tay lại lùi ra rồi lại tiến đến’ lúc này bốn lần, bóng người này mới quyết đoán đẩy cửa đi vào.

Lúc ấy Thụ Sinh đang tập luyện sáng sớm trong sân, ngay từ ban đầu đã nghe thấy động tĩnh ngoài cửa rồi, nhưng trong lòng lại mâu thuẫn đấu tranh rất bất ổn, một thanh âm nói “Ra mở cửa đi, có lẽ Phạm cô nương có việc gì quan trọng thì sao”, nhưng lại có một thanh âm nữa nói “Có thể có việc gì quan trọng được chứ? Còn không phải muốn đến phủ thượng thư à”

Cứ do dự như vậy, luyện xong một bộ quyền, đột nhiên nghe thấy tiếng người ngoài cửa lùi lại rồi không nghe thấy gì nữa, buồn bã vô cùng.

Đang cảm thấy đau lòng không thôi lại nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài, cho rằng nàng quay lại, lần này hẳn không hề do dự bước ra. Vừa mở cửa đã thấy bóng đen ngoài cửa lao đảo ngã vào. Hắn giơ tay đỡ, giật mình phát hiện thân hình không phải là người nào đó mà hẳn tưởng tượng, lập tức thu tay lại.

Rầm!

Cái người tên Phạm Bình vốn hoàn toàn không có cách nào tránh khỏi cảnh ngã chổng vó lúc phát hiện ra có người giơ tay đỡ thì thả lỏng một chút nhất thời lao đến đất mẹ bao la một cách thân thiết.

“Tì tiện! Vô sỉ! Hạ lưu! Hèn hạ!”

Phạm Bình vừa cầm bữa sáng là trứng gà của Thụ Sinh vừa thao thao bất tuyệt mắng, “Người nhất định là hâm mộ lại ghen tị với mỹ mạo tuổi trẻ của ta nên mới cố ý hãm hại, muốn chủ nhân vứt bỏ ta, âm hiểm, âm hiểm đến cực điểm! Nói cho người biết đừng có mà mơ nữa! Ta theo chủ nhân năm năm nay, còn lâu mới dễ dàng bị người đánh bại như vậy nhá! Người biết điều thì giải trừ hôn ước đi! Bằng không,”

“Bằng không người sẽ lấy cái chết ra uy hiếp khắp nơi như lúc trước hả?” Thụ Sinh theo bản năng nói tiếp.

Phạm Bình đỏ mặt, “Người —— cái tên bại hoại chuyên thích nghe chuyện trong nhà người khác!”

“Cái đó... Tại hạ không có ý.” Thụ Sinh sắc mặt khó xử, “Phạm tiểu ca vô cùng trung khí, tại hạ đã thật nỗ lực không nghe chuyện khiếm nhã lắm rồi, nhưng phòng được bữa sáng phòng không xong cơm trưa, phòng được ba bữa cũng phòng không nổi người tùy thời tùy chỗ đều bất thành lĩnh hết to như thế.”

“Người người người người!” Phạm Bình dường như tức giận đến nói không ra lời, “Người châm chọc ta?!”

Ai nói người này ngốc hử? Đây rõ ràng là hình thức vô cùng châm biếm người ta, thiên hạ vô địch a! Đã thế còn dám trừng bộ mặt đơ thuần lương thiện vô hại thật đến là mềm mại, cho rằng người ta không biết hắn đã sắp ba mươi tuổi rồi sao? Lão nam nhân!

Hắn quát cường nhìn chăm chăm Thụ Sinh, “Dù sao ta sẽ không nhượng bộ, chủ nhân là của ta, ai cũng không thể cướp đi!”

Thụ Sinh lắc đầu, “Tại hạ cũng không có ý tranh đoạt với người. Phạm cô nương gả cho tại hạ, cũng không ảnh hưởng đến việc nàng vẫn là chủ nhân của người. Trừ việc đó ra, người còn có thêm một người nhà. Những lúc Phạm cô nương không rảnh tại hạ cũng có thể dạy người đọc sách viết chữ. Thế không tốt sao?”

Phạm Bình không thể tin tưởng mắt, “Người lấy lợi dụ ta?” Người này sao có thể nhớ rõ lời hắn nói khi bọn họ gặp nhau lần đầu tiên nhỉ? Quả nhiên là xảo quyệt!

“Không dám không dám.” Thụ Sinh vội vàng xua tay, đột nhiên lại nghĩ tới một chuyện, “Đúng rồi, Phạm cô nương từng nói nhất định được người khi người là một tiểu ân mại cô đơn ốm yếu, nhưng từ bước đi và hơi thở của người thì không khó nhìn ra, người học võ tu vi khá cao. Xin mạo muội hỏi, sư phụ của Phạm tiểu ca là ai vậy?”

Mắt Phạm Bình trừng lớn hơn nữa, xoẹt một tiếng đứng lên, ngón tay run run chỉ vào hắn, “Người lấy lợi dụ không thành còn uy hiếp ta? Được, được lắm, xem như người lợi hại!” Ngang nhiên dùng chuyện hắn đầu điểm thân phận của mình với chủ nhân để áp chế hắn, quả nhiên là cáo già! Đáng chết!

Thụ Sinh nhìn hắn phần hận không chịu nổi chạy ra ngoài cửa rồi biến mất, vẻ mặt có chút mờ mịt.

Uy hiếp? Uy hiếp cái gì? Không phải hắn chỉ tò mò hỏi một câu thôi sao? Chẳng lẽ hắn rửa tay chậu vàng đã lâu nên không biết chuyện trên giang hồ, hỏi một câu sư phụ là ai thì là uy hiếp sao? Ừm, cái này phải ghi nhớ cho kỹ, về sau tuyệt đối không được hỏi lung tung, miễn rước lấy tai bay vạ gió.

(Min: đến đây ta cười rách mép rồi, cái kiểu ‘vô tình’ uy hiếp mà mặt cứ ngây thơ vô (số) tội thể này ai mà đỡ được!!! Tội tiểu Phạm quá =)))

Tổng kết bài học kinh nghiệm xong, hần khom người thu dọn trứng gà Phạm Bình ném xuống đất lúc chạy mất sau đó trở về thư phòng, tính tiếp tục viết thiệp cưới. Đợi được một nửa mới nhớ ra đêm hôm qua tất cả bút đều đã bị hần bẻ gãy hết rồi. Mà đến đây lại nhớ đến nguyên nhân bút đang cầm trên tay bị gãy, câu nói của Giải Đông Phong kia lại như ác mộng xâm nhập vào đầu hần.

“Người nghĩ cái gì chứ? Nàng hay là ta đã.”

Đã cái gì? Đã cái gì chứ? Hần không dám tiếp tục nghĩ nữa. Tiếp tục nữa chính là đã coi thường nàng, cũng hồ thẹn với cảm tình của bản thân mình. Hần đương nhiên tin là ngay cả nha đầu thông phòng của Chủ Tử Sách nàng đều không chịu được, nàng sẽ không có liên quan gì với một người đàn ông đã có vợ đâu, hần tức giận ở chỗ Giải Đông Phong có thể nói tự nhiên như là đúng lý hợp tình như thế, mà phản ứng của nàng lại rõ ràng là chột dạ. Tuy rằng cuối cùng nàng vẫn hỏi có phải hần hiểu lầm gì không, dường như là có ý giải thích, nhưng lúc đó đã quá muộn. Thật xấu hổ, sau khi quen biết nàng hần mới phát hiện thì ra tâm địa của bản thân lại hẹp hòi như vậy.

Nhẹ buông tay, Thư Sinh dựa người trên cửa, ánh mắt biến đổi liên tục, không ngừng dao động, cuối cùng hóa thành một chút kiên định.

Cùng lúc đó, trong thư phòng của Giải phủ, Hộ bộ thượng thư đương triều đang rất là vượt quyền thẩm tra xử lý một vụ án bội bạc hồng hạnh vượt tường.

“Người đã đồng ý với ta thế nào?”

“... Không tiền trăm hậu tấu.”

“Vậy người đã làm gì?”

“... Tự định chung thân.” (tự quyết định chuyện cả đời)

Phạm nhân tương đối phối hợp, thái độ nhận tội vô cùng thành khẩn. Quan chủ thẩm Giải Đông Phong vừa lòng gật đầu, sau đó rút ra một bản khế ước đã được chuẩn bị từ trước từ trong ngăn kéo ra, đẩy đến trước mắt Phạm Kinh Ba. “Một khi đã như vậy, người biết nên làm thế nào rồi chứ!”

Phạm Kinh Ba nhìn nhìn cái bản khế ước bán mình kia, làm công ở Hoan Hi Thiên cả đời không hoàn lại, tiền nhuận bút giảm một nửa. ... Các điều khoản trên đó từng cái từng cái nhục nước mất chủ quyền! Cái gì? Lại còn không được giải thích quan hệ của bọn họ cho Thư Sinh? “Cái này có ý gì?”

Giải Đông Phong âm hiểm cười, “Ý ở trên mặt chữ đấy. Hừ, tốt xấu gì ta cũng là chính thất đại lão công, thế mà hần ngang nhiên điều vô dương oai với ta?”

Phạm Kinh Ba khoe miệng giật giật, “Người đang tranh giành tình nhân sao?”

Giải Đông Phong biểu lộ biểu tình bị cướp mất đồ, đúng lý hợp tình nói: “Đúng!”

Phạm Kinh Ba khoe miệng lại giật giật, lộ ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, “Vậy thật đúng là cảm ơn người a.” Một tên Phát Bệnh là mỗi ngày ở cùng nhà làm loạn, một tên Thư Sinh là đột nhiên đùa giỡn những nhẽo kiêu ngạo, hiện giờ lão công trên danh nghĩa này cũng đến góp vui luôn, bọn nam nhân này mà có chút ngây thơ nào sao!

“Có biết đột nhiên an bài cho thân phận ‘Tạ Y Nhân’ này biến mất có bao nhiêu phức tạp không? Hừ, người đương nhiên phải cảm ơn ta rồi.”

“Vậy ta cũng không cần đột nhiên thế thôi.” Nàng nhỏ giọng đề nghị.

Giải Đông Phong cười lạnh, “Người chán chán sau khi ‘Phạm Kinh Ba’ lập gia đình, ‘Tạ Y Nhân’ còn có thể gọi lúc nào tới lúc ấy phối hợp với hành trình của ta à?”

Nàng bị ghen, yên lặng không nói gì, xác định là có những nhẽo hay cứng rắn gì đều không có tác dụng, hơn nữa thật sự bản thân đã vi phạm khế ước năm năm trước đây, bắt buộc dĩ chi có thể kí vào khế ước bán thân. Phạm Kinh Ba ủ rũ, trong lòng miễn cưỡng tự an ủi Thư Sinh là người có tiền, về điểm tiền lương tiền nhuận bút thì không tính toán làm gì, công việc ở Hoan Hi Thiên cũng có điểm thích, làm thêm vài năm cũng không sao cả. ...

Không sao cả cái rắm! Nàng còn đang muốn về hưu sớm một chút, chuyên tâm về nhà tăng gia sản xuất trả nợ nước với Thư Sinh cơ! Nếu không phải nàng xúc động, có thể chịu đến hết kỳ hạn năm năm lại hồng hạnh vượt tường có phải tốt không cơ chứ, có thể hoàn toàn tự do, người và tiền được cả hai. ... U hu hu, tự làm vậy không thể sống a a a!

Ngay lúc nàng đang hồi hận, Giải Đông Phong lại nói một câu.

“Đúng rồi, trước khi ‘Tạ Y Nhân’ quang vinh ra đi còn có một màn tuồng chào cảm tạ phải diễn.”

Nàng mệt mỏi trả lời: “À, được.”

Giải Đông Phong rốt cục cũng lộ ra nụ cười khác với cười lạnh âm hiểm một chút, là nụ cười thoải mái phát ra từ nội tâm, “Mùng bảy tháng bảy, hoàng hậu tổ chức tiệc Khất Xảo*, toàn bộ nữ nhân trong triều đều phải tham gia, người nhớ phải đến nha.”

(*Khất Xảo: cầu xin Chức nữ giúp cho khéo tay canh củi, thêu thùa :tối ngày 7-7 âm lịch, theo tục cũ, người phụ nữ bày hoa quả ở sân, cầu khẩn sao cho Chức Nữ phù hộ cho mình khéo tay may vá)

“Ừm, được —— đợi chút! Mừng bảy tháng bảy á?” Phạm Kinh Ba lập tức tròn trĩnh mắt, “Đấy không là ngày thành thân của ta với Thư Sinh sao?!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Nương, Thỉnh Tự Trọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Ngồi trong lòng mà không loạn còn ai loạn

Đến khi Phạm Kinh Ba rời khỏi phủ thượng thư thì giống như bị ai lột mất da, đi tập tễnh, mệt mỏi kinh khủng. Lại bắt đầu nguyên rửa cái tên phản quan* nào đó hết tiết nói chuyện mà nói có một nửa, làm hại nàng vội vàng đầu thai, bây giờ ngay cả gã cho người ta cũng không được yên. Nghĩ đến hôm thành thân không có cách nào phân thân ra, nàng liền cảm thấy ngay cả tâm tình ăn cơm cũng không có. Hung hăng đập vài cái, tưởng tượng mình đang dẫm trên đầu cái tên ở dưới địa phủ kia.

(*phán quan : theo quan niệm mê tín, Phán Quan là thuộc hạ của Diêm Vương, quyết định sự sống chết)

Hai vai xụ xuống, thất tha thất thểu đi không mục đích giữa ngã tư, trong lòng nàng thoáng qua càng ngày càng nhiều suy nghĩ bất an.

Dời ngày thành thân ra xa hơn ? Không được, biết giải thích sao với Thư Sinh? Bây giờ hắn đang chơi trò kiêu ngạo làm nũng nha, ai mà biết sẽ xảy ra chuyện gì?

Nhất quyết không thành thân nữa? Không được, kể cả Thư Sinh có đồng ý thì hàng xóm láng giềng cũng không tha cho nàng đâu.

Tìm đại một người gả thay rồi sau đó đổi lại? Con bà nó, đây là cái cách thói tha gì vậy? Người không thấy sẽ trở thành tiểu thuyết “XX gả thay” sao, phàm là nữ nhân gả thay đều sẽ thông đồng với nam chính tạo nên gian tình! Mà cái vị vốn là tân nương ban đầu thì sau này không phải là không được lên sân khấu diễn thì cũng là đến cướp người cuối cùng làm nữ phụ đều giả chết không từ tể!

Cái gì mà tiến thoái lưỡng nan chứ? Cái này rõ ràng là lâm vào ngõ cụt!

—— bắt đầu tư duy hỗn loạn nói năng lộn xộn.

Mà đây còn chưa phải điều tệ nhất đâu, tệ nhất là nàng phát hiện từ lúc nàng bước ra khỏi phủ thượng thư luôn có cái gì đó đi theo nàng. Hơn nữa lí do nàng không nói có người đi theo mà bảo là có ‘cái gì’ đi theo, đó là vì nàng nghi ngờ cái gì đằng sau kia không phải là người.

Hơi thở cực yếu, bước chân cực nhẹ, hai cái này thì có lẽ người luyện võ có thể làm được, nhưng mà cái loại âm khí kia...

Thôi rồi! Vô tình lại đi vào ngõ cụt. May mà bây giờ là ban ngày, Phạm Kinh Ba không ngừng tự an ủi bản thân bây giờ vẫn là lúc dương khí thịnh nhất, mà quỷ không thể xâm nhập. Mặc dù như thế, lưng nàng vẫn không tự chủ được run rẩy. Nàng hít sâu một hơi, cố giữ vững bình tĩnh mở miệng, “Vị huynh đệ hay vị tỷ muội này, trước tiên phải nói rõ một điều, ta với lão nhị ở dưới đó có giao tình không tệ đâu.”

Tên phán quan chết tiết kia chính là để lôi ra làm chỗ dựa vững chắc vào thời điểm này chứ còn gì nữa.

“Mà dù mặc kệ người sắp làm cái gì ta cũng chỉ cầu ba việc thôi, người ngàn vạn lần chớ đứng trước mặt ta...” Yêu ma quỷ quái thậm chí có là quỷ quan dưới địa phủ đều tự biến mình thành bộ dáng khủng bố lắm, nàng sợ a, “Cũng đừng có đặt tay lên vai ta...” Chuyện cũ hồi xưa đã gây cho nàng bóng ma quá lớn, “Càng đừng thổi khí bên tai ta...”

Nàng còn chưa nói xong đã lập tức phát hiện ra một cánh tay lạnh lẽo đặt trên vai mình —— “A a a a!”

Một tiếng kêu thảm thiết sắc bén truyền ra từ trong con ngõ nhỏ, đến khi những người đi đường đuổi tới thì nửa bóng người cũng chẳng thấy.

“Sao lại không có ai? Chẳng lẽ ta nghe lầm à?”

“Nghe lầm cũng không có khả năng nhiều người cũng nghe lầm thế a.”

“Ặc ặc, rất kỳ quái, đi mau đi mau!”

Không ai phát hiện thấy sau cái tủ đứng bị bỏ đi trong góc tường kia như ẩn như hiện một góc áo màu xanh.

Vừa rồi nhất thời do tình thế cấp bách, Thư Sinh không suy nghĩ nhiều che miệng Phạm Kinh Ba lại, kéo nàng ra sau tủ đứng. Bây giờ đám người đã tán đi hết, hai người đều cảm nhận được hơi thở của nhau, nhiệt độ mặt Thư Sinh bắt đầu tăng vọt, muốn buông tay ra nhưng nhìn thấy Phạm Kinh Ba vẫn có vẻ sợ hãi, lại lo lắng nói, “Phạm, Phạm cô nương, tại hạ lập tức buông tay, nàng ngàn vạn lần đừng có kêu...”

Phạm Khanh Ba mở to mắt lại trừng lên tròn xoe, Thư Sinh chậm rãi buông tay.

Nàng vừa được tự do lập tức há miệng: “A!”

Thư Sinh lại vội vàng che lại, ai ngờ —— “Ừm.” Hắn cúi đầu thành khẩn đầy tình ý nói “Phạm cô nương, cần người thật sự không phải thói quen tốt đâu.”

Phạm Khanh Ba chỉ cảm thấy trước mắt bỗng tối sầm, Thư Sinh dang tay áo nhẹ nhàng che trên mặt nàng, sau đó lại thấy bên eo khít chặt lại, dưới chân nhẹ bẫng, theo bản năng nàng tiến sát vào trong lòng người bên cạnh, mùi hương nhàn nhạt kia làm cho nàng an tâm. Khi chân một lần nữa chạm đất nàng mới ngẩng đầu lên, phát hiện mình đã đến gần sông Hộ Thành. Nàng còn phát hiện gần đó còn có một lũ trẻ con đang chơi đùa, mà Thư Sinh vẫn đang ôm nàng. Tên nhóc này... biến phóng khoáng rồi à?

Hiển nhiên Thư Sinh cũng thấy được vẻ mặt kinh ngạc của nàng, ánh mắt không vững tâm lắm, nhẹ nhàng buông nàng ra, “Chúng ta là vợ chồng.”

Phạm Khanh Ba phì một tiếng bật cười, nỗi khúc mắc đêm qua thoáng chốc tan thành mây khói, đột nhiên cũng không muốn so đo tính sổ vì sao hắn lại theo dõi mình, còn giả quỷ dọa nàng nữa. Nàng kéo tay hắn đến một chỗ cách xa đám trẻ đang đùa nghịch, một chỗ thật yên tĩnh, bao quanh là một loạt bụi cây, không người nào có thể thấy được. Sau khi ngồi xuống nàng thật thoải mái ôm lấy cánh tay hắn, tựa đầu lên vai hắn. Nàng thích hương vị ôn hòa nhẹ nhàng khoan khoái trên người hắn, phảng phất như có khả năng loại bỏ mọi mệt mỏi của nàng.

Cũng thật khổ cho Thư Sinh. Bộ dáng dịu ngoan khó gặp của nàng làm trái tim hắn thật vui vẻ, nhưng thứ mềm mại trước ngực nàng cách hai tầng quần áo mỏng manh mà vô ý cọ xát làm hắn tê dại nửa người, thêm nữa ở đây hoang vắng tĩnh mịch càng làm hắn thêm miên man bất định, miệng nóng lưỡi khô.

“Ngũ sắc làm người ta mù mắt, ngũ âm làm người ta điếc tai, ngũ vị làm người ta vui miệng, rong ruổi điền sản làm tâm người ta phát cuồng, hiếm có người đi đúng đường...”

Ngày tốt cảnh đẹp thế này, cũng coi như là lần đầu hẹn hò của hai người, Phạm Khanh Ba cho rằng Thư Sinh làm bất cứ cái gì thì mình cũng nên ngầm thờ tụng đối, ai ngờ cẩn thận nghe thì lại đúng là đạo đức kinh. Trên trán nhất thời xuất hiện ba vệt đen sì, “Thư Sinh, ngươi suy nghĩ lung tung gì vậy?”

“Không có!” Thư Sinh mãnh liệt trừng lớn mắt, lông mi dài vô tội rung động, thấy nàng không tin lại càng kích động biện giải, “Giữa trời đất sáng sủa như ban ngày, tại hạ một người đọc sách, làm sao có thể nghĩ sẽ nhào đến giờ trò muốn làm gì thì làm với nàng được chứ!”

Phạm Khanh Ba ngẩng đầu, “Giờ trò, muốn làm gì thì làm?” Ý cười tràn đầy miệng, nàng chậm rãi lặp lại từng chữ.

Thư Sinh lập tức ý thức được mình không đánh đã khai, mặt đỏ hoàn toàn, giương miệng bắt đầu nói năng lộn xộn ân hận: “Tại hạ, tại hạ mạo phạm, tội đáng chết vạn lần, nàng, nàng muốn thế nào tại hạ cũng không nỡ câu oán hận...”

“Thật sao?”

Hắn xấu hổ muốn chết gập đầu, yên lặng đưa tay đến miệng nàng. Thấy vẻ mặt nàng cổ quái, sau đó mới phản ứng lại, cũng phải, hắn không tôn trọng nàng như vậy, làm sao có thể cắn một ngón là xong được? Hắn cam chịu cúi đầu khởi động cơ quan ám khí trên chiếc lắc tay của nàng, sau đó biểu hiện thấy chết không sờn nhắm mắt lại, nói: “Dây dài là ****, dây ngắn là độc dược, giữa là giải dược, có điều tại hạ hẳn là không được dùng...”

(**** là nguyên văn, chắc là từ gì đó nhạy cảm à =]], nhưng ta nghĩ nó là xuân dược)

Lời còn chưa dứt đột nhiên hắn cảm thấy trời đất xoay chuyển, trên người nặng nề, hắn kinh hãi mở trừng mắt, chỉ thấy Phạm Khanh Ba đang đè trên người mình.

Về mặt nàng tươi cười xấu xa, ngả ngón sờ sờ khuôn mặt đỏ bừng của hắn, “Nhào đến? Ngươi nói xem là ai nhào vào ai đây? Giết ngươi ta sẽ thật luyện tiếu, ít nhất cũng phải ——” nàng cố ý cúi xuống sát bên tai hắn, chậm rãi phun ra bốn chữ: “Gián – trước – giết – sau.”

Thấy hắn nháy mắt hóa đá, Phạm Khanh Ba cuối cùng cũng không nhịn được nữa nằm trên người hắn mà nở nụ cười.

“Phốc, ha ha, ha ha ha...” Tiếng cười càng ngày càng lớn, bất tri bất giác, cảm giác tội tặc cả một ngày đều bị quét đi hết.

Thư Sinh ngờ ngẩn nhìn nàng cười, trong lòng hắn như có một trận trống đánh reo hò, tràn đầy một cảm xúc không biết tên muốn thoát ra ngoài, không thể nào ngăn chặn được. Hắn không biết rằng bắt đầu từ khi nào, bản thân không ngờ lại dễ dàng chung tình với nàng như thế, chỉ là nhìn nàng cười, mặc dù đáng vẻ vô tư, bộ dáng không kiềm chế được, hắn cũng thấy đó là cảnh đẹp ý vui, hạnh phúc mỹ mãn.

Tâm tư đều hướng về nàng, tay hắn không tự giác siết chặt eo nàng.

Phạm Khanh Ba cũng cảm thấy, từ ngực hắn ngẩng đầu lên, thấy vẻ mặt ôn nhu của hắn, trong lòng lại cảm thấy hoảng hốt rồi lại lập tức nghĩ đến phải tận dụng thời cơ, vội vàng thử nói: “Hôn sự của chúng ta...”

Lực đạo trên lưng càng chặt chẽ, giọng nói rầu rĩ của Thư Sinh vang lên: “Đúng hạn cử hành.”

Vừa nghe liền biết hắn còn để ý lời nói của Giải Đồng Phong tới qua.

Phạm Kinh Ba suy nghĩ một chút, dù sao nàng cũng không phải quân tử gì cả, bán mình cho Hoan Hi Thiên cũng không phải vì chịu trừng phạt cho việc vi phạm hiệp ước mà là sợ Giải Đông Phong trả đũa thôi, nhưng chuyện giải thích hay không này thì dù sao cũng là giải thích bằng miệng, kể cả nàng có nói thì không phải chỉ có trời biết đất biết nàng biết Thư Sinh biết thôi sao, Giải Đông Phong sao biết được? Không phải có câu: không giữ lời hứa là đặc quyền của phụ nữ, lật lọng là tự do của đàn bà sao.

Nghĩ vậy, nàng lập tức không nghĩ nhiều nữa mở miệng: “Thực ra ta và Giải Đông Phong...”

Vừa mới nói câu đầu đã bị cường thế ngắt lời, Thư Sinh dùng sức mạnh mẽ gắt gao ôm nàng vào trong ngực, càng lúc càng chặt, cứng ngắt nói: “Mặc kệ nàng với hần trước kia là thế nào đều không sao cả, đã từng thế nào cũng chỉ là đã từng. Mà hiện tại và sau này của nàng, đều là của ta!”

Đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên hần không tự xưng “tạ hạ” mà là “ta”. Phạm Kinh Ba bị luồng khí ghen tuông không biết từ đâu mà đến của hần làm cho kinh sợ không biết nên nói gì, thế cho nên ánh mắt cũng không thể dời khỏi hần, một cái chớp mắt cũng không có.

Mãi đến khi hần bị tầm mắt cực nóng mà quá mức chuyên chú của nàng làm cho ngượng ngùng, trên mặt lại đỏ bừng thì luồng khí thế kia mới lặng yên tan đi.

Hần yếu ớt nói thêm một câu: “Đương nhiên, tạ hạ cũng là của cô nương.”

“Thật sao?”

Giọng của nàng có chút khàn khàn, Thư Sinh nghe thấy trong lòng lại nóng lên, dâng lên một chút cảm giác xấu hổ chờ mong. Lúc này nàng hỏi câu này xong liền đè hần trên mặt đất, vậy bây giờ thì sao? Mắt hần lấp lánh, theo bản năng mím môi, gắt đầu. Cảm nhận thấy người ở trên dần dần đè thân mình mềm mại của nàng dựa trên người hần, sao đó chậm rãi đè lên...

“Phạm cô nương, nàng muốn làm gì?” Hần lại bắt đầu niệm đạo đức kinh: ngũ sắc làm người ta mù mắt...

“Ừm, làm cái gì a? Tiếp tục chuyện còn chưa xong trong quan tài lần trước có được không?” Môi nàng dao động trên mặt hần.

“Tạ hạ cảm thấy, không được tốt.” Hần từ đạo đức kinh nhảy sang quân tử tam giới: khi niên thiếu, giới chi tại sắc (cảnh giác với sắc đẹp)...

“Vậy thì, giờ trò, muốn làm gì thì làm, người có chịu không? A?” Tay nàng dao động trên người hần.

“Đương nhiên là, không được.” Hần lại từ quân tử tam giới chạy sang đến tâm kinh: sắc tức thị không, không tức thị sắc...

“... Thật sự không được sao?” Nàng liếc mắt nhìn người vô cùng lưu loát xoay người áp nàng ở dưới thân.

“Đương nhiên không được.” Hần lẩm bầm, tâm kinh lại thành nữ nhân phú (thơ).

“Mỹ nữ nói lòng y phục trên người, lộ ra tiết y (áo lót). Phơi bày thân thể trong trắng không xương da thịt mịn màng. Hôn lên đôi môi mềm nhẵn như phấn.” Nhưng mà cái phần sau của bài phú thể hiện rất rõ tinh thần chính trực nghiêm nghị người ngồi trong lòng mà vẫn không loạn “Bề tôi khí thế đảm đương cho thể tử, trái tim mang nỗi nhớ không nguôi. Lời thề son sắt, vững không đổi dời. Kiên quyết vùng tay, cáo biệt dài lâu” lại biến thành ——

Bề tôi khí huyết dâng lên, trái tim khát khao thần trí phóng đảng. Giờ trò, muốn làm gì thì làm. Hiến dâng nhan sắc và linh hồn, hoan ái dài lâu...

Không biết bao lâu sau, lũ trẻ phía xa xa dường như đã về nhà ăn cơm hết, xung quanh còn lại khung cảnh yên tĩnh, chỉ còn mỗi tiếng ‘tát tát tốt tốt’ trong bụi cỏ. Thư Sinh khó có thể tự kiềm chế ôm lấy nữ nhân dưới thân, giọng nói khàn khàn: “Chúng ta về nhà.”

Phạm Kinh Ba mềm mại hừ nhẹ một tiếng, lập tức cảm thấy bản thân được ôm lấy bay lên không trung.

Từ từ nhắm hai mắt lại, nàng mơ mơ hồ hồ nghĩ, kinh công đúng là phương tiện giao thông không tệ a, lại nghĩ, không biết có nên hỏi Thư Sinh có kinh nghiệm hay không nữa, hai người đều là lính mới chưa có làm lần nào a, hồi trước còn ở hiện đại trên các diễn đàn nàng cũng gặp qua đủ loại bị kịch kiểu này rồi, kết hôn hơn một năm không phá thân thành công cũng có.

Gió thổi bên tai ngừng lại, Thư Sinh dừng lại những cũng cứng lại luôn.

Trong lòng Phạm Kinh Ba cảm thấy có gì đó khác thường, cảnh giác mở trừng mắt —— con mẹ nó, bị bao vây rồi.

“A, các người không phải là không chờ được mà động phòng rồi chứ?”

“Ta bảo này, gấp mấy thì cũng có mà chịu nha, ba ngày trước khi thành thân nam nữ không được gặp nhau!”

Ngũ Tử và tẩu tử nhà họ Trần nói xong, mỗi người một bên túm kéo Phạm Kinh Ba ra khỏi lòng Thư Sinh, không thèm phân bua kéo nàng vào trong phòng. Mà ở bên này, mấy anh hàng xóm hiểu thâm trong lòng mà không nói vớ vẩn vai Thư Sinh, cười vô cùng mờ ám, “Nam nhân ý mà, lúc nên nhẫn thì phải nhẫn nha, nhẫn nại ba ngày này xong còn không phải là tùy ta muốn làm gì thì làm sao, hắc hắc.”

Muốn làm gì thì làm, lại là muốn làm gì thì làm! Thư Sinh chấn động toàn thân, như bưng bình từ giấc mộng.

Hần xấu hổ bất an mặt đỏ, hét lên một tiếng “Lẽ nghĩa sụp đổ, cảm thú không bằng” sau đó đẩy mọi người ra, che mặt chạy vào nhà họ Thư.

Mọi người quay mặt nhìn nhau: “Phu tử này thật là e lệ a.”

Bỗng chốc, trong nhà họ Phạm truyền ra một tiếng hét chói tai của nữ tử: “Lễ nghi quy củ chó má gì thế này! Thả ta ra ngoài!”

Mọi người lại lần nữa quay mặt nhìn nhau: “Tiểu Phạm này thật là không e lệ a.”

Chúc Khinh tỷ Thư ca trăm năm hạnh phúc!!!

Hôn lễ cử hành: 07:00 4/5/2012 =>))

Bạn đang đọc truyện *Cô Nương, Thỉnh Tự Trọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Ngày đại hôn mừng bảy tháng bảy

Phạm Khinh Ba bị nhốt trong phòng vên vện cả ba ngày sau đó, thử áo cưới, học lễ nghi, đến cuối cùng vào thời điểm bị bắt đi học giáo dục hôn nhân nàng rốt cục không thể nhịn được nữa hét to ra tiếng: “Ta đường đường là đại chương quỳ Hoan Hi Thiên, cái vấn đề động phòng này còn cần các người dạy à?” Mọi người nghe thế mới chịu thôi.

Mà tại nhà họ Thư chỉ cách đó vài bước, Thư Sinh lại tự giác nhốt mình trong phòng viết chính tả các loại kinh sách để tu thân dưỡng tính. Nếu không có học trò của hắn thay phiên nhau đưa cơm, không có ai bên cạnh không biết hắn đã đói đến hôn mê bao lần rồi. Thế nhưng bất luận ban ngày hắn có cố gắng thế nào thì vừa đến đêm vẫn mộng xuân liên tục. Vì thế cứ một ngày hắn lại cố gắng hơn hôm trước, mất ăn mất ngủ. Cứ tuần hoàn đi lại như vậy dường như làm cả thể xác và tinh thần đều mệt nhọc hết sức.

Nhưng mặc dù tân nương không phối hợp, tân lang không hợp tác, các vị hàng xóm vẫn có biện pháp chuẩn bị hôn sự một cách vô cùng náo nhiệt.

Ngoài ra người không thể không kể đến là Phạm Bình. Từ sau khi hắn biết được “nhược điểm” của mình bị Thư Sinh nắm được, hắn không còn dám gây khó dễ khắp nơi nữa mà trăm phương ngàn kế đi tìm được cứu nước.

Ban đầu, hắn tính dùng chiêu giảng đạo lý.

“Này nhá, ngươi là người đọc sách, thích nhất là giảng đạo lý, vậy ta sẽ giảng đạo lý này cho ngươi. Làm việc gì cũng phải biết đến trước xếp trước, đến sau xếp sau, đạo lý này ngươi cũng đồng ý phải không? Ta quen biết chủ nhân sớm hơn ngươi nhiều năm, cái này ngươi cũng thừa nhận đúng không?” Thư Sinh gật đầu liên tục làm hắn vừa lòng nói tiếp, “Cho nên mới nói, ta với chủ nhân sống nương tựa vào nhau nhiều năm như thế, ngươi dùng một cái xen ngang, đây gọi là kẻ thứ ba chen chân ngươi biết không? Chuyện thất đức như vậy, ngươi là một người đọc sách tuyệt đối không thể làm, đúng không?”

Thấy hắn lại gật mạnh đầu, trong lòng Phạm Bình mừng rỡ, ngay sau đó lại nghe tiếng đầu hắn nện trên bàn học ‘rầm’ một cái —— ngủ...!

Xuất bình ra trận bất lợi, Phạm Bình dùng một ngày để chỉnh đốn non sông lãnh thổ rồi lại xuất hiện lần nữa. Bây giờ, hắn quyết định dùng chiêu tranh thủ tình cảm.

“Ta là một cô nhi từ nhỏ đã không cha không mẹ, đó là một đêm đông bão tuyết đầy trời, có người đi ngang qua thấy ta được bọc trong tã lót khóc lóc đòi ăn dưới gốc cây cao lương, ông ấy bế ta về, hàng ngày đều tra tấn ta, không cho ta ăn, không cho ta ngủ...” Để kích thích khán giả, hắn không thể không lấy cuộc sống huấn luyện trong ảnh các ra yêu ma hóa lên, ba hoa chích choè phóng đại, khóc đến phải gọi là như mưa rơi trên cánh hoa lê, phải nói là: hát quá tuyệt vời.

“Thế mà ngươi nhần tâm cướp đi chủ nhân để ta lại phải chịu cô đơn khổ sở lần nữa sao?”

Nói xong một câu đứt từng khúc ruột như thế, bạn Phạm Bình dùng con ngươi mang đầy lệ nhìn bạn Thư Sinh, nhất thời tức giận đến trào nước mắt! Hắn hần hần, hần ngang nhiên dám ăn cơm Bì Đản mang đến một cách ngon lành, hoàn toàn không nghe mình nói gì!

Cuối cùng dường như người nào đó phát hiện ra người nào đó đang căm tức, bèn liếm liếm hạt cơm trên khóe miệng ngẩng đầu lên nho nhã lễ độ hỏi: “Phạm tiểu ca, ngươi cũng đói à?”

...

“Ngủ ngủ ngủ! Ăn ăn ăn! Béo chết ngươi đi! A a a a!”

Trong thời gian Phạm Bình phát điên, ba ngày trôi qua rất nhanh, mừng bảy tháng bảy tới một cách đầy lo âu.

Đèn màu hết từ đầu ngõ Họa đến cuối hẻm đến tận cuối hẻm, ngoài sân đều thiết tiệc cơ động* để đãi khách. Bắt đầu từ giờ thìn** đã khởi kèn tấu nhạc, trong ngõ đương nhiên chật đến kiến chui vào cũng không lọt. Mà cái trình độ chật chội này đã đạt tới đỉnh điểm sau khi Công Dã Bạch xuất hiện.

(*tiệc cơ động : đến lúc nào ăn lúc đó)

(** 7h sáng)

Mọi người bây giờ mới biết thì ra Kinh Bạc nữ này lại là muội muội khác họ của Thái Phó cao quý tao nhã không gì sánh nổi, chẳng trách hẳn đến ngồi tránh ki ở Hoan Hi Thiên mấy ngày liền. Xem ra bọn họ đều hiểu lầm Tiểu Phạm hết rồi, còn tưởng rằng nàng phát điên đến mức nhúng chàm đệ nhất mỹ nhân.

“Chúc mừng phu tử chúc mừng phu tử!” “Trăm năm hảo hợp!” “Sớm sinh quý tử!”

Tân lang đi ra nhất nhất đáp lễ với từng lời chúc của hàng xóm.

Thư Sinh mặc lễ phục đồ thẩm rất hăng hái, khuôn mặt vẫn thanh tú nhã nhặn như trước, chỉ khi nhìn kỹ thì mới không khó phát hiện ra hân hưng quá độ nên một đêm không ngủ, mắt thâm thành một quầng, hòa lẫn với khuôn mặt vui sướng phát ra ánh sáng màu hồng.

“Giờ lành đến!”

Lúc Công Dã Bạch cầm tay tân nương từ đội mũ phượng khăn quàng vai đi ra, Thư Sinh cảm thấy tim mình như ngừng đập. Mọi người mọi vật xung quanh đều nhanh chóng cách xa hẳn, trong mắt hẳn giờ chỉ còn bóng hình đồ tươi kia. Toàn bộ thế giới đều trở nên yên tĩnh, hẳn không nghe thấy tiếng đàn sáo gì nữa, cũng chẳng nghe thấy tiếng người ồn ào, chỉ còn nghe tiếng tim hẳn đập trở lại, thỉnh thoảng rung động.

“Này! Đứng ngăn người a phu tử! Bái đường!”

Ngũ Tỷ thân là bà mối cẩn thận làm tròn bổn phận là nhắc nhở bảo đảm quá trình cử hành hôn lễ, thế nhưng cái đôi vợ chồng này, nam thì cứng đầu cứng cổ chỉ lo ngăn người, nữ thì chân gỗ tay gỗ bất động tại chỗ. Tẩu tử nhà họ Trần sợ muộn giờ lành, quyết định thật nhanh nói: “Đại Thiên Tiểu Thiên, đi giúp dì Phạm với dựng người đi.”

Cứ như vậy, tân lang tân nương trong tình huống mơ hồ dưới sự giúp đỡ của hai tiểu tử choai choai giữ hai bên, à không không, nâng hai bên, đã hoàn thành đại lễ.

“Kết thúc buổi lễ! Đưa vào động phòng!”

Thư Sinh cầm một đầu lụa hồng dẫn Phạm Kinh Ba đang hốt hoảng đi về tân phòng. Phạm Kinh Ba mông dính giường chân dính đất, ngồi im bất động, cũng không nói một lời. Cuối cùng Thư Sinh phát hiện hôm nay nàng dịu ngoan lạ thường, trong lòng nhất thời biến thành mềm nhũn, tia ngần ngại trong mắt tan đi, nhu tình vạn chủng cất tiếng gọi nàng: “Nương tử!”

Chỉ thấy bóng dáng dưới khăn tân nương giật nảy lên một cái, Thư Sinh dường như lệ nóng doanh tròng vì cảm động, nương tử nhà hẳn nhất định cũng nội tâm rung động giống như hẳn!

Khi thì xuất thần, khi thì ngây ngô cười, hẳn không nhận được lại gọi vài tiếng: “Nương tử, nương tử, nương tử...”

Thân mình dưới khăn voan thoáng chốc run run rẩy rẩy, Thư Sinh trong lòng rất là cảm động, hẳn còn tưởng rằng nương tử nhà hẳn thờ ơ mình, gả cho hẳn quá lắm cũng chỉ là đám lao phải theo lao, chưa từng dám nghĩ rằng nàng thế nhưng cũng khăn trương như hẳn, chờ mong, thậm chí hưng phấn đến nỗi không nói nên lời?

Hắn vui mừng vô hạn, đang định nói vài ba câu riêng tư linh tinh như là “Năm tay cả đời bên nhau đến già” thì chợt nghe giọng Ngũ Tỷ vang lên ngoài cửa: “Tiểu Phạm, phu tử, muốn tuyên thệ cái gì xin tạm gác lại đến tối, bên ngoài còn một đồng khách khứa cần tiếp đón nha!”

Vì thế ai đó vừa tính bước gần tới hi giường lại thu chân về, nhẹ nhàng nói: “Tại hạ... À, vì phu phải ra ngoài tiếp khách, nương tử nàng, nàng chờ một lát, vì phu đi một chút sẽ trở về!” Nói xong thì đỏ mặt lưu luyến không rời từng bước đi khỏi tân phòng.

Đi ra đến ngoài, chỉ thấy Ngũ Tỷ nhìn quanh bốn phía giống như đang tìm người, hẳn liền hỏi: “Ngũ tỷ, sao thế?”

Ngũ Tỷ nhú nhú mày, vừa tiếp tục nhìn xung quanh vừa trả lời: “Đứa nhỏ Phát Bệnh này cũng thật là, biết rõ hôm nay bận bịu lại còn chạy loạn khắp nơi.”

Lúc này, tẩu tử nhà họ Trần chậm rãi đi tới kéo Thư Sinh đi, “Đứa nhỏ Phát Bệnh kia chắc chắn là không tiếp nhận được việc Tiểu Phạm lập gia đình nên trốn đi tức giận oán rồi, kệ nó đi, khách bên ngoài còn đang chờ tân lang kính rượu nữa! Đúng rồi, muội phu à, khi đi kính rượu người phải nhớ kỹ đừng có luôn miệng chi, hồ, giả, đã* rồi đạo lý Thánh hiền có biết không?”

(*chi, hồ, giả, đã: trợ từ dùng trong văn ngôn)

Thư Sinh dù không rõ lý do, nhưng vì nàng là tỷ tỷ Phạm Kinh Ba nên lập tức gật đầu đồng ý.

Vừa ra đến nơi lập tức bị người bao vây, chẳng biết có quen biết hay không đều la hét muốn kính rượu. Có người chúc mừng hân cười được mỹ nữ xinh đẹp, cũng có người cảm kích hân đã lấy được nữ ma đầu, cũng có người đồng tình với hân về sau sẽ trở thành thủ địch trong mắt ngàn vạn khuê trung thiếu niên trong thành.

Thư Sinh đầu đầy mồ hôi lạnh, nhớ kỹ lời tâu từ nhà họ Trần, cố nén xúc động đứng lại cùng bọn họ giảng kinh luận đạo, chỉ đáp từng lời xã giao.

Quá ba tuần rượu, nghỉ đã ổn rồi, lại bị mấy người hàng xóm kéo lại trên bàn tiệc, thay nhau oanh tạc, truyền thụ bí kíp hôn nhân. Nào là làm thế nào để làm hưng phấn bộ phận quan trọng, thế nào để chỉ huy vợ, thế nào để ăn vụng không bị phát hiện, đương nhiên, ắt không thể thiếu mười tám chiêu vợ chồng hài hòa.

Càng nói càng không kiêng kị gì. Thư Sinh nghe xong mặt đỏ tai hồng, chỉ cảm thấy khó nghe, trong lòng lại lo lắng Phạm Kinh Ba một mình trong tân phòng có thấy buồn hay không? Có khát hay không? Có đói hay không? Vì thấy đứt khoát kiểm soát trốn khỏi vòng vây của mọi người trốn về tân phòng.

Khép cửa lại, hân nhẹ nhàng nói một tiếng “Nương tử, vi phu đã trở lại.”

Tân nương ngồi trên giường vẫn chuyên tâm lạnh nhạt, hoàn toàn không có phản ứng, hân tưởng nàng tức giận, vội vàng giải thích: “Thật sự là có nhiều khách quá, để nương tử đợi lâu thật có lỗi. Đúng rồi, nương tử nàng có đói không? Vi phu mang riêng hai chân gà nào này.” Hân tiến lên như hiến vật quý, thấy nàng vẫn bất động không nói, hân vỗ ót như bưng bình nói: “Xem vi phu hồ đồ chưa, trước tiên nên vén khăn mới đúng!”

Thư Sinh tay chân luống cuống đi lấy thiêu can*, vài bước ngẩn ngui mà thiêu can rơi mất mấy lần.

(*thiêu can: cái cây gậy để vén khăn ngày thành thân)

Hân đứng trước giường, đặt tay lên ổn định tiếng tim đập như sấm, ngừng thở run run đưa tay chậm rãi vén chiếc khăn voan đỏ thắm lên ——

“A! Yêu quái phương nào!”

Chỉ thấy trên giường hi đỏ rực, cả người nữ phượng khăn quàng vai, vẻ mặt gân xanh nổi loạn, mặt mày co giật mất trật tự, càng nhìn càng xem càng thấy quen mắt... Đúng là Phạm Bình mà Ngũ tỷ tìm nửa ngày không thấy!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nương, Thịnh Tự Trọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Nửa đêm không người đi bắt vợ

Bên trong phủ Thượng Thư, Giải Đông Phong hiếm khi được nhàn nhã vừa mới tự châm một chén rượu cho mình thì bị cướp mất.

“Tiểu Bạch đại cữu tử (anh vợ), giờ này không phải ngươi nên ở phường Thanh Mặc uống rượu mừng chứ nhỉ?” Chẳng lẽ sự việc có biến gì chăng?

Công Dã Bạch lắc lắc ly rượu rỗng, khẽ cười nói: “Nơi nào nhiệt như thế dù sao cũng không tiện ở lâu.”

Nói cũng đúng. Giải Đông Phong bĩu môi, lại tự châm rượu cho mình, lại liếc mắt nhìn tên kia vài cái, chưa ngoa. Người này luôn ra vẻ đạo mạo tạo nhả, ở bên cạnh hân ta làm gì có ai dám không biết xấu hổ mà mở to mồm uống rượu với cả lớn tiếng nói chuyện chứ? Hay cho một bữa tiệc thành thân vui vẻ, vốn nên vô cùng náo nhiệt, hân mà ngu ngốc ở lâu một chút nữa, nói không chừng sẽ biến thành hội ngâm thơ mất.

“Đúng rồi, ma ma đâu?” Công Dã Bạch đột nhiên hỏi.

“Đi theo giúp ‘Y Nhân’ tiến cung dự tiệc, ngươi hỏi việc này làm gì?” Giải Đông Phong có chút không hiểu.

Sóng mắt Công Dã Bạch khẽ lấp lánh, nói: “Không có gì, chỉ là phải nhắc nhở ngươi trước một tiếng, ta đánh không lại Ngân Thư Sinh.”

Nói xong thì tên nào đó nhắc ngay bầu rượu nhảy ra xa vài bước.

Giải Đông Phong càng thêm không hiểu, chưa kịp hỏi đã chợt nghe một tiếng ầm ầm, cả gian phòng chấn động, hân vội vã vịn lấy cái bàn. Còn chưa có thời gian để phản ứng lại, hân trở mắt nhìn cánh cửa tinh xảo của phòng lớn vang lên một tiếng rồi đổ rầm xuống, bụi sương toả lên mù mịt.

Khụ khụ khụ! Giải Đông Phong ho khan liên tục, lui ra phía sau vài bước, đụng vào bàn án.

Một tay che mũi, một tay vươn ra trước quơ quơ đuổi bụi đất, chỉ thấy dưới màn sương mờ ảo, một thân ảnh đỏ đậm đứng ở cửa, sát khí nghiêm nghị nhắm thẳng vào hân.

Hắn nheo mắt lại, sau khi nhìn kỹ thì thầm kêu hồng hồng rồi, vừa dè dặt cẩn thận đi đi về phía tên Công Dã Bạch không có nghĩa khí kia, vừa tỏ ra không có việc gì nói: “Hôm nay không phải là ngày vui của người với Phạm chương quày sao? Thử công tử đêm khuya đến tận đây gây chiến, chẳng lẽ là để đòi tiền quà của bản quan sao?”

Người vừa đến đúng là Thư Sinh.

Phạm Bình nói cho hắn biết Công Dã Bạch không chế rồi điểm á huyết của mình, liên hệ với việc mấy ngày trước vị nghĩa huynh đại nhân này cùng với Giải Đông Phong đến tìm Phạm Kinh Ba nói chuyện, trong lòng hắn cũng đoán được chút ít. Trong lúc nhất thời bị lòng đố kỵ và lửa giận thiêu đốt lý trí, tà khí và sát khí đều tăng lên. Khi hắn tỉnh táo lại cũng là lúc đã ở phủ Thượng Thư, mà một mạch đánh thẳng về phía trước, vài cánh cửa sập xuống cũng là do hắn xuống tay.

Hắn quét mắt nhìn xác đồ vật trên mặt đất, hơi hơi hạ thấp người, “Những vật bị hủy, vô cùng có lỗi, tại hạ sẽ bồi thường toàn bộ.” Lời nói khẩn thiết, khiêm tốn có lẽ, nhưng lúc ngẩng đầu lên sát khí trong mắt đột nhiên tăng vọt, thần minh giống như ma quỷ, ra tay nhanh như chớp, trong nháy mắt lại rõ ràng có thể không chế yết hầu của Giải Đông Phong. “Giao nương tử nhà ta ra đây!”

Công Dã Bạch biến sắc, một chương đánh về phía Thư Sinh. “Muội phu có chuyện gì bình tĩnh nói, mau buông Giải đại nhân ra.”

“Còn nói tiếp, người cũng có phần.” Thư Sinh hừ lạnh, một tay đánh về hướng hắn, chiêu chiêu tàn nhẫn không chút lưu tình.

Vốn ban đầu Công Dã Bạch bị hãm hại phải đứng bán nhan sắc cho Hoan Hi Thiên nên ghi thù, muốn nhân cơ hội này cho Giải Đông Phong phải nếm mùi đau khổ, lại vạ vạ lần không ngờ Ngân Quân Tử trên giang hồ có tiếng điềm đạm bình tĩnh lại có một mặt lãnh huyết tàn nhẫn như vậy. Mắt thấy sắc mặt Giải Đông Phong xanh tím thống khổ sắp không chịu nổi, trong lòng hắn căng thẳng, trầm giọng nói: “Người muốn biết tung tích của Tiểu Phạm thì mau thả hắn ra!”

Thư Sinh nghe vậy dừng lại.

Công Dã Bạch âm thầm thờ phào nhẹ nhõm một hơi, khôi phục lại thần sắc bình thường: “Chuyện hôn lễ đều không phải là ta cố ý gây khó dễ ở giữa, sự thật là Tiểu Phạm bây giờ có một chuyện khác rất quan trọng. Mà việc này liên quan đến tính mạng và tự do sau này của muội ấy, cần phải chấm dứt.”

Thư Sinh nửa tin nửa ngờ, tia tàn ác trong mắt dần dần tán đi, tay cũng chậm rãi buông lỏng ra.

Công Dã Bạch đỡ lấy Giải Đông Phong chống đỡ không nổi sắp té ngã, lòng bàn tay đẩy khí vào ở sau lưng hắn, giúp hắn điều tức.

Thư Sinh nhìn hai người trước mặt, vẻ mặt mờ mịt. Lần đầu tiên hắn phát hiện ra rằng, thì ra hắn không thích nghe những chuyện mà hắn không biết về nàng từ miệng của người khác như thế này. Có lẽ hắn có thể an ủi bản thân suy cho cùng cũng là do hắn biết nàng quá muộn, nhưng không thể phủ nhận việc nàng còn giấu hắn rất nhiều chuyện. Hắn cúi đầu nắm chặt tay thành quyền rồi lại buông ra, cuối cùng quay người không nói câu nào.

Vừa mới đánh nhau đến trời đất mù mịt lại bỗng trầm bỗng không rõ, ba người lâm vào trầm mặc.

“Trời ạ sao lại thế này? Đây là gặp trộm hay là trời phạt nha?!”

Một giọng nữ từ ngoài cửa truyền đến, tiếng nói mềm mại ôn nhu lại bởi vì âm lượng quá lớn mà có thêm một chút sang sảng.

Công Dã Bạch và Giải Đông Phong cùng quay mặt nhìn nhau, sắc mặt lại khác nhau, không kịp ngăn cản, thanh âm thầm thì lẩm bẩm kia càng ngày càng gần. Giải Đông Phong vội vàng nhảy lên, chạy ra ngoài đón: “Phu nhân, cung yến xong sớm vậy à?”

Phạm Kinh Ba đang giả danh Tạ Y Nhân còn uống thêm viên thuốc biến thanh, thấy Giải Đông Phong nhiệt tình lại thường, trong lòng nổi da gà sợ hãi, nhũn mày thấp giọng hỏi: “Người uống nhầm thuốc à?”

Ma ma trái lại lại có phản ứng một chút, giương giọng nói: “Bẩm đại nhân, thân thể phu nhân không khoẻ, vừa ngồi còn bị ngứa xiu, Hoàng hậu đặc chuẩn rồi tiệc về sớm.”

Thấy tình hình như vậy, Phạm Kinh Ba không khỏi rùng mình, nhìn Giải Đông Phong: có khách à?

Giải Đông Phong từ chối trả lời, ôm lấy nàng vào trong, sau khi nàng thấy vị khách trong phòng đang bình tĩnh đứng đó thì chỉ muốn quay đầu chạy trốn.

Không ổn, việc này rất không ổn. Lão công đương nhiệm đuổi tới nhà lão công trên danh nghĩa, nếu tình huống của nàng ở thế kỉ hai mốt sẽ là tội trùng hôn, ở cổ đại thì sẽ bị nhốt lồng thả sông a! Trán Phạm Kinh Ba bắt đầu thấm đẫm mồ hôi, sau khi phát hiện hết đường chạy trốn thì nhanh chóng đưa ra một quyết định.

Nàng liền biểu hiện ra một vẻ tươi cười hiền lương, nhẹ nhàng cúi chào Thư Sinh đang đứng trong sảnh chính: “Công tử là khách của lão gia ta sao? Thiếp thân hữu lễ.”

Hiện tại là thế nào đây? Chẳng lẽ hắn nhận ra nàng rồi? Không có khả năng a, thuật dịch dung của nàng đã trải qua nghiệm chứng rất tỉ mỉ của Thánh thủ Nam Vô Dương và Ngũ độc công tử a! Nhưng nếu không nhận ra thì cái người luôn luôn tể nhị không nhìn việc khiếm nhã như hắn giờ đang nhìn nàng chăm chú làm gì? Chẳng lẽ nàng dịch dung thành Tạ Y Nhân đẹp cực kì bị thăm đến mức làm hắn nhất kiến chung tình* thần hồn điên đảo quên cả lễ giáo à?

(*yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên)

Nghĩ đến cái khả năng này, trong lòng nàng nhất thời có chút cực kì khó chịu.

“Vị này là?”

Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Thư Sinh kéo nàng về hiện thực. Nghe qua thì thấy có vẻ hắn không nhận ra nàng, trong lòng Phạm Kinh Ba thở phào nhẹ nhõm một hơi, thật là may mắn, nhưng còn có thêm một tia thất vọng không biết từ đâu mà có.

“Nội tử*.” Giải Đông Phong đơn giản trả lời rất rõ ràng, lại nói, “Nội tử thân mình không khoẻ, thứ lỗi không tiện tiếp chuyện.”

(*nội tử: vợ, phu nhân)

Nói xong hắn đang định đỡ Phạm Kinh Ba trở về phòng.

“Chờ một chút.”

Bước chân Phạm Kinh Ba cứng đờ, trong lòng không yên, lại nghe giọng nói nam tính khàn khàn u ám lại trầm thấp nói: “Tại hạ còn có một câu muốn hỏi.”

Giải Đông Phong quay đầu, lại thấy Thư Sinh không phải hỏi hắn, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Phạm Kinh Ba. Về mặt hắn rất khó hiểu, hắn nín thở, mở miệng nghiêm nghị nói: “Phạm cô nương, nàng luôn luôn không muốn gả cho tại hạ thì ra là vì nàng sớm đã có gia đình sao?”

Một tiếng “Phạm cô nương” tuyệt đối không có một phần do dự nào vang lên làm cho lòng Phạm Kinh Ba chấn động kịch liệt, mạnh mẽ quay phắt lại, thấy Thư Sinh toàn thân sát khí đã tan hết, chỉ còn lại một đôi mắt trong sáng, bên trong sóng mắt mãnh liệt lộ lên sự bi phẫn và không thể tin được. Hắn yên lặng nhìn nàng hồi lâu, đem biểu tình khiếp sợ trên mặt nàng hiểu là thừa nhận, trên mặt lập tức lộ vẻ bi thương rồi đột nhiên lui ra sau vài bước, chỉ vào nàng cười lớn: “Ha, ha ha! Vớ vẩn! Thật vớ vẩn!”

Hắn dường như phát cuồng, lao đảo vài bước đá phải những khung cửa đổ nát trên mặt đất, cuối cùng tông cửa xông ra ngoài.

Phạm Kinh Ba rốt cục cũng phản ứng lại, khẽ gọi một tiếng rồi lập tức đẩy Giải Đông Phong ra đuổi theo.

Hai người kia vừa đi, Giải Đông Phong không nói hai lời lập tức lấy bàn tính ra bắt đầu tính toán tổn thất để bắt đền. Công Dã Bạch buồn cười nhìn cái tên Giải Đông Phong trong mắt chỉ có tiền, hoàn toàn hồn nhiên quên mất mình suýt chút nữa thì bị bóp chết, rồi lại như búng tính hỏi: “Người thấy rất vui?”

Giải Đông Phong vừa linh hoạt gạt con tính vừa hừ một tiếng: “Ta vừa mất lão bà, đương nhiên phải đòi lại chút ít.”

Công Dã Bạch vuốt vuốt cằm, “Thế mà sao ta lại nghe được là mấy ngày gần đây trong triều có người lấy thân phận con gái nghịch thần của Tạ Y Nhân làm bản tấu có ý đã kích người nh? Nếu ta đoán không lầm, kể cả Tiểu Phạm không thành thân, người cũng muốn an bài cho ‘Tạ Y Nhân’ biến mất phải không?”

“... Khụ, sắc trời không còn sớm, chúc Tiểu Bạch ngủ ngon.”

Phạm Kinh Ba đuổi theo nhưng không có cách nào tìm thấy bóng dáng Thư Sinh. Mà bây giờ đã là nửa đêm, trên đường không có một bóng người, có muốn hỏi cũng chẳng có ai mà hỏi. Nàng luống cuống tay chân đứng bên đường, đưa mắt tìm bốn phía để chỉ thấy những mảng tối om, trong lòng hoảng loạn bất an.

Sau một lúc lâu, đầu óc nàng mới bắt đầu hoạt động trở lại, nhớ tới câu hoà thượng không thể chạy khỏi miếu, nàng có thể về nhà chờ.

Nghĩ như vậy, nàng tăng tốc chạy về phường Thanh Mặc. Đi được hai bước lại đứng lại. Nếu hắn tức giận rời khỏi kinh thành thì làm sao bây giờ? Hắn là người trong giang hồ, ở kinh thành lại không quen biết ai, thậm chí trong nhà ngay cả một nha hoàn giúp việc cũng không có, nếu muốn rời đi thật sự là chẳng vương bận gì.

Lại thay đổi ý nghĩ, hắn còn có một cuốn sổ duy trì kế sinh nhai đang để trong nhà, hắn là không thể trực tiếp rời đi mới đúng.

Cứ như vậy đi đi dừng dừng, trời cũng bắt đầu mưa phùn mang theo gió thu mạnh mẽ, thật sự là vô cùng lạnh lẽo. Nàng không tự chủ được rung mình một cái, cả người cũng tỉnh táo hơn một chút, rất nhanh lại trở nên mê man. Một ý nghĩ ngang ngạnh bước bình nổi lên trong đầu, nàng thậm chí bắt đầu thả chậm bước chân đi tản bộ trong cơn mưa đầu thu.

Xiêm y mỏng manh rất nhanh bị mưa gió làm ẩm ướt, mặt nạ dịch dung trên mặt đã dần phai tàn, chẳng ra người chẳng ra quỷ, trong lòng nàng lại cảm thấy nhẹ nhàng vui vẻ, vô cùng thoải mái. Lo lắng trước đây dường như giảm đi không ít, trong đầu cũng bình tĩnh lại không ít, vì thế bắt đầu suy nghĩ nên giải thích thân thế với Thư Sinh thế nào cho phải.

Trước kia nàng không hề để ý đến chuyện người khác hiểu lầm mình, lần này gặp Thư Sinh lại lúng túng như thế, chỉ vì hắn không phải những người khác mà là lão công nàng đã chọn. Tuy nàng không chút để ý đối với tình yêu nam nữ, nhưng đối với hôn nhân thì cực kì coi trọng. Nàng luôn luôn thích cảm

giác gia đình, cho nên mới chọn phường Thanh Mặc náo nhiệt để định cư, cho nên mới nhặt Phát Bệnh không rõ lai lịch về nhà, cho nên mới quyết định gả cho Thư Sinh ấm áp đáng tin cậy.

Nàng hy vọng những đứa con nàng sinh ra được sống trong một gia đình hài hòa ấm áp, cho nên lần này cần phải giải thích sạch sẽ lưu loát, một lần vát vã, nhàn nhả suốt đời.

—— Phạm Kinh Ba cự tuyệt giả thiết Thư Sinh rời đi hoặc là không nghe nàng giải thích.

Không biết đi một mình được bao lâu rồi, khi gần đến phường Thanh Mặc chợt thấy một bóng người từ bên cạnh nhảy vọt qua.

Phạm Kinh Ba sững sờ tại chỗ, tại lúc đang hoài nghi mình nhìn lầm thì bóng người kia đã trở lại, mà trên đỉnh đầu nàng được một chiếc ô che phủ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nương, Thỉnh Tự Trọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng

“Ngươi dẫn ta tới nơi đây là muốn đìm ta chết đuối cho hà giận sao?”

——

“Thư Sinh...” “A —— “

...

“Nương tử nàng không sao chứ?!”

“Ngươi...”

“Hừ chết vì phu!”

“Ngươi...”

“Có thấy không thoải mái ở đâu không? Có thấy tức ngực không? Hay là thấy choáng đầu không?”

“Ngươi ——” “Đang sờ nơi nào?”

——

“Tướng công, ta thật choáng váng”

...

“Tướng công, ta rất lạnh.”

“Nga, vì phu đi thêm cùi lửa.”

...

“Ừm... Tướng công, ngươi thêm cùi lửa thì thêm, cùi quần áo làm gì?”

...

“Ừm a... a tướng công, ngươi —— “

nhạc hiệu kết thúc =))

Mời thận trọng đọc kĩ nha, đây là chương đầu tiên (và cũng có thể là cuối cùng =))) Kinh tỷ ngọt ngào gọi Thư ca là chàng

Warning: cẩn thận té ghế!!!

Phạm Kinh Ba ngơ ngác nhìn nam nhân vừa bung dù cho nàng, dường như không thể tin vào mắt mình.

Thư Sinh còn kinh ngạc hơn nàng, hấn trừng to mắt nhìn tay mình, hình như cũng không thể tin bản thân lại có động tác tự giác như thế.

Thấy hấn trong nháy mắt có hơi lùi lại, Phạm Kinh Ba không rảnh suy nghĩ nhiều, theo bản năng giơ tay lên giữ chặt lấy hấn rồi kéo lại gần mình. Động tác quá nhanh nên đầu nàng liền dụi trên ngực hấn. Trong lòng nàng hơi hơi loạn, dứt khoát cúi đầu xuống, suy nghĩ xem nên mở miệng thế nào, có nên nói hết toàn bộ thân thế của Tạ Y Nhân không, lại không hề hay biết hành động của mình tạo thành quấy nhiễu lớn bao nhiêu đối với nam nhân.

Ngón tay lạnh lạnh ẩm ướt của nàng bám vào mu bàn tay hấn, truyền đến cảm giác lạnh thấu xương, tiếp theo cả người nàng yêu thương nhào vào ngực hấn, đồng thời cũng nhiễm ẩm quần áo của hấn, nàng tựa vào ngực hấn, hơi thở ẩm áp. Cảm giác thoáng lạnh thoáng nóng như vậy thật giống với tâm tình ngày hôm nay của hấn, một lúc sung sướng như ở trên thiên đường, ngay sau đó lại lạnh lùng rơi xuống địa ngục. Âm phủ và bầu trời chỉ cách nhau một sợi chỉ nhỏ, mà người thao túng sợi chỉ này, chính là nữ nhân nhìn như dịu ngoan trong lòng hấn bây giờ.

Một khắc trước tàn nhẫn vô cùng, giờ khắc này lại ôn nhu ngọt ngào, đầu mới thật sự là nàng đây?

Hấn hấn nên đẩy nàng ra, tối thiểu cũng phải chất vấn nàng vì sao lại đùa bỡn hấn. Dù có làm gì thì cũng không phải giống như hấn đang làm bây giờ, chân tay luống cuống ngây ngốc đứng đó, nhìn nàng đang thể hiện tình cảm, trái tim hấn như bị kéo đông đảy tây nổi nổi chìm chìm, nên cố gắng nghĩ đây chỉ là hiểu lầm sao?

Cuối cùng nàng từ trong lòng hấn ngẩng đầu lên, chịu nhiều gió mưa, đôi mắt mông lung như làn sương nhìn hấn, làn môi hơi hơi trắng bệch giật giật.

“Hắt xì!”

Văng nước mũi nước miếng lên đầy mặt hấn.

Miệng hấn co giật, không thể nhịn được nữa ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, sau đó ném ô xuống trong ánh mắt hoảng sợ của nàng, lập tức kéo nàng vào lòng...

“Đây là đâu?”

Khi Phạm Kinh Ba bị buông ra chỉ thấy mình đang ở trong một sơn động, một loại mùi giống như lưu huỳnh bay vào trong mũi làm trong lòng nàng nháy mắt hiện lên những cảnh tượng giết người chôn xác ghê rợn. Thư Sinh dường như rất quen thuộc động này, cảm diêm đi chậm dần, bốn phía dần dần sáng bừng lên.

“Suối nước nóng?” Phạm Kinh Ba nhìn hơi nước bốc lên từ con suối, kinh ngạc nói, “Đây là Tây Sơn sao?”

Những vùng phụ cận kinh thành chỉ có Tây Sơn là có suối nước nóng, mà Tây Sơn lại là nơi tể tử của hoàng gia, người bình thường không thể vào được.

Thư Sinh im lặng không nói gì. Vì thế Phạm Kinh Ba mới nhớ ra giữa hai người còn có hiểu lầm. Tuy rằng hấn đi rồi lại trở lại làm nàng thấy an tâm không ít, nhưng tư tưởng của hấn khác với não người bình thường nhiều lắm, cho nên nàng vẫn cẩn thận cười hỏi: “Người dẫn ta tới đây để chìm chết cho hả giận sao?”

Thấy hấn quay đầu lại, mặt lộ đầy vẻ ngạc nhiên thì nàng mới lại an tâm một chút, “Thế là lo ta bị cảm lạnh nên đưa ta đến ngâm nước nóng à?”

Mặt Thư Sinh biến sắc, loại quay lưng về phía nàng, hừ một tiếng, “Ồ phía trước.”

Ngoài miệng thì nói vậy nhưng người lại đi ra sau tảng đá lớn bắt đầu nhóm lửa.

Biết hấn nghĩ một đằng nói một nẻo, vẫn quan tâm đến nàng, tâm trạng cả một đêm bị treo lơ lửng của Phạm Kinh Ba mới được thả lỏng. Tâm ổn định, đầu óc cũng linh hoạt hẳn. Có lợi thế như vậy, cả người nàng bỗng chốc cảm thấy thoải mái, lại hắt xì vài cái, cũng cảm thấy thực lạnh. Nàng vừa tính toán xem nên đổ dành Thư Sinh thế nào vừa cời xiêm y ướt sũng ra.

Sau đó nghe thấy ‘phù phù’ một tiếng, nàng ngâm mình vào trong nước. Thư Sinh không biết là nghĩ đến cái gì, cả người lập tức cứng đờ, cảm thấy hoa mắt chóng mặt, vài tấm xiêm y từ trên trời rơi xuống, theo đó là một giọng nữ vô cùng thân thiết truyền đến: “Thư Sinh ngoan, làm khô quần áo giúp người ta đi.”

Phạm Kinh Ba vội vàng đuổi theo Thư Sinh, chẳng kịp xóa đi lớp dịch dung, mặc dù đã tẩy lớp hoá trang trên mặt nhưng giọng nói vẫn là Tạ Y Nhân ôn nhu kiều mị. Thư Sinh cảm thấy thân mình mềm nhũn, đồng thời trong lòng lại có một sự tức giận dâng lên, cứng nhắc kéo y phục ẩm ướt bị ‘ai đó’ vứt lên người mình, cắn răng nói: “Phạm, Giải ——” không thể gọi là Phạm cô nương, lại càng không muốn gọi nàng là Giải phu nhân, hấn chỉ có thể oán hận nói. “Nàng, nàng là một, nữ nhân đã có chồng, sao có thể không biết kiềm chế như thế!”

Vì sao lại dùng thanh âm khiến hấn hiểu lầm này bảo hấn làm loại chuyện mà hấn sẽ hiểu lầm đây?

Lời vừa ra khỏi miệng, lại nghĩ đến bản thân đưa nàng là một nữ nhân đã có chồng đến vùng núi non hoang vu này, cô nam quả nữ ở chung một chỗ, mặt lại đỏ lên thẹn thùng. Thư Sinh hối hận không thôi vì sự không khống chế được hành động của mình, trong lòng đầy mâu thuẫn, không biết Phạm Kinh Ba nhanh mồm nhanh miệng lại sẽ chế giễu hấn như thế nào nữa.

Sau đó hấn nghe thấy một giọng nữ cười ha ha phía sau nói: “Sao ta không biết nhờ trượng phu của mình hong khô quần áo giúp cũng là không biết kiềm

chế nhĩ?”

Thư Sinh nghe vậy, mỗi một dây thần kinh trong người bỗng chốc đều căng thẳng, “Nàng nói ai?!”

Vẫn là giọng nữ miễn cưỡng mềm yếu kia: “Trừ chàng ra còn có thể là ai? Ta vẫn luôn chỉ có một người nam nhân. Aiz aiz, tuy rằng Phát Bệnh thay chủ xuất giá nhưng chàng cũng không thể không nhận nha. Ta thật đáng thương, vừa gả cho người ta, đảo mắt một cái người ta đã không cần ta nữa, uống công ta vì hấn mà chịu để cho người ta không chế, hy sinh rất nhiều...”

Có người nào không biết xấu hổ mà trả đũa như vậy không a a a?

Phạm Kinh Ba mặt không đỏ tim không loạn chậm rãi nói, ánh mắt không chớp lấy một cái bất động nhìn chăm chăm động tĩnh phía sau tảng đá kia, đáng tiếc chỉ có thể nhìn thấy ánh lửa loé lên. Không thấy ai cả, chỉ nghe thấy giọng nói cấp bách lại trầm thấp: “Nàng, nàng lại nói hửu nói vượn! Nàng rõ ràng là, là —— “

Nói đến đây lại bỗng dừng lại, chỉ còn lại những tiếng thở dốc do nén giận.

“Rõ ràng là cái gì? Rõ ràng là thê tử của Giải Đông Phong sao?” Nghe thấy tiếng nổ không dứt phía bên kia tảng đá, không biết hấn giận chớ đánh mèo chỗ nào rồi, nàng thờ dãi một hơi, ôn nhu nói: “Chàng cũng không tò mò sao, nếu ta thật sự là thê tử của hấn, sao hấn có thể để lời đồn về ta và Chu Tử Sách bay đầy trời như thế, còn để yên cho ta thành thân với chàng sao? Mà ta sao có thể một gái hầu hai chồng chứ?”

Nàng cúi xuống, cho hấn thời gian bình tĩnh suy xét.

Phía sang tảng đá lớn đột nhiên yên lặng, một lúc lâu sau mới truyền ra tiếng trả lời nghiêm túc sau khi đã suy nghĩ cực kì cẩn kẽ: “Các người có bệnh.”

Phạm Kinh Ba bị ghen, không khí dịu dàng rất vất vả mới gây dựng được lung lay sắp đổ, “Người mới có bệnh!”

“Hung dữ như thế... người chột dạ mới ngoài mạnh trong yếu.” Ngôn từ chuẩn xác, trong giọng nói là thái độ một mực “ta biết cả rồi”.

Lại bị ghen lần nữa, Phạm Kinh Ba bật cười. Đã lâu không thấy Thư Sinh ông nói gà bà nói vịt, hỏi một đằng đáp một nẻo a... Thật thân thiết, so với khi hấn lửa giận khó đoán thì đáng yêu hơn nhiều. Nàng nhẫn nại công bố đáp án: “Bởi vì Tạ Y Nhân chẳng qua chỉ là một nguy trang, mà ta từ trước đến giờ đều chỉ là Phạm Kinh Ba, không phải Tạ Y Nhân.”

Lại là sau một lúc lâu lặng im “... Tạ Y Nhân là ai?”

Bị ghen lần thứ ba. Phạm Kinh Ba nhắm chặt mắt, thu lại mấy câu vừa nghĩ, hấn khi ngờ ngạc không rõ tình huống không đáng yêu chút nào.

Hít sâu một hơi, nàng từ bỏ ý định khơi thông với hấn, quyết định phải hoàn toàn giải thích mọi khúc mắc, nói từ đầu câu chuyện: “Tạ Y Nhân là con gái của Trần Quốc Công...”

“Trần Quốc Công là ai?”

“Trần Quốc Công chính là một đại thần có ý đồ tạo phản khi tiên đế còn đăng cơ...”

“Ừ, tiếp tục.”

“Tạ Y Nhân năm mười ba tuổi phải vào Giả Y cung làm nô tỳ...”

“Giả Y cung?”

“Giả Y cung là nơi làm việc của nô tỳ thuộc hàng đẳng cấp thấp nhất trong cung. Aizz, người có thể không xen mồm vào không hả?”

Người nào đó cuối cùng cũng yên lặng.

Sau khi xác định hấn đã ngoan ngoãn, nàng mới tiếp tục nói: “Tạ Y Nhân không chịu nổi nô dịch gian khổ, quyết định tự sát, được Giải Đông Phong do hiếu kì đến xem náo nhiệt cứu, hai người làm bạn từ đó...”

Phạm Kinh Ba bắt đầu nói từ năm năm trước, mà Thư Sinh nghe xong nửa ngày vẫn không rõ cái người ‘Tạ Y Nhân’ kia có liên quan gì đến chuyện của bọn họ, mãi đến khi nàng nói đến ——

“Tạ Y Nhân gả cho Giải Đông Phong, hai người làm một cuộc trao đổi, Giải Đông Phong tạo cho Tạ Y Nhân một thân phận khác, họ Phạm tên Kinh Ba. Mọi chuyện của quá khứ coi như đã chết theo quá khứ. Tuy Tạ Y Nhân là thê tử của Giải Đông Phong, nhưng lý lịch của Phạm Kinh Ba lại vô cùng đơn giản: nữ, hai mươi hai tuổi, đại chương quỹ của Hoan Hi Thiên, gả về làm vợ Thư Sinh vào ngày mừng bảy tháng bảy năm nay.”

Nói xong hết thảy hồi ức, Phạm Kinh Ba dừng một chút, lại nói: “Việc gả thay của Phạm Bình, ta thật xin lỗi chàng. Không thể bái đường với chàng đơn giản là vì ta phải tiến cung một chuyến, hoàn toàn chấm dứt thân phận Tạ Y Nhân này. Sau này chỉ chuyển tâm làm thê tử của chàng”

Dứt lời nàng im tiếng, trong động lại rơi vào lặng yên. Trong nhất thời, mọi âm thanh đều như ngừng lại, chỉ còn lại tiếng lửa cháy tí tách và tiếng róc rách của dòng suối.

Có làm không vậy? Câu cuối cùng của nàng đã hiên lương thực đức tình thâm nghĩa trọng như vậy rồi, sao hấn còn thờ ơ như thế? Chẳng lẽ bộ não thần kỳ của hấn lại dẫn dắt hấn đi vào con đường sai trái, hiểu lệch lạc toàn bộ ý nàng sao? Phạm Kinh Ba lập tức nhìn chăm chăm tảng đá lớn kia, thấy hấn hồi lâu mà vẫn không có phản ứng gì, bình tĩnh ban đầu nhanh chóng biến mất, trong lòng vô cùng khẩn trương.

“Thư Sinh...” Nàng đứng lên, còn muốn chạy đi qua, ai ngờ luồng cuồng lại làm cho nàng rối loạn, “A ——”

Chân vừa trượt một cái, cả người liền ngã vào trong nước, nước trong suối vốn chỉ cao đến eo nháy mắt qua đến đỉnh đầu, uống mất ngụm nước, một trận sợ hãi khó thở vọt tới. Trong đầu nàng hiện giờ trống rỗng, phản xạ khuỷa tay liều mạng dẩy dựa, trong lúc nàng cho rằng mình nhất ngữ thành sám* sắp chết đuối đến nơi, một bàn tay to đỡ lấy thắt lưng nàng, dùng sức một chút kéo nàng lên khỏi mặt nước.

(*một câu thành lời sám truyền : tức là câu nói ban đầu của chị ý “Người dẫn ta tới đây để chìm chết cho hả giận sao” trở thành sự thật.)

“Nương tử, nàng không sao chứ?!”

Phạm Kinh Ba bị Thư Sinh kéo lên, lúng ta lúng túng vỗ lưng giúp nàng. Nàng phun hết nước ra rồi lại thấy khiếp sợ vì sự xưng hô của hấn, run rẩy mở miệng: “Người...” Gọi ta là gì? Bốn chữ sau còn chưa kịp nói ra, cả thân mình đã bị ôm vào trong lòng hấn.

“Dọa chết vì phu rồi!” Thư Sinh gắt gao ôm nàng.

“Người...” Tự gọi mình là gì?

Mấy cái chữ đằng sau vẫn không kịp nói như cũ, hấn lại vô cùng khẩn trương kéo nàng ra một chút, bất an sờ sờ nơi này, xoa xoa nơi nọ, “Có thấy không thoải mái ở đâu không? Có thấy tức ngực? Hay là choáng đầu không?”

“Người ——” lần này cuối cùng nàng cũng có thể nói được một câu hoàn chỉnh, “đang sờ chỗ nào?”

Thư Sinh sững sờ, cúi đầu, nhìn thấy tay mình rất không chênh lệch, vừa vặn đặt trúng vào nơi nào mà chính nhân quân tử tuyệt đối không nên sờ. Sau đó hấn mới chậm chạp phát hiện thân thể trước mắt mình không một mảnh vải, tay chạm vào có thể cảm nhận thấy không chỗ nào là không nhắm mìn.

“A!” Thư Sinh khê kêu một tiếng, lập tức đỏ mặt như bị lửa thiêu, vội vội vàng vàng rút tay về, lại không cẩn thận chạm qua nơi nào đó. Toàn bộ thân mình run rẩy, sau đó hấn ngạc nhiên phát hiện mặt Phạm Kinh Ba cũng hồng lên, không chỉ mặt, cả thân thể đều hồng. Ánh mắt nàng nhìn hấn cũng thay đổi, mông lung, mơ màng, muốn nói lại ngừng, muốn nói lại ngừng...

Ba.

Bàn tay Thư Sinh vỗ trên mặt nàng.

Phạm Kinh Ba không dám tin trừng to mắt, có sẵn nữ nhân trần trụi trong lòng, ánh sáng đẹp, không khí tốt, cái người này không nhào lên mà lại ngang nhiên tát nàng một cái? Con ngựa cỏ chấp này tuyệt đối không phải là ngồi trong lòng mà vẫn không loạn! Nha! Nhất định là trả thù nàng đã hấn xỉ phun lên mặt hấn một cái! Đang muốn nổi đóa lên, lại thấy hấn vô cùng lo lắng nâng mặt nàng lên, lầm bầm nói: “Không phải là ngâm nước lâu quá chứ? Nương tử, nàng có phải thấy rất choáng váng không?”

Nàng thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu, nàng đang bị dục hoá đốt người thể hiện ra không rõ ràng như thế à? Được lắm, chắc là hấn rất hy vọng nàng choáng váng phải không, liền choáng váng cho hấn xem!

Phạm Kinh Ba vừa đảo mắt, cả người dính vào trong lòng Thư Sinh, “Tướng công, ta thật choáng váng.”

Thanh âm nũng nịu mềm mại thế này... Chân Thư Sinh mềm nhũn, đột nhiên rất muốn nói: nương tử, ta cũng thật choáng váng...

Mất nhìn mũi, mũi nhìn tim, Thư Sinh dìu Phạm Kinh Ba đứng lên, cố hết sức nhìn không chớp mắt, tay không xoa lên mà cũng không di xuống. Nhưng mà nương tử nhà hấn rất là không phối hợp, luôn luôn cố ý vô tình dùng thân mình mềm mại cọ cọ vào hấn, đôi tay ngọc ôm cổ hấn càng không an phận, khi thì vỗ về nghịch ngợm sau gáy mẫn cảm của hấn, khi thì tiến vào trong tóc hấn, nhiễu loạn ý chí hấn.

Từ suối nước nóng đến bên cạnh đồng lửa, chỉ ngắn ngủi vài bước nhưng hấn lại cảm thấy mình đi rất lâu mới đến.

Thật vất vả mới buông được nàng đa, sau khi dùng xiêm y đã hong khô ẩm áp giúp nàng bao lại, toàn thân hấn cũng ướt đẫm, không phân biệt được là nước suối hay là mồ hôi. Dần xẹp ổn thoả xong, hấn đột nhiên phát hiện kéo nàng từ trong nước lên cũng không phải là một quyết định sáng suốt.

Dưới ánh lửa, khuôn mặt nàng hồng hào, ánh mắt mỉm cười, thân mình nho nhỏ trắng nõn đến mức gần như trong suốt, còn có cảm giác tiêu hồn còn sót lại trên tay hấn, không một cái nào không phá hủy ý chí của hấn.

“Nương tử, nàng... có khá hơn chút nào không?” Thanh âm khàn khàn trầm thấp, yết hầu như có lửa thiêu.

“Tướng công, ta rất lạnh.” Nàng nửa cuộn tròn lấy thân thể, tự ôm lấy mình kể đến cạnh hấn, phong cảnh trước ngực lộ ra không sót chỗ nào.

“Nga, vậy vì phu đi thêm củi lửa.”

Sau một lúc lâu, không có củi lửa cháy càng mạnh, nhưng thật ra ở phía sau tảng đá, tất tất tốt tốt, tiếng kêu nhẹ cười duyên thờ dốc rên rì vang lên liên tục, thỉnh thoảng lại truyền ra.

“Ân ưm... a... a... Tướng công, chàng cầm cái gì trong tay vậy?”

“Củi lửa.”

“Ưm... Tướng công, chàng thêm củi lửa thì thêm, sao lại phải cời quần áo?”

“Xiêm y bị ướt, nhô vào củi lửa sẽ không cháy được.”

“Ân a... vậy tướng công, chàng —— “

“Nương tử, miệng nàng hình như rất nhàn rồi?”

Vì vậy miệng Phạm Kinh Ba vô tình bị bịt kín, thực ra nàng còn một câu muốn nói: việc này thật xứng với tên động phòng a.

Sinh hoạt vợ chồng trong sơn động cũng gọi là động phòng nha.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nương, Thỉnh Tự Trọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Lần đầu tiên của Ngân Thụ Sinh

Ngày hôm sau, khi Phạm Kinh Ba thức dậy thì thấy mình vẫn ở trong sơn động, củi lửa đã sớm bị đốt thành tro tàn, mà Thụ Sinh thì không biết chạy đâu rồi. Tay nải đồ đạc của hắn thì vẫn ở đây, quần áo của hắn thì ở trên người nàng, thế thì —— hắn trần truồng chạy ra ngoài à?

Cử động tay chân vẫn còn mờ mịt của mình, nàng quay người đứng lên, lục lọi tìm được một chiếc khăn tay trắng trong tay nải của Thụ Sinh, nàng liền đi lấy nước suối rửa mặt.

Đi ra ngoài cửa động, thanh thanh cổ họng vài tiếng, thật vừa lòng vì thuốc đổi giọng đã hết tác dụng, giọng của nàng đã trở lại như cũ. Bầu bạn cùng chìm hót hoa thơm, hít thở trong bầu không khí trong lành sau cơn mưa, cả người nàng dường như tỉnh táo lại. Tối hôm qua cuối cùng thì nàng cũng đã vinh quang rời khỏi Đoàn, tuy là không có áo cưới cũng chẳng có tuần trăng mật, nhưng từ giờ trở đi nàng đã là phụ nữ có chồng rồi a, ngẫm lại vẫn không có cảm giác chân thực gì cả.

(Đoàn đây là Đoàn thanh niên nhi đồng nhá, Kinh tử đã không còn là thanh niên, thành người ‘nhóm’ rồi =]])

Cũng không thể trách nàng nhá, sau đêm tân hôn vừa tỉnh lại thấy bên cạnh trống không, nàng còn đang hoài nghi đêm qua chỉ là mộng xuân.

Phạm Kinh Ba ngồi xổm ngoài cửa động không có kiên nhẫn chờ đợi nữa, rõ ràng là hiếm khi có dịp thức dậy giữa sáng sớm tinh mơ, với những làn sương và những đám mây như một dải lụa trắng trên đỉnh núi thế này nha. Tập thể dục buổi xong, lại dựa vào trí nhớ tự giải trí tự vui đùa tập Thái cực quyền, tự bỏ nỗ lực bản thân, coi mình là cao nhân không màng sự đời ẩn cư trong núi, rồi tự mình cảm thấy rất tốt đẹp. (Mình tự ki quá a!!!)

Lúc Thụ Sinh trở về nhìn thấy một cảnh tượng ‘đẹp mắt’, chính là một nữ nhân váy dài tung bay tóc tai hỗn loạn ở ngoài cửa động di chuyển với tư thế kỳ quái y như con rùa, hắn sợ tới mức vội vàng buông tất cả đồ trên tay chạy qua, “Nương tử nàng sao thế? Nương tử, tỉnh a tỉnh a!”

Phạm Kinh Ba tự nhiên bị một trận lay lay mãnh liệt, văng đầu hoa mắt, nói cũng không nổi một câu hoàn chỉnh, “Buông, buông tay!” Dùng sức tránh khỏi cái tên Thụ Sinh đang rít gào y như Mã phụ thân* này, nàng chăm chú nhìn hắn, lại tiếp tục một lần văng đầu hoa mắt nữa, “Là ta chưa tỉnh ngủ sao? Thụ Sinh, ngươi xuất gia từ bao giờ????”

(*Mã phụ thân ở đây là cách gọi diễn viên Trung Quốc Mã Cảnh Đào, trong mỗi phân cảnh phim có tình cảm kích động là diễn viên này lại gào thét lời thoại)

Dường như thấy nàng đã khôi phục lại bình thường, Thụ Sinh thở phào nhẹ nhõm một hơn, lại nhìn nhìn áo đạo sĩ trên người mình, trả lời: “Đây là ta mượn của Thái Thanh Quan, à đúng rồi ——” Hắn quay đầu lấy mấy thứ vừa mới để qua một bên kia, đưa đến trước mặt Phạm Kinh Ba như là hiện vật quý giá, “Nương tử, ăn sáng đi.”

Nàng cũng sớm đoán là hắn đi ra ngoài tìm thức ăn, nhưng nàng vịn vịn không đoán được hắn lại trực tiếp tìm đến Thái Thanh Quan.

Ăn đồ ăn chay bí truyền của Đạo quan Hoàng gia, Phạm Kinh Ba vẫn không nhịn được hỏi: “Thái Thanh Quan họ không nói gì sao?” Tự ý xông vào cấm địa lại còn quan tâm đi đưa cơm cho mình, làm gì có chuyện tiện nghi như thế? Không phải là Thụ Sinh đã làm chuyện gì kỳ quái chứ?

Thư Sinh nhả nuốt xong đồ ăn mới trả lời: “Nói.”

Không có câu tiếp theo.

Phạm Kinh Ba đã hoàn toàn tuyệt vọng với người nam nhân bẩm sinh khi mình không tiện nói rõ một vấn đề nào đó mà chỉ hơi đề cập đến thì y như rằng hắn sẽ hỏi một đằng trả lời một nẻo, cam chịu số phận mà tiếp tục hỏi, “Nói cái gì?”

Thư Sinh nghĩ nghĩ, có chút khó xử, “Nói rất nhiều.”

“Người tìm điểm chính nói đi.” Vì sao đột nhiên nàng lại có dự cảm không lành đây?

“Nếu luận tâm quan trọng, đại khái là có hai câu. Thứ nhất là câu đầu tiên mà Huyền Thanh chân nhân hỏi ‘ở đâu đến, là người thế nào’, thứ hai là câu cuối cùng ‘các hạ rất có tuệ căn*, có thể gia nhập môn đạo của ta’.” Nói xong hắn lại cúi đầu, nhưng sợ nàng hiểu lầm nên bổ sung thêm một câu, “Đương nhiên vi phu dứt khoát kiên quyết từ chối, vi phu cảm đồ ăn đi luôn.”

(*tuệ căn: chỉ sự lĩnh ngộ được chân lý nhà Phật, chỉ sự thông minh – QT)

Quả nhiên đã làm chuyện kỳ quái mà. Nàng mơ hồ có thể tưởng tượng ra cảnh tượng hắn chỉ mặc quần áo trong giảng kinh luận đạo với vị cao nhân đắc đạo trong truyền thuyết kia, nên nói quả nhiên những người có quan hệ với hoàng gia chả có ai là bình thường, hay là số Thư Sinh luôn gặp được những người bất bình thường đây?

Hừ, về trước hay về sau thì đều có nàng trong số đó. =))

Thư Sinh thấy nàng thất thần, cho là nàng không tin, hắn gấp đến độ cầm lấy tay nàng, “Vi phu không có một chút chút hứng thú nào với xuất gia đâu mà, thật đấy!”

Phạm Kinh Ba hoàn hồn, rút một tay ra vỗ vỗ mặt hắn, trấn an nói: “Ta biết mà, xét biểu hiện tối hôm qua của ngươi thì biết ngay.”

Đêm qua... hồi tưởng lại, nháy mắt cả người Thư Sinh hóa đá, bắt đầu từ cổ, từng điểm từng điểm đỏ nổi lên. Phạm Kinh Ba thấy thế ngạc nhiên nói: “Làm đều đã làm rồi, ngươi còn e lệ cái gì? Người không biết còn tưởng đây là lần đầu tiên của ngươi.”

Sắc mặt Thư Sinh càng hồng, nửa ngày sau mới nghẹn ra một câu: “Cái này gọi là phi lễ không nên nói, việc khuê phòng sao lại cứ đề lên miệng nói như vậy...”

Phạm Kinh Ba không để ý đến hắn nữa, đứng dậy trở về sơn động, thu dọn đồ đạc xong chuẩn bị xuống núi về nhà. Thư Sinh bước theo sau một tấc không rời, bắt đầu đem chuẩn mực đạo đức của nữ nhân ra giảng giải, chậm rãi nói, thao thao bất tuyệt, lúng túng đỏ mặt – thật đáng biểu dương khen ngợi.

“Cúi đầu, nâng tay.”

Nàng sắp xếp tay nải xong khoác lên cổ hắn rồi kéo tay hắn ra. Rõ ràng đây là lần đầu tiên làm như vậy, nhưng lại giống như đôi vợ chồng già. Phạm Kinh Ba nhớ tới cảnh trong kiếp trước, mẹ đeo caravat rồi cầm cặp đi làm cho cha, khoe miệng nàng không tự chủ hiện lên ý cười ảm áp. Đột nhiên nàng cảm thấy không gian bốn phía như an tĩnh xuống, đang muốn hỏi Thư Sinh sao hắn không nói nữa, vừa ngẩng đầu thì môi hắn liền ép xuống.

Nàng có chút ngạc nhiên, xong lại phát hiện nơi môi hắn dán lên chính là môi mình, có chút run run, có chút kích động, nhưng cũng không xâm nhập vào trong. Trong nháy mắt lướt qua một chút ý cười, nàng thuận thế đặt tay lên cổ hắn, chủ động mở miệng ngậm lấy cánh môi dưới của hắn rồi khẽ cắn, còn lớn mật đưa đầu lưỡi vào trong miệng hắn, khiến khích sự nhiên tình của hắn...

Nụ hôn qua đi, hai người đều thở hổn hển, vạt áo của Phạm Kinh Ba vì thế mà hở ra càng nhiều. Thư Sinh nhìn thấy lập tức đỏ mặt, dẩu tay ra sau lưng, cực kỳ giống đứa trẻ con làm sai muốn che dấu, làm cho Phạm Kinh Ba vốn không để ý đến nỗi lên ý định trêu đùa, “Àiz, phu quân đại nhân, người ta chỉ nói có hai câu không tuân thủ nữ tắc thôi mà, chàng lại vừa động khẩu vừa động thủ, có tính là vô lễ, không tuân thủ đạo nghĩa làm chồng không à?”

Thấy hắn nghẹn lời, Phạm Kinh Ba cả người khoan khoái vui sướng nở nụ cười, lại nhớ tới một chuyện, mở miệng hỏi: “Rõ ràng ngươi không phải là lần đầu tiên, vì sao kỹ thuật hôn lại kém thế?” Tính tình Thư Sinh ngốc nghếch, hơn nữa vài lần hôn trước toàn là nàng chủ động, phản ứng tức tưởi của hắn làm nàng còn tưởng hắn là tên nguyền đạo lý, nhưng biểu hiện hôm qua của hắn tuy không tính đến mức thuần thực kỹ thuật đến mức xuất thần nhập hóa, nhưng cũng nhìn ra được hoàn toàn không phải lính mới.

“Nàng...” Thư Sinh trừng mắt, mặt càng đỏ hơn, há hốc miệng nói không nên lời, kiên quyết quay ngoắt đi tỏ vẻ từ chối trả lời.

Phạm Kinh Ba không phát hiện một tia tức giận nháy mắt hiện lên trên mặt hắn, lớn mật đưa ra một giả thiết: “Trước kia ngươi chưa từng hôn ai?”

Thân thể Thư Sinh cứng đờ, ánh mắt chuyên chú nhìn chằm chằm vào tường, hận không thể nhìn đến mức nó nở hoa, ngón tay cũng bắt đầu rất hung ác bám lên tường.

Phạm Kinh Ba tiếp tục cẩn thận chứng thực: “Hay là... lần đầu tiên của ngươi không xuất phát từ tự nguyện?”

Vừa dứt lời, rầm một tiếng, Thư Sinh đập đầu vào tường, hoảng loạn quay đầu lại, thấy Phạm Kinh Ba như muốn nổi bão đến nơi, mơ hồ xanh lét, nàng

nghe nghiêng nghiêng lợi hỏi: “Kẻ nào khốn kiếp, nam nhân của ta cũng dám cường! Nói, là nam nhân hay nữ nhân?”

Nghe về trước, hấn còn có chút vui mừng, sau khi nghe xong cả câu, sắc mặt cũng trở nên xanh nổi.

Muốn nói phải bắt đầu nói từ năm Thư Sinh thi đỗ Trạng Nguyên kia.

Một nam nhân sáng sớm làm ruộng, chiều tối dạy học, năm đó hấn đi thực hiện mục tiêu chung của một người đọc sách. Ai ngờ trong tiệc ban thường của bộ hạ hấn lại gặp Diễm quý của Quý Cốc, nàng ngây trang thành hoa nương* muốn ám sát hấn, kết quả bị hấn đánh gãy gân tay gân chân, phế võ công. Vốn đang không có chuyện gì, nhưng ả ta lại có thể bởi vì trong lúc đánh nhau ngân bút của hấn không cẩn thận về một đường lên mặt mà tự sát. Tạo thành án mạng, hấn không thể không rời kinh thành.

(*hoa nương: tương tự kỹ nữ)

Sau khi tái xuất giang hồ hấn mới phát hiện người trong giang hồ đều cho rằng Diễm quý mạnh hơn hấn, muốn cường hấn nhưng bị hấn vô tình mơ hồ giết chết. Về phần nguyên nhân Diễm quý muốn cường bức hấn... Trong giang hồ không hiểu sao lại có một lời đồn đại: Thân thể Ngân Thư Sinh mang dị năng, nữ tử song tu với hấn có thể trẻ mãi không già, công lực đại tiến.

Sau đó các nữ nhân lũ lượt kéo đến tự tiến cử với hấn, tự tiếng cử không thành liền dùng thủ đoạn ‘âm thầm thực hiện’. May mà hấn sớm được đại trưởng lão Bạch Vô Phi luyện ra một thân thể cứng hơn kim cương, có thể bảo toàn trinh tiết. Từ đó cũng truyền ra thanh danh không gần nữ sắc.

Có điều ngựa cũng có lúc mất móng. Năm hấn hai mươi tuổi, vì trốn nã một tên hái hoa tặc mà đuổi tới Miêu Cương, vô tình trúng phải cổ độc Hợp Hoan, bị bắt có quan hệ vợ chồng với một Miêu nữ. Hợp hoan xong, Miêu nữ kia phát hiện công lực chả có gì tăng tiến, mắng to người Trung Nguyên lừa bịp, sau đó ném giải được nghênh ngang mà đi...

“Lúc các người hợp hoan, ả ta không hôn người sao?” Phạm Kinh Ba còn đang băn khoăn vấn đề này, trên mặt là biểu tình cực kì để ý mà chính nàng cũng không hay biết.

Sắc mặt Thư Sinh hết xanh lại hồng, bây giờ chỉ còn lại đỏ ửng. “Tác phong của nữ tử Miêu Cương rất lớn mật, đã có một tập tục bắt thành văn, có thể cùng bất kì nam nhân nào giao hoan, nhưng chỉ có thể hôn nam nhân mình yêu.”

Phạm Kinh Ba miễn cưỡng vừa lòng gật đầu, lại nghĩ tới một chuyện, “Sao người không la hét sẽ phụ trách với ả?” Nàng đây chỉ là bôi thuốc hộ hấn, đã bị hấn ép đến đường cùng, Miêu nữ kia lên giường với hấn, sao hấn có thể không có phản ứng gì chứ?

Thư Sinh ánh mắt lóe lóe, cúi đầu, ấp úng nói: “Nàng ta nói không cần phụ trách.”

Phạm Kinh Ba nhũ mảy, “Ta nhớ ta cũng nói không cần phụ trách.” Lám sao, nhìn nàng tay trái gà không chặt lại không có cổ độc nên tưởng dễ bắt nạt ả?

“Việc đó không giống nhau.” Thư Sinh đột nhiên ngừng đầu, nhìn thẳng vào nàng. Miêu nữ kia nói không cần phụ trách, trong lòng hấn tuy có ý ngượng nhưng cũng như trút được gánh nặng, mà nàng nói không cần phụ trách, trong lòng hấn lại buồn bực phát cuồng, giống như bị cái gì đó đè nặng. Trước kia hấn không biết lý do, chỉ một mực lấy lễ giáo làm cơ sở kiên quyết nói muốn phụ trách, nhưng bây giờ hấn đã hiểu, chỉ đơn giản là trong lòng hấn có nàng.

Nhìn ánh mắt đột nhiên thâm trầm cực nóng của hấn, trên mặt Phạm Kinh Ba không hiểu vì sao lại nóng lên. Tim đập điên cuồng, mơ hồ cảm thấy có cái gì đó không đúng, nhưng lại không dám mảy mòi tìm hiểu, theo bản năng cười gượng hai tiếng pha trò: “Người nói không giống thì là không giống ả.”

Sau đó vụng về quay mặt đi, làm bộ như bận rộn, nhìn quanh bốn phía, xác định không để quên thứ gì.

Bận rộn một hồi xong, khi quay đầu lại thấy vẻ mặt hấn đã như bình thường, chống cằm chờ nàng, thấy nàng quay đầu liền cười ngây thơ không chút âm mưu với nàng. Nàng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, vừa nãy quả nhiên là nàng đã nghĩ sai gì đó phải không? Chắc chắn, ân ái với hấn xong sẽ trẻ mãi không già công lực đại tiến sao? Có mà bị lấy tính gốc của hấn thì có?

Cuối cùng nàng cũng khôi phục lại nụ cười sáng sủa, “Aizz, gốc ơi, chúng ta xuống núi đi.”

Nói xong nàng liền đi ra ngoài, chưa được mấy bước đã bị giữ chặt, “Nương tử, nàng cứ thế xuống núi sao?”

Từ trong giọng hấn có thể nghe ra không đồng ý, nàng hí mắt, khiêm tốn nói: “Chẳng lẽ còn phải mang đặc sản xuống núi ả?”

Thư Sinh chỉ chỉ đầu nàng, nàng vẫn không hiểu gì, vì thế hấn dứt khoát lấy một cây lược gỗ từ trong tay nải ra.

Nàng cảnh giác lui về phía sau từng bước, “Người muốn làm gì?”

Hấn nhìn chằm chằm mái tóc mềm mại bị nàng tùy ý quấn lại thành một bó trên đầu, hai mắt lóe sáng, bày ra bộ mặt mơ ước, “Nương tử, nàng đã gả đi làm vợ người ta, không nên để kiểu tóc thiếu nữ, ách, “kiểu tóc kia của nàng giống nam nhân thì đúng hơn, “Không nên để kiểu này, nên búi kiểu phụ nhân*.”

(*phụ nhân: đàn bà, phụ nữ đã có chồng)

Trong đầu Phạm Kinh Ba tức khắc hiện lên bộ dáng búi tóc theo các loại hình thù quái dị đến mức khiến cho người ta thấy giống như một con vịt hay quả lê vậy, không khỏi rùng mình, vội vàng bảo vệ mái tóc thân yêu: “Không đâu, ta không biết!” Trời ơi, sao nàng lại quên lập gia đình sẽ phải làm cái chuyện khủng bố là búi tóc này chứ! Bây giờ hối hận còn kịp không a?

“Không sao, vì phu biết một chút đấy.” Thư Sinh tỏ vẻ bản thân thật vạm vỡ, hoàn toàn có thể cống hiến sức lực.

“Không được, từ* đã từng viết, quân tử không được chải đầu cho đàn bà, người nhất thiết không thể vì ta mà phạm tội kỵ này!” Phạm Kinh Ba liên tục lui về phía sau.

(*từ: từ xưa sách đã được phân loại thành kinh, sử, tử, tập, nói chung từ cũng chỉ là một loại sách thôi!)

“Nương tử thật thích nói đùa, chưa nói đến từ chưa từng viết như vậy, mà thời xưa có giai thoại chim họa mi, hiện giờ vì phu chải tóc cho ái thiếp thì có ngại gì?” Thư Sinh giờ lược, từng bước tiến đến.

“Ai nói từ chưa từng viết?” Phạm Kinh Ba nghiêm mặt nói.

Thư Sinh thấy nàng nói rất chắc chắn, cho rằng là thật, không khỏi đứng lại, nhớ lại những kinh thư đã đọc. Thế nhưng nghĩ mãi không ra, chỉ có thể hồ thẹn hỏi: “Không biết đó là từ gì vậy?”

Phạm Kinh Ba đầu tiên là dùng ánh mắt “Gỗ mục không thể điều khắc*” quét qua hán một vòng, thấy hán càng thêm hồ thẹn, mới giả bộ nghiêm trang nói: “Chính là cái từ mà từ sáng sớm tinh mơ đến giờ ngươi vẫn luôn miệng quá ba câu mà không nhắc tới thì không chịu được ý.”

(*gỗ mục không thể điều khắc: những người vô dụng, không thể uốn nắn)

Thư Sinh sùng sốt, từ sáng sớm tinh mơ mình luôn miệng nói quá ba câu không nhắc là không chịu được á... “Nương tử!”

Phạm Kinh Ba nhảy lên hôn một cái trên khuôn mặt buồn chán sắp phát hỏa của hán, “Trả lời được sẽ có thưởng!” Sau đó ôm bụng cười lớn chạy đi.

Thư Sinh nhìn bóng dáng nàng cười đến mức đứng không vững, nghiêng ngã chao đảo chạy phía trước, trong lòng lo lắng, sợ nàng ngã, lại có chút bất đắc dĩ. Bất kể là đối mặt với giang hồ hào kiệt, nhân sĩ võ lâm hay nhà nho có học, đạo môn chân nhân, tài hùng biện của hán cho tới bây giờ chưa bao giờ thất bại, chỉ riêng đối với nàng, hán chưa bao giờ thắng được, nhưng cũng chưa bao giờ nảy sinh một chút chút không cam lòng nào cả.

Nhìn nhìn cây lược gỗ đào trong tay, hán lắc đầu bỏ lại vào trong tay nải. Ưm, còn nhiều thời gian.

Còn nhiều thời gian á... Ánh mắt hán lại trở nên lóe sáng vô cùng, phui phui y bào, cất bước đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nương, Thỉnh Tự Trọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Sự kiện tranh giành tình nhân thứ tư

Hai người Thư Sinh và Phạm Kinh Ba đi bộ về nhà. Qua phố mua bán Phạm Kinh Ba thuận tay mua một bản tin của quán trà Tiêu Dao. Lật lật vài tờ rồi cục ở trong phần “cung đình bí sự” thấy có đưa tin về buổi yến cầu Chức Nữ ban cho khéo tay thêu thùa hôm qua. Ở trong đăng vài bài thơ hay tuyệt vời của mấy vị mệnh phụ, còn có vài câu chuyện xấu hổ thương tâm của các vị khác, lại có việc ắt không thể thiếu “Hộ bộ thượng thư Giải phu nhân nhận lỗi bởi trong buổi tiệc đột ngột phát bệnh cấp tính, sau khi về gấp tới thượng thư phủ liền bất tỉnh nhân sự.”

Nhìn đến đây, Thư Sinh rồi cục nhớ tới bản thân hôm qua thất thố ra làm sao “Nương tử, vài cánh cửa trong nhà Giải đại nhân...”

Phạm Kinh Ba không để ý lắm mà xua tay “Giải Đồng Phong hán thật sự keo kiệt, vật dụng trong nhà đều là hàng cũ, thứ đắt thì không có đâu, cùng lắm thì khẩu trư từ tiền công của ta. Nhưng thật ra phải để phòng hán dùng công phu sư tử ngoạm thêm phí tổn thất tinh thần.”

Lại tiện tay lật vài tờ, tin tức hàng đầu đập ngay vào mắt: địa vị sủng thần hai triều của Giải thượng thư lâm nguy!

Nhìn kỹ thì đúng là có nhân sĩ trong triều cố tình lấy thân phận Tà Y Nhân viết một bài dài, nói là trong lòng nghịch thần tất sinh ra dị tâm. Lại nói là việc hạ chi phong nàng làm nhất phẩm phu nhân được vua ban là sai lầm duy nhất của tiên đế vốn anh minh một đời, nay khấn cầu đương kim bệ hạ lập lại trật tự. Bệ hạ mặc dù từ chối cho ý kiến, nhưng trong một lần tuần thú Đại Thiên vào ba năm trước đây, ngài lại phái một vị đại thần khác thay thế Giải Đồng Phong.

Phạm Kinh Ba neho mắt lại, sắc mặt dần dần trở nên tối sầm. “Thư Sinh, không cần đèn. Đáng đời hán, cứ để hán đi tìm chết.”

Khốn kiếp, rõ ràng là mong muốn còn không được mà lại tương kế tựu kế, còn giả bộ phải rất khó khăn để lừa nàng ký khế ước bán mình! Thù này

không báo thì không phải nữ nhân. Tuy rằng dân không đầu lại quan, nhưng nàng sẽ không cam chịu như vậy. Có ngàn vạn phương thức trả thù, không nhất định phải đối địch chính diện.

Nhớ lại trong tay còn có đệ nhất mỹ nhân La Mạn Sứ đang lấy hình tượng Công Dã Bạch để viết, Phạm Kinh Ba âm thầm nở nụ cười.

Thư Sinh đứng bên thấy thế thì nhất thời sống lưng bỗng lạnh toát mà không tự chủ được lạnh lẽo rút lui từng bước.

Phạm Kinh Ba gấp bản tin lại, vẻ mặt khôi phục như bình thường mà tiếp tục đi tới, rốt cục trở lại ngõ hẻm. Từ xa, chỉ thấy trước cửa nhà Thư gia có cả một đám hàng xóm, đi lại gần hơn thì thậm chí còn nghe thỉnh thoảng có vài tiếng tiếng la khóc than.

Nàng đi đến vỗ vỗ vai một người trong đó mà hỏi “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Người nọ cũng không quay đầu lại nói: “Còn không phải là Phát Bệnh sao! Ở đây cứ khóc gào không ngừng, hết trận này đến trận khác. Tiểu Phạm cũng không quản hân nữa rồi. Chẳng lẽ khi nàng ta cùng phu tử động phòng thì bên cạnh phải cần có thêm cái giọng này à? Chắc chắn, khẩu vị này cũng hơi quá đáng.”

“A!”

Thư Sinh thét một tiếng kinh hãi làm tất cả mọi người quay đầu lại, lúc này mới phát hiện hai nhân vật chính mà bọn họ đang nghị luận lại ở sau lưng.

“A, Phu tử? Tiểu Phạm? Sớm như vậy mà làm sao các người đã trở về từ bên ngoài? Vậy trong phòng Phát Bệnh có chuyện gì xảy ra?”

Thư Sinh trừng mắt nhìn, hân cũng vừa mới nhớ ra, đêm qua lúc thất thố thì ngoài việc phá tan vài cánh cửa của phủ thượng thư thì hân cũng mới chỉ giải huyết cho Phạm Bình. Lúc vừa nghe hân nói xong liền bị mất lý trí vội vàng ra ngoài nên đã quên trên người hân vẫn còn Nhuyễn Căn Tán chưa được giải. . .

Vì thế ... Đại khái là... Hân cứ mặc bộ đồ cưới mà ngồi ở phòng tân hôn suốt một đêm?

“Họ Thư! Ta giết người! A a a a!”

Khi được tính của Nhuyễn Căn Tán trên người Phạm Bình được giải trừ thì hân liền bắt đầu có ý đồ đuổi giết đối với Thư Sinh. Ai ngờ bởi vì ngồi lâu làm hân tê chân cần bản đứng không vững, vừa đứng lên liền ngã đập mặt. Hân cảm phần trăm mất nhìn Thư Sinh một cái rồi bỗng nhiên hai mắt nhắm lại mà lao về phía Phạm Kinh Ba ôm đầu “Chủ nhân! Họ Thư này nhất định là ghi hận ta đã vạch trần bộ mặt thực của hân nên mới cố ý trả thù ta như vậy. Người nên làm chủ cho ta!”

Phạm Kinh Ba khó lòng đá văng hân như mọi khi, thật sự là trông hân quá mức thảm hại. Một bộ quần áo cưới màu đỏ đầy nếp nhăn, trên đầu đội một cái mũ phượng xiêu xiêu vẹo vẹo, lại kết hợp một đôi mắt đỏ ngầu viền quầng thâm cùng với một gương mặt hết trắng lại xanh, một chốc thì kêu gào thốn thức, một lát lại than thở tang thương. Kể mười ba tuổi trong một đêm biến thành người ba mươi tuổi, thế này thì nàng làm sao xuống chân cho được?

Đáng tiếc nàng đã quên nàng đã là phụ nữ có chồng, nếu nàng không đá thì cũng sẽ có người tự động làm thay.

Thư Sinh ngồi xuống gỡ từng ngón tay một của Phạm Bình ra khỏi đầu nàng, sau đó trưng ra một bộ mặt kiên quyết mà nghiêm túc nói: “Phạm tiểu ca, người cũng không còn nhỏ, cần biết nam nữ thụ thụ bất thân nên đương nhiên phải tránh nghi ngờ. Lần này nể người chưa được dạy dỗ. Thế này nhé, bắt đầu từ ngày mai người cứ đi theo tại hạ cùng nhau học sách thánh hiền.”

Phạm Bình nhìn Thư Sinh che ở phía trước Phạm Kinh Ba mà mặt bốc lửa, nghiêng răng nghiêng lợi “Họ Thư kia, người không đối nghịch với ta thì sẽ chết sao?”

Nói xong liền nhào tới để cắn hân. Hân dễ dàng tránh né lại nhú mày lúc đầu nói: “Không chịu học trời, học chủ nhân nên người thành ra có thói quen cắn người, thiếu niên như vậy là không đúng. Tục ngữ có nói ba tuổi đã phải biết hiếu thuận, người còn nhỏ tuổi mà đã man như vậy thì thật sự không tốt, không tốt. Thánh hiền có nói, chớ thấy điều thiện nhỏ mà không làm, chớ thấy điều ác nhỏ mà làm. Vì lời nói đi đôi việc làm, để tránh sau này sẽ thành thâm căn cố đế của người nên chuyện dạy dỗ người chúng ta bắt đầu từ hôm nay. Trước hết học ‘Tam Tự Kinh’ và ‘Đệ Tử Quy ...’”

Thư Sinh đọc thuộc như trong lòng bàn tay, Phạm Bình lại nghe mà choáng váng cả đầu. Mặt hân hiện rõ tất cả thần kinh toàn sắp hỏng mất rồi, cuối cùng không thể nhịn được nữa mặt mày giật giật mà nhảy dựng lên “Vào lúc này thì không có cách nào khác! Không cần phải nói nữa, chúng ta đấu một trận!”

Thư Sinh sừng sốt rồi lập tức vui vẻ đồng ý: “Được.”

Phạm Bình bắt đầu xắn tay áo thì lại nghe hân nói với về mặt chờ mong: “Phạm tiểu ca muốn so cái gì? Cho dù là phật đạo nho pháp thì tại hạ đều có thể bồi tiếp.”

“Hừ! Ta muốn túm cổ đánh nhau với người!”

Phạm Bình tức giận nhỏ một bãi, thẳng tay nắm một quyền tới. Thư Sinh né người sang một bên lại tránh thoát. Phạm Bình nhất quyết không tha cứ liên tiếp ra quyền, chiêu thức thoát nhìn như là người không có võ công cứ đánh loạn không theo bài bản. Trên thực tế lại là chiêu nào chiêu nấy mang theo sự khéo léo lẫn hung hãn làm cho Thư Sinh lần lượt lui về phía sau.

“Tạo sao người không đánh trả?!”

“Tại hạ sớm tự phế võ công nên đương nhiên sẽ không ra tay.”

“Có bản lĩnh đó mà còn bảo người không phòng thủ à! Thế mà bảo tự phế võ công à!”

“Không phải vậy, tại hạ chính là đang tự vệ đứng đấy.”

...

Ngay trong lúc hai người này cứ người tới ta đi càn đầu càn bắt kẻ trời đất thì Phạm Kinh Ba lại tự sửa sang cho tốt cái giường tân hôn. Lại lấy từ dưới ga giường các loại lạc rang quả hạch linh tinh đủ thứ bày ra. Rồi sau đó chui vào trong chăn, thông thả ngủ thiếp đi.

Đến khi nàng tỉnh lại thì đã quá trưa, nàng dậy là vì đói mà hai người kia không ngờ vẫn còn đang đầu. Chẳng qua tình huống biến thành Thụ Sinh vừa uống trà vừa giảng giải truyền thụ và giải thích nghi hoặc. Còn Phạm Bình lại sớm chóng đỡ hết nỗi, cứ ôm đầu ngã xuống đất không ngóc lên được nữa.

Thấy nàng đã tỉnh giấc, Phạm Bình như thấy được cứu tinh liền vọt đến vội về mặt cầu xin, nửa cầu xin nửa uy hiếp mà nói: “Chủ nhân, sống thế này thì chịu không nổi nữa. Cầu người mau chóng hưu họ Thụ này đi! Trong nhà này có hấn không ta, có ta không hấn!”

Thụ Sinh hơi di chuyển người rồi quyết đoán chen vào giữa hai người, nghiêm mặt nói: “Việc hôn nhân há có thể coi như trò đùa! Phạm tiểu ca, hủy nhân duyên người ta thật là thiếu đạo đức, xin người hãy tự trọng.”

Phạm Kinh Ba nhìn một chút thấy hai người mà bên nào cũng cho là mình phải thì nàng trợn trừng mắt, dừng dừng nói: “Tục ngữ nói đúng, một ngày vợ chồng trăm năm tình nghĩa, nói như thế nào thì hai người các người đều đã bái đường. Có chuyện gì cực lớn thì không thể ngồi xuống nói rõ ràng sao, việc gì phải hô đánh hô giết.”

Thụ Sinh cùng Phạm Bình nghe vậy thì sắc mặt đều xám lại, cũng nhau cực kỳ ăn ý đến khó gặp mà gào: “Nương tử! / Chủ nhân!”

Đây không thể nghi ngờ là vết nhơ không thể xóa nhòa trong đời hai người.

“Được rồi, được rồi đừng làm loạn. Ta đã đói bụng, Phát Bệnh ngoan, đi làm cơm đi.” Phạm Kinh Ba dừng lại đứng lỳ.

Phạm Bình cố nhịn việc xúc động sẽ không nghe lời chạy đi nấu cơm, vẫn kiên trì nói: “Nếu chủ nhân không đồng ý hưu hấn thì ta sẽ không nấu cơm!”

Phạm Kinh Ba hai mắt nguy hiểm mà nheo lại, chỉ nghe Thụ Sinh đứng một bên vội vàng tận dụng triệt để cơ hội mà nói: “Vậy thì nương tử, chúng ta đi ra ngoài ăn cơm cũng được!”

“Này! Họ Thụ! Người có ý gì?!” Phạm Bình lại nổi cáu lần nữa.

“Phạm tiểu ca, người cũng có thể cùng đến nha.” Thụ Sinh mỉm cười mời thật nhiệt tình, hoàn toàn không biết vì sao hấn lại tức giận nữa.

Mất thấy một trận tranh đầu lại sắp bùng ra, Phạm Kinh Ba nheo mắt mà lẩm bẩm: “Cuộc sống này thật sự không có cách nào khác mà trải qua.”

Phạm Bình hai mắt sáng ngời thì lại nghe nàng nói tiếp: “Các người cứ từ từ mà đánh, tùy tiện đánh chết ai cũng đều tính về ta. Đánh không chết thì đừng tới tìm ta.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tuần sau bắt đầu thi, từ hôm nay tôi bắt đầu chuyên tâm ôn tập, cho nên hoãn viết truyện, mong mọi người lượng thứ. -> Mìn : ô ô tác giả còn trẻ nha :*

Bạn đang đọc truyện *Cô Nương, Thịnh Tự Trọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Thụ Sinh đánh bại Tiểu Phạm Bình

Nữ nhân ngay ngày tân hôn đầu tiên liền lác lác chạy khắp các đường, có phóng mắt cả kinh thành thì đại khái cũng chỉ có một mình Phạm Kinh Ba. Nhận được ánh mắt của người qua đường dạng ” làm sao nàng ta có thể ở chỗ này” khiến cho trong lòng nàng cũng vô cùng buồn bực. Trong nhà có hai sinh vật giống đực một lớn một nhỏ không ngừng cãi lộn, âm âm ỉ ỉ chán rồi lại kéo đến nhờ nàng phân xử. Nàng vừa mở miệng lại bị tiếng của bọn họ át đi. Nàng thật sự cảm thấy bản thân giống cái bóng đèn thừa bèn dứt khoát đi ra ngoài kiếm ăn.

“Phạm đại tỷ thật lâu không thấy tới, muốn ăn cái gì?”

“Bánh bao hấp nhỏ, canh cá.”

Tiểu Chính đón khách càng mời nhiệt tình thì sự buồn bực trong lòng Phạm Kinh Ba lại càng sâu sắc. Ở nơi khác thì khá tốt, người người đều gọi nàng một tiếng Phạm chương quây. Còn lúc trở lại phường Thanh Mặc thì mọi người hiển nhiên tương đối nhiệt tình hơn. Hàng xóm thân cận đã kêu nàng là Tiểu Phạm, còn lại một ít người nửa đời không quen đều nhất loạt gọi nàng là đại tỷ. Đây là thời cổ đại mà, hơn hai mươi tuổi là đã không thịnh hành cách gọi cô nương với tiểu thư mà đều phải gọi là đại tỷ, sau hai ba năm phỏng chừng còn phải thăng cấp làm đại nương.

Nói đi nói lại thì nàng đã lập gia đình, chẳng lẽ những người này không định gọi nàng là Thụ phu nhân hoặc là Thụ tẩu tử sao?

—— Thụ Sinh, cảm giác sự tồn tại của ngươi quá thấp.

Tháng bảy phát ban, đúng lúc vụ mùa. Kiếp trước Phạm Kinh Ba thích nhất là mùa hạ, bởi vì có thể mặc sức trang điểm, nhưng mà hiện tại nàng lại thích mùa thu hơn. Kinh thành đông xuân hai vụ lạnh lẽo đều làm người ta giận sôi, hè thu thì nhiệt độ không khí đối với thể chất máu hàn của nàng mà nói kỳ thực là xấp xỉ như nhau. Nhưng mà mùa thu càng dễ dàng cho nàng ăn mặc làm nổi bản thân mà không bị người ta lườm nguyệt. Mùa hè ăn mặc quần áo hơi hợp một chút nhất định phải để lộ ra nhiều nơi cần trang điểm nên thật phiền toái.

Lại nói tiếp, Thụ Sinh đại khái là người duy nhất đối với điều này hoàn toàn không phát giác ra sự khác thường thì phải? Vì vậy gặp được Thụ Sinh hẳn là may mắn của nàng, dù sao đến chính nàng còn không quen nhìn. Lúc trước nàng còn tưởng rằng hẳn chưa từng ôm nữ nhân, nhìn mấy cuốn sách quái thư rồi hình thành tưởng tượng sai lầm cho rằng nữ nhân đều như vậy. Nhưng hiện tại sự thật chứng minh hẳn vẫn có kinh nghiệm, vậy nhận định kỳ quái kia của hẳn là có từ đâu tới đây?

Một hồi nhạc đám cưới từ xa đến gần cắt đứt suy nghĩ của Phạm Kinh Ba.

Nàng gọi tiểu nhị mang đồ ăn đến đang định đi “Aiz, Tiểu Chính, đây là việc gì nhà ai vậy?”

“À, là nhà cô nương Thụ gia. Nghe nói là phải gả đến Tấn Thành. Dù không tính quá xa, nhưng cũng phải đi đường đến hai ba canh giờ. Vậy không quá giờ Ngọ thì nhà chủ rể sẽ đến đón dâu. Aizz, nói như thế nào mà gả liền gả làm anh của ta phải thương tâm một trận.”

Tiểu Chính đang nói những lời lo lắng của huynh trưởng, điệu bộ đã có vẻ hơi không đồng tình. Hiển nhiên là mầm tình chưa nảy nên, đối với việc nam nữ hẳn chưa hiểu rõ hết.

Tiếng nhạc càng ngày càng gần, một đội ngũ đi từ đường nhỏ ra. Người đi đầu thân khoác lụa đỏ đeo hồng tú cầu cười con ngựa cao to hẳn là chủ rể nhĩ? Nghĩ đến Thụ Ý cô nương từng thích Thụ Sinh, Phạm Kinh Ba nhìn không được mà nhìn nhiều lần. Dáng người khôi ngô cao lớn, tướng mạo trịnh trọng, vẻ mặt cân đối có vẻ khí thế bất phàm. Rất dễ nhìn, có điều so với loại hình tào nhĩ mà Thụ Ý cô nương ưa thích thì hình như cách nhau khá xa, nhưng thật ra tương đối phù hợp với thẩm mỹ của nàng.

Đang mãi đánh giá thì đột nhiên phát hiện bên cạnh người có một ánh mắt quý dị. Nàng quay đầu, chỉ thấy Tiểu Chính với vẻ mặt phức tạp đang nhìn nàng.

Tức thật, không phải là hẳn đã thấy nàng nhiều lần rồi sao, nàng cũng không phải dân nam ra phố, hẳn có vẻ mặt gì vậy? Hừ hừ, đừng tưởng rằng hẳn ngậm miệng thì nàng nghe không ra hẳn đang nói “Lão Thụ làm chồng thật đáng thương”! Còn trên mặt nàng là viết bốn chữ “Hồng hạnh xuất tường*” sao!

(*ngoại tình)

“Ngừng tưởng tượng lại!” Phạm Kinh Ba vỗ vỗ bàn “Bạn trẻ Tiểu Chính, cháu của ta, đừng nghĩ nhiều nữa được không. Đại tỷ của ngươi chỉ là tò mò người có thể khiến cho bông hoa của ngô ta vội vã xuất giá trên đường là thần thánh phương nào thôi.”

Tiểu Chính cúi xuống, lập tức lắc đầu nói: “Người đón dâu cũng không phải là chồng của Thụ cô gia, chỉ là em chồng của Thụ cô gia.”

Thấy Phạm Kinh Ba mặt lộ vẻ kinh ngạc, trong lòng Tiểu Chính có chút đắc ý nên háng giọng mà tiếp tục nói với vẻ thần thần bí bí: “Nghe nói đại thiếu gia này của Kim gia thuở nhỏ gặp cô nương Như Ý liền mở miệng hứa hôn. Không ngờ năm mười tuổi lâm vào cơn bệnh nặng. Từ đó tiếp theo ốm liệt nằm trên giường không dậy nổi. Việc hôn nhân giữa hai nhà cũng trì hoãn. Đảo mắt thì nam cũng hai mươi tư, nữ cũng mười tám. Một năm nay nhiều lần Kim gia đã nói chuyện hôn ước với Thụ gia. Hai vợ chồng Thụ gia lại không muốn gả con gái cho tên ma ốm nhưng lại sợ người ta nói bọn họ bội ước, vì vậy đắn đo không chừng. Ai ngờ mấy ngày trước đây Thụ Ý cô nương lại một lời đồng ý. Kim gia đương nhiên mừng rỡ, chỉ sợ sinh biến liền sớm phái người đến đón dâu. Kim đại thiếu gia bản thân ốm yếu không chịu được mệt nhọc ngựa xe nên mới nhờ em mình đón dâu hộ.”

Nghe xong nguyên do này, Phạm Kinh Ba nửa ngày không nói nên lời, cuối cùng cũng chỉ có thể nhặt nhều than một tiếng.

Trực giác của nàng cảm thấy việc Thụ Ý cô nương này đột nhiên đồng ý hôn sự hơn phân nửa có liên quan chuyện nàng thành thân với Thụ Sinh. Nhớ tới lúc Thụ Sinh vừa đến thì cô ta đã cảnh cáo nàng “Không được câu dẫn Thụ công tử”... Lúc này mà nói áy náy thì rất dối trá, nói chúc phúc thì rất giả bộ. Ngoại trừ thờ dài thì nàng cũng không biết còn có thể làm gì.

Thế sự luôn luôn không theo ý người, điều người ta có thể làm chỉ là trung thành với quyết định của mình. Sau khi sự việc xảy ra hối hận oán trời trách đất hối tiếc bản thân thì không thể nghi ngờ là ngu xuẩn nhất, bỗng nhiên ép bản thân đến hoàn cảnh đau buồn. Ai nói có được thứ không muốn liền nhất định là bị kịch? Cho dù bất phải một quân bài nát thì nàng cũng tin tưởng, giới về kinh doanh vẫn là có khả năng kiếm cháo. Huống chi giờ phút này quân bài trong tay nàng mặc dù không như mong muốn, nhưng còn xa mới gọi là nát bét.

Mặc dù vừa sờ vào quần bài này dường như liền bị lá bài vốn có trong tay bài xích...

Phạm Khanh Ba lập tức quảng chuyện Thu Ý xuất giá đi để bắt đầu suy xét phương án giải quyết mâu thuẫn nội bộ nhà mình.

Trốn tránh không phải biện pháp. Nàng liền cầm bát canh cá lập tức giải quyết hết thìa này tới thìa khác. Bỏ lại một xâu tiền liền bước ra khỏi quán rượu nhỏ. Nàng muốn quay về nhà, lập uy! Nàng cũng không tin một lão công đối với nàng nói gì nghe nấy, một tiểu đệ luôn nhẫn nhục chịu đựng mà nàng lại trị không nổi?

Phạm Khanh Ba không có trực tiếp về nhà họ Thư, mà trước tiên đi một chuyến tới nhà họ Phạm. Nàng đã sớm tính toán ổn thỏa, sau khi xuất giá đương nhiên là chuyển sang ở nhà Thư Sinh, nhà họ Phạm sẽ để lại cho Phạm Bình. Như thế mỗi ngày tổ chức ăn chung nên nàng có thể ăn ở nhà họ Phạm, ngủ tại nhà họ Thư. Nàng vào thư phòng cầm một hộp bút chì rồi mới đi tới cửa đối diện. Sách và bản thảo của nàng đều sắp xếp ở trong rương đã sớm làm đồ cưới đưa đến cửa nhà đối diện, duy mỗi cái bút chì này thì quên đóng gói.

Nàng đã chuẩn bị sẵn trong đầu muốn đi vào thì phải tiến hành một trận giằng co kéo dài, nhưng đến cửa nhà bên cạnh lại nghe được một tràng tiếng đọc sách.

“Nhân chi sơ, tính bản thiện, tính tương cận, tập tương viễn...”

Ồ, hôm nay không phải Thư Sinh có một ngày nghỉ kết hôn thì không phải lên giảng đường dạy học sao?

(giảng đường là một từ rất cổ đại nha, đừng liên hệ nó với đại học, please ^^)

Phạm Khanh Ba nghi ngờ đẩy cửa đi vào, sau đó như thấy ảo giác. Nhất định là ảo giác! Nàng ra sức chớp chớp mắt. Làm sao có thể được? Nàng làm sao có thể nhìn thấy Thư Sinh và Phạm Bình hài hòa như bè bạn ngồi ở dưới tán cây, một người dạy một người học đọc tam tự kinh? Nhất định, nhất định là do tư thế mở cửa không đúng!

Nàng thần bí lăm lăm lui theo đường cũ ra ngoài cửa rồi thành kính lại đẩy cửa đi vào –

“Nương tử, nàng đã về rồi?” “Chủ nhân, người đã về rồi?”

Dưới tán cây hai người đồng thời quay đầu, khoe miệng cùng cong như nhau. Đến như cả cách cầm sách đều giống nhau như đúc! Hình ảnh Từ Từ Hiếu dùng ngựa đất giúp cha qua tà môn?! Phạm Khanh Ba lại không cách nào lừa gạt bản thân là do tư thế mở cửa không đúng nữa, nhưng chỉ là trong nháy mắt đã mấp máy môi “Hai người các người... uống nhầm thuốc sao?”

Thư Sinh nghiêng đầu khó hiểu “Sao nương tử lại nói vậy?”

Nàng giật mình một cái liền tỉnh hồn lại, hai mắt đang ngớ ra trở nên sáng ngời “Cấm chỉ cửa ải!” Nàng ôm hóm đến gần hai người bọn họ, nheo mắt đánh giá trên dưới phải trái “Trước khi ta đi khỏi không phải các người còn tranh đấu với nhau người chết ta sống sao? Làm thế nào mà mới qua thời gian ăn một bữa cơm liền như gắn bó keo sơn vậy?”

Nhớ tới một loại khả năng, gương mặt nàng hơi hơi run rẩy dùng một tay kéo Thư Sinh đến bên người, ánh mắt đảo qua ở giữa hai người “Ngàn vạn lần đừng có nói với ta là các người cảm thấy báỉ đường với nhau thì các người mới là chân mệnh thiên tử của đối phương. Có đánh chết ta cũng sẽ không nhận vai trò làm vật hi sinh.”

“Chủ nhân người đang nói gì thế! Cái gì mà báỉ đường! Còn không phải, còn không phải — hừ!”

Đúng rồi, cứ hơi động một tý liền dậm chân nổi cáu như vậy mới là Phát Bệnh nhà nàng nha.

“Nương tử, đương kim thiên tử còn tại vị, để cho người trong thiên hạ đều biết chân mệnh thiên tử còn có một người khác là tiểu dân chúng ta thì vẫn không thể dễ dàng nói ra mồm, sẽ bị xét nhà diệt tộc đó. Hơn nữa, vật hi sinh là gì? Có thể có điển cố gì chăng?”

Đúng thôi, cái dạng không hề tri hoãn hồi một đằng đáp một nẻo mới là Thư Sinh nhà nàng — nhưng vì sao vẫn có cảm giác bất lực...

“Nói rõ ra nào, tại sao các người đột nhiên không đánh nhau nữa?”

Thư Sinh cười đến kín đáo “Người đọc sách mà luôn đánh đánh giết giết thì không tốt.”

... Thật muốn quét lên cái mặt gấu nhà người, Phạm Khanh Ba vô cùng bất nhả trọn trừng mắt khinh bỉ nhìn hẩn rồi chuyển tầm mắt sang Phạm Bình coi như còn hơi có chút người địa cầu. Phạm Bình cười nhu thuận “Chủ nhân, ta nghĩ rồi, không nên luôn đối nghịch với phu tử, không nên làm cho trong nhà sống không yên, không nên để người khó xử. Ta quyết định về sau đều đi theo phu tử đọc sách viết chữ, tu thân dưỡng tính. Cái gọi là lấy chồng theo chồng lấy chó theo chó, chủ nhân ngàn vạn lần không thể không cần ta.”

Mấy câu phía trước như biết lòng người thì lời nói rất quý dị, nhưng thật ra câu cuối cùng này thì nói năng lộn xộn hỗn loạn rất có phong cách của Phát Bệnh.

Vì vậy hết thảy đại khái có thể quy kết cho câu nói lạnh lùng của nàng trước khi ra khỏi cửa đã có hiệu lực?

Tuy rằng vẫn có chút bán tín bán nghi, Phạm Khanh Ba vẫn là lão luyện nở nụ cười an ủi “Được rồi, bớt đi cho ta một lần đầu vô mồm. Các người tiếp

tục đọc sách đi, ta về phòng viết vài thứ.”

“Nương tử đi thông thả.” “Chủ nhân đi thông thả.”

Nhìn theo bóng Phạm Kinh Ba đã vào nhà, Thư Sinh thu hồi tầm mắt lưu luyến không rời, sau đó mỉm cười đối với Phạm Bình mà thiện ý nhắc nhở: “Lấy chồng theo chồng lấy chó theo chó là không phải dùng như vậy. Lại đây, để sư phụ dạy cho ngươi...”

“Này, ngươi tự xưng là cái gì? Ai là đồ đệ của ngươi?” Hừ hừ, lúc trước là mình quá ngốc. Luôn mồm kêu đánh kêu giết thì sẽ chỉ khiến cho chủ nhân cảm thấy mình cố tình gây sự. Hiện tại hẳn đã rõ, ở trước mặt chủ nhân thì giả ý hòa thuận. Đến lúc thành công đuổi người này đi rồi thì chủ nhân sẽ không trách được hẳn.

Phạm Bình tiện tay ném sách vở đi, dựa lưng vào cây, hai chân gác lên bàn đá, trên mặt sớm không còn sự hiền lành lúc đối mặt Phạm Kinh Ba nữa. Hẳn nhờn mảy nhếch mép trông tướng cực kỳ vô lại.

Thư Sinh nhăn mày, không biết lấy từ đâu ra một cái thước rồi gõ một cái lên mặt bàn mà nói nghiêm túc: “Đứng lên.”

“Làm chi?” Phạm Bình rung đùi mà hỏi.

Thư Sinh càu càu mày “Xem ra trước hết chúng ta nên học quy tắc của đệ tử chứ không phải tam tự kinh. Chính cái gọi là người trên còn đứng thì hậu bối chớ ngồi. Sư phụ còn đứng thì làm sao ngươi có thể thẳng ý ngồi xuống như thế.” Dừng một chút, hẳn liền cầm lấy thước không ngừng vụt lên trên đùi Phạm Bình đang không ngừng đưa bắt nã để giúp hẳn thay đổi dáng ngồi “Chớ ngồi dạng chân, chớ lặc lư.”

Phạm Bình bị đánh đến nhảy lên, nhưng cái thước của Thư Sinh dường như dài hơn nhìn bằng mắt. Cho dù hẳn trốn thế nào thì nó đều có thể tìm được hướng hẳn trốn rồi nhanh chóng chuẩn xác mà quyết liệt vụt xuống. Hẳn chạy vòng quanh tường, vừa chạy vừa hô hoán kêu loạn “Chủ nhân cứu mạng! Thư Sinh giết người!”

Hiển nhiên Phạm Kinh Ba không biết là hẳn cần được cứu, cũng không cảm thấy Thư Sinh sẽ giết người cho nên không hề đáp lại.

Hết chỗ cầu cứu, Phạm Bình hồn hển quay đầu lại: “Ngươi không phải nói là người đọc sách không thể đánh đánh giết giết sao?”

Thư Sinh nghiêm mặt “Chính cái gọi là dạy không nghiêm là thầy lười nhác. Sư phụ vì chỉ ra chỗ sai trong hành vi của ngươi, đó không phải là đánh đánh giết giết.”

“Thần cũng là ngươi quý cũng là ngươi, nói như thế nào ngươi đều có lý do! Hơn nữa rốt cuộc khi nào thì ta bái ngươi làm sư phụ hà tên khốn này!”

Thư Sinh rốt cục ngừng truy đuổi, nhìn Phạm Bình thờ hồn hển mà chăm chú trả lời: “Ngay vừa rồi.”

Phạm Bình trừng lớn mắt, sắp phát điên “Ai thầy trò với ngươi! Hai người chúng ta vốn là kẻ địch, đối thủ không đội trời chung! Tình huống hiện tại cũng không phải là hòa thuận vui vẻ, chỉ là bằng mặt không bằng lòng, bằng mặt không bằng lòng đó! Vừa rồi rõ ràng chỉ là diễn trò ngươi không nhận ra sao? Từ ấu ả trong nháy mắt chuyển thành dạy học mà ngươi cũng không cảm thấy đột ngột sao? Chẳng lẽ ngươi không nhìn ra có gì không đúng sao?” Nói xong lời cuối cùng hẳn đã sắp khóc.

Thư Sinh trừng mắt nhìn, để lộ ra một vẻ xấp xỉ như hổ thẹn rồi trả lời có chút ngượng ngùng: “Nhìn không ra, không biết, thất lễ.”

“Trời ạ, giết ta đi!” Phạm Bình cào tróc da đầu.

Thư Sinh hai mắt sáng ngời, ngồi xuống, “Hữu Hằng*, những lời này của ngươi rất có thâm ý. Cái gọi là thiên địa bất nhân lấy vạn vật làm cỏ rác — “

(*Hữu hằng có nghĩa là kiên nhẫn, kiên trì ^^)

Hẳn vừa nói tới đó liền bị ngắt lời: “Đợi chút, Hữu Hằng là ai?” Giọng của Phạm Bình có hơi run run.

Thư Sinh liếc mắt mà cười nói hòa ái dễ gần: “Chính là ngươi đó.”

“Làm sao mà ta không biết từ khi nào con mẹ nó có tên là Hữu Hằng!!!!”

“Hữu Hằng, đừng nói ra những lời ô uế. Đây là sư phụ vừa mới đặt tên tự cho con. Tên con có một chữ Bình, có thêm kiên trì, thì là Thủ Hằng — a, hay là con thích được gọi là Thủ Hằng?”

Chống lại ánh mắt dò hỏi nhiệt tình của Thư Sinh, Phạm Bình không nói gì ghen ghét, tiếp tục gãi gãi đầu.

Thư gia luôn luôn yên tĩnh tức thời náo nhiệt hẳn lên. Giọng nói ôn nhu tao nhã lại sang sảng hùng hậu của Thư Sinh thao thao bất tuyệt không ngừng vượt qua tường bao truyền ra ngoài. Đương nhiên trong đó còn thỉnh thoảng xen lẫn vài tiếng cười điên cuồng của nữ nhân từ thư phòng, cùng với tiếng Phạm Bình gào lên đau thương: “Con mẹ nó ta tình nguyện bị gọi là nhị bách ngũ*!”

(*đã chú thích chương 27 : ngoại truyện về Phạm Bình)

Bạn đang đọc truyện *Cô Nương, Thỉnh Tự Trọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 38: Lập gia quy hiểu lầm liên tục xuất hiện

Sau bữa cơm tối, Phạm Kinh Ba thần thần bí bí kéo Thư Sinh vào thu phòng, nói là có chuyện quan trọng cần bàn.

Trong lòng Thư Sinh khó tránh khỏi có chút không yên, mới tân hôn không lâu thì có thể có “chuyện quan trọng” gì? Hắn không có kinh nghiệm a. Hay là nàng nhìn thấy hắn giáo dục Phạm tiểu ca nên cảm thấy hắn có khuynh hướng bạo lực gia đình, sợ hắn không đảm đương nổi trọng trách một tướng công tốt một phụ thân tốt? Không không, nàng là tri kỉ của hắn, nhất định có thể hiểu được nỗi lòng của kẻ gánh vác sự nghiệp mười năm trồng cây trăm năm trồng người nên phải làm tấm gương tốt, hơn nữa xét về biểu hiện thì nàng mới gọi là hung tàn, khụ.

Bất an phỏng đoán, ánh mắt liên tục chuyển tới người bên cạnh, vụng trộm đánh giá nương tử nhà mình. Chỉ thấy ánh mắt nàng di động một cách khó lường, phối hợp với khúc miệng mang một nụ cười quỷ dị, hết sức âm hiểm. Trên trán Thư Sinh bắt đầu thấm đầy mồ hôi, nụ cười này không được hiển lộ cho lắm a...

Nghĩ trước nghĩ sau, yếu tố duy nhất ở bản thân có khả năng làm nàng không hài lòng, chẳng lẽ là ——

Xạch. Một đóng giấy như ma trận tràn ngập trước mắt hắn, không biết từ khi nào hắn đã bị kéo ngồi xuống trước bàn.

Phạm Kinh Ba tùy ý nghiêng người ngồi trên bàn, đá chân trên cao nhìn xuống hắn, ra vẻ rất dương dương tự đắc nhưn mảy, ý bảo hắn xem giấy. Thấy nàng lộ bộ mặt phản khởi cổ vũ chờ mong, trong lòng hắn bắt đầu sợ hãi, đây đây đây, sẽ không phải là hưu thư chứ?! Không không không, nào có nữ tử nào bởi vì “cái kia” mà hưu phu chứ, con chưa kịp thả lỏng, lại nghĩ thật là không đúng lắm, nương tử nhà hắn không phải nữ tử bình thường...

“Nương, nương tử, hôm nay nắng đẹp thật...” Thư Sinh bắt đầu quay đầu nhìn xung quanh, chính là không muốn nhìn tới tờ giấy kia. (Mỉn: xin lưu ý đây là sau bữa tối =))

Phạm Kinh Ba thấy mắt hắn chuyển loạn xung quanh thì cho rằng chắc hắn lại nghĩ đến việc gì kỳ quái, chả hỏi đâu mà đi tìm tòi nghiên cứu, thuận miệng nói cho có lệ: “Ừ, đúng là không tệ. Ngoan, xem xem ta viết gì kia.” Sau đó đẩy đẩy tờ giấy trên bàn.

Hắn chớp mắt, đột nhiên ánh mắt dừng lại trên đùi đang đung đưa của nàng, lúc đấy mới phát hiện động tác bất nhã của nàng.

“Nương tử, nàng, sao nàng có thể làm cử chỉ lỗ mãng như thế!” Sau đó hắn không nói hai lời kéo nàng xuống bàn, kéo chiếc ghế bên cạnh lại đặt nàng ngồi trên rồi mới trở lại chỗ của mình.

Toàn bộ quá trình hắn đều trương bộ mặt cứng ngắc, mãi đến cuối cùng mới lộ ra một chút mỉm cười vừa lòng. Phạm Kinh Ba nhìn thấy mà nín cười trong bụng, nếu không phải là có chính sự muốn làm thì nàng còn muốn trực tiếp ngồi trên đùi hắn cơ, lỗ mãng thì phải lỗ mãng một cách hoàn toàn một phen, để xem hắn làm thế nào được. Nhưng trước mắt nàng chỉ có thể mang phong phạm tiểu thư khuê các của Tạ Y Nhân, hai tay cùng để một chỗ trên gối, trên mặt còn để một chút ôn lương tươi cười nói: “Tướng công, hiện giờ có thể mời người xem qua được chưa?”

Thư Sinh không thể nào từ chối, đành phải kiên trì nhanh chóng liếc mắt nhìn qua một cái, ban đầu tính dùng nội lực làm cháy nó để không phải đối mặt với việc này, ai ngờ vừa liếc qua một cái lại bị hấp dẫn. Hắn mang theo ngạc nhiên, tán thưởng cầm lấy tờ giấy, tình tế thưởng thức.

Sau một chén trà nhỏ.

“Thế nào?” Trên mặt Phạm Kinh Ba là biểu tình chờ mong, đây chính là bản gia quy mà nàng mất cả buổi trưa tìm tòi sửa sang lại.

Thư Sinh ngẩng đầu, ánh mắt ôn nhu nhiệt liệt, mang theo một loại tình cảm ái mộ nồng cháy, nói: “Nương tử nàng thật sự là một tay viết chữ rất đẹp a!”

Phạm Kinh Ba thấp giọng rủa một câu không xong rồi, thiếu chút nữa thì lộn cổ từ trên ghế xuống, biểu tình chờ mong đông cứng ở trên mặt.

Thư Sinh không cảm thấy khác thường, còn chỉ vào giấy, nói năng mạch lạc khen ngợi: “Chữ viết xinh đẹp lịch sự tao nhã, lại còn rất độc đáo, như là một trường phái riêng biệt vậy. Từ lần trước vì phu đã muốn hỏi, không biết nương tử làm thế nào mà viết được nét chữ mảnh khảnh thế này?”

“Cái quan trọng là nội dung, ai, bảo, người, xem, nét, chữ,!” Phạm Kinh Ba cố gắng áp chế ước số bạo lực đang nhàn lên rục rịch trong lòng, từng chữ từng chữ rit qua kẽ răng. Thật là thất bại, trước kia nàng có thể ở bất cứ khi nào, bất cứ nơi đâu mà phổ diễn phong phạm tiểu thư khuê các, nhưng cứ khi nào ở trước mặt Thư Sinh thì vĩnh viễn không chống đỡ được quá ba giây sẽ bạo phát. Khắc tinh, hắn tuyệt đối là khắc tinh của nàng.

“Nội dung?”

Thư Sinh cúi xuống, lại nhìn vài lần, sau đó mới bừng tỉnh đại ngộ, cầm cây bút lông cừu để trên bàn lên, khoanh khoanh tròn tròn trên giấy. Phạm Kinh Ba hạ mí mắt hung hăng nhìn chằm chằm, tới gần bàn kiểm chế hỏi: “Xin hỏi vị công tử này người đang làm cái gì thế?”

Hắn nhìn nàng cười trấn an, sau đó lại chuyển chủ khách tròn xoay về về, miệng nói: “Nương tử không cần ngưng ngưng, tuy rằng chữ viết trong tờ giấy này có hơi sai một chút, nhưng tóm lại là khuyết điểm không che lấp được ưu điểm. Kiến thức và cách nói năng của nương tử đều bất phàm, không cần phải để ý việc biết không nhiều chữ lắm đâu —— nương tử nàng làm gì a!”

“Biết không nhiều chữ lắm? Ta biết không nhiều chữ lắm!” Phạm Kinh Ba rốt cục cũng không áp chế được xúc động bạo lực trong lòng nữa, giờ tay nhéo lỗ tai hắn, thấy hắn đau đến rứt cổ. Thăm nghĩ được lắm, chẳng trách trước kia có cần hắn thế nào cũng không thông được, hóa ra chìa khóa là ở lỗ tai a. Nàng càng ra sức nhéo, “Ta sáu tuổi đến trường, sau trung học phải trải qua kì thi cao đẳng mới vào thẳng được một trường đại học có tiếng, ít nhất cũng đã đọc sách mười sáu năm, ta biết không nhiều chữ lắm? Người thử nói lại lần nữa xem, ai biết không nhiều chữ lắm!”

“Vi phu, là vi phu! Nương tử nàng học cao hiểu rộng tài khuynh thiên hạ, là vi phu biết không nhiều chữ lắm!” Ô ô, vi phu ngay cả khí tiết mà người đọc sách coi là quan trọng nhất đều đã quăng ra sau không thèm để ý rồi, nương tử nàng xuống tay có thể không cần hiểm độc như vậy không a?

“Nói thế còn tạm được.” Phạm Kinh Ba buông tay, ngoài mặt cường hãn, trong lòng lại vô hạn bi ai nghĩ bản thân trước khi gặp nam nhân này cho đến bây giờ cũng không đi theo con đường bạo lực a. ... Nàng đoạt lấy giấy Tuyên Thành, có chút ngưng ngưng, “Cái gì mà lỗi chính tả, đây là chữ giản thể, hiểu biết nông cạn, hừ.” Chữ phồn thể nàng cũng biết, nhưng mà phải viết nhiều nét lắm, phiền toái chết đi được, thăm nghĩ sau này còn ai muốn viết a.

Thư Sinh che lỗ tai đỏ bừng của mình, nhất nhất gạt đầu hô đúng, hiểu được một cách sâu sắc ý nghĩ trước đây của hắn là quá ngây thơ rồi, nên lo lắng sẽ bị bạo lực gia đình rõ ràng là hắn mới đúng.

Phạm Kinh Ba đầu hàng, muốn nói chuyện đùa đùa với người này mà tìm được nửa điểm ẩn ý quả thực thật giống như đi tìm chết, lần trước Mi Nhân ca ca giáo huấn còn chưa đủ sao? Nàng hít sâu một hơi, một lần nữa vực lại tinh thần, nói: “Quên hết chuyện lúc nãy đi, chúng ta bắt đầu lại lần nữa nha.” Đập đập giấy trong tay, nàng đi thẳng vào vấn đề, “Đây là gia quy nhà chúng ta, người xem đi, không có ý kiến gì thì ký vào, bắt đầu chấp hành từ hôm nay đi.”

Nàng nghĩ, tuy rằng lúc trước thành thân là kết quả của xúc động nhất thời, nhưng nó không có nghĩa là nàng muốn hồ đồ sống qua được vài ngày với Thư Sinh. Thân là một người sống theo chủ nghĩa hưởng lạc, nàng không hy vọng có bất cứ việc gì ảnh hưởng đến cuộc sống yên vui của mình. Vì vậy nàng phải cam đoan gia đình hòa thuận, không cần phải lo trước lo sau. Nếu vấn đề đã đóng thuyền, nàng sẽ làm sao cho là tốt nhất. Trong mỗi một gia đình thì có chung quan điểm là vô cùng quan trọng. Nhất là gặp phải tên Thư Sinh có tư duy rất khó nói liên với người địa cầu này nữa, chuyện gì cũng phải giờ ra nói trước đã, sau đó phải cố hết sức đạt được mức chung quan điểm, nếu không đạt được ít nhất cũng phải có phương án điều hòa, để tránh ma sát xung đột không ngừng dẫn đến trở tay không kịp.

Mà hiển nhiên, Thư Sinh cũng phát hiện điểm này.

“Nương tử, nàng thật giỏi hoạt!”

Trong nhà không được nảy sinh đánh nhau ẩu đả hạ độc...v.v. rõ ràng là nhằm vào Phạm Kinh Ba, hắn đương nhiên giờ cả hai tay hai chân mà tán thành, không nhiều loạn công việc ở Hoan Hi Thiên của nàng hắn cũng không có ý kiến, không cưỡng ép nàng thay đổi cách trang điểm thì phải bàn bạc lại, nhưng mà nhưng mà! Thư Sinh không thể tin trong đó có một cái điều khoản viết “Quyết định máy móc trong khi tranh chấp”: khi cùng nhất trí ý kiến, nghe theo ý bên Giáp, khi bất đồng ý kiến, nghe theo ý bên Ất.

Hắn đọc lại nhiều lần mới xác nhận trên tờ giấy đầu tiên của tập có ghi chú rõ “Bên Giáp: Thư Sinh, bên Ất: Phạm Kinh Ba”, sau đó lặng lẽ nhìn về phía nương tử nhà mình đang một bộ chột dạ bên kia.

(***Chú Thích: Bên Giáp: bên A, bên Ất: bên B, ban đầu đề là A B nhưng mà nghĩ lại hồi đó không có chữ latin thì phải ^^)

“Khụ khụ khụ khụ.” Dưới sự công kích của ánh mắt to tròn vô tội lại phần nộ của Thư Sinh, Phạm Kinh Ba liên tiếp chào thua, “Được rồi, cái này có thể hơi sửa một chút.” Con bà nó, cố ý viết nhỏ như thế rồi mà còn bị người phát hiện, võ công cao cường thì lực hơn người thì sao, chán ghét nhất!

—— Đồng chí Phạm Kinh Ba, người xác định bản thân lập gia quy là vì duy trì gia đình hài hòa mà không phải là gia đình độc tài chứ?

Xét thấy nữ nhân này trong lòng tương đối không có tính công bằng trong việc ra luật, Thư Sinh nghiêm mặt, ngưng thờ, trừng lớn hai mắt, tinh thần càng thêm chăm chú quét qua trang giấy một cách cẩn thận, cần phải cố hết sức lòi từng chữ nhỏ của nhỏ ra xem xét. Không đến một lát sau, quả nhiên hắn liền phát hiện ra nguyên nhân lúc nãy nàng dễ dàng thỏa hiệp như thế —— điều thứ mười tám: việc lớn trong nhà nghe theo quyết định của bên Giáp, việc nhỏ nghe theo bên Ất. Bên cạnh có một hàng chữ nhỏ: thế nào là việc lớn thế nào là việc nhỏ phải theo phán đoán của bên Ất.

Sóng mắt u oán của Thư Sinh từ từ mà mềm mại hướng về phía Phạm Kinh Ba, “Nương tử, trong lòng nàng, có phải cảm thấy vi phu vô cùng ngu xuẩn hay không?” Hiệp ước nhục nước mất chủ quyền như vậy mà cũng lấy ra lừa gạt hắn ký?

Trong câu nói bỗng nhiên nghe qua như khóc thút thít, ngực Phạm Kinh Ba run lên, lòng thương hương tiếc ngọc nổi lên, vội vàng ôm lấy hắn an ủi: “Không không không, sao ta có thể nghĩ như thế được chứ, ta luôn luôn biết người chẳng qua là tương đối khác người một chút thôi.”

“Nếu không thì chính là nàng có bất mãn gì đó với vi phu!” Cho nên mới chinh hắn như vậy!

“Không mà, ta thế là không có, tương công a, người ngoại trừ khác biệt một chút thì thực là hoàn mỹ đến mức làm cho người ta phát run!” Lời này tuyệt đối không khoa trương nha, cứ nhìn tiêu chuẩn phán xét nam nhân lúc đầu của nàng đi.

Có tài có mạo, có văn có võ, có thể ra được phòng khách, trừ việc không vào được phòng bếp và công phu trên giường còn cần mài dũa thì Thư Sinh

có thể nói là hoàn mỹ.

Ai ngờ lần này nàng moi những lời lấy lòng buồn nôn hiếm khi nói, hơn nữa còn xuất phát từ nội tâm tìm phôi ra mà Thư Sinh cũng không cảm động. Hắn đẩy nàng ra rồi quay mặt đi, lại nghĩ đến suy đoán ban đầu của mình, nàng bắt mắt với hắn chỉ có khả năng là vì “cái kia” thôi, hắn nhục nhả nhắm mắt lại, rống ra một câu làm cho Phạm Kinh Ba như bị năm cột sét đánh trúng đỉnh đầu —— “Nàng rõ ràng là ghét bỏ thân thể phu bị Miêu nữ làm bẩn!”

Thân thể bị Miêu nữ làm bẩn... Bị làm bẩn... Làm bẩn... Bẩn.....

Cái câu “bị làm bẩn” kia không ngừng đánh mạnh trong đầu Phạm Kinh Ba, sấm sét trong gió hỗn độn không kiềm chế được. Lật bàn, đây là cái tình huống quái quỷ gì? Loại lời thoại của nữ chính thấp cổ bé họng đã bị lãng nhục này sao có thể phát ra từ trong miệng nam nhi đường đường thân cao bảy thước thể này chứ? Điều này...

Trong đầu cái tên khác người này rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì à ui! Nàng nói sai, hắn không phải là hơi khác, cũng không phải khác một chút, mà là khác người đến tận cùng!

(Chú thích ở đây một chút: “khác” ở đây là “nhị” trong tiếng Trung, vậy nên “Khác đến tận cùng” cũng giống như nhan đề của nó vậy: Thiên hạ tối nhị ^^)

“Ngươi... Làm sao có thể nghĩ như vậy?”

Nàng thật vất vả mới nói ra được những lời này, nhưng biểu tình dữ tợn lại bị Thư Sinh hiểu lầm là thừa nhận lời hắn nói, vẻ mặt nhất thời như có mây mù che phủ, thê lương không chịu nổi, hai mắt đại ra nhìn về phía trước, theo bản năng thì thào lầm bầm: “Lúc trước khi nghe thấy nàng đề ý đến chuyện Chủ Tử Sách có nha đầu thông phòng, ta còn nói giá trị con người mình trong sạch, nhưng lại quên mất việc sai lầm khi còn trẻ kia..... Sau khi nàng nghe nói chuyện về Miêu nữ kia thái độ liên kỳ quái bằng mọi giá, trên đường về nhà nét mặt thâm trầm đáng sợ, sau đó lại đến việc của Phạm tiểu ca xen vào, ta không ngờ đã quên mất chuyện đó... Hiện giờ ngẫm lại, trên phố nghe đồn nàng phá vỡ số đông nam*, nói vậy nghĩa là trong lòng rất thích đông nam...”

(*đông nam: nhị đông, người chưa kết hôn, tóm lại là xử nam)

Phạm Kinh Ba nghe về trước còn dở khóc dở cười, đến về sau, mặt nàng rốt cục đen lại rồi.

“Tướng công, hôm nay nắng đẹp thật.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Nương, Thịnh Tự Trọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Tình địch cao nhất

Phạm Kinh Ba đương nhiên không thể giết Thư Sinh, trên thực tế nàng còn chưa bắt đầu động thủ thì đã bị tiếng gõ cửa ngăn lại. Người có thể gõ cửa giờ này cũng chỉ có Phạm Bình, mà Phạm Bình hiếm khi không rống to kêu to cản người linh tính cũng chỉ có một nguyên nhân, mà sau khi nàng nhìn thấy người tới cũng đã hiểu. Nam nhân vốn nên hưởng thụ đêm đông phòng lại xuất hiện trước cửa nhà nàng, loại chuyện để quần chúng kinh thành thích buồn đưa này nàng thật chống đỡ không nổi. Phạm Bình mặc dù lúc nào cũng phát bệnh, nhưng phạm là việc liên quan đến lợi ích của nàng đều hết sức cẩn thận.

“Ngươi không nên ở đây.”

“Ta biết, nhưng ta có lời muốn nói với nàng, một mình.”

Phạm Kinh Ba nhìn nhìn hai cái lỗ tai bên cạnh nháy mắt dựng to lên, một người cổ làm ra vẻ đang cầm một quyển sách lật qua lật lại, một người thì giống như mô hình gương mẫu bùng âm trà trống không tự châm tự uống, một cảm giác bất lực nhất thời dâng lên trong lòng nàng.

“Khụ khụ.” Ánh mắt ý bảo Phạm Bình – tên trước đây luôn luôn ăn ý với mình mang Thư Sinh rời đi.

Phạm Bình làm như không phát hiện, “Ai nha, sư phụ, chữ này đọc thế nào a?” Làm bộ làm tịch đi đến trước mặt Thư Sinh. Hừ, kẻ thù bên ngoài còn đang ở trước mặt, tạm thời liên thủ với ăn trộm trước đã, chờ sau khi tiêu diệt được kẻ địch quan trọng sẽ bỏ ma giết lừa, Mua ha ha ha ha~~~~~

Rốt cục Thư Sinh cũng buông chén trà trống không đang bị hắn cắn đến sắp nứt ra, nhiệt tình giải đáp: “Đây là chữ “lẽ”. Thủ Hạng, ngươi biết thế nào là lẽ chứ?” Không đợi Phạm Bình trả lời hắn đã nói tiếp, “Người có lẽ, ngôn ngữ cũng có lẽ, lẽ là gốc rễ của trung tín, là nội dung và đạo lý của văn hóa...”

“Khốn kiếp, ngươi cảm thấy ngươi nói như vậy ta hiểu được?” Đây là bạn cùng chiến tuyến chó má gì thế này! Hắn đang kỳ thị mình đọc sách không hiểu sao!

Ánh mắt Thư Sinh như có như không liếc mắt về Phạm Kinh Ba và Chu Tử Sách bên kia, lại nhớ tới Phạm Bình, tươi cười áy náy nói: “Lẽ là một trong

những chữ có ý nghĩa rất uyên thâm, trong thời gian ngắn không thể nói hết được, vậy vì sư sẽ lấy lễ nghĩa phu thê ra làm ví dụ. Giữa phu và thê phải tôn trọng thương yêu lẫn nhau, hôn lễ hôn lễ, có hôn có lễ, ngày thành thân hai người phải tuân theo nề nếp cũ, sau khi kết thúc hôn lễ mới con là danh chính ngôn thuận.”

Hai mắt Phạm Bình lóe sáng, “Vậy nếu có ai đó ngày thành hôn lại xuất hiện ở nơi không nên xuất hiện, chẳng phải là thất lễ đúng không?”

Trên trán Phạm Kinh Ba xuất hiện ba gạch đen, vì sao hấn rõ ràng đang châm chọc Chu Tử Sách mà nàng lại có cảm giác bị trúng tên. . .

Thư Sinh vô cùng vui mừng, “Một góc độ có thể hiểu ra ba góc, trẻ nhỏ đúng là dễ dạy. Thủ Hạng, người quả nhiên là có cốt cách tinh khôn hơn người lĩnh ngộ sâu sắc, là hiền tài đọc sách trăm năm khó gặp a!” Một mũi tên trúng hai con chim, Thủ Hạng người giỏi quá!

Phạm Bình liên tục chấp tay, “Đều là sư phụ biết cách dạy dỗ, tiểu tử cũng là vô quý đương nhân bất trượng (việc đáng làm thì phải làm không xấu hổ).” Giả ngây giả dại, ăn trộm a, người cũng không kém ai đâu.

“Là có quý khước chi bất cung (ngượng ngừng từ chối thì bất kính) mới đúng.” Thư Sinh nhỏ giọng nhắc nhở.

“... Ta thích nói như thế người quân được sao!” Mẹ nó, hấn muốn thu hồi lời trên kia, lại nhắc lại —— đây là bạn cùng chiến tuyến cho má gì! Hấn đang kỳ thị mình đọc sách không hiểu sao!

Vừa mới liên minh hợp nhất trong khoảnh khắc lại lung lay sắp đổ.

Phạm Kinh Ba sao có thể không nhìn ra trò gian trá nhỏ nhen của bọn họ, trong khi vô lực bắt đắc dĩ không nói được gì, trong đầu không hiểu sao lại vang lên tiếng ca “Ba người chúng ta là một gia đình như ý cát tường”. Hừm, có nên dạy bọn hấn hát bài này không nhỉ, trời sắp trở lạnh rồi, một nhà ba người vây quanh nồi lẩu ấm áp hát bài Cát tường tam bảo linh tinh cũng rất thú vị. . .

Cứ như vậy, hai người Thư Sinh Phạm Bình bận chỉ ra lỗi sai, Phạm Kinh Ba bận bỏ não bằng ý nghĩ kỳ quái gì đó sau đó phát ra những tiếng cười quý dị, chỉ thừa lại Chu Tử Sách, đứng yên lặng nhìn tất cả. Nếu như trước đây hấn còn ý nghĩ không an phận gì, thấy một màn như vậy cũng đã từ bỏ ý nghĩ rồi. Rốt cục hấn cũng chịu thừa nhận, ngay cả nếu không có phụ thân hấn chia rẽ uyên ương, thì hấn với nàng, cũng không phải là một đôi thích hợp. Ít nhất, trước đây hấn cũng chưa bao giờ thấy bộ dáng si ngốc như thế này. Đúng vậy, nàng trước mặt hấn luôn luôn là thông minh, linh hoạt, một mình cũng có thể gánh vác mọi việc, đây cũng là điểm khiến hấn chung tình với nàng. Mà giờ phút này đây, nàng, ngốc, ngốc một cách đáng yêu, nhưng cuối cùng cũng không thuộc về hấn.

Ba người trước mắt này nhìn như không hợp nhau, nhưng lại hòa hợp như thế, một chút đường sống cho hấn chen chân cũng không có.

Chu Tử Sách đột nhiên cảm thấy buồn cười, đêm động phòng hoa chúc của mình, thê tử của mình lại không để ý, đi tìm một nữ nhân đã thuộc về người khác? Hấn muốn một mình nói chuyện với nàng, nhưng lại đã quên ban đầu mình muốn nói cái gì, đây chẳng lẽ không buồn cười sao?

Nghĩ như vậy cho nên khi Phạm Kinh Ba phục hồi tinh thần hỏi hấn một câu “Đúng rồi người muốn nói gì”, hấn thật sự cười ra tiếng. Từ cười yếu ớt thành cười to, hay nhất là cười đến không thể áp chế, cười làm cho hai người đang cãi đúng cãi sai quay đầu lại nhìn hấn bằng ánh mắt kỳ quái, hấn mới miễn cưỡng ngừng lại. Hấn giơ tay lên với Phạm Kinh Ba, “Không quan trọng, không còn quan trọng nữa. Ta muốn trở về với tân nương của ta, tạm biệt, Tiểu Phạm.” Nói xong, thân hình to lớn đi ra cửa, sau đó lại là một trận cười điên cuồng.

Phạm Kinh Ba như là hiểu ra điều gì, chân ngừng một chút, lập tức đuổi theo.

Mà hấn đi một chút lại ngừng nên vẫn chưa đi xa, nàng vội vàng tiến lên hai bước nói một câu: “Xin lỗi.”

Dường như là thấy hấn hơi kinh ngạc, nàng khoát tay áo nói: “Đừng hỏi vì sao ta xin lỗi, thực ra cũng không quan trọng, chẳng qua là ta vì muốn trong lòng được thoải mái nên mới nói thôi, người nghe thì tính là ổn rồi.”

Chu Tử Sách sùng sốt, chắc một tiếng, “Trước kia sao ta lại không phát hiện ra nàng ích kỷ như vậy chứ?”

Phạm Kinh Ba nở nụ cười, “Trước kia người cảm thấy cái này gọi là thú vị. Chúc mừng người đã hoàn toàn hiểu ra, thoát khỏi bể khổ.”

Chu Tử Sách cũng giật giật môi, “Ừ, ta cũng bắt đầu đồng tình với tướng công của nàng rồi, Thư gì ấy nhỉ? Thư Ngốc đúng không? Tên rất thú vị.”

Mặt Phạm Kinh Ba cứng lại, “Ngoại từ* họ Thư tên một chữ Sinh, tự là Cần chi, tên Thư ngốc a Ngốc ngốc từ là chuyên dụng một mình ta được gọi, vị công tử này người đừng có gọi bậy, ta sẽ hoài nghi người có ý đồ bắt lương với hấn.”

(*Ngoại từ: cách gọi chồng, nghĩa như là “Nhà tôi” mà già rồi thì thường là “Ông nhà tôi” ^^)

“Che chở hấn đến vậy à, trêu ghẹo một câu cũng phải cần lại một miếng?” Nụ cười của Chu Tử Sách có chút đau khổ, đến cùng thì hấn cũng không phải người lòng dạ rộng rãi, nhất là mặt tình cảm càng là như vậy. Tiếp tục ngu ngốc nữa cũng vô ích, hấn lắc lắc đầu, quay người muốn đi nhưng lại nghĩ ra một chuyện, đắn đo một lúc nhưng vẫn mở miệng: “Trong triều có người gây bất lợi với Giải phu nhân, Giải Đông Phong rất rất có khả năng sẽ vì giữ lại quyền lực mà hy sinh nàng ta, ta nghĩ nàng là bằng hữu của nàng ta, có lẽ nên biết chuyện này.”

Nhìn bóng dáng Chu Tử Sách đi xa, Phạm Kinh Ba nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ: Giải Đông Phong hấn há lại chỉ hy sinh Tạ Y Nhân thôi sao, hấn ta ngay cả Phạm Kinh Ba nàng cũng đã thuận tay hấn hại! Quyết tâm trả thù càng kiên định, quý hẹp hòi, người chờ xem!

Oán hận xong nàng lại nghĩ tới một vấn đề đã bị nàng bỏ qua rất lâu rồi.

Rất nhiều người đã gặp Tạ Y Nhân, cũng đã gặp Phạm Kinh Ba, nhưng lại không có ai liên hệ hai người lại là một, bao gồm cả Chủ Tử Sách đã từng vô cùng chung tình với nàng cũng không nhận ra. Ngược lại Thư Sinh, ngày đó ở phủ Thượng thư, hẳn rõ ràng liếc mắt một cái đã nhận ra, không phải may mắn, cũng không phải ngẫu nhiên, mà là hoàn toàn chắc chắn. Dịch dung dịch thanh của nàng trong mắt hẳn cũng giống như bộ đồ mới của Hoàng đế vậy*. Đường như... bất luận nàng cải trang thành bộ dáng gì đi nữa, hẳn nhìn thấy cũng chỉ có một người duy nhất, không phải Tạ Y Nhân, mà là Phạm Kinh Ba.

(*Bộ đồ mới của hoàng đế: một câu truyện cổ tích Andersen, đại ý nói về một vị hoàng đế luôn tự cho mình là thông minh nhưng bị 2 tên thợ may lừa may một bộ quần áo mới, nói là chỉ những người thông minh mới nhìn thấy, quan lại trong triều và hoàng đế không ai nhìn thấy nhưng không dám nói vì sợ bị chê dốt... nhưng ta nghĩ ý Kinh tỷ ở đây là trong mắt Thư Sinh dịch dung của nàng chả khác nào tàng hình, không có tác dụng che giấu gì cả.)

Đây là một cảm giác kỳ diệu, giống như phân biệt rõ nàng trong mắt hẳn luôn luôn là hoàn chỉnh nguyên vẹn.

Đột nhiên nàng cảm thấy rất vui mừng cùng hưng phấn, không muốn miệt mài tìm hiểu lý do nữa, giờ phút này nàng chỉ muốn hôn hôn hẳn ôm ôm hẳn, sau đó kéo hẳn lên lộn trên giường!

Ngay lúc Phạm Kinh Ba rục rịch dục vọng cũng là lúc, bên kia, Phạm Bình rục rịch ý nghĩ muốn rình trộm.

“Không được, họ Thư kia, chúng ta cùng đi ra ngoài xem thế nào đi, nghe nói án kiện lừa bán phụ nữ trong kinh thành gần đây xảy ra rất nhiều.” Hẳn vừa lo lắng nhìn chằm chằm ra cửa vừa phải thuyết phục tên đồng minh tuy rằng vô tích sự nhưng có chút ít còn hơn không của mình.

Nửa ngày mà không có người hưởng ứng, vừa quay đầu lại hẳn đã thấy khuôn mặt lạnh lùng của Thư Sinh, rầm một tiếng đặt chén trà xuống, đứng lên, “Không đi, ai thích thì đi.”

“Này! Ngươi không sợ chủ nhân bị cướp đi sao?”

Thư Sinh đang đi vào trong phòng nghe thế dừng lại, sau đó rất nhanh lại đi tiếp, bỏ lại một câu càng thêm lạnh như băng: “Ai muốn cướp thì cướp.”

“Mẹ a, nói trò mặt là trò mặt liền, làm như là ta bị dọa á? Bản lĩnh thì chẳng bao nhiêu mà tính cách thật không nhỏ.” Phạm Bình học theo ngữ khí của Thư Sinh nói “Ai muốn cướp thì cướp”, sau đó “Xì” một tiếng, mặt trắng mắt nói, “Đun com nấu thức ăn giặt quần áo vẩy nước quét nhà mặc cả may vá chả biết cái gì, thật không biết hẳn có gì tốt đẹp, chỉ nhân sớm muộn gì cũng hư hẳn —— A!” cảm thấy khác thường, hẳn vội vã nghiêng đầu, một trận gió lạnh sát qua bên tai hẳn, ghim vào trên tường, vừa quay đầu lại nhìn liền thấy là một nắm phi đao.

Nhìn ám khí trí mạng này cả chuỗi lần thân đao đều cắm chặt vào tường, Phạm Bình nghẹn họng trừng mắt, trong lòng sợ hãi, nửa ngày sau mới thốt ra được một câu “Thối, thối quen nghịch phi đao thế này mà không sửa được lại không biết giặt quần áo nấu com sớm muộn gì bị chủ nhân huỷ cũng trở thành sự thực!”

Vút vút vút, bay phi đao liên tục bắt ra, hẳn chặt vật trốn tránh những vấn bị xén mất vài sợi tóc.

“Họ Thư! Ngươi một tên tự phế võ công lại bắn phi đao chuẩn như vậy mà không biết xấu hổ sao! Hồ không ra uy ngươi coi ta là mèo bệnh à, mèo, có tin ta sẽ phát thiệp anh hùng tìm người đến luận võ với ngươi không hả?”

Đúng lúc này, Phạm Kinh Ba vừa khéo bước vào nhà, “Phát Bệnh, ngươi lại bắt nạt Thư Sinh?”

“Lại? Ta khi dễ hẳn á? Không phải! Ta ta ta!” Phạm Bình chia chia bản thân xong lại chia chia một loại phi đao trên tường, tràn ngập túi thân mà hết đường chối cãi khóc không ra nước mắt, chỉ có thể buông thông người nhảy ra phía trước, không may lại gặp phải đúng lúc Phạm Kinh Ba sắc dục công tâm nhanh nhẹn vượt xa hẳn người thường, linh hoạt tròn được. Hẳn nhào ra chỉ ôm được khoảng không, dừng lại một chút, lại càng la hét kinh thiên động địa quý thần đều chết khiếp: “Chủ nhân a oa oa oa oa oa —— “

Phạm Kinh Ba bỏ hẳn coi như không nghe thấy, đi thẳng vào tân phòng, không thấy Thư Sinh, liền chọn ngay hướng đi vào thư phòng, quả nhiên tìm được hẳn.

“Trưởng công —— “

Vừa cất tiếng gọi đã bị ngắt lời, “Muộn rồi, nương tử đi nghỉ ngơi sớm đi.”

Giọng nói thật lạnh lùng, đáng tiếc khuôn mặt kia rất đáng yêu, làm cho người ta không có cách nào lui bước được, ngược lại lại càng chọc cho nàng ngứa ngáy trong lòng. “Trưởng công, ta cũng đang có ý này, chúng ta đi nghỉ sớm đi!” Nói xong nàng bước đến, làm chuyện mà nàng đã muốn làm từ lâu —— ngồi trên đùi hẳn. Không biết tin tưởng từ đâu đến, nàng tin hẳn dù có không thích đi nữa cũng sẽ không đẩy nàng ra.

Quả nhiên, cơ bắp toàn thân hẳn đều căng thẳng, đôi tay đỡ bên hông nàng, giống như muốn đẩy nàng ra, lại như muốn ôm lấy nàng.

Bỗng nhiên nàng ra vẻ kinh ngạc, “Ai nha, trưởng công, lỗi tai ngươi sao lại đồ thế này, hay là do vừa nãy ta néo quá tay? Nhất định là rất đau phải không? Đến đây đến đây, hôn nhẹ sẽ không đau nữa.” Nói là hôn, thực tế là ngậm vành tai hẳn, vờn đầu lưỡi liếm, trên chọc một cách cực kì phiến tình. Rất nhanh sau đó nàng liền cảm thấy vật cứng rắn nhô lên giữa mông mình, nàng vừa lòng nở nụ cười. Hừm, nơi này quả nhiên là khu vực mẫn cảm của hẳn.

Đáng tiếc miệng hắn rõ lại không thành thực như thân thể hắn gì cả. “Nương tử thỉnh tự trọng, vì phu cảm thấy đêm nay phân phòng ngủ thì tốt hơn.”

“Phải không? Nhưng vì thế lại cảm thấy đêm nay ánh trăng sáng tỏ, rực rỡ đầy sao, việc thích hợp nhất là hành phòng (sinh hoạt vợ chồng).” Trong khi miệng nói thì động tác cũng không ngừng.

“Không phải là thích hợp để giết người sao?” Mặt hắn đỏ lên, cắn răng đỡ lấy eo nàng dòi ra bên ngoài, ngăn cản nàng ác ý cọ xát.

Vừa muốn giờ trò, vừa phải đấu tranh với hắn luôn luôn cản trở, nàng vội đến thờ hồn hên nghe vậy ngẩng đầu cười ha ha, “Như vậy có giết được người không?” Cũng với giọng nói, tay nàng trượt vào trong quần hắn, nắm giữ một vật cực nóng...

“Nương tử nàng tự trọng một chút!!! Vì phu còn đang tức giận!!!”

“Ai nha đừng tức giận thôi, tử đã từng viết, đòi người khổ vì quá ngăn ngủ, nên cần phải hành phòng đúng lúc....”

Mặt ngữ khuê phòng làm người ta xấu hổ đến chết dần dần bị bóng đêm nuốt trọn, trăng rằm trên bầu trời lúc ẩn lúc hiện, chiếu gấp mọi góc thế tục, nam nữ hoan ái điên loạn đảo phượng, tình đang nồng, ý chưa đủ, mượn lời trăng gió vô biên. Cũng chiếu tới một góc nào đó nơi mấy đội người ngựa cùng nhau tiến vào kinh thành, xe lộc cộc, ngựa rền vang, gió thổi báo hiệu giông tố sắp đến.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nương, Thỉnh Tự Trọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Lúc trước là người đòi phân phòng

“Thiên địa huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang. Nhật nguyệt doanh trắc, thần túc liệt trưng. Hạ qua đông đến, thu hoạch vụ thu đông cát....”

Mỗi ngày cứ đúng canh ba giờ Thìn là tiếng đọc sách lại lạnh lạnh vang lên đã trở thành một thông lệ không biết có tính là đẹp hay không nhưng nói chung cũng là một phong cảnh của ngõ Họa, chỉ là đã nhiều ngày nay có chút kì lạ, tiếng đọc sách lại phát ra từ trong sân nhà họ Phạm.

“Phu tử, con có câu hỏi!”

Thư Sinh bảo mọi người ngừng đọc rồi đi đến cạnh Bì Đan, gật đầu ý bảo hắn hỏi đi.

“Chúng ta nhất định phải học bài ở bên này sao?”

“Đúng vậy, về sau chúng ta đều sẽ học ở bên này.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bì Đan căng thẳng, không nhịn được nữa nói: “Vậy cũng không thể bảo Tiểu Tiểu Phạm đừng gây rối nữa sao?!”

Cách đó không xa, người nọ bị lên án đang quơ quét, quét lá rụng bay như rồng bay bốn biển phượng múa chín tầng mây, bộ dáng vô cùng bận rộn. Nghe thấy có người nói mình thì lập tức ngẩng đầu lên, “Ai gây rối? Ai gây rối hả? Ta quét sân nhà mình thì làm sao?”

Phạm Bình đầy bụng oan con chuột. Chủ nhân sa chân lỡ bước theo cái tên tiểu nhân giả ngây giả dại đề tiện vô sỉ này, nay đã gao nấu thành com hắn tạm thừa nhận, nhưng nói gì đi nữa gia đình họ Phạm này cũng có hắn là đương gia, làm sao lại đột nhiên dọn sân lớn cho tên này làm trường tư thực hử? Cái này cho thấy rõ ràng chủ nhân đã nể mặt hắn, họ Thư này thật đúng là tên mặt trắng yếu đuối chuyên đi lừa tài lừa sắc ăn com mềm* a!

(*ăn com mềm ý chỉ những người ăn bám vợ, sống dựa vào vợ)

Thư Sinh không biết hắn đang oán thầm đủ kiểu, vẫn rất hiền lành nói: “Thủ Hằng, không phải vội, cứ ngồi xuống đây cùng học đi.”

Phạm Bình đỏ mặt, ném chổi xuống gầm lên: “Ai ai ai nói ta muốn đi học lớp của người! Ta mới không ham đâu! Ta đang bận thật!”

Thư Sinh cười tỏ vẻ hiểu rõ, trấn an Phạm Bình: “Mọi người cũng không phải là người ngoài, Thủ Hằng người đừng xấu hổ.”

“Ai xấu hổ! Còn nữa con mẹ nó ai là Thủ Hằng!”

Trong lúc Phạm Bình phát điên la hét, trong thư phòng cách đó mấy bức tường, Phạm Kinh Ba cũng hoàn thành xong xuôi bước đầu của bản thảo, tiểu thuyết tình yêu về Công Dã Bạch. Mấy hôm trước nhận được thư bỏ câu thúc giục của Phong Ngôn, vì thế nàng vội bỏ mọi chuyện qua một bên, nhờ vả Kim Họa sĩ trông cửa hàng giùm sau đó ngày đêm ngựa không dừng vỏ chuyên tâm với làm bản thảo, cuối cùng đã hoàn thành nhiệm vụ trước ngày hết hạn.

Vài ngày rồi không đến cửa hàng, hy vọng Hoan Hi Thiên không bị Kim Họa sĩ biến thành hang ổ dâm đảng thì tốt a.

Phạm Kinh Ba hoảng hốt nghĩ vậy, sau đó mò được đến chiếc giường nhỏ trong góc thư phòng định nghỉ ngơi. Trước kia nàng viết xong bản thảo cơ bản là đều ngủ một ngày một đêm mới tỉnh, nhưng hôm nay không biết vì sao nằm không nửa canh giờ mà vẫn không ngủ được. Phạm Kinh Ba trợn tròn mắt, tay phải theo bản năng vuốt vuốt lấc tay trên tay trái, ý thức vừa mới thoát ra khỏi đám tiểu thuyết lãng nhãng, không ngừng đảo lộn mới dần dần liên kết về với mấy việc vài ngày trước.

Ngày đó nàng sắc dục công tâm nên căn bản là chưa nói rõ ràng liền kéo Thư Sinh lăn lộn trên giường, chơi chán trên giường lăn qua lăn lại rồi thì điên cuồng viết bản thảo, lại càng thêm không có thời gian nói chuyện với hắn. Nếu nàng nhớ không lầm thì hình như hôm đó hắn đang tức giận? Không đúng, hình như bây giờ vẫn còn đang tức giận? Còn nữa, mấy ngày nay nàng đều ngủ ở thư phòng, cơm sáng trưa chiều toàn là Phạm Bình mang vào, dường như luôn luôn không gặp Thư Sinh...

Vì thế cuối cùng nàng mới chậm chạp muộn màng phát hiện ra, hình như Thư Sinh đang chiến tranh lạnh với mình, mà nàng thì lại vô tình phân phòng với hắn.

Bật dậy trên giường, ngồi xếp bằng chống má, Phạm Kinh Ba lâm vào trầm tư. Vừa mới thành thân đã cãi nhau phân phòng, cái này gọi là xuất quân bất lợi a, nhưng điều này không thể tạo thành lý do mất ngủ của nàng được. Nàng luôn luôn cho rằng, chất lượng của cuộc sống chính là do ăn và ngủ tạo thành, đương nhiên sau khi thành thân thì ngủ được chia ra là ngủ tĩnh và ngủ động, kỹ năng phải nắm chắc, phương pháp phải cứng rắn. Ấy ặc ặc lặc ặc, kéo về kéo về, ý nàng muốn nói là, kể cả là kiếp trước nàng bắt gian bạn trai và bạn thân nhất tại giường cũng không thể ngăn cản giấc ngủ của nàng, thế mà ngang nhiên làm việc cật lực mấy ngày xong ngủ bù không đến một canh giờ lại tự nhiên tỉnh, điều này đại biểu cái gì vậy?

Từ khi nào, Thư Sinh lại dĩ nhiên có thể ảnh hưởng đến nàng như vậy? Tại họa, người này tuyệt đối là tai họa. Thực là chó cắn người cũng không kêu, nam nhân có tài đều không phải lương thiện! Nàng còn chưa làm gì thì đã diễn biến đến phản hòa bình tình bơ nàng luôn rồi? Nàng tự nhận không phải là người chậm chạp kém nhạy bén gì, sống vài chục năm cũng không có chơi cái trò “Ta đề ý đến hắn? Ta không cần hắn? Ai nha đáng ghét đây toàn là ảo giác, người ta mới không cần hắn đâu”, chỉ là đến hôm nay...

Việc này bắt đầu từ bao giờ vậy?

Hay là đúng như trong sách nói, nữ nhân vì tình dục mà yêu?

Phi phi phi! Đuổi mấy ý nghĩ linh tinh nát bét đi, Phạm Kinh Ba hoàn toàn hết buồn ngủ, sức sống mãnh liệt. Dường như đã quyết định một điều gì đó, nàng nhảy xuống giường, chạy ra ngoài mà trên khoé miệng còn mang một nụ cười ngọt ngào hơi buồn nôn mà chính nàng cũng chưa phát hiện ra. Đi được mấy bước lại thấy vội vàng vòng lại, cầm một chồng bản thảo trên bàn lên để vào trong hộp gỗ rồi ôm cả hộp đi ra ngoài.

“Long sư hòa đế, điều quan nhân hoàng, thủy chế văn tự, nãi phục xiêm y...”

Vừa vào sân Phạm Kinh Ba liếc nhìn thấy một đám trẻ nhỏ gât gât gù gù đọc một bài văn ngắn chữ một cách diễn cảm theo Thư Sinh, mà điều làm nàng phải ghé mắt ngó lại là một đứa bé phá lệ dụ ngoan ở giữa đám trẻ đó, dụ dàng ngoan ngoan không giống Phạm Bình ngày thường một chút nào. Nhìn bộ dạng nghiêm túc học bài của hắn, trong đầu nàng không tự chủ được hiện lên các loại mong muốn tuyên truyền dạy tiểu học...

Hốc mắt hơi hơi ẩm ướt, sau đó lại lập tức nghĩ đến việc chính.

“Phốc ti phốc ti, phốc ti phốc ti!”

Tiếng ra ám hiệu tự nhiên dừng lại. Khoé miệng Phạm Kinh Ba run rẩy nhìn toàn bộ các bạn trẻ đều quay đầu lại nhìn mình, sau đó lại nhìn nhìn Phạm Bình đang tập trung tinh thần vào sách vở hoàn toàn không quan tâm đến nàng, có phải là nên cảm thấy may mắn vì Thư Sinh không phát hiện ra nàng mất thể diện như thế không...

“Thủ Hằng, hình như có người tìm ngươi.” Thư Sinh mắt không chớp mặt không đổi sắc nói.

Phu tử vừa lên tiếng, bọn nhỏ cũng không kiêng gì gì nữa đồng thanh kêu lên: “Phạm lão đại hảo!”

Phạm Kinh Ba xấu hổ vẫy tay xem như chào hỏi về phía bọn nhỏ, trong lòng lệ rơi thành sông, hình tượng anh minh cả đời đã bị huỷ hoại trong chốc lát, tất cả phải trách Phạm Bình!

“Chủ nhân người xong việc rồi sao? Đến lúc nào vậy a?”

Nàng neho mắt lại, ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Phạm Bình đã ‘thí điên thí điên’ chạy tới, “Vừa mới đến, có điều thấy ngươi rất bận a.”

Đến giờ Phạm Bình mới ý thức được tình hình không ổn, lập tức làm một bộ dạng phục tùng rũ mắt kéo lỗ tai sắp qua làm nũng, “Chủ ~~~ nhân ~~~ “

Phạm Kinh Ba run hết cả người đẩy hắn ra rồi vút cho hắn cái hộp mình đang ôm, “Cất bộ dáng làm người khác buồn nôn ấy đi. Đem bản thảo này cho Phong tiên sinh xem duyệt, tiện thể nhờ vả hắn đi quản lý cửa hàng thay cho Kim Hoà sĩ đi, ta muốn nghỉ phép. À đúng rồi, khi về đừng quên qua quán trà Tiểu Dao cầm giấy nhân của ta mang chút hoa quả điểm tâm miễn phí về đây, à à, nhớ mang cả báo nữa nha.”

Phạm Bình nhận lệnh đi luôn, Phạm Kinh Ba nhàn nhã không có việc gì làm lấc qua lộn lại, cuối cùng dứt khoát ngồi vào chỗ của Phạm Bình lúc này, ra vẻ rất là nghiêm trang cầm sách lên đọc bài cùng mọi người. Bọn nhỏ dường như cảm thấy rất thú vị, ngồi càng thẳng hơn, nghe giảng cũng càng hăng say hơn.

Trong không khí đang hoà thuận vui vẻ này, người duy nhất cảm thấy không tự nhiên đại khái chính là Thư Sinh.

Cho dù có cố ý không nhìn, cũng không khó để tưởng tượng ra gương mặt ra vẻ đứng đắn của nương tử nhà hần ở dưới sân kia. Nữ nhân này sao có thể quá đáng như thế? Mấy ngày nay không để ý đến hần, hần chỉ nói miệng vậy thôi thể mà nàng ngang nhiên lại phân phòng thật, bây giờ lại ở đây làm như không có việc gì? Nữ nhân này sao có thể có da mặt dày như vậy? Hần đã cố ý không để ý đến nàng rồi sao còn có thể cười với hần như thế? Chưa nói, nương tử nhà hần cười rộ lên vô cùng xinh đẹp, ánh mắt sáng bừng lên, cánh môi cong cong, mặt như hoa đào nở rộ... Đi đi! Nghèo hèn cũng quyết không thể khuất phục trước cảm dỗ của phú quý! Nàng cho rằng chiếm được hần ở thư phòng lần đó là đại biểu hần là nam nhân tinh trùng ngập nảo sao! Nàng thật sự nghĩ nàng phóng mị nhân chu cái môi thì hần có thể quên việc nàng hồng hạnh vượt tường đuổi theo tình nhân cũ ngay trước mặt hần sao! Không có cửa đâu! Cửa sổ cũng không có!

—— Này này, không phải người cô ý không để ý đến nàng sao, sao còn thấy rõ ràng như thế hả?

Trong lòng Thư Sinh đủ mọi tư vị hỗn loạn hết cả lên a, nhất thời vui mừng, nhất thời lại ảo não, nhớ tới bọn họ còn đang chiến tranh lạnh, vì thế trong chốc lát tự nhiên ngẩn người, trong chốc lại là thái độ hung dữ ngẩng đầu lên....

“Phu tử người làm sao vậy a? Mặt thật là hồng nha!”

“Vớ, vớ vẩn! Mở trang thứ mười ra, đọc theo phu tử —— “

“Phu tử, trang thứ mười chúng ta đã học hôm qua rồi!”

Mặt Thư Sinh đỏ bừng, nhất thời nghẹn lời, gương mặt đôi mắt to tròn lên, thật là xấu hổ lại có vẻ vô tội. Phạm Kinh Ba thấy không đành lòng nên mở miệng xoa dịu: “Không phải các ngươi vừa đọc ‘Long sư hỏa đế, điều quan nhân hoàng’ sao? Đây không phải là trang mười à?”

“Ha! Phạm lão đại là người không biết thôi!” Bì Đan quay sang nàng, “Mấy ngày hôm nay phu tử luôn luôn bảo chúng ta đọc từ trang thứ nhất, mỗi lần đều đến đây thì ngừng, mỗi ngày đều học nội dung giống nhau, chỉ có Tiểu Tiểu Phạm là còn nhiệt tình thôi, chúng ta có thể đọc ngược lại nữa là!”

—— Ở các phương diện khác Phạm Bình có ngộ tính cao hiếm thấy, chỉ có mỗi đối với tri thức trong sách vở là nhớ được trong đúng một ngày, đây cũng là nguyên nhân Phạm Kinh Ba đồng ý dạy hần đọc sách viết chữ nhưng lại không có kiên trì tiếp tục dạy.

Lúc này nàng cũng không có cách nào khác nói chuyện với hần, vì thế nàng và nhóm bọn trẻ cùng nhau yên lặng nhìn người đang đứng trên bục kia.

“Tan học!”

Thư Sinh vô cùng xấu hổ ôm sách vở tông cửa xông ra.

Bọn trẻ quay mặt nhìn nhau: “Phu tử tức giận sao?”

Phạm Kinh Ba lắc lắc đầu, ra vẻ hiểu biết giải thích với những người khác, “Không có việc gì không có việc gì, mà cho dù có việc gì thì ngày mai liên không có việc gì. Aiz, chỉ là hần e lệ thôi a.” Giải thích giải thích, đột nhiên nàng ngẩng mặt lên, mơ mòng chớp mắt, cười ngọt ngào: “Thật đáng yêu!”

Bọn nhỏ yên lặng lui xa ba bước, xoa xoa tay nổi đầy da gà rồi lại quay mặt nhìn nhau: “Phạm lão đại trúng tà sao?”

Phạm Kinh Ba không nghe vào đầu chữ nào, ngược lại còn mỉm cười, nửa ngày sau mới lấy lại tinh thần thì trong sân đã chỉ còn lại một mình nàng. Nàng sững sốt, cũng không lưu tâm, về mặt rất là tự nhiên đi về phía cái nhà đối diện kia, trực giác mách bảo chắc chắn Thư Sinh đang trốn trong thư phòng, quả nhiên trước giá sách trong thư phòng liền tìm thấy một thân ảnh nhìn qua thì có vẻ bận bịu nhiều việc. Nghe tiếng nàng vào đến cửa, thân ảnh kia rõ ràng cứng lại.

Giờ phút này, Phạm Kinh Ba cuối cùng cũng phát hiện bản thân mình rất cận bã. Bởi vì muốn một gia đình một đứa con mà thành thân với hần, còn lừa hần nhiều chuyện như vậy, một tình nhân cũ công khai, một lão công giả bí mật, thay phiên nhau ganh ghét đối đầu hần, mỗi lần chọc hần nổi giận chỉ biết trị được ngọn không trị được tận gốc hoặc là hôn nhẹ ôm ôm hoặc là kéo hần lăn qua lăn lại trên giường, giải quyết qua loa tạm thời..

Đội chút, tuy rằng từ trước đến giờ nàng chỉ có một nam nhân là Thư Sinh này, nhưng không biết Thư Sinh nghe ở đâu ra kết luận nàng phá thân vô số đồng nam, vì thế trong mắt Thư Sinh nàng căn bản chính là loại nam chính ngựa đực trong ngôn tình kinh điển Đài Loan mà chính mình khinh bỉ nhất sao?

Ặc ặc..... Hình như giới tính không đúng... Quên đi, mặc kệ rồi loạn giới tính đi! Hôm nay nàng tuyệt đối sẽ làm cho mọi việc đều rõ ràng, mặc kệ cái tên Giải Đông Phong đáng chết kia, nàng không muốn Thư Sinh có hiểu lầm gì với nàng, nàng còn muốn Thư Sinh biết được thực ra nàng đối với hần..

Phạm Kinh Ba hít sâu một hơi, chậm rãi tiến lên, ôm lấy hần từ phía sau.

Từ khi ý thức được bản thân mình cận bã thế nào thực ra nàng rất sợ hần sẽ đẩy nàng ra, may mắn hần không làm vậy, nếu không bằng công lực của hần phỏng chừng nàng tàn đời rồi.

Thân thể hần cứng ngắc một cách kỳ quái, cổ như bị nghẹn không nói nên lời, trong lòng nàng thở dài một hơi, nghiêm túc học theo Phạm Bình làm nũng, “Tướng ~~~~ công ~~~~” thân thể hần lập tức không cứng ngắc nữa —— hần run run.

Được rồi, nàng thừa nhận nàng biết Phạm Bình không phải tấm gương tốt nhưng mà khi tuyệt vọng nàng có thể thử bất cứ cái gì.

Nàng dấn mặt lên lưng hắn, hắn rõ ràng cảm giác thấy sau lưng ẩm ướt, bị nàng dọa. Phát hiện hắn có chút giãy giụa, nàng ôm chặt hơn một chút, chuẩn bị lại một lần nữa rồi mở miệng, “Thư Sinh, xin lỗi.” Những lời này thành công làm cho hắn ngừng giãy giụa. (Min: k...h... ó...c... khóc sao??? *lấp bắp*)

Nàng tìm một vị trí thật thoải mái dựa vào, tiếp tục nói: “Ta luôn làm theo ý mình, một chút hiểu lầm ta luôn mặc kệ nó, cho nên làm cho ngươi không thoải mái, xin lỗi. Mấy ngày nay ta vội vàng làm bản thảo, có thể lại làm cho ngươi hiểu lầm thêm, chúng ta cùng giải thích với nhau được không? Ngươi hỏi Phát Bệnh thì biết, ta viết bản thảo chính là một ngày một đêm như vậy, không nhằm vào ngươi, thật đấy. Còn những chuyện khác, chỉ cần ngươi hỏi, ta đều sẽ nói rõ với ngươi có được không?”

Thư Sinh không nói lời nào, nhưng thái độ rõ ràng hòa dịu đi rất nhiều, thân thể cũng không kháng cự nàng như trước nữa.

Nàng thở phào nhẹ nhõm một hơi, tiện thể được một tác lại tiến thêm một thước* dùng mặt cọ cọ lưng hắn, mềm yếu nói: “Aizz, ta nhớ ngươi.”

(*Nguyên văn: 得寸进尺 đặc thốn tiến xích có nghĩa giống như câu: được voi đòi tiên hay được đằng chân lân đằng đầu.)

Phòng tuyến cuối cùng bị đánh tan, Thư Sinh quân lính tan rã, ánh mắt lờ lờ, cổ nghiêm mặt kim nét sắc mặt vui mừng “Thật sao?”

“Đương nhiên.”

Thư Sinh cuối cùng buông toàn bộ vũ khí đầu hàng, đang muốn lễ thượng vãng lai* đáp lại một câu ngươi tử, vì phu cũng rất nhớ nàng, đột nhiên rùng mình, cắn răng nói: “Ngươi tử nàng trước hết vẫn nên nói cho rõ ràng, là nhớ vì phu, hay là nhớ thân thể vì phu?!”

(*lễ thượng vãng lai: nghĩa là có qua có lại, ở đây nghĩa là đáp lại lời.)

“Hả?”

Thư Sinh cầm lấy hai bàn tay nào đó vốn nên ôm bên hông hắn lại không an phận cao thấp đi động xoa nắn, quay người lại.

“Á á... Thói quen, thói quen... Không phải có ý....” Phạm Kinh Ba cười gượng, trong lòng lại có xúc động muốn rơi lệ, ai cho phép ngươi hã cái tay hạnh kiểm xấu này! Ai cho phép ngươi hã cái tay hạnh kiểm xấu này! Ai ngựa đực a ngươi ngựa đực! Ô ô ô, hi vọng Thư Sinh không cần nghi ngờ chất vấn trước kia của nàng.

Bộ mặt cúi đầu nhận lỗi đúng tiêu chuẩn....

Thư Sinh cả mặt lạnh lùng, bỗng chốc nâng tay lên, bả vai Phạm Kinh Ba co rụt lại, theo bản năng che tai nhắm tịt mắt lại.

Nửa ngày không thấy trừng phạt gì, nàng dè dặt cẩn thận mở một con mắt, liền thấy trong tay hắn không biết từ khi nào có thêm một phong thư, vẻ mặt đang rất nghiêm túc đọc. Nàng trừng mắt nhìn, mãi mới kịp phản ứng, “Cái gì đây?”

“Thư.” Thư Sinh tiết kiệm chữ như vàng.

“Từ đâu đến?”

Thư Sinh giờ giờ tay còn đang cầm mũi tên cắm trên phong thư.

Phạm Kinh Ba cuối cùng cũng tập trung tinh thần tỉnh táo lại. “Thư gì á? Viết cái gì?”

Thư Sinh ngẩng đầu, vẻ mặt đầy hoang mang, “Nương tử nàng mau đến xem xem, đây hình như là thiệp mời đấu trên bảng xếp hạng binh khí, có phải là gửi nhầm không nhỉ?”

Bạn đang đọc truyện *Cô Nương, Thịnh Tự Trọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Dạy yêu (thượng)

Phạm Kinh Ba cầm lấy thiệp mời, nhìn thấy một hàng danh xưng mở đầu kia thì run rẩy không ngừng. Những người giang hồ này không biết đã bị Thư Sinh cho hỏ bao nhiêu lần mới dưỡng thành tư tưởng cảnh giác thể này a, viết ra một danh xưng dài như này làm cho người ta không có cách nào chống chế giả ngu —— “Họ Thư tên Sinh tự Cẩn Chi giang hồ bài danh Ngân Bút Thư Sinh Thư đại hiệp”. Run rẩy a run rẩy, nhưng trong lòng nàng lại tự nhiên nảy sinh một loại cảm giác đại loại như là “Có chồng như thế, cũng có chút quang vinh”... Bệnh khác người cũng bị lây sao?

Có điều nàng cũng rất khác người rồi. “Ta nói a Thư Sinh, sao ngươi biết cái này gửi nhầm?”

Thư Sinh như lễ đương nhiên nói: “Vi phu không có ngân bút, đương nhiên không phải Ngân Bút Thư Sinh gì đó.”

Phạm Kinh Ba khom người, khiêm tốn hỏi lại: “Ngượng ngùng, vậy tướng công đại nhân ngài cảm thấy họ Thư tên Sinh tự Cần Chi ở trước này là để trang trí sao?”

Thư Sinh suy tư thêm một lúc, lập tức ra vẻ am hiểu nói: “Có lẽ là người trùng tên trùng họ trùng tự cũng không biết chừng.”

Phạm Kinh Ba đứng thẳng dậy, khoe miệng co giật, cười sáng rực một cách giả tạo, “Ta nói a tướng công đại nhân thân yêu, có phải ngài cảm thấy tên ngài là đặc biệt có trào lưu, đặc biệt phổ biến đại chúng không?”

Cuối cùng Thư Sinh cũng phát hiện khẩu khí của nàng không thích hợp, vô cùng thức thời im miệng lại.

Trước khi thành thân, những lúc nàng giả vờ giả vịt để châm chọc khiêu khích hấn thì thường gọi hấn là Thư công tử Thư đại hiệp, sau thành thân rồi danh xưng của hấn đúng là càng ngày càng nhiều. Khi tức giận là vị công tử này, khi không có việc gì thì bị gọi là Thư ngốc tử, khi tâm trạng tốt hay cần nhờ vả thì gọi tướng công, khi châm chọc chế giễu thì thêm từ đại nhân vào cùng với kính ngữ “ngài”.

Hiện giờ có ba chữ nhìn như vô cùng thân thiết kia, hiển nhiên là mình bao ám biếm*, trong trào phúng lại mang theo nhân nhạ khinh bỉ, trong khinh bỉ lại có hơi hơi bất lực, mà hấn với những tình huống thế này thì càng nhiều lời càng nhiều sai, chỉ có cách niệm phong ngôn ngữ mới có thể giữ được mình.

(*mình bao ám biếm: dịch đúng từ là: ngoài sáng thì tán dương, trong tối đích thị châm biếm, có nghĩa là: ngoài mặt thì là khen nhưng thực chất là ngầm châm biếm)

Lúc này đối với Thư Sinh mà nói, trong cuộc đời hai mươi tám năm trở về trước, chưa bao giờ hấn cảm thấy mình có thiên phú sát ngôn quan sắc* như thế, cũng chưa bao giờ nghĩ có một ngày sẽ phải sử dụng công phu sát ngôn quan sắc điều luyện hoa mỹ thế này. Nhưng mà gặp phải Phạm Kinh Ba biểu cảm phong phú lại thường thường chứa nhiều tầng hàm ý như vậy, thế là vô tình không biết từ khi nào đã thấp sáng nên loại chức năng này, từ đây về sau hăm sâu trong đó, không thể tự kiểm chế, đương nhiên đối tượng cũng chỉ giới hạn ở một mình Phạm Kinh Ba.

(*sát ngôn quan sắc: thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt – Quick Translator)

Phạm Kinh Ba thấy hấn yên lặng thì cũng tự bình tĩnh xuống.

Tuy nàng không ngại có cuộc sống náo nhiệt muôn màu muôn vẻ một chút, nhưng hết thấy phải lấy điều kiện tiên quyết là an toàn, cho nên nàng chưa bao giờ nghĩ sẽ trở thành nhân vật gì trong giang hồ. Nguyên nhân loạn lạc ở cổ đại có hai, chính là giang hồ đẫm máu và chính trị rối ren. Cảnh tàn sát khốc liệt trong giang hồ bình thường đều ở những nơi núi cao hoang đê xa, mà phân loạn gì đó, kinh thành cũng là nơi có phòng tuyến che chở vững chắc nhất. Nói ngắn lại, dưới chân thiên tử là an toàn nhất, đây cũng là nguyên nhân mà nàng lựa chọn định cư ở đây.

Nếu phải dán cho bản thân một nhãn hiệu cuộc sống, nàng hy vọng đó là cuộc sống phổ phùng, mà không phải là ân oán giang hồ.

Nếu như nhận được thiệp mời này vào vài ngày trước, phản ứng của nàng chắc chắn sẽ là “Thư Sinh người không ngại thì chúng ta ly hôn đi”, nhưng hiện giờ lại khác rồi. Tình cảm trong lòng biến hóa cực nhanh, chính nàng cũng trở tay không kịp. Nàng phát hiện mình thế mà lại đang suy nghĩ xem nên giúp Thư Sinh giải quyết lời mời này thế nào, bởi vì nàng biết so với mình, tâm ý không muốn giao thiệp cùng giang hồ của hấn chỉ có hơn chứ không kém.

“Người làm gì?” Nàng đột nhiên nhìn thấy hấn cầm thiệp mời nghiêm cần gấp lại.

Thư Sinh vừa bận rộn vừa ngẩng đầu cực kì hưng phấn nói: “Nương tử, nếu là cảm nhảm thiệp của người ta, chúng ta trả nó về đi, bắn tên trở lại là xong!” Nói xong, thư tín trên tay đã khôi phục thành hình dáng chưa mở ra, sau đó hấn đi về phía bàn lấy một phong bì thư còn nguyên vẹn trong ngăn kéo ra, lại bắt chước viết lại chữ viết trên mũi tên “Kính gửi Ngân Bút Thư Sinh”, đại công cáo thành*!

(*đại công cáo thành: đã hoàn thành việc lớn)

Phạm Kinh Ba giương miệng xem xong một loạt động tác này, run rẩy không thôi.

“Tướng công, không phải người là người đọc sách chính trực ngay thẳng sao?” Vì sao lại chuyện làm giả thư tín lại làm thuận tay như thế này a?

“Thế nên mới không thể nhận thư gửi cho người khác nha nương tử.” Khóe môi Thư Sinh cong lên, cười đến người vật vô hại.

Phạm Kinh Ba đã hoàn toàn không còn hơi đâu đi tìm hiểu nghiên cứu rốt cuộc hấn là diễn một cách tự nhiên hay là giả heo ăn thịt hổ nữa, chỉ muốn hỏi: “Tên này của người muốn bắn trả về đâu? Người biết địa chỉ người gửi hay là địa chỉ của cái người mà người gọi là người nhận chân chính?”

Thư Sinh sừng sốt một chút, tiện đà trong đầu chọt lóe lên một tia sáng, “Gửi đến nơi của người đứng ra tổ chức đại chiến binh khí là được rồi.”

Phạm Kinh Ba tìm một cái ghế ngồi xuống, xoa trán tiếp tục nói: “Người thấy tên của người có thể bắn tới tận Giang Nam há?” Đại hội võ lâm lần trước đều tổ chức ở Giang Nam, tên này là cung tên nha, tướng công nhà nàng sẽ không bắt nó biến thành hoả tiễn chứ? Có thể ngang dọc núi sông nam bắc sao?

“Sao lại muốn đi tận Giang Nam?” Thư Sinh dường như vô cùng hưởng thụ vẻ mặt không biết làm sao của nương tử nhà hấn đối với hấn, cười tùm tùm ngồi xuống cạnh nàng, không nhịn được lấy tay chạm vào mặt nàng, “Gửi đến quán trà Tiêu Dao là được rồi a nương tử.”

Phạm Kinh Ba lập tức trừng mắt, “Cái gì?”

Thư Sinh còn chưa kịp trả lời liền nghe thấy “ba” một tiếng cửa bị đẩy ra, một luồng gió xoáy đến, tay hắn bị ngăn cản. Ánh mắt lạnh lùng, nâng tay đang muốn đánh trả, nhưng vì người kia phóng cho hắn ánh mắt oán độc quá mức quen thuộc mà dừng lại. Nhìn chăm chú một chút, quả nhiên là Phạm Bình mới ra ngoài trở về, biểu tình âm trầm lập tức trở nên nhu hòa một chút: “Thủ Hạng, người về rồi.”

Phạm Bình đương nhiên không tiếp thu nỗi thiện ý yêu ai yêu cả đường đi của hắn, chỉ cảm thấy tên họ Thư này đôi sắc mặt cực kì nhanh, quả nhiên không phải là người lương thiện!

“Chủ nhân, sự kiện lớn!” Sau khi dùng ánh mắt giết người phóng đến Thư Sinh một lần lại một lần, Phạm Bình rốt cục nhớ lại mục đích ban đầu, chỉ vào đầu đề tờ báo nhỏ reo lên với chủ nhân nhà mình: “Tin tức của quán trà Tiêu Dao nói, lần này đại chiến xếp hạng binh khí sẽ cử hành tại kinh thành!”

“Đùa cái gì thế!” Phạm Kinh Ba giằng lấy tờ báo nhỏ, đọc nhanh như gió, “Diễn rồi sao? Dưới chân thiên tử làm cái trò đại hội võ lâm gì? Triều đình và giang hồ luôn luôn nước giếng không phạm nước sông* không phải sao? Đợi chút, là đương kim thánh thượng mời nhân sĩ võ lâm đến kinh thành?”

(*nước giếng không phạm nước sông: không xâm phạm, đụng chạm lẫn nhau.)

“Đúng vậy.” Phạm Bình đứng lúc lấy ra cáo thị niêm yết rất to mà hắn trộm về.

【Hiện tại nghe tin giang hồ võ lâm vốn có tranh đấu xếp hạng Binh Khí Phổ, năm năm đấu một lần, nay vừa vặn đến ngày, trăm chân thành mời hào kiệt thiên hạ tề tụ tại kinh thành, cùng chung tay với dân chúng kinh thành vào hoạt động lớn. Do đó thông cáo nội tình cùng với bá tính trăm họ.】

Phạm Kinh Ba nhìn cáo thị hoang đường đến cực điểm này, thì thảo tự nói: “Ta còn tưởng rằng tháng trước hắn ban bố pháp lệnh đạo sĩ có thể kết hôn sinh con, hưởng đãi ngộ như một viên chức triều đình đã là không từ thủ đoạn rồi, không thể tưởng được chưa đến một tháng sau hắn ngang nhiên lại làm ra việc thế này... mời tổ chức đại hội võ lâm tại kinh thành... Sao hắn có thể nghĩ ra một chiêu cay độc như vậy chứ?”

(anh hoàng thượng đang cố tình làm hôn quân để sớm bị phế truất, đúng là không từ thủ đoạn ==!)

Việc này chính là đem đủ mọi loại người giang hồ đến dưới chân thiên tử, so với hai đại cao thủ quyết chiến trên đỉnh Từ Cẩm thành gì đó còn hung tàn hơn, quân đội phụ trách phòng vệ kinh thành hắn sẽ hận chết hắn. Hắn muốn thoái vị lại bị cưỡng bức nên dẫn đến tinh thần thác loạn sao? Mà chưa có người nào ngăn cản hắn à?

Ngay lúc Phạm Kinh Ba bái phục hết sức cử chỉ điên rồ của đương kim thánh thượng, Thư Sinh đã hoàn thành trọn bộ việc nhảy lên nóc nhà phóng nhà phóng tên đến quán trà Tiêu Dao rồi trở lại thư phòng. Hắn thấy Phạm Bình luôn chắn trước bọn họ ra, nghiêm túc nói: “Nương tử, hiện giờ mọi việc xong xuôi rồi, chúng ta tiếp tục đi?”

“Ha? Tiếp tục cái gì?” Trong đầu Phạm Kinh Ba đang đặc như hồ dán.

“Nàng nói xin lỗi, còn nói nàng muốn vì phu, nàng còn chưa có trả lời ——” đột nhiên hắn đỏ mặt, chuyển hướng Phạm Bình, “Thủ Hạng, người đi ra ngoài đi, vì sư có chuyện cần nói với sư nương người.”

Phạm Bình tất nhiên là không thuận theo, hắn nheo mắt lại, bộ mặt hồ nghi nhìn chằm chằm Thư Sinh, “Sao người đỏ mặt? Người muốn làm gì chủ nhân nhà ta? Làm chi đuổi ta đi? Chột dạ à? Hừ, ta phải bảo vệ chủ nhân, mới không cho người đạt được mục đích đâu!”

“Khụ khụ, Phát Bệnh, người ra ngoài trước đi.” Phạm Kinh Ba dường như đã kịp phản ứng lại, mặt cũng có chút hồng.

Phạm Bình nhìn hai người trước mặt trước trước sau sau chả hiểu ngượng ngùng cái gì, trong lòng khó chịu, thế như hắn nô tính kiên cường, nghe lời chủ nhân thành thói quen, chỉ còn cách tâm không cam tình không nguyện đi ra ngoài. Không đến hai bước chợt nghe hai người phía sau đồng thanh nói: “Không có việc gì nữa thì đừng trở lại.” Hắn cầm gậy quay đầu lại, chỉ thấy hai người đột nhiên ăn ý kia liếc mắt nhìn nhau một cái, lại đỏ mặt một trái một phải quay đi —— khinh người quá đáng! Hắn nặng nề hừ một tiếng, ngẩng đầu lên, quyết định muốn phản nghịch một lần!

“Ta, không, đi, đâu,!”

Thư Sinh yên lặng nhìn hắn một cái, rồi nắm tay Phạm Kinh Ba, “Chúng ta trở về phòng được rồi.” Hắn thật biết nghe lời a.

“Này!”

Phạm Bình không thích loại cảm giác bị gạt bỏ ở ngoài này, nhấc chân định đuổi theo, lại thấy cánh tay để không của Thư Sinh kia khẽ nhấc một chút, bắn về phía sau. Hắn chỉ kịp thấy động tác của tên kia, lại hoàn toàn không kịp tránh né, huyết đạo toàn thân bị điểm, không thể động đậy, cũng không thể nói, chỉ có thể không tiếng động gào thét: con mẹ nó người đã tự phế võ công rồi sao còn có thể làm được loại động tác điểm huyết giữa khoảng không cấp đại sư* yêu cầu cao siêu này!

(*cấp đại sư: bậc thầy, nói chung là rất giỏi trong lĩnh vực gì đó)

Bên kia, Phạm Kinh Ba đi theo Thư Sinh trở về phòng, đó rõ ràng là tân phòng nhưng nàng và Thư Sinh còn chưa ngủ cùng nhau ở đó lần nào.

Vừa mới vào phòng, mới đóng cửa lại, quay đầu chống lại ánh mắt cực nóng của hắn, ngực nàng nóng lên, nhất thời đã quên muốn giải thích cái gì. Miệng có chút khô, theo bản năng liếm liếm môi, vô ý dụ hoặc, lại xoay mình thấy trong mắt hắn toát ra hỏa diễm, phút chốc cúi người ngậm lấy mọi lời

nói của nàng. Lưng nàng áp vào cửa, có chút đau, lại rất nhanh bị cảm giác tê dại trên môi mang đến khoái cảm, nàng ôm lấy hắn, đang muốn nhiệt tình hôn lại, hắn lại lùi một chút.

“Nàng thích Chu cái gì Sách?” Hắn đột nhiên che mắt nàng lại, khàn giọng hỏi.

Nếu không phải tình thế trước mắt rất nóng bỏng, nàng thật là có chút muốn cười, nam nhân đều ngây thơ như vậy sao? Có ý không nhớ tên người khác?

Nàng thật vất vả mới áp chế tâm tư vì động tình mà hỗn loạn, cố hết sức trả lời rõ ràng: “Đã từng thích, nhưng bởi vì biết không có khả năng nên đã đè nén tình cảm của bản thân, chưa từng cùng nhau phát triển. Hơn nữa từ khi bị người quấy rầy liên tục không rảnh thích hắn.” Đây là sự thật, từ khi quen biết Thư Sinh nàng liền không có một ngày sống yên ổn, còn chả có phong hoa tuyết nguyệt*, dần dần, cảm giác gì đó đều phai nhạt.

(*phong hoa tuyết nguyệt: tình yêu trai gái.)

Thư Sinh miễn cưỡng vừa lòng với đáp án này, nhéo nhéo vành tai nàng, nhưng không có buông cái tay đang che mắt nàng ra. Nàng không thấy rõ vẻ mặt hắn, chỉ nghe “xoẹt” một tiếng, tiếng lụa tơ tằm bị xé rách, sau đó một đoạn xiêm y thay thế tay hắn che ở mắt nàng.

Không đợi nàng kháng nghị, hắn khe khẽ hôn lên môi nàng một chút. Nhiệt tình của nàng lại bị khơi mào, nàng tay ôm lấy cổ hắn, đón nhận chính là một trận lang hôn*. Lần này hắn chẳng những không ngăn cản, còn phối hợp vô cùng hăng say, thậm chí cách lớp xiêm y bắt đầu nhào nặn trước ngực mềm mại của nàng. Nàng khẽ rên một tiếng, hai chân như nhũn ra. Đột nhiên cảm thấy dưới chân nhẹ bẫng, nàng bị bế lên, hắn ngồi xuống trên giường, đặt nàng an ổn trên đùi mình, động tác trên môi trên tay càng thêm phóng túng.

(*lang hôn: sới hôn, chắc là cực kì mãnh liệt)

Bởi vì mắt bị che lại, các giác quan khác trở nên mãnh cảm cực kì, lưỡi hắn chơi đùa cùng nàng, tay hắn đang đùa giỡn cảm bộ ngực của nàng, có chút đau, lại làm nàng hưng phấn, □ của hắn ở dưới mỏng nàng, nhiệt tình càng ra cực nóng. Nàng mơ mơ hồ hồ đã biết nguyên nhân vì sao hắn đột nhiên chủ động như vậy, nhưng không có cách nào không theo ngọn lửa đã được gọi lên, đang là mùa lang sới a...

Ngay tại lúc nàng khó chịu muốn cời quần áo của hắn, lại bị cầm tay. “Hôm đó vì sao lại đuổi theo người đó ra ngoài?”

Ô ô phải sạch quan hệ, một chút cũng không công bằng a, nàng sắp bị cời hết mà hắn vẫn quần áo chỉnh tề! Trong lòng đang chửi mắng, ngoài miệng vẫn không thể không chịu thua, yếu ớt trả lời: “Bởi vì phát hiện ra bản thân thực ra không thích hắn đến như vậy, còn chậm trễ hắn lâu như thế, cho nên đi nói một tiếng xin lỗi, về sau càng thêm yêu tâm sống thoải mái qua ngày... Nha, tướng công, đừng có nghiêm...”

Nàng không nhận được kêu lên nàng muốn, không nhận thấy động tác vô cùng phóng đảng tà tử trên tay hắn, trên mặt lại mâu thuẫn vì sự thành thực của nàng mà lộ vẻ vừa thẹn vừa giận, cắn răng nặn nàng một câu: “Không biết xấu hổ!” Hắn cũng không rõ mình mắng nàng vì câu nói ích kỉ công khai phía trước, hay là tiếng rên phóng túng phía sau nữa.

Mặt hắn càng đỏ hơn, trước khi hoàn toàn chặn cái miệng cả ngày chỉ thích nói hươu nói vượn của nàng lại thì nói thêm một câu: “Gia quy Thư gia điều một, Phạm Kinh Ba không được đuổi theo nam nhân ngoài chồng là Thư Sinh này!”

Hai người đổ trên giường, vùi vàng thăm dò thân thể lẫn nhau, mảnh vải che mắt nàng rơi xuống vì sự triền miên kịch liệt giữa hai người. Ngọn lửa dục vọng tích lũy mấy ngày đã thành lửa cháy lan ra hết đồng cỏ, càng lúc càng không thể cứu vãn. Cuối cùng khi tên đã lên dây, hắn lại dám đè nén không bắn, nỗ lực không nhìn sự khát cầu của nàng, mím môi, nhíu mày, cố chấp hỏi: “Vi phu tốt, hay là đồng nam tốt?”

Toàn thân nàng cứng đờ, trong đầu nhanh chóng hiện lên vô số ý nghĩ, cuối cùng nhắm chặt mắt, hít sâu một hơi đột nhiên dùng sức.

Hắn bất ngờ không phòng bị bị nàng áp dưới thân, chỉ thấy ánh mắt nàng có chút thâm trầm, khoe môi lại dẩy lên một nụ cười quỷ dị, “Tướng công đại nhân thân yêu nhất nhất của ta, vì thế cảm nhận được rất sâu sắc là ngài tuy đọc đủ mọi thứ sách nhưng tính giáo dục* lại thiếu hụt trầm trọng, nếu ngài không ngại vì thế sẽ dạy cho ngài một khóa học sinh lý hình tượng sinh động hoạt bát lý thú được không?”

(*tính giáo dục: dạy dỗ, chỉ bảo trong mặt.. hừm... tình dục)

Rốt cục hắn cũng phát hiện ra đại sự không ổn.

Biểu tình của nàng làm cho hắn cảm thấy dường như mình vừa hỏi một vấn đề vô cùng ngu xuẩn, mà vì hỏi vấn đề này nên sắp sửa phải trả giá đại giới* rất lớn, danh xưng chưa bao giờ thăng cấp lên “Tướng công đại nhân thân yêu nhất nhất” đã nói cho hắn biết —— đại giới này, hắn không thể tưởng tượng nổi.

(*đại giới: chi phí, giá phải trả)

Spoil này, cơ mà nó ở chương nào thì chưa chắc nha *cười man rợ*

Nàng cong cong khoe môi cười ngọt ngào, “Sinh nhật vui vẻ.”

“Niệm tình trên lớp người nghiêm túc nghe giảng, học nghề có thành tựu, ta quyết định cho người tốt nghiệp trước.”

“Nàng xác định?” Đôi mắt hắn trầm xuống.

“Đương nhiên xác định, có điều.” — “Tướng công, mau tới, chúng ta tuyên dâm đi!”

“Nếu nương tử khóa học của nàng xong rồi, vậy đến phiên vi phu.”

—

Nàng bỗng đứng trờng lớn hai mắt, “Ngươi điểm huyết ta?” Tứ chi toàn thân nàng hoàn toàn không thể nhúc nhích.

—

“Ngươi muốn làm gì? Ừm ừm!” Hắn hôn lên môi nàng, khác hẳn với trước kia, kịch liệt lại cuồng bạo.

“Bài học hôm nay vi phu dạy nàng rất đơn giản, chỉ có bốn chữ.”

“Cái gì?” Tư duy của nàng bắt đầu có chút mơ hồ.

“Xuất giá tòng phu.” Từng chữ phun ra, nàng bị ném lên trên giường, một bóng đen áp xuống. . .

Trước tình cảnh tứ chi không có sức lực hoàn toàn bị động vô cùng không có cảm giác an toàn, nàng bắt đầu không có cách nào không chế tiếng rên rỉ thét chói tai hổ thẹn chưa từng có của bản thân.

“A... Tướng, tướng công... Đem ta, á huyết cũng điểm đi...”

“Nương tử kêu rất khá, điểm rất đáng tiếc.” Nói xong tiến vào rất sâu một lần nữa , “Ừm a!”

“Ừm, giải huyết phải không? Được.”

Nàng còn chưa kịp cao hứng động dậy tứ chi, cả người đã bị lật lại, quỳ ghé vào trên giường.

“Nương tử, thỉnh nắm lấy thành giường.”

“...” Đây là ngươi giải huyết mục đích sao khôn kiếp!

“A a... Đau chết cha...”

“Nói năng bậy bạ, nên phạt!” -----

“A a a... Không cần... Chậm, chậm một chút nha khôn kiếp! Ta muốn giết ngươi... Nga...”

hớ hớ Ta chỉ spoil một số lời nói quan trọng nha, giữa “—” là những đoạn miêu tả =)))

Bạn đang đọc truyện *Cô Nương, Thỉnh Tự Trọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Dạy yêu (trung)

Khi Thụ Sinh còn nhỏ, cha mẹ hắn đều qua đời, Ưu Đàm giáo bắt đầu sa vào cảnh ngộ bi thảm, còn nhỏ tuổi đã phải theo đại trưởng lão dây thần kinh chưa từng mắc đúng chỗ hồi hải ngược xuôi nam chinh bắc chiến, à thì thực ra là đi chung quanh tìm hoa lan quý hiếm để dỗ nữ nhân —— nữ nhân này chính là Tần Thăng Lan Tần đại nữ hiệp yêu lan như mạng bị hắn vô tình hạ độc mù mắt.

—— Hồi đó trạng phu của Tần nữ hiệp đương nhiên đã qua đời khi còn trẻ, đại trưởng lão không phải tiểu tam, nhân đây thanh minh luôn.

(tiểu tam: người thứ ba xen vào phá hoại tình cảm yêu đương của người khác)

Nói thì nhiều như thế, nhưng thật ra chỉ thầm nghĩ có một điều, tuy học vấn của Thư Sinh có thể nói là tài năng không dưới năm xe chứ há gì lại chỉ có tám đấu*, nhưng trên thực tế thì hẳn chưa bao giờ học một cách thật sự. Sau khi nhận biết các chữ thông dụng và ít thông dụng nhờ vào sách y dược của đại trưởng lão, hẳn lập tức quyết định không học y, dứt khoát kiên quyết tiếp tục đọc tứ thư ngũ kinh, kinh, sử, tử, tập, tự học mới thành được như ngày hôm nay.

(*nguyên văn: 不下五车才高岂止八斗, “bát hạ ngũ xa tài cao khởi chỉ bát đấu”, ý ở đây có lẽ là vượt xa với mọi người thường nghĩ. Tien thể ‘đấu’ ở đây là đồ đựng rượu thời xưa, có thể coi là đơn vị đo lường.)

Chỉ là một Thư Sinh chưa bao giờ được tiếp nhận giáo dục chính quy truyền thống như thế, hặn vạn vạn lần không ngờ lần đầu tiên lên lớp học bài của cuộc đời hẳn lại như thế...

Sinh động sao? Có sinh động, đó là vì chính mình khỏa thân ra trận thẳng thắn với nhau mà.

Hình tượng sao? Có hình tượng, thì là đối chiếu hiện vật giảng bài thuyết minh ngay tại chỗ chứ sao.

Hoạt bát sao? Có hoạt bát, giờ trò lăn qua lăn lại lật đi lật lại thay đổi không biết bao nhiêu tư thế lại không hoạt bát à.

Lý thú sao? Có thể có thú... mới là lạ! Ai cũng nói lòng dạ nữ nhân rất yếu đuối, cấu tạo lòng dạ nương tử nhà hặn chần chẫn không giống nữ nhân khác! Không thì sao có thể tại thời khắc mấu chốt kia đột nhiên đẩy hặn ra? Để lại một câu “Hôm nay dừng ở đây, muốn biết phần sau thế nào, để buổi học tới sẽ rõ”?

Đến khi hặn hồi phục lại tinh thần đuổi theo tới thư phòng, nhìn thấy cửa khóa chặt đang muốn tung một chưởng đánh hồng, bên trong lại truyền đến một câu rất ác liệt mà sắc bén “Người đã tự phế võ công xin tự trọng”. Hặn chỉ dừng lại trong chớp mắt, sau đó lập tức quyết định tha cho cái cửa này, mở miệng đang muốn nói gì đó, ai ngờ mới phun ra được một chữ nương trong nương tử, bên trong lại chưa xót tung ra một câu ——

“Vị thể phá đồng nam vô số làm sao có thể xứng với người chỉ bị người ta phá chứ chưa phá ai bao giờ như phu quân ngươi cơ chứ?”

Một câu này thành công giội tất tất cả các loại khí diễm* trên người Thư Sinh, cả người hặn ù rũ. Bài giảng vừa rồi ngoài việc làm cho hặn dục vọng không có chỗ phát muốn sống không được thì vẫn có một lợi ích, ít nhất hẳn đã biết thì ra lần đầu tiên của nữ nhân khác với của nam nhân, thì ra lần động phòng đó nương tử chảy máu không phải bởi vì “da thịt vô cùng mịn màng dễ bị thương”...

(*khí diễm: kiểu ngạo – thường mang ý xấu)

Là hặn sai, là hặn không biết, ngay cả một lần kinh nghiệm trước khi thành thân cũng không xuất phát từ tự nguyện mà toàn bộ quá trình đều nhắm chặt mắt lại, thêm nữa đã là nhiều năm trước nên các tình tiết đã sớm không có chỗ để xét rõ... Sớm biết có ngày hôm nay, trước kia theo đại trưởng lão học chút y dược có phải tốt không cơ chứ? Đáng giận nhất là kẻ dựng chuyện xấu sinh động như thật này! Bịa đặt! Chỉ hươu bảo ngựa*!

(*Chỉ hươu bảo ngựa: đối trắng thay đen, nói sai sự thật)

“Người ta nói ta phá vô số đồng nam thì ta liền thân kinh bách chiến sao? Người ta còn nói ngươi là nam nhân biết pháp thuật ngươi có phải không!”

Cùng với lời nói nhỏ nhẹ này là tiếng một chồng sách đập vào cửa, Thư Sinh hoảng sợ, lúc này mới phát hiện mình không cẩn thận đã nói luôn những điều mình suy nghĩ trong lòng ra, văng vẳng dạ dạ trả lời: “Việc này... từ sau khi trúng phải nôi khô cô độc năm đó, vì phu xác thực đã nghiên cứu một chút pháp cổ thuật... Nhưng việc này người trong giang hồ cũng không biết, làm sao dân chúng kinh thành lại biết nhỉ? Hừm, quả nhiên dưới chân thiên tử toàn là ngựa hồ tàng long người tài xuất hiện lớp lớp a...”

Trong thư phòng yên lặng một lát, sau đó lập tức là một tiếng ầm ầm rất lớn, cửa bị đập kịch liệt chấn động.

Thư Sinh di hình dời ảnh một cái, tránh mấy miếng ngói trên mái hiên rơi xuống mang theo vô vàn tầng bụi, sau đó cánh cửa kia không cần hặn phải động thủ cũng đã lung lay sắp đổ, trong lòng gào thét: không phải là lấy giá sách phá cửa chứ... Nương tử nhà mình thật là mạnh mẽ khác hẳn người thường a... Á, chờ đã!

“Nương tử! Chồng sách giá bên cạnh vì phu còn chưa đọc, không thể huỷ a!”

Hặn lo lắng thấp thòm chờ nàng trả lời, chỉ chờ được một chữ rất vang rất có lực rất khí phách: “Cút!

Cứ như vậy, đôi vợ chồng này chấm dứt phân phòng, cũng đúng ngày hôm đó lại bắt đầu phân phòng. Thư Sinh mới từ “Nương tử không phá thân vô số đồng nam” suy ra “Nương tử không có tương đối yêu đồng nam”, vui vẻ chưa được bao lâu lại cảm thấy buồn bã, từ “Trước khi thành thân thân thể nương tử là hoàn bích” suy ra “Quả nhiên nương tử ghét bỏ hặn trước khi thành thân thân thể đã không còn hoàn bích”, sau đó, không có sau đó. Hặn lâm vào trong mây đen sương mù, tâm sự nặng nề chậm chạp bước đi.

Hả? Hình như có tiếng gì đó? Không quan trọng, hặn phải về phòng, muốn tỉnh táo lại, muốn suy nghĩ kỹ, xem nên làm như thế nào mới có thể lấy lại lòng nương tử, khiến nàng hồi tâm chuyển ý...

Thư Sinh như du hồn bay về phòng, để lại Phạm Bình rơi lệ đầy mặt đứng trước cửa thư phòng hoàn toàn không được nhìn đến, hai mắt hần trống rỗng không tiếng động gào thét: Ta quá dễ dãi sao! Chủ nhân chê ta chường mắt đuổi ta ra khỏi thư phòng, họ Thư càng tuyệt tình hơn, làm bộ như không nhìn thấy ta! Vì sao! Vì sao mỗi lần người ta điểm huyết ta cũng không nhớ đến việc giải huyết!

Thật hiển nhiên, hần nhớ tới chuyện bị điểm huyết vền vền một ngày một đêm ở ngày đại hôn của gia chủ nhà hần.

Vết xe đỏ vẫn còn chưa xa, giẫm lên vết xe đỏ mới nhanh làm sao, bị thương sao, là phi thường bị thương!

Nhưng Phạm Bình là người thế nào chứ? Có tiếng là lòng dạ hẹp hòi bảo vệ chủ nhân bài xích người ngoài có oán tất báo! Lần đầu tiên gián tiếp lần thứ hai trực tiếp vì Thư Sinh mà chịu khổ chịu khổ bảo hần có thể không phản kích sao? Không có khả năng!

Tuy trong gia quy nói, không thể đánh nhau ẩu đả hạ độc sát hại, nhưng tục ngữ nói rất đúng, trên có chính sách, dưới có đối sách. Mọi người đều biết, việc nhà của hai nhà Thư Phạm đều giao cho hần, ví dụ như nấu cơm, hần đương nhiên sẽ không làm những chuyện thú vị cấp thấp như hạ độc, nhưng mà phun phun một chút nước miếng lại thêm nhiều ốt nhiều hành mà hần với chủ nhân ăn được Thư Sinh không ăn được thì vẫn là những chuyện rất thú vị.

Hừ, họ Thư này không ăn sẽ đói, thể chất sẽ kém đi, ta chính không chết hần sao!

Vì thế, ngày tiếp theo, Thư Sinh việc nhân đức không nhường ai tự đặt mình vào trong tình huống nước sôi lửa bỏng. Ban ngày không chịu nổi sự tàn phá của đồ ăn, nhưng mà Phạm Kinh Ba với hần lại tương kính như tân* hết sức hài hoà, chỉ là vừa đến ban đêm lại có khóa học sinh lý cực kỳ tàn ác đến phát điên chờ hần, bởi vì trong lòng còn ngượng ngùng, hần không dám kiên quyết tiến tới, mỗi lần chỉ có thể cắn răng nhịn xuống, khổ không kể đâu cho hết.

(*tương kính như tân: sự tôn trọng lẫn nhau của vợ chồng)

Đào mắt đã là giữa tháng bảy, lễ tiết tập tục ở thời đại này so với Trung Quốc cổ đại thật ra không khác nhiều lắm. Chỉ là Phụng thị Hoàng Triều từ trước đến nay đều sùng bái đạo Phật, cho nên dân gian cơ bản đều ăn Tết Trung Nguyên, tục ngữ gọi là Quý lễ chứ không gọi là lễ Vu Lan.

Ngày hôm đó, trời âm âm, không khí hơi ẩm ướt, từng nhà đều chuẩn bị đồ cúng, chỉ có mỗi nhà họ Thư vẫn thanh tịnh như thường.

Phạm Kinh Ba sợ quý, nếu nói kiếp trước chỉ là tin sợ, như vậy kiếp này sau khi được diện kiến đám quý ở địa phủ “thảm mỹ dị thường” “lời thôi lếch thếch”, trình độ sợ có thể nói là đạt đến đỉnh điểm. Bởi nàng vô cùng biết rõ, tháng bảy chính là tháng quý môn quan mở rộng nhất, giữa tháng bảy đúng là ngày âm khí nặng nhất, mà quý, bộ dạng chính xác là vô cùng đáng sợ.

Ngày này năm ngoái, khi những người khách chuẩn bị thức ăn nhân gian để các vị tổ tiên hưởng dụng, bình thường cả nhà Phạm Kinh Ba sẽ dán đầy bùa vàng, sau đó lời kéo Phạm Bình dương khí dồi dào đánh cờ suốt đêm. Năm nay trong nhà có thêm Thư Sinh, đương nhiên phải cần nhắc ý kiến của hần. Nàng vốn tưởng hần cổ hủ lại tuân theo khuôn phép cũ như thế sẽ muốn dựa theo lễ thường mà làm, dù sao tể tử cũng xem như là lễ rất lớn, ai ngờ hần thế mà lại đồng ý nguyện vọng của nàng.

Nàng cho rằng hần bị dâm uy của nàng cưỡng bức nên mới thoả hiệp, còn chủ động tỏ vẻ nếu hần muốn bái tế cha mẹ nàng sẽ giúp đỡ chuẩn bị đồ vật, nhưng trái lại hần lại an ủi nàng, nói là đối với cha mẹ hần cũng không nhớ rõ cho lắm, cũng không biết bọn họ thích ăn cái gì, cứng rắn chuẩn bị có khả năng sẽ ngược lại chưa tốt thành xấu. Phạm Kinh Ba vốn đang nghĩ sẽ nhìn hần với cặp mắt khác xưa nháy mắt lại thấy bất lực, thì ra hần không hiểu tình hình, chỉ là nếp nhăn của não rất kỳ dị mà thôi.

Nàng lại nghĩ tới hai cái đồ gì đó đã phát hiện trong thư phòng, hôn thư* của nàng và Thư Sinh với cả một chồng phong thư chưa đọc, khoe miệng lại cười một cách quỷ dị.

(*hôn thư: tựa như giấy đăng kí kết hôn hiện giờ)

“Trương công, ta muốn ra ngoài một chuyến, có gì muốn ta mang theo không?”

Nhìn biểu tình đột nhiên dịu dàng của nàng, giọng nói mềm mại yếu đuối này, Thư Sinh tự nhiên được sủng mà vừa mừng vừa sợ, sống lưng vẫn theo phản xạ mà rùng cả mình. “Không, không cần. Nương tử đi đường cẩn thận, đi sớm về sớm, cẩn thận đường trơn, có muốn mặc thêm áo ngoài vào không...”

Sau lưng hần, Phạm Bình nhiều lần há mồm lại bị cướp hết cả lời thoại đen sì mặt, lạnh lùng nói: “Đã đi xa lâu rồi.”

Thư Sinh ngượng ngùng quay đầu, Phạm Bình hừ một tiếng, quay đầu tránh né. Thư Sinh cúi xuống, sờ sờ mũi, tiếp tục không yên lòng mà lên lớp.

Đây là một ngày đặc biệt, đó là lý do vốn phải dạy học đến giờ Dậu, canh ba giờ Thân đã dạy xong. Thư Sinh tuyên bố tan học, lại dặn học trò vài câu về nhà sớm không được chạy loạn khắp nơi, sau đó chống má lâm vào trầm tư.

“Này, người nói xem mấy ngày nay phu tử có phải rất kì lạ hay không?” Một đứa nhỏ vừa thu dọn sách vở vừa hỏi người bên cạnh.

“Đúng vậy, sắc mặt phu tử rất kém, có phải sắp chết không nhỉ?” Đám trẻ này luôn không từ bỏ suy nghĩ phu tử nhà mình là người chết.

“Ngu ngốc!” Bì Đản khoanh tay, cả mặt khinh bỉ nhìn đứa nhỏ đang nói chuyện.

Bạn trẻ kia không phục, “Không phải thì người nói xem là tại sao?”

Bì Đản bí hiểm nhìn phu tử đang ngẩn người, quay đầu quét mắt nhìn mọi người một lần, vừa lòng khi thấy lực chú ý của mọi người đang ở trên người mình, sau đó chấp tay sau lưng ra về tiêu đại nhân đi vài bước mới đắc ý mở miệng: “Ăn đường* phu tử biến thành màu đen, tám phần là chuyện phòng the không thuận lợi!”

(*ăn đường: phần giữa hai lông mày – chắc ai cũng biết)

“Oa!” Một đám trẻ nhỏ gào to thét nhỏ như kiểu hiểu lầm, Thư Sinh vẫn còn xuất thần, hồn nhiên chưa thấy.

Bì Đản ngồi đầu, chính là đang hưởng thụ ánh mắt sùng bái của mọi người, đột nhiên một giọng nói vang lên, “Chuyện phòng the là cái gì a?”

Hắn cúi đầu một cái, nhìn Tiểu Nha đang giật giật góc áo hắn, lại thấy trên mặt mấy bạn nhỏ khác đều lộ ra vẻ nghi hoặc như thế, lúc này mới phát hiện thì ra mọi người “Oa” chẳng phải bởi vì sùng bái kiến thức rộng rãi của hắn, mà là bởi vì hắn vừa nói một từ mà bọn chúng không biết.

“Cái này mà cũng không biết? Các người thật vô dụng!” Bì Đản bĩu môi, “Chính là chuyện mà cha mẹ các người đóng cửa làm ở trong phòng ý!”

Tiểu Nha nửa hiểu nửa không gật đầu, lại hỏi: “Thế Bì Đản làm sao mà biết được nha?”

Bì Đản xoa xoa mái tóc của nàng, “Ngốc quá! Lúc mẹ ta chuyện phòng the không thuận lợi luôn là bộ mặt này, sao ta không biết được!”

Tiểu Nha càng hoang mang, “Nhưng Bì Đản người không phải, không phải là không có cha sao?”

Bì Đản trừng to mắt, càng thêm dùng sức vò tóc nàng, đến hoa cài trên đầu đều rơi xuống, hét lớn: “Người quá ngu ngốc! Sao ta lại chơi với kẻ ngu ngốc như người nhī! Ha! Từ nay về sau đừng theo ta nói nhảm!”

“Ô oa!” Tiểu Nha bị dọa khóc lên.

Thư Sinh cuối cùng cũng nghe thấy tiếng khóc, như vừa mới tỉnh mộng, từ bực giảng đi tới, trong đầu vẫn còn nút thắt chưa thể mở. Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy? Không phải tan học lâu rồi sao?”

“Khụ.” Có người rất cục không nhìn được đi ra khỏi chỗ nấp.

Phạm Kinh Ba vừa về liền nghe thấy bọn trẻ đang bàn luận sôi nổi trong sân, nghe thấy thú vị nên không tính sẽ ra mặt sớm, sau đó Tiểu Nha nhắc tới chuyện Bì Đản không có cha, trong lòng nàng căng thẳng, sợ lời nói vô tâm của trẻ con làm tổn thương Bì Đản, đang do dự có nên tham gia vào không lại chợt nghe thấy tiếng khóc vắng đầu của Tiểu Nha.

—— quả nhiên nàng rất xem nhẹ con Ngủ Tỷ a.

“Tiểu Nha đừng khóc đừng khóc, đến đây a, tỷ tỷ ôm.” Nàng ngồi xổm xuống ôm tiểu cô nương vào trong lòng, bỗng nghe thấy trên đỉnh đầu truyền đến tiếng hít không khí, ánh mắt bay đến bộ dáng đang khẽ nhếch miệng thêm muốn của Thư Sinh. Nha, đây là phạm quy, tướng công không thể nảy sinh như thế a!

Phạm Kinh Ba cố nén xúc động muốn cười, toàn tâm toàn ý trấn an Tiểu Nha. Không thể phủ nhận là từ đầu nàng giận tên ngu ngốc này, muốn trừng phạt hắn thật tốt, nhưng qua mấy ngày nay, tức giận đã sớm tan biến, hơn nữa mục đích quan trọng nhất —— lừa Thư Sinh ký vào gia quy đã đạt được, thuần túy chỉ còn lại quấy phá ác ý mà nàng thấy rất thú vị. Ai bảo hắn dù là tình trong như đã mặt ngoài còn e hay là □ đột người vẫn kiên quyết tự đề nén, biểu tình rất là đáng yêu a, làm cho nàng không nhìn được muốn bắt nạt lần nữa.

Nàng luôn luôn nghĩ rằng bản thân mình thích người mạnh mẽ, sau khi gặp Thư Sinh mới phát hiện thì ra nàng thích có thể chủ động như thế.

Nghĩ đến “khóa học” sẽ dạy hắn đêm nay, mắt nàng lại phát sáng, nụ cười trên khóe miệng rất cục không giấu nổi.

“Được rồi được rồi.” Tiểu cô nương cuối cùng đã nín khóc, Phạm Kinh Ba kéo Bì Đản qua, “Mau xin lỗi Tiểu Nha đi.”

Bì Đản không tình nguyện từ từ đi đến, hừ hừ nói: “Vâng, xin lỗi, ngu ngốc.”

Đôi mắt Tiểu Nha lại đỏ, “Người, người mới mới là ngu ngốc! Người, người ta cũng không nói sai! Rõ ràng người không có cha còn gì!”

Phạm Kinh Ba có chút lo lắng nhìn Bì Đản, chỉ thấy hắn vẫn không có nửa phần bị thương gì cả, quyết miệng, kiên cường giữ vững tư thế ngẩng cao đầu, khinh thường nói: “Nói người ngu người còn không tin, ai nói ta không có phụ thân, thơ phu tử đã dạy người cũng không nhớ được chứ gì?”

Chuyện này ngay cả Thư Sinh cũng ngạc nhiên, rất cục cũng đem ánh mắt dời khỏi nương từ nhà mình.

Bì Đản khụ hai tiếng, rung đùi đắc ý giống như khuôn mẫu ngâm thơ “Chi thượng tở liễu thối lại thiếu, thiên nhai nơi nào vô phụ thân!” (dịch thô: trên cành tở liễu thối nhẽ nhẹ, nơi nào chân trời không có phụ thân)

Phi ——

Phạm Khanh Ba sắc cười ra tiếng.

Tiếp thu ánh mắt chế nhạo của nương tử nhà mình, khoe miệng Thư Sinh run rẩy, nghiêm túc mà kiên định nhìn nàng, “Vi phu tuyệt đối không dạy cái này!”

Bì Đản cau mày, nghĩ nghĩ cuối cùng vẫn từ bỏ, không cho là đúng bữ môi, “Không khác nhau là mấy, dù sao không phải phu tử thì chính là Phạm lão đại dạy.”

Khuôn mặt đang tươi cười của Phạm Khanh Ba cứng đờ, trước ánh mắt chăm chú yên lặng của Thư Sinh không nhận được mà ho khan, “Khụ, tuy rằng a, cái này ha, xác thực là rất giống phong cách của ta... Nhưng ta thề, ta thật sự không dạy như thế! Chắc chắn là Bì Đản anh tài ngút trời tự nghiền ngẫm học một biết mười tự nghĩ ra!”

Ngay tại lúc hay người này trước sau cực lực cự tuyệt phải sạch quan hệ không chịu thừa nhận đã truyền thụ câu thơ này cho Bì Đản chính là lúc một loạt tiếng cười điên cuồng to rõ vang lên trong không gian. Mọi người theo tiếng mà nhìn lại, chỉ thấy một người từ đầu đến chân mặc hồng y, phô trương tuý ý, đứng trên tường. Rõ ràng là mùa thu đang càng ngày càng gần, người này còn phe phẩy một chiếc quạt, quả nhiên là nhất phái phong lưu, hay tay áo thì tao khí* nồng nặc trực tiếp xông tới. Người tới là ai hả, miêu tả sinh động quá ——

(*Tao khí: tao nghĩa là chỉ lăng lo, phóng túng á, nhưng QT còn cho 1 nghĩa nữa là mùi khai, nhưng Mìn nghĩ chắc là nghĩa một, tại một người tả phong lưu thế kia không thể nào có cái mùi... kia được)

“Kim huynh dài?”

“Kim dâm trùng*?”

(*dâm trùng: con sâu dâm đẳng)

Hai người Thư Phạm kia trằm miệng đồng thanh, nhưng vẫn không địch nổi một tiếng gọi của Bì Đản —— “Cha rề tiền!!!”

Sự việc đang phát triển theo hướng phân ngựa gì vậy! Hai người Thư Phạm bỗng chốc như bị sét đánh, hoá đá ngay tại chỗ.

Mà tên đầu sỏ gây chuyện Kim Họa sĩ hồn nhiên không biết là sự xuất hiện của mình mang đến bao nhiêu chấn động, lắc lắc mái tóc dài, nhảy xuống từ trên tường, ôm lấy Bì Đản đang chạy vội qua, cười khanh khách nói: “Oa đây không phải con rề tiền của ta sao? Ngoan, cha rề tiền của con còn có việc a.”

Nói xong hần buồm Bì Đản ra, lập tức đi đến chỗ Phạm Khanh Ba, một đôi mắt hoa đào thâm tình khóa ánh mắt nàng lại, “Muội muội —— “

Ba! Thư Sinh nhanh chóng phản ứng lại, một chương huỷ hoại hoàn toàn ý đồ của bộ móng vuốt kia muốn nắm lấy đôi tay ngọc của nương tử nhà hần

Phạm Khanh Ba cũng hồi phục lại tinh thần, một mặt ghét bỏ một đám lông gà vì kinh ngạc mà rụng xuống kia, theo bản năng dựa vào trong lòng Thư Sinh. Đột nhiên đón nhận ánh mắt bi thương ai oán của Kim Họa sĩ, hai vợ chồng lại một lần nữa trằm miệng đồng thanh: “Vi công tử này người tự trọng một chút.”

Lam Lam rating: sau khi làm xong ta đã hảo tâm xây hai tầng rào rồi, khuyến cáo trẻ e cấp mầm... không đc nhảy qua, mầm non nào nhảy qua có hư hại gì ta không chịu trách nhiệm nha...

Bạn đang đọc truyện *Cô Nương, Thỉnh Tự Trọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 43: Dạy yêu (hạ)

“Ta thực sự không thể tin được, cuối cùng mình đã tìm được tình yêu thật sự!” Trong phòng, hai mắt Kim Họa Sĩ như có một làn sương mù mỏng che đi tựa như ảo mộng nói.

“Khụ khụ.” Phạm Khanh Ba phun mắt nửa ngum trà, lời nói như thế xuất phát từ miệng loại nam nhân ngựa đực này ai mà tin chứ!

Nàng giơ tay định quạt trà dính bên miệng, lại bị Thư Sinh giữ chặt. Chỉ thấy hần lấy từ ống tay áo một chiếc khăn trắng, nhẹ nhàng lau cho nàng. Nếu là ở kiếp trước, nhìn thấy nam nhân dùng khăn tay, Phạm Khanh Ba sẽ không thể không rửa thầm trong lòng “bà thím” hoặc “giả tạo”. Nhưng lúc này, nhìn những động tác tự nhiên đến thế của hần, trong lòng lại không khỏi cảm thấy nhẽ vận thiên thành, cảnh đẹp ý vui.

bản chất tao nhẽ vốn có, tự nhiên trời sinh

Thất thần một lát mới nhớ ra trong sảnh còn có người ngoài. Khó thấy Kim Họa Sĩ có cơ hội mà không trêu chọc nàng, ngẩng đầu nhìn, đã thấy hấn thể nhưng vẫn đang tiếp tục bộ dạng đắm chìm trong mộng. Nàng nghĩ đến cách gọi lúc trước của Bì Đản với hấn, “Tình yêu thật sự của người không phải là Ngũ Tỷ chứ?!”

“Không phải nàng còn ai nữa?” Kim Họa Sĩ rạng rỡ, mị nhãn bay loạn.

“Hả?” Phạm Kinh Ba nhũu mày, “Ta còn tưởng rằng người thích Mĩ Nhân ca ca của ta cơ.”

“Người nghĩ kiểu gì mà đến đó! Hấn là nam nhân a!” Nhắc tới vết nhơ duy nhất trong cuộc đời, Kim Họa Sĩ luôn phá lệ không thể bình tĩnh.

“Chẳng lẽ không đúng sao? Người đối với Mĩ Nhân ca ca nhất kiến chung tình*, tiếp sau phát hiện hấn không phải nữ phần nam trang, nhất thời không chấp nhận được việc mình lại yêu một người đàn ông, vì thế người khéo léo đem phần tình cảm ấy thành sự đối địch. Tiếp đó lại ngày càng mài miết tìm nữ nhân, muốn nhờ đó quên đi hình bóng của hấn, dường như làm vậy có thể chứng minh người là ‘bình thường’. Trong trường hợp đó dù thiên phạm quá tẫn**nhưng người vẫn không thắng nổi lòng mình, thôi thôi, buông vũ khí đầu hàng đi, thừa nhận người là kẻ nhìn như phong lưu bên ngoài, nhưng thực chất trong lòng lại chỉ có chân tình độc nhất vô nhị...”

*yêu ngay từ lần gặp đầu tiên

**có gắng hết sức

Kim Họa Sĩ nghe Phạm Kinh Ba tình cảm dạt dào miêu tả, khuôn mặt tuấn mỹ không ngừng run rẩy, không nhận được chuyển hướng Thư Sinh đang nghe đến mất hồn, “Cần Chi huynh, mau đưa nương người về xích lại, đừng tùy tiện thả ra.”

Thư Sinh sững sờ, quay lại nhìn vào ánh mắt phần nộ của hấn, đôi mắt dần dần trở nên thương xót, lại có cả bao dung, “Vô nhân bất oan, hữu tình giai, quả đúng là thế. Từ trước đến nay tại hạ chưa biết, người tiêu sái không chịu kiểm chế như Kim huynh, trong lòng nhưng lại cũng ẩn chứa một tấm chân tình không thể nói thành lời...”

Không có con người thì không có oan nghiệt, mà người có tình mới tạo ra oan nghiệt

“Cha người mới chân tình! Phạm Kinh Ba, trời tương công nhà mình cho tốt đi!” Kim Họa Sĩ phát điên.

Phạm Kinh Ba ôm bụng cười cười ha hả, “Người muốn hấn xích ta, ta trời hấn, vậy người làm gì?”

Kim Họa Sĩ rốt cục nhớ ra, vội vàng kéo ghế dựa ngồi xuống trước mặt nàng, “Ta nói a, Phạm gia muội muội —— “

“Thư phu nhân.” Thư Sinh lạnh giọng tham gia.

Kim Họa Sĩ đầy ngập tâm sự bị bóp chết từ trong nôi, thấy Thư Sinh vẻ mặt không vui, tâm tư vừa chuyển liền nghĩ ra là vì sao, cười nói: “Cần Chi huynh, người yên tâm, Phạm gia muội muội chỉ thích đồng nam, mà ta thì không có hứng thú với nữ nhân chỉ thích đồng nam.”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt hai người Thư Phạm đều thay đổi.

—— nương tử, nàng quả nhiên luyện đồng!

—— tướng công người còn ngại khóa học buổi tối chưa đủ hình tượng sinh động hoạt bát lý thú hả?

—— vì phu sai rồi hôm nay cuối thu không khí trong lành không nên giết người nương tử nàng ngàn vạn lần đừng xúc động...

Ánh mắt Kim Họa Sĩ đảo qua đảo lại giữa hai người, chỉ thấy Thư Sinh đột nhiên đỏ mặt cúi đầu uống trà, mà Phạm Kinh Ba lại cười giống như mèo trộm được thịt (cười ranh mãnh thỏa mãn..tình quái), liên hệ tới câu mình vừa nói, nháy mắt lại nghĩ lệch lạc sang đường khác, cho rằng Thư Sinh bị hấn nói trúng rồi, vẫn là đồng nam.

Đàn ông còn trẻ, nguyên tem...Đã chú thích ở chương trước rồi, có ai không nhớ không nhỉ

Hấn cười một cách mờ ám, đang muốn trêu chọc đôi câu lại bị Phạm Kinh Ba mở miệng giành trước.

“Vô sự không đăng Tam Bảo điện, nếu ta đoán không sai, người chắc muốn hỏi ta chuyện của Ngũ Tỷ?”

Không có việc thì không lên điện Tam Bảo, ý nói không có việc thì chắc chắn không lặn lội đến tìm

Tình thần hấn lập tức tỉnh táo lại, liên tục hỏi: “Người quen biết tiểu quả phụ kia còn gì, chắc biết nàng thích loại nam nhân nào đúng không? Đạo gần đây có tình nhân mới không?”

Phạm Kinh Ba cảm thấy lạ, “Chẳng lẽ người không phải là nhân tình mới của tỷ ấy à?”

Kim Họa Sĩ nghe vậy, gương mặt hoa đào hiện lên chút buồn rầu hiếm có. Hóa ra Kim Họa Sĩ trông cửa hàng mấy ngày tình cờ gặp Ngũ Tỷ tới mua sách, hai người bốn mắt nhìn nhau một lát thì cảm thấy hận gặp nhau quá trễ, trong phút chốc thiên lôi đánh lóe ra lửa, hấn đề nghị được về nàng, nàng

vui vẻ đồng ý. Sau đó mọi chuyện lại tiến triển vô cùng tự nhiên, bọn họ hoan ái trong phòng treo đầy tranh ***** của Kim Họa sĩ. Hai người cứ tiếp tục giữ quan hệ như vậy, vốn mọi chuyện đều tốt đẹp, nhưng mấy ngày nay không biết vì sao Ngũ Tỳ đột nhiên không để ý tới hắn nữa.

Nghe đến đó, Thư Sinh luôn luôn im lặng không lên tiếng nhăn mày nhăn mặt, đột nhiên nói: “Ban ngày mà tuyên dâm, còn thể thống gì nữa.”

Nói chuyện dâm dăng, hiểu xa hơn thì là làm chuyện dâm dăng, truyền bá chuyện dâm dăng =))

Nổi danh với hắn nhiều năm rồi, sao Kim Họa sĩ lại chưa được lĩnh giáo tính cách cổ hủ lạc hậu của hắn chứ? Hắn há mồm, cuối cùng vẫn là chuyển hướng về Phạm Kinh Ba thì tốt hơn, đồng tình vô hạn nói: “Muội thật khổ sở.” Đường đường là Kinh Bạc nữ lại đi gả cho một con mọt sách không hiểu phong tình.

Phạm Kinh Ba nhìn thoáng qua Thư Sinh đứng đắn nghiêm nghị, cũng thờ dài một hơi, “Lộ từ từ này sửa xa hê, ngộ đem cao thấp mà cầu tác.” (dịch thô: Đường dài dằng dặc còn phải học tập và rèn luyện nhiều, rồi ta sẽ đòi hỏi hết tất cả từ trên xuống dưới)

Miệng nói thì có vẻ bất đắc dĩ, trong mắt lại long lánh ánh sáng muốn thử. Kim Họa sĩ vừa nhìn đã biết không ổn, đây là dấu hiệu muốn động dục, trước kia hắn nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp khi đều như thế. Tuy rằng cản trở chuyện phòng the của người khác là đứng đầu trong vạn ác, sẽ bị sét đánh, nhưng trước mắt thấy chuyện của hắn dù thế nào cũng chỉ có chuyên gia viết tiểu thuyết ngôn tình mỗi ngày như nàng có thể giải quyết, đành phải xin lỗi thôi, ít nhất thì hắn sẽ tốc chiến tốc thắng.

“Chuyện là như thế, ta thật sự không nghĩ ra vì sao nàng ấy nói dối là dối. Ta anh tuấn bất phàm tác phong nhanh nhẹn như vậy, đối với nữ nhân lại sẵn sốc, một đêm ba lần thỉnh thoảng bốn lần, nàng ấy còn có gì không hài lòng? Hơn nữa sau khi phát hiện cảm giác khác lạ với nàng, ta còn làm rất nhiều chuyện chưa từng làm với các nữ nhân khác!”

“Chuyện gì chưa từng làm với các nữ nhân khác?” Lướt qua mấy câu có vẻ ngạo mạn phía trước, trực giác của Phạm Kinh Ba thấy đây có thể là mấu chốt phá án.

Quả nhiên ——

“Chính là ngắm hoa ngắm trăng uống rượu ngâm thơ a, trong sách của ngươi không phải đều viết thế còn gì? Ngươi xem đi, phải biết rằng nam nhân công năng đầy đủ như ta có thể nhịn không trực tiếp lên giường, cùng nàng ma ma chít chít nói chuyện yêu đương là chuyện vĩ đại cỡ nào! Nàng còn gì không hài lòng?”

Ngắm hoa ngắm trăng uống rượu ngâm thơ? Ngũ Tỳ có thể vừa lòng mới là lạ! Phạm Kinh Ba cố nén cười, hỏi tiếp: “Vậy là trừ lần đầu gặp gỡ, từ đó về sau ngươi không có chạm qua nàng?”

“Đúng vậy, có phải có cái gì đó không đúng không?” Kim Họa Sĩ nhíu mày.

Đương nhiên không đúng, quá sai! Phạm Kinh Ba trong lòng cười nghiêng ngả, chuyện nam nhân dùng nửa người dưới suy nghĩ đột nhiên sử dụng nửa người trên thật sự là đáng sợ! Đáng sợ nhất là hắn hiếm khi một lần dùng nửa người trên, nhưng lại gặp phải nữ nhân dùng nửa người dưới để suy nghĩ!

Kim Họa Sĩ giờ phút này ở trong mắt nàng nghiêm nhiên là một cái bàn trà, một cái bàn trà bày đầy cốc chén. (LL: chả hiểu so sánh kiểu j????)

“Ngũ Tỳ nàng, không giống như là...” Thư Sinh nghe thấy chuyện không thích hợp, đang muốn nhắc nhở một câu Ngũ Tỳ không giống người thích phong hoa tuyết nguyệt lại bị nương tử nhà mình cao giọng cắt ngang, “Không có vẻ gì là không thích ngươi!”

phong hoa tuyết nguyệt: ngắm trăng hóng gió thưởng hoa kiều vãn sĩ, không đc hiểu là chuyện tình cảm lãng nhãng, trăng gió

Hắn nghi hoặc nhìn nương tử nhà mình, chỉ thấy nàng nhìn không chớp mắt, nói như chém đinh chặt sắt: “Đồng chí Họa sĩ, ngươi làm cực kỳ tốt! Nếu ngươi chỉ ham thân thể của nàng, lúc nào cũng có thể nảy sinh thú tính. Nhưng chuyện tình cảm không được gấp. Nhưng ngươi đã nhận định là nàng, sẽ tôn trọng, quý trọng nàng, ngàn vạn lần không muốn nàng nghĩ trong đầu ngươi chỉ toàn muốn làm chuyện đó với nàng.”

Nghi hoặc trong mắt Thư Sinh đã biến thành bất đắc dĩ, bởi vì hắn biết rõ thói xấu khó sửa của nương tử nhà mình lại phát tác, bắt đầu nói hươu nói vượn.

Đáng tiếc yêu đương ảnh hưởng đến chỉ số thông minh, ngay cả Thư Sinh đều nhìn ra chuyện mà Kim Họa Sĩ luôn luôn thông minh lại tin ngay không do dự, gật đầu như ăn thuốc an thần, lại thành kính hỏi: “Nhưng bây giờ nàng ấy không để ý đến ta, ta phải làm gì bây giờ?”

“Lòng dạ đàn bà thật phức tạp, chắc chắn trước đây chưa bao giờ có nam nhân nào đối xử như thế với Ngũ Tỳ, nàng nhất thời hoảng sợ mới có thể như vậy. Ngươi cần tiếp tục duy trì, chân thành kiên định. Như vậy đi, ngươi đến hiệu sách tìm một quyển sách tên 《Phượng Cầu Hoàng》, biện pháp nam chính theo đuổi nữ chính ngươi có thể thấy trong đó.”

Phạm Kinh Ba xoa mặt nhìn cười đến phát đau, lớn tiếng bổ sung về phía bóng người đang chạy vội như lấy được vật quý kia: “Ngũ Tỳ rất thích quyển sách kia, lúc xem còn lớn tiếng nói nếu có người đàn ông nào đối xử với nàng như thế nàng chết cũng không hối tiếc!”

“Thật sao?” Thư Sinh tò mò hỏi. Dù sao Ngũ Tỳ nhìn thế nào cũng không giống người có thể nói ra lời này.

“Đương nhiên là giả! Phốc, ha ha, cười chết ta, oa!” Thân ảnh Kim Họa Sĩ biến mất khỏi tầm mắt, Phạm Kinh Ba rút cục ôm bụng bật cười, lăn lộn không kịp thở trên ghế tựa, “Ngũ Tỳ cũng không xem tiểu thuyết ngôn tình, một lần tình cờ nhìn thấy 《Phượng Cầu Hoàng》, còn dứt khoát mang nam

chính kia ma ma chít chít dong dài dây dưa, tuyệt đối là đại nảo tiểu nảo đều có vấn đề, ha ha ha ha...”

Thư Sinh mặt ửng đỏ, lắc đầu thở dài: “Nương tử, đến khi nào thi miệng nàng khi nào mới có thể biết chừng mực chút?”

Phạm Kinh Ba sau một lúc lâu mới dừng cười, nghiêng đầu liếc mắt nhìn hắn một cái, hừ giọng: “Vậy ngươi đi mà cưới cái người có miệng biết chừng mực đi.”

“Có thể chứ?” Thư Sinh hỏi.

Hắn thực sự có ý nghĩ này? Phạm Kinh Ba không giận mà cười, “Đương nhiên có thể nha, hừ ta rồi ngươi muốn lấy mấy người thì lấy.” Nói xong nàng lười biếng đứng dậy, cũng không thèm liếc hắn một cái, liền muốn đi vào gian trong, không được hai bước liền bị kéo vào trong một vòng ôm ấm áp.

“Nương tử nàng không giận nữa rồi?”

Đã quen miệng nàng không biết chừng mực, mấy ngày gần đây tương kính như tân thật sự ép hổng hắn luôn, hiện giờ nàng lại tình nguyện cùng hắn tranh cãi, có phải là hết giận rồi không? Thư Sinh vui mừng, chớp mắt cọt cọt tai nàng.

Ngực Phạm Kinh Ba rối loạn một hồi, mạnh mẽ đè nén lại, rời khỏi vòng ôm phía sau, “Có giận hay không, ngươi nói xem.”

Nàng như cười như không nhìn hắn, trong lúc hắn đang ngây ngốc đứng đó, nàng đã chạy vào gian trong. Mà khi hắn đuổi theo, nàng đã kịp cài then phòng ngủ. Hắn gọi cửa, trong phòng chỉ truyền ra một câu: “Không được phá cửa cũng không được đi, chờ ta một lát.”

Thư Sinh đứng ngồi không yên, vô cùng lo lắng bất an đợi ở bên ngoài không biết bao lâu.

Cuối cùng đến lần thứ bảy bốn mươi chín hồi “đã được chưa”, hắn nghe được một tiếng “tách”, then cửa gỗ bị nhẹ nhàng đẩy ra. Sau đó trong phòng truyền ra câu trả lời làm trong lòng hắn chợt kinh hoàng: “Có thể vào rồi.”

Tâm trạng khẩn cấp lúc đầu lập tức hạ thấp, ngược lại nảy sinh một loại cảm giác được sủng mà vừa mừng vừa lo.

Thư Sinh chậm rãi đẩy cửa ra, khi nhìn thấy người ngồi trên giường, tim dường như ngừng đập. Hắn đang nằm mơ sao? Nhưng lại thấy nương tử nhà hắn cả người mặc giả y đồ đầu đội khăn hi ngồi trên giường! Hai tay nàng bắt chéo trên gối, tư thế dịu ngoan đơn thuần như vậy, dường như đang đợi hắn vén khăn voan lên. Dường như không có cách nào điều khiển nhịp đập trái tim, hắn cũng không có cách nào điều khiển bước chân của mình, khi tỉnh táo lại đã đứng ở trước giường.

Áo cưới ở cổ đại

Khăn voan buông xuống, Phạm Kinh Ba dạo diễn một màn này cũng không có thoải mái chút nào. Theo từng bước một tới gần của hắn, đến khi giày của hắn xuất hiện trong tầm mắt nàng, các loại cảm xúc xấu hổ trước kia bị coi nhẹ vụt đến tận chân trời nay đều được kéo về. Nàng không nói lời nào, hắn cũng không nói, vì thế hơi thở nóng bỏng của hai người trong không gian nhỏ hẹp bị khuếch đại gấp nhiều lần, vô cùng thân thiết mà dây dưa với nhau.

Hắn run run vươn tay, tim nàng bắt đầu đập lúc mạnh lúc yếu.

Khi hắn chạm vào khăn hi thì động tác lại ngừng lại, nàng cũng ngừng thở.

Hắn do dự thấp giọng: “Nếu vén lên lại là khuôn mặt Thủ Hằng kia, ta nhất định sẽ giết ngươi, nhưng giết ngươi là không đúng. Chúng sinh đều ngang hàng, không có ai có quyền tùy ý quyết định sống chết của người khác. Ta lại là người đọc sách, hừ là tay trời gà không chặt mới đúng, không thể giết người...”

Nàng sững sờ hồi lâu, cuối cùng cười ra tiếng, cảm xúc hỗn loạn rối cực cũng được giảm bớt.

Dường như tiếng của nàng là bảo đảm chắc chắn của hắn, người vốn do dự không chịu tiến thò phào nhẹ nhõm, lại lần nữa vươn tay.

Nếu trước đây còn có chút hối hận không nên làm trò buồn nôn này, thì khi nhìn thấy trên mặt luôn luôn một vẻ ôn hòa không đổi của Thư Sinh xuất hiện sự nóng bỏng phức tạp, mọi việc đều tan thành mây khói. Nàng cong môi, nở nụ cười, “Sinh nhật vui vẻ.”

Từ khi phát hiện bản thân mình để ý hắn, Phạm Kinh Ba bắt đầu càng ngày càng thường xuyên đem tâm tư đặt trên người hắn. Tuy rằng hắn chưa bao giờ nói ra, nhưng đêm tân hôn tân nương đào tẩu, người hầu giả thay, vén khăn voan lên lại nhìn thấy một người nam nhân, làm sao chịu cho nổi? Ban đầu không để ý lắm, bây giờ trước sau đều cảm thấy thiệt thòi cho hắn. Cảm giác như vậy thật lạ lắm, nhưng nàng cũng không trốn tránh.

Từ lúc tìm thấy hôn thư ở thư phòng có ghi sinh nhật của hắn, nàng liền quyết định, muốn bồi thường cho hắn một đêm tân hôn.

Thấy hắn ngơ ngác nhìn chằm chằm búi tóc của nàng, nàng trực tiếp nghiêng đầu qua cho hắn nhìn rõ, “Đại tẩu nhà họ Trần dạy ta, đẹp không?”

“Đẹp.” Tay hắn vuốt nhẹ búi tóc của nàng, vẫn đang ngơ ngác.

Nàng chơi đùa nheo nheo mắt hắn, cười tủn tủn, “Đẹp thì xem cẩn thận một chút, qua thôn này liền không có nhà trọ đâu.” Chải đầu thật phiền toái, việc lấy lòng nam nhân này quả nhiên không thích hợp với nàng, sau này nàng vẫn sẽ buộc tóc đuôi ngựa của nàng.

bỏ qua cơ hội này thì không còn lần thứ hai nữa

Tay hắn chuyển từ búi tóc của nàng tới gương mặt, lưu luyến trên đôi lông mày, dọc theo sống mũi, vẽ theo viền môi, cuối cùng nâng cằm nàng lên. Hắn nhìn ánh mắt giáo hoạt quen thuộc của nàng, khoé môi nhếch lên cuối cùng cũng được thả lỏng, “Nương tử, nàng hết giận rồi?”

Nàng ôm lấy thắt lưng hắn, làm bộ nghiêm trang nói: “Niệm tình người trên lớp học hành nghiêm túc, học hành có thành tích, ta quyết định cho người tốt nghiệp sớm.”

“Nàng chắc chứ?” Đôi mắt hắn trầm lại.

“Chắc chắn, nhưng...” Nàng nhẹ nhàng nói, ném đai lưng không biết dự cời từ khi nào của hắn qua một bên, cười kiêu ngạo với hắn, giọng nói rõ ràng không hợp với vẻ mặt, “Tướng công, mau tới đây, chúng ta tuyên thệ ban ngày đi!”

Hắn lập tức nắm tay nàng, buồn bã nói: “Nếu nương tử nàng lên lớp xong rồi thì đến phiên vi phu.”

Nàng bỗng dừng tròng lớn hai mắt, “Người điểm huyết ta?” Tư chi của nàng hoàn toàn không thể nhúc nhích.

Hắn hôn lên ánh mắt không thể tin của nàng, “Người nàng rất dễ bị bầm tím, vậy không thích hợp để trời chói.” Thế nên điểm huyết khá là hợp.

“Cái gì trời chói? Người muốn làm gì? Ừm ừm!” Hắn hôn lên môi nàng, khác hẳn với quá khứ, kịch liệt mà cuồng bạo. Dục vọng đè nén mấy ngày, điên cuồng cuốn lấy lưỡi nàng, cướp lấy hương thơm trong miệng nàng. Nàng rất nhanh bị thôi quết toàn bộ lý trí, bắt đầu không cam lòng yếu thế nhiệt liệt đáp lại sự điên cuồng của hắn.

Hồi lâu sau, sóng tình lui một chút, hắn lau đi sùi chỉ bạc giữa khoe môi hai người, nói giọng khàn khàn: “Bài học hôm nay vi phu dạy nương tử rất đơn giản, chỉ có bốn chữ.”

“Cái gì?” Tư duy của nàng bắt đầu có chút mơ hồ.

“Xuất giá tòng phu.” Sau khi chữ phu được nói ra, nàng bị đẩy ngã trên giường, một bóng đen đè tới...

Sự thật chứng minh, hắn không chỉ là thầy tốt, còn là trò giỏi. Tất cả những gì hắn học được từ nàng mấy ngày qua mạnh mẽ dùng hết trên người nàng trong một ngày, tích cực thăm dò nơi ẩn cảm của nàng, như thể không chỉ muốn làm rõ cái gì là xuất giá tòng phu, càng muốn làm rõ cái gì là chơi với lửa có ngày chết cháy, cái gì là chọc thần chọc quỷ chọc nam nhân bị bắt mất không chỗ phát tiết.

Búi tóc của nàng bị gỡ tung, giá y đã bị cời từ lâu. Trong hoàn cảnh tư chi hoàn toàn bất động vô cùng không có cảm giác an toàn, nàng bắt đầu sinh ra cảm thấy vô cùng xấu hổ mà trước nay chưa từng có vì tiếng rên rỉ thét chói tay không thể khống chế của mình.

“A... Tướng, tướng công... điểm á huyết... của ta luôn đi...”

“Nương tử kêu rất dễ nghe, điểm rất đáng tiếc.” Nói xong lại là một lần tiến vào thật sâu, “Ừm a!”

“A a a... Người... có giỏi thì giải huyết cho ta, chúng ta đại chiến ba trăm a —— quá sâu a khốn kiếp!”

“Ừm, giải huyết phải không? Được thôi.”

Nàng còn chưa kịp cao hứng vì tư chi cử động được, cả người đã bị lật lại, quỳ ghé vào trên giường.

“Nương tử, thỉnh nắm chặt lấy thành giường.”

“.....” Đây là mục đích người giải huyết sao, khốn kiếp!

Trời cao a đất dày a, nàng không cần Thư Sinh đã bị làm đen này nữa đâu, tên gốc dễ đẩy ngã dễ bắt nạt của nàng a..... Trong thư phòng, nàng còn tìm thấy một chồng đông cung đồ tiểu hoàng thư ngày ấy hắn mua trong Hoan Hi Thiên còn chưa xem qua, vốn định dành để phụ đạo sau khóa dạy yêu, căn cứ vào tình hình hiện tại còn dạy cái rắm a! Người này học một biết mười, học đến nỗi dùng năng lực quá mạnh mẽ, điển hình cho kiểu đồ đệ dạy hơn sư phụ! Nàng phải cất giấu vài chiêu... “A a... Đau chết cha...”

Tranh khiêu dâm và truyện sắc =))

Phát hiện nàng phân tâm, hắn đưa tay ôm trọn trước ngực nàng, vờ vẽ nhào nặn thật mạnh đỉnh núi nào đó. Nghe được câu “đau chết cha” của nàng, hắn nhủ thầm, gấp ngón tay dùng sức búng trái cây ngày càng cứng rắn trong tay hắn, đồng thời □ mạnh mẽ đâm vào trong cơ thể nàng, “Nói năng bậy bạ, nên phạt!”

“A a a..... Không cần..... Chậm, chậm một chút nha khốn kiếp! Ta muốn giết người..... Nga.....”

Tiếng nữ tử kêu rõ ràng là khóc cha gọi mẹ thô tục lại được cho là rất êm tai lại vang lên lần nữa, xen lẫn với tiếng mãnh liệt va chạm ‘ba ba’ cùng với tiếng nam tử kêu rên thờ dốt, trong phòng ngủ, gió thu bất nhập, xuân ý nồng nàn.

Mà bên bức tường sau đường tắt trước cửa Thư gia, một đám nam nữ phục sức gọn nhẹ nghe tiếng động kịch liệt này, hai mặt nhìn nhau. Nam yên lặng nghĩ: ai nói Ngân Thư Sinh không gần nữ sắc? Rõ ràng mạnh mẽ không kém Kim Họa Sĩ. Nữ thì hơn một nửa làm bộ như không có nghe thấy, chỉ có một thiếu phụ ăn mặc như người Miêu tộc lộ ra vẻ mặt vui sướng xa quê gặp cố nhân.

“Muội tử này kêu thực hăng hái, nửa điểm cũng không giống tác phong làm bộ làm tịch của nữ nhân Trung Nguyên, chẳng lẽ là người tộc ta?”

Bạn đang đọc truyện *Cô Nương, Thịnh Tự Trọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Kinh thành náo nhiệt ngoài sức tưởng tượng

Ngày đại chiến xếp hạng Binh Khí Phổ cứ càng lúc càng gần, theo đó mỗi ngày lại có hàng trăm nhân sĩ giang hồ nườm nượp kéo vào kinh thành, tạo thành một số lượng lớn dân cư không cố định, những quân lính phụ trách phòng giữ và trị an trong kinh thành khổ hết chỗ nói. Cùng lúc đó, dân chúng sinh sống tại kinh thành lại vì được may mắn tham dự sự kiện trọng đại của võ lâm mà từ trước tới giờ chỉ nghe trong truyền thuyết chứ chưa được tận mắt chứng kiến mà hưng phấn nhảy nhót tung tăng, tiền thuê phòng cũng vì lượng khách tăng mà cũng càng bạo phát hết như ăn cướp.

Rõ là người thì vui người thì sầu.

Ngày hôm đó, không khí cuối thu trong lành mát mẻ. Trên đường cái lại nghe thấy ‘bình’ một tiếng thét chói tai: “Tiểu tặc! Chạy đi đâu!”

Từ lầu hai của Ngâm Phong Lâu có một vị tráng sĩ mặt đen nhảy xuống, khinh công rất nhanh, mạnh mẽ như cuồng phong đuổi theo một bóng dáng đang hốt hoảng trốn chui trốn lủi như con chuột, xách hấn đến trước mặt một ông lão đang khóc lóc trong tủi lâu vì bị cướp của, “Trả túi tiền cho vị đại gia này!”

Ông lão kia mắt đỏ mà lấy lại được, vui mừng quá đổi cầm ống tay áo của tráng sĩ không ngừng cảm ơn rối rít.

“Xem đi, nhân sĩ võ lâm tề tụ ở kinh thành cũng không phải hết thấy đều là chuyện xấu.”

Hai nho sinh ăn mặc trẻ tuổi ngồi ở bàn gần cửa sổ của tửu lâu, thấy được tất cả sự việc. Người vừa nói thoát nhìn tương đối nhỏ gầy nhưng lại lanh lợi, mà người còn lại thì lại có vẻ phong thần tuấn tú khí độ phi phàm, hấn lắc đầu cười khê, chỉ chỉ một góc khác trong tửu lâu.

“Dừng lại con mẹ tên chó má kia! Bà đây liều mạng với người?” “Chỉ sợ người có thể sao? Rút kiếm đi!”

Trong khoảnh khắc, cái bàn bị chia năm xẻ bảy, vụn gỗ tay loạn xạ, guom kiếm tung hoành náo nhiệt biết bao. Dân chúng vô tội trong điểm thì chạy ngang chạy dọc tìm chỗ trốn, còn các nhân sĩ võ lâm còn lại thì mặt không đổi sắc trò chuyện vui vẻ, đang uống rượu vẫn uống rượu đang ăn thịt vẫn ăn thịt, chỉ ngẫu nhiên nâng nâng tay động động chân ngăn mấy đồ vật vì bên kia đánh nhau mà bay ra. Nghiên cứu nguyên nhân ầu ả thì, chẳng qua là hai người vô tình dùng tua kiếm cùng màu. Đứng là nữ nhân dụng hàng cũng khó chịu, chỉ là rất ít nữ nhân sẽ bộc phát ra hành động có tính sát thương cao như thế này thôi.

đụng hàng: thực ra nguyên văn ở đây là 撞衫: chàng sam, là mặc dụng áo lót, ý ở đây là mặc giống áo lót (thứ mà bên ngoài nhìn vào không thấy được) với nhau mà cũng thấy khó chịu

Bàn sát cửa sổ trong tửu lâu đó, hai vị thiếu niên đã không thấy bóng dáng, dưới gầm bàn lại truyền đến tiếng gầy gầy bàn tính.

“Một chiếc bàn vuông hai chiếc ghế gỗ một cái ấm trà hai chén trà bốn cái đĩa, khẩu hao hai mươi lượng! Giỏi thật! Đập cả tay vịn ra! Năm hai! Ôi bộ thảo của ta! Làm bị thương tiểu nhị, phí thuốc thang phí hoảng sợ phí chạy trốn phí tổn thất tinh thần năm mươi lượng!”

Tư thái thấy tiền sáng mắt này, tư thái thấy tiền sáng mắt này, tư thái lúc nào cũng mang bàn tính bên người này, ngoài Giải Đông Phong còn có ai?

Một tiếng hạt tính vang lên cuối cùng, hai mắt Giải Đông Phong sáng loáng, “Tổng cộng hai trăm hai mươi lăm lượng!”

Đã là Giải Đông Phong thì cái vị bị lôi kéo cùng ngồi xổm dưới gầm bàn còn lại sẽ không khó đoán.

Công Dã Bạch nhìn thoáng qua bàn tính, “Không phải bảy mươi lăm lượng sao?”

Giải Đông Phong nghiêm nghị, “Đã có thỏa thuận từ trước, nếu làm hỏng đồ dùng tửu lâu phải bồi thường gấp ba.”

Mọi người đều biết, tiệc cưới hôm Giải Đông Phong lấy Tạ Y Nhân không chỉ cướp đoạt mỗi hồng bao của mọi người không thôi đâu, mà bởi vì có tiền lệ phải mời tửu lâu làm thay tiệc mừng, nhân cơ hội nuốt mất một nửa Ngâm Phong Lâu. Cho nên sau khi biết đại hội võ lâm sẽ được tổ chức tại kinh thành, ngoài việc theo ý kiến số đông khuyên can Hoàng thượng thì chính là bắt tay vào chuẩn bị đại kế nghênh đón và thu tiền khách ở Ngâm Phong Lâu. Mỗi ngày vừa đi theo mấy lão thần kia vô cùng đau đớn nước không ra nước, vừa yên lặng tính xem hôm nay buôn bán lời được bao nhiêu tiền, khi

nào thì mở chi nhánh mới.v.v..

Công Dã Bạch lại khác, những ngày gần đây Ảnh các có việc lớn, thế nên tất cả mọi việc đều đổ hết lên đầu hắn. Nhân sĩ võ lâm tăng vọt mang đến tai họa ngầm cho trị an, hộ vệ Hoàng thành phải phân công lại, mỗi việc đều làm hắn sứt đầu mẻ trán. Dù là như thế, nhìn thấy bộ mặt tiểu nhân đặc chí của Giải Đông Phong khi thành công vơ vét của cải, hắn vẫn không nhịn được cười theo.

“Đúng rồi Tiểu Bạch, ngươi có huynh đệ không?” Giải Đông Phong đột nhiên hỏi.

“Sao tự nhiên lại hỏi việc này?”

Nhìn hai mắt sáng bóng lấp lánh của tên kia nhìn mình, trong lòng Công Dã Bạch biết hắn lại có mưu ma chước quỷ gì đó. Quả nhiên nghe thấy hắn trả lời: “Sách mới của Thanh Phong, cái bản viết về thiên tình sử của ngươi 《Không bằng không gặp khuyên thành sắc》, hai ngày trước vừa mới sửa bản thảo đưa đi in, còn chưa lên giá đã được đặt hàng trước hết sạch. Nếu ngươi có huynh đệ thì ngàn vạn lần đừng giấu diếm, nhanh thả ra đi treu hoa ghẹo nguyệt, hắc hắc.”

Trong ánh mắt xem thường của Công Dã Bạch còn có một tầng ý cười, “Ta có huynh đệ không, ngươi không biết sao?”

(Min: ta thề ta không có ý đen tối gì đâu, nhưng có ai hiểu huynh đệ ở đây theo nghĩa khác không? :-ss)

Ánh mắt Giải Đông Phong chợt lóe sau đó lập tức sụp mắt xuống, không biết đang nguyên rủa cái gì, miệng lẩm bẩm: “Hớ, ta với ngươi thân thiết đến mức ấy sao?” Nói xong quay ngoắt sang một bên, lại đụng phải chân bàn, “Auuu!”

Công Dã Bạch từ lâu đã muốn, “Sao chúng ta phải trốn dưới gầm bàn?”

Giải Đông Phong đang ôm đầu, thờ ơ trả lời: “Không thấy có người đánh nhau sao? Ta là một vị quan văn yếu đuối nhờ bị thương thì làm sao bây giờ?” Đừng một chút, nhìn bàn tay đột nhiên duỗi về hướng mặt mình, “Ngươi làm gì?”

Vừa hỏi xong liền thấy ngón tay Công Dã Bạch đang kẹp mấy chiếc ngân châm cực mảnh, hắn lập tức thấy kinh sợ. Nhớ tới gì đó, hắn nhìn quanh bốn phía mới phát hiện lấy bốn chân bàn làm giới hạn, nhiên nhiên có một tấm bình phong che chở. Mà mặt ngoài bình phong sớm rơi đầy vụn gỗ nhỏ, chén bát vỡ tan đũa gãy từng mảnh. Đúng rồi, người này mặc dù cũng là quan văn, nhưng lại là một tên quan văn võ công cao cường. Hừ, đã là tên mặt trắng lại còn văn võ song toàn, nói hắn là kẻ thù của nam nhân là còn nhẹ.

Công Dã Bạch không thèm liếc mắt nhìn ánh mắt bao hàm cả hăm dọa ghen ghét bên cạnh, chỉ hơi chú ý nhìn ám khí trong tay, trong lòng âm ý tức giận. Ở trên phố đông người nhộn nhạo lại không kiêng nể như thế, không coi mạng sống của dân lành là gì sao? Cũng may ám khí không có độc. Ánh mắt hắn trầm trầm, cổ tay khẽ động, mấy cây châm mảnh bay vụt ra ngoài, hai người đang xông vào đánh nhau thét lên một tiếng rồi ngã xuống.

“Ha ha, có thể lấy tiền rồi!” Giải Đông Phong thấy thế mừng rỡ, chui ra khỏi gầm bàn, thờ ơ với ánh mắt của mọi người.

Nhìn thần thái phấn khởi dâng trào chuẩn bị giải quyết công việc của hắn, ánh mắt Công Dã Bạch hoà hoãn lại bình thường. Trải qua ba triều đại, thế sự thay đổi, người này lại vẫn như bộ dáng mười mấy năm trước kia, thật tốt. Nghĩ tới sách mới mà hắn vừa nói, lại so sánh với kế hoạch bệnh tình nguy kịch sắp chết của “Tạ Y Nhân”. Sau khi báo ra của Quán trà Tiêu Dao nói triều thần lấy chuyện của Tạ Y Nhân làm tấu chương công kích, Tiểu Phạm hẳn đã biết mình bị hăm dọa, nên giận không phải phong cách của nàng. Nghĩ đến khi nàng thu thập tư liệu lại hỏi hắn việc này, có thể đoán được, sách mới kia sẽ có rất nhiều “phản kích”.

Thế mà tên này bây giờ vẫn coi Tiểu Phạm là cây bảo thụ rụng tiền, chắc đến khi nhìn thấy sách sẽ muốn bóp chết nàng ha? Hừm, có lẽ người bị bóp chính là mình?

Loạn thì loạn đi, trong năm Đại đồng này đã có không ít chuyện hoang đường rồi, nhiều thêm một chuyện hắn ngại sao?

Ngay tại lúc Công Dã Bạch ở đây cười đến vô cùng sâu xa, cách một dãy phố ở Hoan Hi Thiên, Phạm Kinh Ba và Phong Ngôn cũng đang bàn luận đề tài này, điểm duy nhất không giống là, hai người này cười chả hề thoải mái.

“Mười ngày sau sách sẽ lên giá, Tiểu Phạm, đến lúc đó người đi lại phải cẩn thận một chút.” Lòng dạ của tên quý hạp hồi kia còn nhỏ hơn nữ nhân.

“Phong tiên sinh, ngươi cũng vậy.” Phụ trách duyệt bản thảo ngươi cũng trốn không thoát đâu.

“Hừm, mấy ngày nay không có linh cảm, không bằng dạo chơi tứ hải một phen thì hay lắm.” Dù sao hắn cũng không ký cái khế ước bán mình gì gì đó.

“A a, ta với ngoại tử mới mở tiệc thành thân, nhưng thật ra còn chưa đi hưởng tuần trăng mật cái gì nha.” Nàng chưa từng ra những nơi ngoài kinh thành.

Phong Ngôn dài thở dài một hơi, vắn vẹo vạt áo rộng thùng thình của mình, thuận miệng chuyển chủ đề: “Nghe nói nhà ngươi gần đây rất náo nhiệt?”

Lần này đến phiên Phạm Kinh Ba thở dài, nàng khoanh tay, ánh mắt mờ mịt khuôn mặt bi thương bóng dáng tang thương, “Ngươi nói xem hội xiếc kia có phải có vấn đề gì hay không? Tự nhiên ở lại nhà ta không chịu đi. Vừa nghĩ đến xung quanh có một đám cả trai lẫn gái đối với tương công nhà ta thêm nhỏ dãi như hổ đói nhìn mồi, trong lòng ta không biết có bao nhiêu nghẹn thắt đau khổ.”

Chương 45: Người tới đường như đã từng quen biết

“Thiên tử trọng anh hào,

Văn chương giáo nhĩ tào.

Vạn bản giai hạ phẩm,

Duy hữu độc thư cao...”[1]

Trong phòng học, Thư Sinh đang dạy học sinh xướng thơ. Nói là xướng, nhưng thật ra lại giống như ngâm, vịnh, thán[2]. Khi trầm thì như tiếng đàn cổ nơi rừng núi hoang vu, khàn đặc đến bi thương, lại có sự mệnh mang xa xăm, khi bổng thì như muốn buông bỏ tất thảy, theo gió mà đi, về nơi xa xôi mây tầng.

Thanh âm tuyệt vời như thế, đáng tiếc là không có người nào thưởng thức. Trong viện, đám nhân sĩ giang hồ kia đều đang vì muốn nhìn thấy một đại cao thủ mà dần thất vọng, cực thất vọng. Ấn tượng đầu tiên khi nhìn thấy Thư Sinh là “Tên này không thể là đệ nhị thiên hạ được, không giống tí nào”, rồi sau đó, khi nhận thấy tính tình của Thư Sinh thì đều nghĩ “Tên này còn giống lão già hơn cả một lão già.”

Người duy nhất chăm chú nghe có lẽ chính là thiếu phụ người Miêu kia.

Nàng cau mày, nói một cách ghét bỏ: “Người Trung Nguyên các ngươi đến tiếng hát cũng méo mó xẹo xẹo, chả có tí ý nghĩa nào, hát thì phải hát như bà đây này!” Nói xong, hoàn toàn không để người khác ngăn cản, dón khí vào đan điền[3], ngẩng đầu ưỡn ngực, cất tiếng hát một bài dân ca, “Thái dương xuất lai chiếu Miêu hương, kim hoa ngân hoa đóa đóa khai, kim hoa ngân hoa ngã bất ái, chích ái tình ca hảo nhân tài ~~~~”[4]

Mọi người yên lặng nhìn nàng, mặt mày nhăn nhó, mồ hôi lạnh chảy ào ào, tuy rằng người đẹp, ca hay, nhưng đây cũng không phải là lúc hát dân ca chứ?

Cao thủ mà Miêu Cương Thất Bảo giáo mỗi lần phái ra hình như đều không được bình thường cho lắm a...

Vị thiếu phụ này tên là Đào Kim Kim, có người nói từ sau khi tham gia thi vòng sơ khảo ** năm mười hai tuổi nàng đã từng trải qua nhiều người đến mức không thể đếm được, hai mươi hai tuổi thì hoàn lương, gả cho giáo chủ của Thất Bảo giáo, năm hai mươi ba tuổi bị hưu do có ý đồ muốn giết chồng cướp vị trí giáo chủ, bị giáng cấp từ đàn chủ Phong Đàn thành kẻ khiêng kiệu cho giáo chủ. Bảy năm lẫn lộn cuối cùng cũng biến thành cao thủ đệ nhất trong giáo. Lần này thay mặt cho giáo chủ xuất chinh đến võ lâm Trung Nguyên, hồng đoạt được vị trí đệ nhất thiên hạ.

Thư Sinh tuy chỉ là đệ nhị thiên hạ, nhưng mọi người đều biết, khi hấn chiến đấu với người khác chưa bao giờ dùng hết toàn lực, bình thường bị thua cũng chưa bao giờ bị đánh ngã. Tại đại hội võ lâm nhiều năm trước, Kim Họa sĩ đã đánh với hấn một trận, tuy thắng, nhưng lại phải chịu đựng nỗi đau đớn khi nội lực bị đẩy bật lại trong suốt một tháng, còn hấn lại bình an vô sự. Do đó có thể thấy, võ công của hấn quả thật là cao thâm khó lường.

Vì thế, chốn võ lâm đều biết, đánh ngã được Ngân Thư Sinh mới có thể được coi là đệ nhất thiên hạ.

Sau khi Đào Kim Kim biết được những điều này liền gia nhập vào đội ngũ tìm kiếm Ngân Thư Sinh của bọn họ, dọc đường đi nếu không phải là ghét thái độ lẳng nhằng con cá con kê của người Trung Nguyên thì cũng là món ăn Trung Nguyên không ngon, quá nhạt, hoặc là thái độ ngụy quân tử của đàn ông Trung Nguyên, lại còn chẳng phân biệt được trường hợp, địa điểm mà cứ hát tình ca như thế, nếu không phải còn kiêng kỵ thuật cổ độc của Thất Bảo giáo thì bọn họ đã sớm chung tay giết chết cô ả này rồi.

“Xin lỗi, quý rầy một chút.” Ngay lúc Đào Kim Kim hát xong bài đầu tiên, đang chuẩn bị hát bài tiếp theo thì có người xuất hiện.

Thư Sinh cầm quyển sách trong tay, đứng bên cửa, đôi mày dài cau lại, “Vị phu nhân này, người làm ồn gây mất tập trung cho học sinh của tại hạ.”

Tiếng Hán của Đào Kim Kim không được tốt cho lắm, vừa nghe thì mất hứng: “Ai là phu nhân của ngươi?” Từ trước đến nay, nàng luôn ghét đàn ông Trung Nguyên, mà trong đám đàn ông Trung Nguyên đó thì nàng ghét nhất cái kiểu làm ra vẻ nhã nhặn còn hay “xỏ nhỡ” như thế này. Hiển nhiên Thư Sinh vừa mới ngờ nghệch mà đáp trúng một quả địa lôi rồi.

“Ngươi tìm nương tử của tại hạ làm gì?” Thư Sinh quen hiểu ý người khác qua câu chữ, thế nên lông mày càng cau lại chặt hơn, vẻ mặt đầy phòng bị, không hề che dấu chút nào. Nữ nhân ngoại tộc này thật đáng nghi, mấy ngày nay luôn tìm nương tử hấn làm quen, lại luôn miệng nói muốn nàng gia nhập giáo phái, chẳng biết lòng dạ ra sao nữa. Nương tử hấn lương thiện chính trực, không hề hay biết giang hồ hiểm ác đáng sợ thế nào, khiến hấn càng phải đề ý giữ gìn nàng.

Về việc hấn làm sao có thể thấy nương tử nhà hấn là lương thiện chính trực, thì tạm thời cứ cho như là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi đi?

“Ta tìm nương tử của ngươi làm gì?” Đào Kim Kim nhất thời chưa hiểu ra, ngây ngốc nhìn hấn, hỏi.

“Chính người cũng không biết, tại hạ làm sao biết được?”

Thư Sinh trừng mắt nhìn đầy nghi ngờ, âm thầm nghĩ người trước mặt này quả thật rất khó nói chuyện. Không chỉ có mỗi người này, mà cả một đám trong sân kia cũng rất khó trò chuyện, nói như thế nào cũng không hiểu được nhau, quả nhiên trên đời này chỉ có mỗi nương tử hần là tốt thôi. Không so sánh thì không biết, qua lần nói chuyện này mới biết được, trò chuyện với nàng ấy thật dễ dàng. Tuy nàng thường nói năng không suy nghĩ, nhưng lâu dần, mấy câu vớ vẩn mà nàng nói nghe cũng khá dễ thương.

Hiển nhiên hần không biết Phạm Kinh Ba thực ra mặc kệ hần, từ bỏ việc tìm hiểu rõ nghĩa mấy câu nói điên khùng của hần, trực tiếp nói ra lời muốn nói luôn. Nhưng giờ hần không ngại gì ai, cứ thế chìm đắm trong niềm ngọt ngào “Có thể tử như vậy, vì phu còn mong gì hơn nữa.” rồi lộ ra vẻ mặt ngu ngu trông quái không thể tả trước mặt bao người, khuôn mặt cùng đôi mắt đều sáng lấp lánh, cười ngây ngốc rồi lại lấy sách che mặt.

“Không thể tưởng tượng nổi, mới có mấy tháng không gặp mà bệnh của hần lại càng lúc càng nặng rồi.” Một cao thủ từng có duyên gặp mặt với Thư Sinh nói.

“Người này không phải đệ nhị thiên hạ không phải đệ nhị thiên hạ...” Những người mới gia nhập, ngay từ lần thứ hai nhìn thấy hần, đã, đang và vẫn nói những câu này.

Lần gặp đầu tiên là lúc hần và Phạm Kinh Ba bị quấy rầy khi đang “làm”, đi ra ngoài, khuôn mặt lạnh lẽo đầy tức giận, khí thế dễ dàng khiến người khác run sợ, thì bốn chữ “cao thủ vô lâm” như được khắc ngay trên trán hần, khiến kẻ khác đem lòng ngưỡng mộ. Thế mà chỉ chớp lát sau, hần lại đột nhiên xoay người, đỏ hết cả mặt, nói với Phạm Kinh Ba đang cầm chậu gỗ, nhặt nhanh mấy bộ quần áo linh tinh đem đi giặt: “Thủ Hạng, sàng đan[5] thì cứ để vì sư giặt cũng được.” Đến lúc ấy, bao nhiêu ngưỡng mộ hoàn toàn tiêu tan.

Người cũ vỗ vai người mới: “Chúng tôi cũng đã trải qua như thế rồi.”

Lúc này Đào Kim Kim mới hiểu ra được, đảo mắt một cái rồi nở nụ cười: “Thảo nào, một người tốt như thế này sao lại ăn nói bừa bãi, ra là vì nhớ nương tử, chắc hẳn em nhà có công phu rất khá.”

Phạm Kinh Ba nhiều lúc hay ăn nói lung tung một chút, thích nói mấy câu đòi truy trêu chọc Thư Sinh, lại hay cùng đàn ông xa lạ hoặc khách nam đến cửa hàng trêu đùa thân thiết. Nàng làm như thế, cũng đã bị gán cho cái danh khinh bạc rồi, ngay cả người trong giang hồ không quá gò bó trói buộc, nhưng vẫn là được hun đúc nên từ lễ giáo phong kiến trăm nghìn năm, nên đâu thể chịu đựng nổi nữ nhân tai tiếng đến như thế? Nói như hiện nay thì đó chính là tam tặc[6].

Mọi người ở đây, mặt không xanh thì cũng là hồng, người trẻ thì xấu hổ lúng túng khó xử, kẻ già thì lộ vẻ ghét bỏ xem thường, tóm lại đều là quay đầu không thèm nhìn.

“Các người muốn chém muốn giết thì làm với tên họ Thư kia ấy, đừng có mà chuyển đề tài đến chủ nhân nhà ta, chủ nhân ta không có công phu gì hết.” Phạm Kinh Ba nghe thấy có người nhắc đến chủ nhân nhà mình, chẳng hiểu xông ra từ chỗ nào, vẻ mặt không vui nhìn Đào Kim Kim, đồng thời cũng nói với những nhân sĩ vô lâm này.

“Ha ha, tiểu ca ca, người nói sai rồi, chủ nhân người có công phu hay không thì cũng phải là người đàn ông của nàng rồi mới nói.” Đào Kim Kim cười một cách mờ ám.

Phạm Kinh Ba càng khó chịu hơn: “Bậy! Ta đã ở cạnh chủ nhân đến năm năm, còn cái tên họ Thư kia mới đến đây có một tháng, làm gì có chuyện hần biết mà ta không biết? Khốn kiếp, người đang nghi ngờ ta thiếu chuyên nghiệp sẽ bị chủ nhân vứt bỏ có phải không?! Với cả, ai là tiểu ca ca của người chứ, dù ta có sinh sớm hơn mười năm đi chăng nữa cũng không thể làm ca của người được! Hừ, mục giả, còn thích giả nai giống y như cái tên họ Thư kia!”

Tất cả những lời nói bóng gió hay nói thẳng vào mặt, nếu có ý bảo hần không hiểu chủ nhân bằng người khác thì đều là những điều chết tiệt!

Mặt Đào Kim Kim vẫn giữ được nụ cười, càng thêm vẻ thù mị thướt tha, giận dữ oán trách: “Tiểu ca ca thật quá vô tình.”

Mọi người thấy vẻ mặt nàng như vậy, đều nghĩ không ổn rồi, yêu nữ này còn có một danh hiệu là “Mẫu đơn hoa hạ tử”[7], hoa mẫu đơn càng yếu ớt xinh đẹp, ra tay càng nặng càng ác, vị thiếu niên này xem ra sẽ phải chịu nhiều khổ sở. Chỉ trong tích tắc, cho dù có nhìn thấy nàng ra tay như thế nào, thì cũng không kịp nhắc nhở, chỉ thấy Thư Sinh trước vẫn đờ người ngây ngẩn bỗng nhiên di chuyển như không cố ý, cực kỳ tự nhiên, nhưng cũng đồng thời chặn giữa hai người.

Thư Sinh quay lưng về phía Đào Kim Kim, nói với Phạm Kinh Ba: “Thủ Hạng, cơm tối đã làm xong chưa? Sao vì sư người thấy có mùi là lạ?”

“A!” Phạm Kinh Ba kêu lên một tiếng, xoay người chạy về phía phòng bếp, “Canh của ta!!!!”

Đôi mắt Thư Sinh thoáng có ý cười, rồi hoàn toàn biến lạnh, hần liếc nhìn Đào Kim Kim một cái, không nói gì cả, đi vào nhà, rồi khi đối mặt với một đám trẻ con vừa hiếu kỳ vừa nôn nóng đang ngó ra ngoài, thì lại trở nên ôn hòa thân thiết, “Buổi học hôm nay dừng ở đây. Đạo này trong thành không yên, các con đừng ham chơi, đừng la cà bên ngoài, phải sớm trở về nhà.”

“Vâng, thưa phu tử! Hẹn phu tử mai gặp!” Học sinh đồng thanh.

Nụ cười trên mặt Đào Kim Kim rốt cuộc cũng ngắt, “Không thể nào! Người, người sao lại không có việc gì được?”

Thư Sinh không thèm nhìn nàng ta, chỉ lo đuổi bọn học trò trên mặt viết rõ ràng chữ muốn xem kịch hay ra ngoài.

Lần đầu tiên độc thuật chưa bao giờ thất bại lại không có hiệu quả đối với hắn, thật tối mắt tối mũi, cũng là lần đầu tiên bị người khác xem thường không thèm để ý đến như vậy, càng tối tăm mắt mũi hơn, cuối cùng Đào Kim Kim thẹn quá thành giận, “Này! Ngươi Thư Sinh! Ta đang nói chuyện với ngươi đây! Ngươi có nghe gì không thế hả? Người Trung Nguyên các ngươi không phải rất thích nói lễ nghĩa liêm sỉ gì đó sao!”

Thư Sinh tiến hết học sinh đi rồi, mới quay đầu lại nhìn nàng. Hắn nho nhả lễ độ dò mắt, sau đó hơi cúi người. Mọi người tại đó thấy hắn làm như thế đều cực kỳ sợ hãi, chỉ có mỗi đôi mắt xinh đẹp của Đào Kim Kim là vẫn nhìn theo hắn, chờ hắn nói chuyện.

“Cái gọi là lễ nghĩa liêm sỉ, cũng chính là tứ duy[8] của đất nước...” (Min: bắt đầu mở máy=))

Vừa mở miệng, mấy nhân sĩ võ lâm đã từng bị hắn dạy dỗ một cách sâu sắc ngay lập tức chớp lấy thời cơ lúc hắn ngừng lời, không hẹn mà cùng chấp tay, nói: “Mọi người cứ trò chuyện, ta đi trước.” Vừa nói, mấy người này liền phát huy sức lực lớn nhất từ khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ, lấy tốc độ nhanh nhất rời khỏi hiện trường án mạng, khiến cho những chữ cuối cùng tựa như là từ không trung truyền đến.

Nháy mắt, trong viện chỉ còn lại Thư Sinh và Đào Kim Kim, cùng với một số nhân tài mới xuất hiện trong võ lâm, còn chưa kịp hiểu gì mà thôi.

Nhưng gần như ngay sau đó, những thanh niên tài tuấn này cuối cùng cũng hiểu ra tại sao các tiền bối lại hốt hoảng bỏ chạy, rồi cũng chạy theo sau đám người kia.

“Xưa kia hiền nhân Quán Tử có nói: Lễ là không được vượt quá chừng mực tiết độ, nghĩa là không hành động theo lối riêng tư, liêm là không che giấu điều xấu, sỉ là không làm điều xằng bậy. Từng lời nói hành động đều cần phải có lễ độ, không được khoe khoang, không buôn gian bán lận trục lợi, không giấu giếm khuyết điểm, sai lầm, người biết xấu hổ cũng có thể coi là một dũng sĩ. Người có tứ duy, với nước với dân, đều là một tấm gương sáng để noi theo. Cho nên nói, tứ duy không được dương lên, thì đất nước sẽ diệt vong...”

Đào Kim Kim cực kỳ đau đầu: “Dừng dừng dừng! Dừng đọc nữa, ta chỉ muốn biết ——”

Nàng còn chưa nói “Vì sao ngươi không bị trúng độc” thì bỗng dừng lại, nhìn thấy cái con người vẫn còn đang lải nhải không dứt kia, khóe miệng hắn bắt đầu chảy ra máu đen, ra là hắn không phải là không trúng độc, mà là phản ứng của hắn tương đối chậm? Ha ha, nàng đã nói không ai thoát khỏi độc thuật của nàng được mà!

Đào Kim Kim đắc ý không được bao lâu, thì Thư Sinh lại lấy từ trong tay áo ra một chiếc khăn trắng, tao nhã lau khóe miệng, rồi nói với nàng một tiếng “Thất lễ”, sau đó, sau đó hắn lại còn mặt không đổi sắc, vừa học máu vừa tiếp tục giảng giải nghi vấn!

“Mà đối với người có tứ duy, sỉ càng quan trọng. Tại hạ cho rằng, sỉ là cái gốc của lễ nghĩa liêm. Người bất liêm, vô lễ, bất nghĩa, đều là do vô sỉ mà ra. Thánh nhân xưa đã nói, người không được vô sỉ...”

Người Trung Nguyên đúng là kì lạ, nhưng người này có thể nói là kì lạ hơn cả. Mắt Đào Kim Kim bắt đầu đảo mắt trắng dã, sao nàng lại nghĩ là trước đây cũng từng gặp một người như thế rồi nhỉ? Nhưng lục lọi mọi ký ức trong đầu nhiều lần vẫn không thể tìm ra được chút manh mối nào, hơn nữa rõ ràng nàng đều ở trong tộc, ngoại trừ các lái buôn thì đáng ra không thể tiếp xúc với bất kì người Trung Nguyên nào chứ...

Lúc Phạm Kinh Ba trở về nhà thì liền thấy trong sân vắng là đôi nam nữ đang đứng đối diện nhau, nam thì nhả nhặn mà mạnh mẽ, nữ thì xinh đẹp mà yếu điệu, hình ảnh như thế, không thể nói là không đẹp được. Nữ thì say đắm mê mẩn nhìn nam, đôi môi đỏ thắm hơi hé, thanh âm mềm mại yêu kiều, nói: “Ngươi đã từng đến quê hương của người Miêu chưa? Có phải trước đây ta đã từng gặp ngươi rồi không?”

[Các chú thích đều của người chuyển ngữ]

[1] nghĩa là: nhà vua (quốc gia) bao giờ cũng coi trọng người hiền tài hào kiệt, việc giáo dục con người đều phải lấy từ văn chương. Tất cả các ngành nghề đều thấp kém, chỉ có việc đọc sách là cao quý.

[2] Xướng: tức là hát, nó chính là hoạt động ca hát bình thường (VD: tôi hát), Tàu có từ “xướng ca” tức là cất lời hát.

Ngâm (thơ): là một cách hát thơ, nhưng nó khác hát các ca khúc ở chỗ người ngâm tự tạo lấy nhạc điệu và tiết tấu.

Vịnh: là làm thơ với cảm hứng hưng phấn nhằm luận bàn hoặc miêu tả cảnh hoặc người.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nương, Thịnh Tự Trọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Thổ hải tình triều phiếm kinh ba

*Câu có hai nghĩa: “Khinh Ba ngập trong biển ghen sóng tình” hoặc “Con sóng nhỏ xuất hiện giữa biển tình” vì Khinh Ba cũng có nghĩa là con sóng nhỏ

Đêm đó, trong phòng ngủ của nhà họ Thư.

“Nương tử, nương tử.”

“Muốn gì?”

“Nàng có chuyện gì không vui sao?”

“Không có.”

“Nương tử không nên khách khí như thế. Nàng và ta đã là phu thê, giống như cùng một cơ thể vậy, chuyện của nương tử đương nhiên cũng là chuyện của vi phu, nương tử không vui, vi phu không thể không lo lắng. Đó chính là đạo phu thê, quý ở —”

“Con mắt nào của người thấy ta không vui hả?”

Cuối cùng, Phạm Khinh Ba cũng không nhịn được nữa, quay người lại, không còn đưa lưng về phía hắn nữa. Vừa vặn nhìn thấy, dưới ánh nến, đôi mắt hắn sáng lấp lánh, và khoe miệng hắn hơi nhếch lên, cái bộ dáng đắc ý sung sướng đó của hắn, người ngoài nhìn không thấy, nhưng nàng lại ở ngay bên cạnh hắn, dưới ánh nến sáng sủa, sao lại có thể không thấy chứ, trong lòng không khỏi có chút ảo não.

Tên một sách ngu ngốc đáng chết này, mọi lúc mọi nơi, đều có bản lĩnh khiến nàng phát điên lên được ấy, thực sự là khắc tinh của nàng mà.

Thư Sinh nghe thấy câu hỏi của nàng, cặp mắt xuống, mặt hơi nóng, dưới ánh nến khó mà có thể nhìn thấy rõ ràng, hắn ấp úng nói: “Bởi vì hôm nay nương tử có về, hiếm khi, không có hứng thú...”

“Hứng thú?”

“Ừm, chuyện vợ chồng ấy mà...”

Bàn tay Phạm Khinh Ba đang đặt dưới chân nắm lại thành quyền, cực kỳ căm giận, quả nhiên trong mắt nàng chỉ là một con ngựa ngược! Vậy thì hắn thích nàng ở chỗ nào chứ? Thích tài nghệ cao siêu đa dạng phong phú của nàng sao? Thôi xong thôi xong, sao nàng còn tự hỏi mình vấn đề thích hay không thích gì gì thế này, rõ ràng ngay từ đầu đã biết hắn chỉ là phải chịu trách nhiệm với nàng mới ở bên nàng mà... Thế này nghĩa là sao?

Hơi cần mồi, nàng cố gắng cười vài tiếng giả tạo, “Còn một đám người ngay sát vách thế kia, người cũng biết, bọn người vô lâm tai có thể nghe được bốn phương tám hướng là đáng ghét nhất. Chẳng nhẽ người chịu để bọn họ nghe lén *****, ngoan, ta đi ngủ sớm một chút đây.”

“Ừm, nương tử nói cũng đúng.”

Bên trong cuối cùng cũng trở nên tĩnh lặng, đúng lúc Phạm Khinh Ba cho rằng đã thuyết phục được Thư Sinh, vừa mới thở phào một cái, thì đột nhiên

“Cho hỏi, đại hiệp, ngài đang làm gì thế?”

Đôi tay Thư Sinh không dừng lại, hắn còn ngẩng đầu nhìn nàng đầy vô tội, đôi mắt kia nhìn khiến người khác chỉ muốn thờ dài.

Mà Phạm Khinh Ba cũng thực sự thờ ra: “Ai~~.”

Nghe thấy tiếng thờ dài đó, hành động của Thư Sinh ngừng lại, có chút buồn bã rút tay về, không ngờ lại bị đè lại.

Không chỉ thế, Phạm Khinh Ba còn xoay người, giờ chân, khóa lại đuôi hắn. Cảm thấy thứ kia đang ở bên dưới bụng nàng, thờ dài một cái, nàng dùng khẩu khí quyết tuyệt như người tráng sĩ tự chặt đứt cổ tay mình, nói: “Nào, chúng ta chiến nhanh thắng nhanh.”

Hai khắc* trôi qua.

*hai khắc tầm 30 phút

Phạm Khinh Ba vứt cái khăn vừa lau người xuống đất, mọi việc đã xong. Nàng kéo chăn, chui vào, chuẩn bị ngủ.

“Nương tử, nương tử.”

“Còn gì nữa?”

“Nàng có chuyện gì không vui sao?”

“... Xin hỏi, công tử, ngài vừa mới xuyên qua từ hai khắc trước à? Lời thoại này ngài đã nói rồi đấy!”

Đề chặn cả cái đoạn lê thê dài dòng bên trên lại, Phạm Khinh Ba vội vàng nhảy sang vấn đề kế tiếp: “Làm thì cũng đã làm rồi, rốt cuộc con mắt nào của

ngươi thấy ta không vui hả?!!!”

Thư Sinh ném sang một ánh nhìn đầy thương tổn, yếu ớt buồn bã nói: “Nương tử, nàng chỉ qua quýt miễn cưỡng thôi...”

Ánh nhìn nhỏ bé ấy khiến cho một người tim đập gia tốc, huyết mạch phun trào, Phạm Kinh Ba, không nói hai lời, cầm lấy cái gối, ném về phía hắn, “Ngươi dám yêu cầu cao lên chút nữa đi tên khốn kia! Chê ta qua quýt? Muốn dùng ngôn ngữ tám nước để ** sao? Ta phun một ngụm nước muối không chết ngươi thì cũng phải đập ngươi bằng gối cho ngươi khó chịu!!!”

Trên thực tế, thể chất của Thư Sinh quả nhiên là không thể “tắt” được. Hỗn chiến một lúc, trong khi hắn còn đang đấu tranh một cách tiêu cực, thì Phạm Kinh Ba đã ngủ trước rồi.

Ngay cả khi đang ngủ, nàng cũng nhíu mày, gương mặt vừa mới vận động xong nên đỏ hồng, hai bên mũi rịn một lớp mồ hôi mịn, hô hấp nhẹ nhàng, cực kỳ giống một bé vật nuôi dễ thương khiến người ta yêu quý.

Nương tử nhà hắn vẫn còn quen việc cất giấu mọi chuyện trong lòng, thế này thì cuối cùng là hắn có địa vị như thế nào trong tim nàng chứ? Việc chủ động cầu hoan hôm nay, khác thường đến mức ngay cả chính hắn cũng còn kinh ngạc, cũng chỉ vì hắn bất an trong lòng. Vẫn biết tình cảm của nàng đối với hắn không giống như tình cảm của hắn đối với nàng, chỉ là, dường như, nàng có chút mê luyến cơ thể của hắn, cho nên khi nàng đột nhiên không cuồng nhiệt trong chuyện phòng the thì hắn cảm thấy hoảng hốt đến khó hiểu.

Mong muốn nàng chú ý đến hắn, không cần biết nàng đang nghĩ đến cái gì, chỉ hy vọng nàng nhìn một người duy nhất là hắn mà thôi.

Hắn vươn tay, nhẹ nhàng xoa xoa hai đầu lông mày của nàng, giúp chúng giãn ra, trên mặt hắn xuất hiện nụ cười, lại cũng có chút đau khổ. Hắn ôm nàng vào lòng, chạm vào mái tóc nàng, nhắm mắt nói thầm: “Cái tên giáo hoạt nhà ngươi, không nói gì với ta. Chính bởi vì ngươi, mà ta không màng đến mọi thứ...”*

* Tạm dịch từ nguyên văn: “Bỉ giáo đồng hê, bất dữ ngã ngôn hê. Duy tử chi cố, sử ngã bất năng tức hê...” là một câu trong thơ ca thời nhà Tần trước kia, tuy nhiên vốn là câu của thiếu nữ nói với tình lang =))

Hôm sau, Phạm Kinh Ba bị tiếng đập cửa của Phạm Bình đánh thức.

Mặt trời lên cao ba sào, giảng đường bên cạnh phát ra tiếng đọc sách lạnh lạnh, Phạm Kinh Ba mấy ngày gần đây rất thèm ngủ, hôm nay dường như còn thèm ngủ hơn. Mơ mơ màng màng mặc xong y phục, xuống giường, mở cửa, dựa vào một bên cửa, nàng vừa ngáp vừa hỏi: “Mấy giờ rồi?”

“Giờ Tị canh ba rồi, chủ nhân.” Phạm Bình đặt nước để súc miệng và rửa mặt, cùng với khăn mặt trên cái giá, rồi xoay người lại mang bữa sáng đến.

“À.” Đầu óc Phạm Kinh Ba vẫn còn hơi mơ màng.

Phạm Bình bồi thêm một câu: “Hôm nay có sách mới đến, giờ Thìn bốn khắc chủ nhân ngài phải mở cửa hàng.”

“Ừm.” Phạm Kinh Ba nhổ nước súc miệng ra, lên tiếng, rồi cầm lấy khăn lau mặt. Nàng dần dần mở mắt, thấy Phạm Bình đã ở ngay trước mặt từ bao giờ, bị dọa sợ đến ném cả khăn xuống đất, con buồn ngủ cũng chạy mất hơn nửa, “Ngươi muốn hù chết cha ta à!”

Cái mặt của Phạm Bình bị nhéo đầy ra thật xa, khiến cho mắt mũi miệng đều bị méo mó, nhưng dù vậy, hắn vẫn làm hết phận sự của mình, nhắc nhở nàng.

“Chủ nhân, giờ Thìn bốn khắc phải mở cửa, bây giờ đã là giờ Tị rồi, nói cách khác, ngài đã muộn một canh giờ rồi. Ngoài cửa Hoan Hi Thiên khách hàng người ta đã xếp thành hàng dài khựng khiếp từ tận canh bốn kia kia, họ còn đang định góp tiền tìm người xử lý ngài nữa đây. Mà đúng lúc trong thành gần đây có rất nhiều người giang hồ, quơ vài cái cũng tóm được một đồng, giá giết người cũng rẻ y như giá cái trứng ấy...”

“A —”

Cùng với tiếng thét thê lương, Phạm Bình thấy trước mắt nhoáng qua một cái, Phạm Kinh Ba đã không còn tại đó nữa, bánh bao trên bàn cũng ít đi hai cái.

Chớp chớp mắt, tình cảm sùng bái của hắn như muốn tràn ra ào ào: “Chủ nhân thật lợi hại! Chủ nhân thật oai phong!”

Tán thưởng say sưa một lát, đột nhiên nhớ ra —— “Chủ nhân! Bên ngoài nguy hiểm lắm!!! Giết người cướp của như cái trứng a!!!”

Phạm Bình đuổi theo, sau đó từ cửa giảng đường đối diện cũng có một người chạy vội ra, miệng hô: “Nương tử, nàng sao lại để tóc tai bù xù thế kia mà ra ngoài!”

Giữa ban ngày ban mặt, hai người này, một người tự phé võ công, một người giấu giếm võ công, hiển nhiên không thể sử dụng khinh công, chỉ có thể chạy đuổi theo. Vì thế, vào lúc quá ngọ, đầu đường Hoàng thành xuất hiện một cảnh giật gân đáng nghi, một phụ nữ tóc tai bù xù chạy như điên, hai người đàn ông, một người cầm lược, một người cầm theo đĩa thức ăn theo sát phía sau. Nữ tử kêu thê lương, nam tử phía sau kêu —— càng thê lương hơn.

Là truy sát? Hay là truy cầu? Tam giác tình? Nam A mang thức ăn đến thấy nam B đang chải đầu cho nữ tử mới biết nàng bắt cả hai tay? Hay đây chỉ là một trong những chuyện quái quỷ trong tháng bảy? Mời các bạn đón xem “Bước vào Huyền học*”

*huyền học: triết học duy tâm, siêu hình

Người su ru tằm những câu chuyện dân gian cho “chuyên mục Huyền học của quán trà Tiêu Dao” viết xong những chữ cuối cùng này, cắt sách vở, vừa lòng thỏa ý đi về quán.

Còn bên kia, Phạm Kinh Ba bùng nổ cả một đường, thậm chí còn cho hai vị cao thủ hít khói, cuối cùng cũng chạy tới nơi trong thời gian ngắn nhất. Từ xa đã nhìn thấy oán khí ngập trời trong vòng bán kính năm mét quanh Hoan Hi Thiên.

Phạm Kinh Ba lau hết bụi bặm trên mặt, sau đó chuyển đổi nét mặt, đi về phía trước.

“Tối rồi tối rồi. Phạm chương quây tới rồi!”

Chẳng biết ai hô lên như thế, mọi người đều quay đầu lại, về mặt đầy sát khí, nhưng ngay khi nhìn thấy Phạm Kinh Ba thì sững sốt.

Nàng tóc tai bù xù, đầy bụi bặm, quần áo xộc xệch, trông thật thảm hại, khóe môi còn thấy vết máu mờ mờ, tựa như vừa mới chui ra từ một trận chiến sinh tử vậy. Sự kinh hãi, tức giận của mọi người cũng tiêu mất hơn nửa, một số phụ nữ tốt bụng trong đám người còn lo lắng đi đến đỡ nàng, “Phạm chương quây, có chuyện gì xảy ra thế? Người không sao chứ? Có cần tìm đại phu đến xem không?”

Kinh thành gần đây vàng thau lẫn lộn, thường có đánh nhau bằng binh khí, tai họa như cá nằm trong chậu, người dân trong thành liên lụy bị thương nhiều như cơm bữa. Phụ nữ còn thảm hơn, nghe nói có mấy tên hái hoa tặc còn lẫn vào trong đám người võ lâm, định đục nước béo cò, tuy rằng người trong võ lâm chính phái cùng với quan phủ địa phương đều toàn lực cố gắng giữ gìn an ninh trật tự, nhưng phụ nữ trong thành người người đều cảm thấy bất an.

Dáng vẻ của Phạm Kinh Ba lúc này, không thể không khiến người ta nghĩ đến vài chuyện cực không tốt.

Phạm Kinh Ba thấy mọi người vây đến, vội vàng lau “vết máu” nơi khóe miệng, gượng cười, nói: “Ta không sao, chẳng qua lúc nãy đi trên đường thấy có đánh nhau, vô ý bị chưởng phong hay là kiếm khí gì đó đánh phải, hôn mê một lúc, tỉnh lại thì chẳng biết đã mấy canh giờ, nên phải chạy thực mạng đến đây.” Ngừng một chút, nàng đột nhiên vỗ ngực ho khan, một lát sau mới dừng, “Cảm ơn mọi người đã quan tâm, cũng thực sự xin lỗi đã khiến mọi người chờ lâu, ta...”

“Không sao không sao, đừng nói xin lỗi làm gì, người không có chuyện gì là tốt rồi! Người xem người kia...”

Mọi người đã từng gặp nàng tức giận nổi bão, từng chứng kiến nàng châm chọc khiêu khích, cũng từng thấy dáng vẻ mạnh mẽ giỏi giang của nàng, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy nàng yếu ớt đáng thương đến thế nên đều khiếp sợ. Nếu nói lúc đầu còn ba phần tức giận, thì hiện giờ một chút cũng chẳng còn, trái lại họ còn luôn miệng an ủi. Muốn nàng về nhà nghỉ ngơi, nhưng cũng nôn nóng muốn xem chuyện tình đẹp để công khai của thái phó Công Dã Bạch, nên nhất thời cũng có chút do dự.

Phạm Kinh Ba thấy thế thì vội vã lắc đầu, kiên cường nói: “Ta chỉ bị thương một chút thôi, không sao, làm mọi người chờ lâu như vậy đã thật có lỗi rồi, làm sao có thể để mọi người tay không mà về được chứ? Hoan Hi Thiên vẫn cứ kinh doanh như bình thường thôi!”

“Tốt! Phạm chương quây quả nhiên là một nữ trượng phu!” “Là phụ nữ mà không thua đấng mày râu!” “Thật là một phụ nữ tháo vát!”

Cứ thế, Phạm Kinh Ba bước vào Hoan Hi Thiên dưới sự bao vây của đám đông ủng hộ rầm rộ ấy, thành công biến đổi từ một con người vô lương tâm còn đến muộn thành một người phụ nữ hào kiệt có tình có nghĩa có trách nhiệm một cách hoa lệ.

Bên cạnh đó, hai người đuổi theo nàng, đã nhìn thấy tất cả, đều trở nên trầm mặc.

“Vết máu trên khóe miệng nàng là từ đâu mà ra?” Đôi mắt Thư Sinh có chút phức tạp.

“Bữa sáng hôm nay là bánh bao nhân thịt gà viên, có tương ớt.” Đôi mắt Phạm Bình cũng có chút phức tạp.

“Xem ra ta còn cần phải nói chuyện một chút với nương tử mới được.” Thư Sinh thì thảo tự nhủ.

“Ừm, đúng đúng, phải nói chuyện một chút.” Phạm Bình, hiếm hoi mới được một lần tán thành Thư Sinh.

Thư Sinh như tìm được tri âm, cảm động nhìn Phạm Bình, “Thù Hăng, người cũng nghĩ thế à? Bịa đặt để làm người ta vui vẻ. Lừa gạt người khác là sai, che giấu khuyết điểm như thế, thật sự là không tốt. Cái sai lớn nhất là nàng còn để đầu tóc còn chưa chải như thế mà đã ra ngoài! Đối với phụ nữ, dáng vẻ là quan trọng nhất! Đáng điều khi để thả tóc, thân thể mảnh mai ấy chỉ thích hợp trong khuê phòng thôi, sao có thể cho người ngoài nhìn thấy!”

— Thư Sinh người thật sự là quá chấp nhặt chuyện tóc tai rồi đấy.

Sau khi nghiêng răng nghiêng lợi nói ra hết tất cả những giận dữ trong lòng, cuối cùng hắn mới nhớ ra còn có một người ở bên cạnh, “Thù Hăng, người thấy có đúng không?”

“Gi?” Phạm Bình không phát hiện ra mình đã dần dần quen với cách xưng hô này, bây giờ hắn vẫn còn đang rơi vào thế giới thần thánh vô hạn của bản thân, thấy có người hỏi đến mình, mắt liền sáng như sao, về mặt ngưỡng mộ lại sùng bái, nói: “Gặp nguy không loạn, mặt không đổi sắc, tùy cơ ứng biến, chi hươu bảo ngựa[1], đổi trắng thay đen, chủ nhân thật lợi hại! Chủ nhân thật oai phong! Ta muốn học ta muốn học!”

“...”

Lúc này, Thư Sinh không biết là nên khen hắn đã có thể dùng đúng thành ngữ, hay là nên giáo dục lại hắn, không cho hắn học theo cái xấu nữa. Điều duy nhất hắn có thể khẳng định chính là, nề nếp nhà này, phải sửa. Lúc xác định được điều này, hắn lại đau xót khi biết rằng, nếp nhà không phải là điều mà hắn muốn chỉnh là có thể chỉnh được.

Muốn chỉnh nếp nhà, tất nhiên trước tiên phải chấn chỉnh cái uy của người chồng.

Chấn chỉnh lại cái uy của người chồng ư... Nhớ lại quá khứ một tháng trước, từ lúc tân hôn tới nay, vẻ mặt Thư Sinh trở nên mờ mịt, với hắn mà nói, đây là cụm từ huyền ảo hoang đường và kì lạ.

Bộ não khác với những người bình thường khác, tên Thư Sinh này là một người vừa thực tế lại vô cùng tin tưởng sách vở, thế nên mấy chữ lúc này chỉ lướt qua trong óc hắn như gió lướt nước, không còn một chút dấu vết nào. Bỏ cái biểu tình mờ mịt đó đi, hắn cố nghiêm mặt, mắt nhìn chăm chú, bắt đầu nghiên cứu một vấn đề vô cùng nghiêm túc, đó là “Tối hôm qua nương tử rốt cuộc là vì sao giận dữ?”.

Vì thế, khi hắn về đến nhà, hắn lấy ra một quyển sách mà lúc mới mua chưa có thời gian đọc, nghiên cứu tiểu thuyết mà có người nói là nương tử nhà hắn viết.

Vừa nhìn lướt qua, miệng Thư Sinh đã không khép lại được, mắt không ngừng biến hóa từ hoang mang, kinh khủng, hoài nghi, buồn rầu, chợt hiểu, biểu tình trên mặt hắn cứ thế tuần hoàn không ngừng. Cuối cùng đến lúc chẳng biết là vòng tuần hoàn thứ mấy, thì hắn không nhịn được nữa, cầm lấy cuốn sách, đi tới Hoan Hi Thiên.

Khi đó đã là chạng vạng rồi, trên cửa Hoan Hi Thiên treo bảng “Đã hết sách mới, ngừng kinh doanh ba ngày.”

Thư Sinh cho rằng hắn là Phạm Kinh Ba đã kết thúc công việc rồi, đang chuẩn bị trở về, thì bỗng nghe được hai tiếng hét.

“Tiểu Phạm đáng chết!!! Ngươi dám hãm hại cha ta a!!!”

“Phạm Kinh Ba!!! Ta bóp chết ngươi!!!”

[1] Chỉ hươu bảo ngựa: câu này trong tích: thời Tần Nhị Thế, thừa tướng Triệu Cao muốn tiếm quyền, nhưng lại sợ các đại thần khác không ủng hộ. Triệu Cao bèn nghĩ ra cách thử; Triệu Cao biểu Tần Nhị Thế một con hươu và nói: “Đây là con ngựa”. Nhị Thế cười: “Thừa tướng lầm rồi, sao lại bảo hươu là ngựa”. Triệu Cao lại hỏi các quan đại thần. Người thì nói thật bảo đây là hươu. Kẻ lại nói theo Triệu Cao cho đây là ngựa. Sao đó Triệu Cao âm thầm giết chết những người nói là hươu. Đó là cách để Triệu Cao tìm ra được những kẻ nào phục tùng mình, kẻ nào không.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nương, Thỉnh Tự Trọng* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Suy nghĩ nửa mùa của kẻ khác người Ngân Thư Sinh

Lại nói hôm đó Kim họa sĩ sau khi được Phạm Kinh Ba chỉ bảo thì giống như là thu được chỉ bảo. Hắn đến Hoan Hi Thiên mua một quyển 《Phượng Cầu Hoàng 》, mọi chiều thức của nhân vật nam chính đều nghiên cứu cả, rồi tràn đầy khí thế bắt đầu đi tìm Tiểu quả phụ. Ai ngờ...

Ngày thứ nhất, hắn ngâm thơ dưới tường nhà nàng bị nàng hắt một chậu nước. May là hắn phản ứng nhanh nhẹn nên tránh thoát .

Ngày hôm sau, hắn hẹn nàng đi dã ngoại. Trên bờ sông hắn đánh đàn, bị nàng đẩy mạnh xuống sông, may là hắn biết khinh công mà lướt trên mặt nước đề lên bờ.

Ngày thứ ba, hắn xuất đòn sát thủ tặng bảo ngọc gia truyền! Quả nhiên! Tiểu quả phụ bị hắn làm cảm động! Nàng đã ra gặp hắn! Lại còn cười đến rạn rờ! Nhưng mà! Nàng đang nói gì vậy? Cái gì gọi là “Ta rất thích miếng ngọc này, ta đồng ý không đem việc ngươi bắt lực nói ra ngoài. Sau này ngươi không cần gở các thủ đoạn nữa được không?”

Ai bắt lực? Ai! Bắt! Lực!!!

”Nàng lại còn nói ta bắt lực ... Ta bắt lực ... Ta bắt lực ...”

Lại nói ở nơi khác, nét mặt Giải Đông Phong cũng không hề dễ coi. Hắn từ Hộ Bộ tan việc, trên đường đi nhận được cái nhìn soi mói kỳ dị của mọi người. Tuy nói hắn tự biết không được tính là loại anh tuấn tiêu sái, nhưng mà không đến mức chỉ trong một đêm thành diện mạo khó nhìn đến nỗi làm cho nữ nhân toàn thành cảm phẫn? Mọi người đều coi hắn như kẻ có thù giết cha với họ, đau lòng tức giận trợn mắt nhìn hắn. Điều kỳ quái nhất chính là lại còn có người ném cái trắng thối vào hắn!

Đúng lúc lão quyết định tóm một người lại để hỏi rõ ràng thì liền nghe được bên cạnh có mấy người đang rỉ tai thì thầm.

“Không nhận ra được, Thượng thư keo kiệt lại có sở thích đoạn tụ*, không phải hẳn cũng có phu nhân rồi sao?”

*đoạn tụ: yêu người đồng giới

“Cái này người không biết đâu, đó đều là thủ thuật che mắt!”

“Không nghe nói gần đây Giải phu nhân không được vui à? Ai biết liệu có phải bị hẳn ta ...”

“Oa nghiệp chướng. Nhưng mà Thái phó đại nhân là người có tài có sắc, cũng khó trách khiến hẳn động tâm!”

“Các người đều nghĩ thế sao? Trong sách cũng không viết rõ, không chừng Thượng thư là nữ giả trang nam trang đấy?”

“Phán, người nhìn xem hẳn ấy có điểm nào giống như nữ nhân? Nói Thái phó là nữ giả trang nam trang thì còn đáng tin một chút!”

Hắn nhảy cảm nghe được từ “sách”, lập tức chạy nhanh về nhà cầm quyển sách hôm qua đưa tới chưa kịp xem. Vừa mới đọc thì liền sôi máu giận điên cuồng, hẳn không nói hai lời liền chạy tới Hoan Hi Thiên.

“Bọn họ lại còn nói ta đoạn tụ... Ta đoạn tụ... Ta đoạn tụ...”

Kết quả là khi Thụ Sinh nghe thấy tiếng thét chói tai bèn phá cửa mà vào thì nhìn thấy vẻ mặt phẫn nộ của Kim họa sĩ và Giải Đông Phong đầy nham hiểm đang thì thảo tự nói. Một người không ngừng nói “Ta bắt lực ta bắt lực”, một người liên tục lẩm bầm “Ta đoạn tụ ta đoạn tụ”. Còn nương tử nhà hẳn đang hơi hơi nhô đầu ra từ gầm bàn.

“Nương tử, nàng không sao chứ?” Đầu tiên phải quan tâm đến người nhìn bề ngoài có vẻ gặp nguy hiểm, mặc dù hai người khác thoát nhìn so với nàng càng giống như có vấn đề hơn.

“Không sao.” Phạm Khinh Ba thấy Thụ Sinh thì trong lòng trấn tĩnh vội vàng chui ra khỏi gầm bàn rồi nhào tới. Chuyện lục đục đêm qua tạm thời quên biến.

“Ừm.” Thụ Sinh đỡ được nàng. Hắn suy nghĩ một chút, mặc dù có người ngoài nên khó tránh khỏi thất lễ, nhưng cuối cùng cũng không đẩy nàng ra. Hắn nhìn qua hai người bên kia rồi cúi đầu hỏi “Kim huynh bắt lực, Giải đại nhân đoạn tụ thì sao phải tìm nương tử gây phiền toái?”

Phạm Khinh Ba vô tội chớp mắt “Ta cũng không biết.”

Vừa dứt lời, liền nhận luôn hai luồng mắt giết người của kẻ khác “Phạm! Khinh! Ba!”

Phạm Khinh Ba dựa vào trong lòng Thụ Sinh, lại lần nữa phủ định cảm giác của chính mình lúc mới gặp gỡ hẳn. Ai nói hẳn là kẻ yếu ớt? Ai nói hẳn không tạo ra cảm giác an toàn? Giờ phút này có hẳn bên cạnh thì thiên hạ đệ nhất cao thủ và thiên hạ đệ nhất quyền thần trước mắt đang la hét với nàng đột nhiên trở nên không đáng sợ. May mà hẳn không bị điệu bộ ti tiện đáng ghét của nàng hù dọa chạy mất dép. May mà hẳn đủ cổ hủ, sống chết cũng cứ quán quít lấy nàng đòi phụ trách. May mà nàng không để hụt hẳn.

Thoáng nghĩ là lầm, nàng vòng tay xiết chặt lưng hẳn “Tướng công, bọn họ thật hung dữ.”

Lần này không chỉ có khiến hai vị khò chủ Kim họa sĩ và Giải Đông Phong, ngay cả Thụ Sinh cũng nhin không được cùng có ý nghĩ. Giọng điệu nương tử buồn nôn lại làm cần đến như vậy thì có thật là do sợ hãi, chứ không phải cố ý trêu tức bọn họ rồi thuận tiện ăn đậu hũ của hẳn không?

“Thụ huynh, chuyện này không liên quan đến huynh. Tốt nhất huynh nên tránh ra.” Kim họa sĩ gắng sức kìm chế mở miệng.

Lời này Thụ Sinh không thích nghe nên mở miệng đầy chính nghĩa: “Khinh Ba là phu nhân nhà ta, chuyện của nàng đương nhiên chính là chuyện của tại hạ.” Dùng một lúc hẳn lại uyển chuyển nói: “Kim huynh, huynh có bệnh không tiện nói ra thì tìm phu nhân ta thì có ích gì? Nghe nói ít ngày nữa Thánh Thủ sẽ tới kinh thành, huynh cùng ông ta cũng coi như có giao tình, ta tin là ông ta sẽ không đến nỗi thấy chết mà không cứu.”

“Ai nói ta có bệnh không tiện nói ra!” Kim họa sĩ phát điên rít gào.

Thụ Sinh sùng sốt, lập tức tỉnh ngộ bèn nói liên tục: “Vâng vâng, Kim huynh không có bệnh không tiện nói ra, tại hạ đã hiểu đã hiểu.” Vừa nói, lại còn làm ra vẻ biết bụng dạ người khác không muốn nói, bộ dáng thì thể hiện rõ kiêu “Cùng là nam nhân nên ta hiểu đây không phải là chuyện gì tốt, huynh không muốn nói toạc ta cũng là chuyện đương nhiên”.

“Phụt.”

Đôi vợ chồng cũ Giải Đông Phong và Phạm Khinh Ba vốn cực kỳ hiểu ý nhau cùng phát ra một tiếng cười, và nó rốt cục đã trở thành một sợi rom cuối cùng dè chết lạc đà. Kim họa sĩ bùng nổ, rút Kim Bút bên hông ra, chỉ tay về phía Thụ Sinh “Nhiều lời vô ích, đánh rồi hãy nói!”

(Min: đến chịu đôi này, đệ nhất giang hồ Kim họa sĩ dùng Kim bút, đệ nhị giang hồ Ngân Thụ Sinh dùng Ngân bút ==), và đệ nhất đệ nhị dùng bút đánh nhau, đệ nhất tuy thắng như đường thương 1 tháng, đệ nhị thì chẳng làm sao ==.)

“Ôi, nói rất hay, Kim huynh làm sao vậy?” Thư Sinh ôm Phạm Kinh Ba đứng né sang một bên.

“Ai nói với người là rất hay!” Kim Bút của Kim họa sĩ quét một vòng làm cho Thư Sinh buông Phạm Kinh Ba ra.

“Quân tử dùng tài hùng biện không động thủ, Kim huynh đừng như vậy...” Thư Sinh liên tục né tránh, nhưng không đáp trả.

“Ngân Bút của người đâu?” Kim họa sĩ từng bước tới gần.

“Đã giao đưa cho phu nhân ta làm vòng tay rồi. Diệp Các chủ tay nghề rất tốt, giá cả lại hợp lý. Kim huynh nếu có hứng thú cũng có thể tìm đến chỗ hắn.” Thư Sinh rất thích chia sẻ, chưa bao giờ giấu làm của riêng. Hơn nữa Diệp Các chủ giúp hắn có được phu nhân, cho nên hắn giới thiệu chuyện làm ăn thì cũng coi như bánh ít đi, bánh quy lại.

“Thật đúng là phải cảm ơn người rồi.” Kim họa sĩ cần rằng, Kim Bút trong tay trong nháy mắt biến ảo ra mấy chiếc, tỏ rõ ý định nếu không buộc được hắn ra tay thì sẽ không bỏ qua.

“Không cần cảm ơn, chỉ mong Kim huynh xem đi. Huynh động võ đối với người đọc sách trời gà không chặt như tại hạ kỳ thật có thích hợp hay không?”

“Người mà tay trời gà không chặt? Ai tin? Ha ha, ta nói ta còn là xử nam thì người tin sao?” Kim họa sĩ tức giận cười gằn.

“Tại hạ đương nhiên tin.” Thư Sinh đáp lại như lẽ đương nhiên, nhưng trong đôi mắt chính trực rõ ràng viết: người không phải là bất lực còn gì.

“... A a a a!”

...

“Nam nhân nhà người thật là hiếm thấy, bản lĩnh gây thù chuốc oán quả thực là không ai địch nổi.” Nhìn cảnh hai bóng dáng một đuổi một trốn, một công một né, Giải Đông Phong thờ dài nói. Đúng vậy, hiện tại Kim họa sĩ hoàn toàn quên sự tồn tại của kẻ đầu sỏ gây ra việc mà chỉ một lòng muốn tìm Thư Sinh để xuất chiêu người chết ta sống.

Phạm Kinh Ba chống tay vào má, vẻ mặt có chút hui quạnh “Ôi, người vừa nói vậy làm ta cảm thấy có chút cô đơn.”

Giải Đông Phong nhìn nàng một cái “Người yên tâm, còn có ta.” Thù hận của hắn đúng là vẫn dòn trên người nàng, không chút nào bị cuốn lệch đi.

Phạm Kinh Ba đỡ người, đôi mắt giả tạo khê phóng đến “Gi thế, rõ ràng ta không viết về người. Những người trong thành đó ăn no rừng mỡ tương trọng bấy bạ. Tại sao có thể đổ lên đầu ta? Ta bị oan ...”

Giải Đông Phong neho mắt cười đầy nham hiểm: “Thắm hoa trẻ tuổi, làm quan Thượng thư, dung mạo xấu xí, chỉ giỏi vết tiền. Người thấy mười sáu chữ này rất khó liên tưởng đến ta hả?”

Phạm Kinh Ba giờ tay giải thích: “Trên trang đầu của sách ta có viết: vốn là chuyện xưa, chỉ do hư cấu, giả sử tương đồng, cũng là trùng hợp.”

“Hừ.” Giải Đông Phong chấp tay, hiển nhiên là không chấp nhận lời giải thích này.

Phạm Kinh Ba nghiêm sắc mặt, đột nhiên nghiêm túc: “Kỳ thật, việc này thật sự không thể trách ta.”

Giải Đông Phong nhướn mày, Phạm Kinh Ba nhìn hắn một lúc lâu mới thờ dài một hơi. Lại còn rót cho hai người mỗi người một chén trà, sau đó mới chậm rãi nói: “Viết chuyện tình sử của mỹ nhân ca ca trước đó người cũng biết, hơn nữa còn vui mừng khi việc đã thành. Mặc dù trong lòng khó chịu việc người lừa gạt hôn lễ của ta, nhưng thực sự ta không nghĩ tới việc đùa giỡn lớn như vậy.”

Nói thật thì hai phu quân của nàng đều là cao thủ gây thù chuốc oán “Người biết mấy năm nay mình đã hãm hại bao nhiêu người không? Bao nhiêu người hận không thể ăn sống nuốt tươi người. Làm sao ta còn giống trống khua chiêng để lộ điểm yếu của người ra ngoài? Từ khi người dẫn ta rời khỏi Giả Y cung, ta luôn coi người là người thân. Ta cũng từng nghĩ tới, nếu như ta và người đều không gặp được người có thể cầm tay suốt đời thì như vậy, làm vợ chồng cả đời cũng là rất tốt.”

“Thì ra là người vẫn có suy nghĩ xấu như vậy đối với Lão Từ.” Giải Đông Phong than thở, âm lượng đã nhỏ đi rất nhiều. Hắn vuốt tóc sang một bên để lộ vành tai ửng hồng.

Ánh mắt Phạm Kinh Ba ảm áp, nhưng trong lòng thâm bật cười. Kỳ thật vị Thượng Thư hẹp hòi người gặp người sợ này lại có tính thật sự trẻ con, khi xích mích thì lại thích tự xưng Lão Từ. Điều là thói quen nhiễm từ người nào đó mà ra. Nàng dựa theo ý của hắn mà nói: “Đúng vậy, lúc ấy cảm giác được người có quyền lại có tiền, lại còn không thích nắm thê bảy thiếp. Mà quan trọng nhất là người không đẹp lại còn xấu tính, nên cơ bản không có người tranh giành với ta.”

“Hừ.” Tiếng của Giải Đông Phong lại to lên “Tiểu Phạm, người như vậy là không được. Cái này phải gọi là không ăn được bỏ đào thì nói bỏ đào còn xanh!”

Phụt, hắn nói hai câu còn cao giọng hết cả lên. Nụ cười trên mặt Phạm Kinh Ba càng tươi, nàng tiếp tục bảo: “Ừ, hạt bỏ đào của người có khả năng ngọt, ngọt đến nỗi có người ngần ngại ở nhà người suốt một tháng. Huyền nào đến người mù cũng nhìn ra là bỏ đào đã có chủ.”

“Cái gì mà có người có chủ, lão, Lão Tử là hoàng kim bỏ đào còn độc thân!” Giải Đông Phong trừng mắt nhìn nàng, bắt đầu nói lấp lếm thây.

Phạm Kinh Ba điem đến là dừng, lại quay về đề tài cũ “Trước khi ta viết sách không phải đã trò chuyện mấy lần cùng mỹ nhân ca ca sao? Hoi ca ca về những người đã gặp thì thấy nói nhiều nhất chính là về người. Ta thử dò xét hỏi thêm một chút về vấn đề có liên quan ám chỉ giới tính thì phát hiện ca ca cứ biết là nói, đã nói là nói hết. Giống như là ra sức dẫn dắt ta hướng tới điều nào đó cần viết. Mỹ nhân ca ca không phải không biết điều ta viết ra sẽ có ảnh hưởng gì, nhưng ca ca lại vẫn làm như vậy. Cho nên ta đoán, trong triều có phải đã xảy ra chuyện gì hay không. Liệu có phải hân đang bố trí gì đó hay không?”

Giải Đông Phong càng nghe sắc mặt càng nặng nề. Đến khi nàng nói xong thì lông mày đã nhăn tít. Hân bỗng đứng lên, vội vàng đi hai bước thì thấy hai người vẫn còn đánh nhau. Bỗng nhiên hân nhớ ra bèn quay đầu thông báo: “Đánh nhau làm hỏng đồ đạc thì nhớ bắt bọn họ bồi thường.”

Khi bóng dáng của hân biến mất sau cửa, Phạm Kinh Ba lau trán đầy mồ hôi, thở phào một hơi, đột nhiên lại nghe thấy tiếng bước chân quay lại.

“Nam nhân nhà ngươi hình như rất thích đập cửa?” Giải Đông Phong đá đá vào đám đồ rải ra khắp nơi trên mặt đất trong phòng, bấm đốt ngón tay mà tính toán “Hơn nữa lần trước đập hỏng cửa nhà ta, tổng cộng một trăm năm mươi lượng. Nay khấu trừ vào tiền nhuận bút của ngươi.”

Nhìn vẻ mặt trợn mắt há hốc mồm không thể tin nổi của Phạm Kinh Ba, Giải Đông Phong cười hắc hắc “Ngươi cho là nói nhiều những lời gọi tình buồn nôn như vậy thì Lão Tử sẽ quên đi món nợ của các người? Cửa sổ cũng không có đâu! Lão Tử mới không để mình bị lôi đẩy lung tung đâu!”

Nói xong, hân khịt khịt mũi vênh vào tự đắc rời đi.

Lần này là đi thật. Phạm Kinh Ba lại sừng sốt một hồi, vừa vịn vào bàn nở nụ cười. Còn nói hân sẽ không để bị lôi đẩy lung tung, từ trước đến giờ hân luôn bắt đền gấp đôi, lần này lại chỉ cần khấu trừ giá cũ. Đối với kẻ vất cổ chày ra nước như hân mà nói thì thể đã được coi là bị lôi đẩy lung tung chưa?

Sau khi cười xong, quay đầu lại nhìn thấy hai vị kia vẫn còn chơi trò người đuổi ta chạy, nàng ho nhẹ vài cái rồi sau đó cất giọng lạnh lạnh: “Ngũ Tử vốn họ Trương, lúc còn nhỏ cha mẹ đều mất nên được cô chủ nuôi dưỡng. Cô chủ nhà nghèo bị cuộc sống cưỡng bức nên năm nàng mười một tuổi thì bán vào kỹ viện...”

Ung dung đọc đến đây, dừng lại.

“Sau đó thì sao? Sau khi bị bán vào kỹ viện đó? Nàng ta không bị bắt nạt chứ? Kỹ viện nào đấy?” Kim họa sĩ từ lúc nghe thấy nhắc tên Ngũ Tử liền ngừng đánh nhau, giờ phút này ghé vào trước người Phạm Kinh Ba mà liên tục thôi thúc hỏi, về mặt muốn đập nát kỹ viện.

Phạm Kinh Ba cũng không thừa nước đục thả câu, móc từ trong tay áo ra một xấp giấy đưa cho hân “Nè, đừng nói ta không giúp ngươi. Ở đây là tất cả chuyện về Ngũ Tử mà ta biết. Chuyện về Phụng Cầu Hoàng cũng không phải ta có ý chinh ngươi, chỉ là muốn xem qua ngươi đối với Ngũ tử của ta có bao nhiêu thành ý.”

Kim họa sĩ giật lấy xấp giấy, vừa lật lật xem vừa hồ nghi hỏi: “Ngươi cam đoan trong này viết đúng theo sự thật?”

“Ta cam đoan, những câu chuyện đó đều là thật.”

“Hừ, nếu như bị ta phát hiện có nửa câu giả dối, ngươi cứ chờ ta tung ra tin đồn nam nhân của ngươi cầm bản đồ kho báu tiền triều!” Kim họa sĩ vừa nói vừa gấp xấp giấy kia lại rồi đút vào trong bụng mà nghênh ngang mà đi.

Thư Sinh vẫn đang sờ đầu khó hiểu suy nghĩ một chút, nhìn theo hướng hân ta rời đi mà dặn dò một câu: “Nhớ đi tìm người tài xem, đừng có giấu bệnh sợ thầy thuốc!”

Rầm. Bên ngoài vọng vào một tiếng trượt chân đập thẳng vào cửa đặc biệt vang dội.

Thư Sinh yên lặng thu hồi tầm mắt, nhưng vẫn hơi không đành lòng mà nhắc: “Người phong lưu tiêu sái giống như Kim huynh mà lại có bệnh không tiện nói ra như thế, hẳn là đau khổ trong lòng so với người thường còn tăng thêm vài phần.”

Phạm Kinh Ba gật đầu, hoàn toàn đồng ý “Bất kể là ai gặp ngươi cũng đều phải đau khổ một phen.”

“Gì cơ?” Thư Sinh chớp chớp khó hiểu.

“Không có gì, khen ngươi ý mà.” Phạm Kinh Ba thuận miệng đáp cho qua, sau đó quay lại bắt đầu thu dọn đồ đạc để chuẩn bị về nhà.

Khóc mất Thư Sinh giật giật, nhăn mặt “Ngương tử, nàng lại bắt đầu theo bản năng cảm thấy vì phụ nghe không hiểu tiếng người rồi đấy.”

“Chà, thì ra tướng công nhà ta nghe hiểu được tiếng người đó. Thật lợi hại.” Phạm Kinh Ba tiếp tục nói cho có lệ, kéo cái bao Thư Sinh đeo chéo trên lưng để cất đồ mang về nhà. Đột nhiên nàng thấy một quyển sách trông cực kỳ quen mắt “Đây là cái gì?”

Thư Sinh rốt cục nhớ ra mục đích của mình khi tìm nàng, về mặt phần khởi vội vàng vội vàng mở ra một tờ mang theo kia mà hỏi: “Ngương tử, trong sách thì cô nương này rõ ràng chung tình với Tần công tử. Vì sao trước mặt Trần công tử lại luôn nói Lý công tử tốt?”

... Đồ ngọc này bắt đầu nghiên cứu ngôn tình tiểu thuyết? Là do bị thái độ khác thường của nàng hôm qua làm khiếp sợ? Phạm Kinh Ba làn môi ánh mắt tràn đầy vui vẻ, mặc dù không trông cậy vào việc hân sẽ nghiên cứu ra điều tâm đắc gì đó, nhưng chỉ cần nhìn điệu bộ chăm chú của hân là nàng liền

cảm giác thấy dễ thương vô cùng .

“Bởi vì Tần công tử ngốc nghếch nên cô nương ấy cố ý làm cho hắn ghen.”

“Tại sao?” Thư Sinh vẫn không hiểu.

Phạm Kinh Ba dẫn hắn đi ra cửa hông, cẩn thận khóa kỹ cửa nẻo rồi đi dọc theo ngõ hẻm vừa đi vừa đáp: “Bởi vì nữ nhân vẫn thích nhìn nam nhân mình thích ghen tuông vì mình. Nhân tiện kiểm tra trong lòng nam nhân thì mình quan trọng tới đâu.”

Thư Sinh im lặng. Mặc dù hắn thường xuyên ghen, nhưng hắn vắt hết óc cũng không tìm ra Phạm Kinh Ba từng khen ai ở trước mặt hắn. Hắn chán nản lại lần nữa nhận định nương tử nhà hắn quả nhiên cũng không chung tình với hắn. Hắn không cam lòng, lại hỏi: “Nương tử, nàng nói một nữ nhân vốn cũng không hoàn toàn chung tình với một nam nhân. Cuối cùng có khả năng thay đổi tâm ý không?”

“Đương nhiên có thể rồi.” Phạm Kinh Ba vẫn cho là đang nói về tiểu thuyết “Giống như những câu ‘cuộc sống sau hôn nhân’ ‘lâu ngày sinh tình’ cuối cùng mới nhận ra ‘đều là có từ rất hay gặp trong loại truyện này. Ta cũng thích kiểu như thế, cho nên cảm thấy câu ‘vừa thấy đã yêu’ khó có thể tin.”

“Vi phu cũng không phải vừa thấy đã yêu đối với nàng.” Hắn có nhớ mình phải đến lần thứ mấy gặp nhau mới chung tình. Dù sao với loại cảm giác mà nương tử nhà mình không đáng tin thì có lẽ trước tiên cứ phủ nhận rồi nói tiếp.

Ai ngờ Phạm Kinh Ba không hiểu được ý tứ đến mức độ đó, nhưng vì hắn phủ nhận nhanh như vậy nên kiên quyết làm trái tim thủy tinh một phen. Sau đó những việc luôn cố gắng hết sức để quên lại hiện lên trước mắt, ví dụ như cái nàng Đào Kim Kim kia.

Nàng tự nhận mình không phải người cố tình gây sự, rảnh rỗi đi tìm việc. Nhưng cái cảnh Thư Sinh và Đào Kim Kim ở trước sân vẫn không quên được.

Mặc dù Đào Kim Kim luôn miệng nói không nhớ từng lui tới với người Trung Nguyên. Còn lúc nàng làm bộ như lơ đãng hỏi Thư Sinh thì hắn cũng tỏ vẻ trước kia chưa từng thấy Đào Kim Kim. Nhưng trực giác nói cho nàng, Đào Kim Kim này rất có thể chính là miêu nữ năm đó đã hạ cổ độc Thư Sinh.

Trước đây sau khi nghe Thư Sinh nói thì nàng chỉ cảm thấy thông cảm. Dù sao hắn bị cưỡng bức, tâm hồn nhỏ bé chắc chắn đã bị tổn thương. Nhưng sau khi thấy Đào Kim Kim thì cảm giác này dần dần biến chất. Đào Kim Kim mặc dù không còn trẻ nhưng trông vẫn còn thùy mị thướt tha. Có thể nhìn ra bảy tám năm trước xinh đẹp tuyệt vời như thế nào, vì vậy sự đồng cảm ban đầu dần dần biến thành dè dặt.

So với nàng thì Đào Kim Kim có bộ ngực lớn hơn, dáng người Đào Kim Kim so với nàng mềm mại hơn, giọng nói Đào Kim Kim so với nàng nhu mì hơn.

Nàng chẳng còn cách nào khác nên không thêm dè dặt, nhưng cũng không có cách phát tác. Bởi vì nàng biết Thư Sinh cũng không sai, nàng vẫn luôn cho rằng cứ vướng mắc với quá khứ của nam nhân là ngu không ai bằng. Hơn nữa nói về quá khứ, kiếp trước kiếp này mang lại cho nàng thì tuyệt đối phong phú hơn hẳn nhiều. Điều khác nhau duy nhất là nàng vẫn luôn không làm đến một bước cuối cùng. Nhưng đạo lý rõ ràng thì rõ ràng, trong lòng nàng vẫn không thoải mái.

Ngay cả chính nàng đều cảm giác được bản thân như vậy, nhưng càng không muốn cho Thư Sinh biết cho nên tối hôm qua mới mâu thuẫn như vậy.

“Nương tử.”

Bà vai bị chọc chọc, Phạm Kinh Ba tỉnh lại từ trong phiền não tự chước lấy, nghi hoặc ngược mắt. Chỉ thấy đôi mắt trong veo của Thư Sinh đang chăm chú nhìn nàng, mặt đỏ hồng hồng, lại giống như hơi xấu hổ, lại giống như lấy hết dũng khí. Hắn há mồm ngậm miệng mấy lần, rốt cục lấy hết dũng khí mà nói: “Nương tử, mặc dù ta không có quyền, nhưng cũng coi là có tiền, cũng không năm thế bảy thiệp. Tuy rằng bộ dáng đẹp tính tình cũng tốt, nhưng cũng không có người đến giành với nàng. Cho nên nương tử nàng, nàng...”

Lúc đầu Phạm Kinh Ba còn hơi sững sờ, cho đến khi nghe được “bộ dáng đẹp tính tình cũng tốt” thì rốt cục phì cười thành tiếng.

“Người nghe lên ta nói chuyện với quý họ?”

“Không có!” Thư Sinh ngẩng cổ, thề thốt phủ nhận “Là tự chúng chạy đến lọt vào trong lỗ tai ta.”

Phạm Kinh Ba cố nén vui vẻ, nghiêm túc hỏi: “Được rồi, chẳng nghe được những thứ gì?”

Thư Sinh bất giác nhăn mũi, vẻ mặt khinh thường “Nghe được nàng nói hắn mang nàng xuất cung gì gì đó. Còn nói sẽ không hại hắn gì gì đó, còn nói...” Ánh mắt trở nên u oán, trong u oán mang theo tủi thân, trong tủi thân mang theo phẫn nộ, trong phẫn nộ mang theo lên án “Lại còn nói muốn đi cùng hắn cả đời, hừ.”

Thấy bộ dáng hắn như thế, chuyện lưu ý miêu nữ gì đó giờ phút này hoàn toàn bị lãng quên. Phạm Kinh Ba cười vui vẻ càng tươi rói, thật đúng là nói gì ứng đó. Nàng vừa mới nói nữ nhân thích nhìn nam nhân ghen tuông vì chính mình, trước mắt liền có minh chứng rành rành. Nàng đưa ngón trỏ chọc chọc vào gương mặt đang phồng lên của hắn mà cười hi hi “Ghen à?”

Thư Sinh vốn đang khó chịu, nhìn thấy nàng cợt nhả thì trong lòng càng phiền muộn bèn dứt khoát quay đầu rồi đi.

Đột nhiên trên lưng chợt nặng, hắn vội vàng ổn định trọng tâm, còn tay theo bản năng đưa về phía sau đỡ người trên lưng.

“Oa đừng nóng giận mà!” Phạm Kinh Ba nhảy lên trên lưng hắn, ôm cổ hắn làm nũng: “Trước khi người ta gặp được chàng thì mới nghĩ đến tùy tiện chấp nhận cùng quý họ hời mà.”

Hai chân nàng quặp chặt lấy eo lưng hắn, thân thể mềm mại cọ cọ trên lưng hắn, môi ghé sát vào tai hắn để nói chuyện gần như vuốt luôn vành tai hắn. Giọng nói lại nũng nịu mềm mại như thế làm hắn chỉ cảm thấy bụng dưới nóng rực, sớm quên đi cơn giận trước đó một khắc.

“Thật sao?” Tay hắn không nhịn được mà véo mông nàng.

Nàng cười khanh khách, không an phận thò tay vào vạt áo của hắn “Hoàn toàn chính xác, thích nhất là.....”

Người phía sau không kịp biểu lộ thêm nữa liền bị một trận đánh nhau huyền ảo trong phố nhỏ cắt đứt.

“Yêu nữ! Nộp mạng đi!”

Hơ, nếu gặp phải giang hồ báo thù, thân làm thiếu nữ tay trái gà không chặt và người đọc sách thì có lẽ chuẩn là thượng sách.

Thư Sinh lưng còng Phạm Kinh Ba đang muốn rời đi lại thấy một bóng người lờ lệt đang lao đảo chạy về phía mình. Hắn chỉ có thể nghiêng người né tránh thì bóng dáng lờ lệt kia đã ngã trên mặt đất. Tiếp ngay sau đó là mấy vị nam nhân có vẻ cao thủ trong nháy mắt đã vây quanh phố nhỏ. Tráng sĩ cầm đầu râu quai nón tức giận quát: “Yêu nữ, mau giao thuốc giải ra đây!”

Nữ nhân ăn mặc lờ lệt bị gọi là yêu nữ miễn cưỡng ngồi dậy, cười nói: “Người Trung Nguyên các ngươi không có đạo lý, một lúc thì muốn mạng người ta, một lúc lại muốn người ta thuốc giải. Có lẽ một lát nữa không phải còn muốn thân thể người ta chứ?”...

Bạn đang đọc truyện *Cô Nương, Thỉnh Tự Trọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Vợ chồng đồng lòng lui quân hùng . . .

Thật sự là ban ngày thì chó nói người khác.

Nhìn Đào Kim Kim một mối bị bao vây đuổi giết, Phạm Kinh Ba đột nhiên cảm giác Kinh thành này thực sự nguy hiểm. Theo bản năng nàng ngó xem phản ứng của Thư Sinh. Chỉ thấy hắn mặt lộ vẻ bối rối rất giống như cực kỳ chột dạ thì trong lòng lập tức phát lạnh. Cánh tay đang ôm hắn không tự chủ được định thu về. Đúng lúc nàng định cúi đầu thì nghe thấy

“Nương tử, mau mau! Mau che mặt ta, ta không muốn bị bọn họ nhìn thấy!”

Gì vậy? Đối tượng làm hắn bối rối là những nhân sĩ võ lâm này, chứ không phải. . .

Phạm Kinh Ba dịu mặt lại rồi cũng không hề ngần ngại, liền theo ý của hắn mà giơ tay áo lên để che khuất mặt hắn từ mắt trở xuống.

Tất cả nhân sĩ võ lâm ở đây đều đã nhìn thấy một màn này, yên lặng chảy mồ hôi “Thư đại hiệp, lâu nay vẫn khỏe chứ”.

Thư Sinh mắt nhìn thẳng, hồ hững làm mọi người không khỏi có chút xấu hổ. Phạm Kinh Ba trong lòng biết tên khờ quá thật thà này chắc chắn đang nhận định là đã được mình che mặt nên cố tình coi như người bên ngoài đều không nhìn thấy, cũng giống như hắn nhận định mình đã tự phé võ công nên không thể tìm hắn luận võ vậy. Nàng cả thấy hơi bất lực, nhưng cuối cùng cũng không biết phải làm sao, lấy chồng theo chồng lấy chó theo chó, lấy phải người quá thật thà thì cũng chỉ có thể như vậy. . .

“Các vị đại hiệp, các người đang bận nên chúng tôi không quấy rầy”.

Mọi người vốn cũng rất tò mò về Phạm Kinh Ba. Dù sao Ngân Thư Sinh nổi danh là không gần nữ sắc, nếu không có bao vải vắt chéo vạt năm không thay đổi kia thì bọn họ vẫn còn thật không dám xác định kẻ được nữ nhân ôm cứng này chính là hắn. Hiện tại mắt thấy nữ nhân này chủ động mở miệng, nghiễm nhiên như là đại diện toàn quyền thì bọn họ càng kinh ngạc “Vị cô nương này là?”

Lời mới lên đến miệng thì thấy ánh mắt Thư Sinh đột nhiên trở nên lạnh lẽo. Mọi người rùng mình còn Phạm Kinh Ba vội vàng cười pha trò “Ta không còn là cô nương gì nữa. Chư vị chê cười, cái vị ta đang ngồi trên lưng, chính là trượng phu của ta”.

Thư Sinh hừ hừ, lúc này ánh mắt mới dịu đi, trong miệng vẫn còn lẩm nhẩm “Lúc trước đã bảo rồi, tóc tai bù xù thế còn ra thể thống gì”.

Phạm Kinh Ba không phục “Tóc tai bù xù ở đâu? Ta đã quấn tóc chỉnh tề, lại còn xức nước dầu hoa quế!”

Thư Sinh trừng mắt, trách mắng: “Chẳng ra cái gì cả! Nữ tử mười lăm vẫn tóc, hai mươi xuất giá. Xuất giá tòng phu, đương nhiên là phải búi tóc. . .”

Phạm Khanh Ba vô cùng ngạc nhiên “Hai mươi mới gì? Ai ai~, ta cho là cứ mười bốn mười lăm tuổi đã xuất giá!” Hoá ra tuổi kết hôn pháp định thời cổ đại so với hiện đại không sai biệt lắm? Kỳ thật nàng còn chưa tính là gái lỡ thì?

Thư Sinh uyển chuyển bảo: “Nương tử, lệ cổ này so với tình huống thực tế thường thường sẽ hơi sai lệch. . .”.

Phạm Khanh Ba nhéo tai hần xoắn lại “Tướng công đang chê vi thể gì?”

Thư Sinh kêu lên oai oái “Không chê không chê, không hề chê!”

Phạm Khanh Ba xoáy mạnh một cái “Người cứ nói không chê, ý tứ chính là người thực sự cảm thấy ta đã già?”

Thư Sinh oan ức “Nương tử không chịu nói đạo lý chút nào cả. . .”

Tiêu điểm trong nháy mắt chuyển từ màn trình diễn giang hồ báo thù thành cảnh vợ chồng son đầu võ mồm. Trong lòng các vị võ lâm nhân sĩ ở đây không hện mà cùng lướt qua một đồng dấu chấm hỏi: tình huống hiện giờ là thế nào đây? Ngân Thư Sinh lấy vợ từ lúc nào? Còn nữa, đôi vợ chồng này coi như bên cạnh không người mà cứ liếc mắt đưa tình thì thôi, tại sao bọn họ lại vẫn đồng tai lên mà nghe? Mất mặt! Mất mặt quá!

Đến khi bọn họ rốt cục ý thức được không thể lại tiếp tục xem kịch thì, bóng dáng hai người Thư Phạm đã sớm lặng lẽ biến mất.

“Không ngờ chúng ta vẫn rất ăn ý cơ đấy”.

Trên đường về nhà, Phạm Khanh Ba nằm trên lưng Thư Sinh cười đến tít mắt. Hoàn toàn không cần nhìn mặt nhau mà hai người cũng có thể một đáp một xướng thật hoàn mỹ để mơ hồ biến đổi tiêu điểm sự chú ý, rồi sau đó thì hành kẻ ve sầu thoát xác.

“Ồ, ăn ý cái gì?” Từ sau khi Thư Sinh được hưởng thụ sự thân mật khó thấy đến khác thường của Phạm Khanh Ba trong đêm qua thì đâm ra nghiện công năng. Trong lúc nhất thời lại quên đây vẫn đang ở trên đường, vì vậy hoàn toàn không để ý các loại ánh mắt nhòm ngó của người đi đường.

“Chẳng lẽ không phải vì người nghe hiểu ám hiệu của ta nên mới phối hợp với ta mà rút lui sao?” Phạm Khanh Ba hỏi thu lại nụ cười, trực giác nói cho nàng đáp án hẳn không phải là điều nàng nghĩ.

Thư Sinh hoàn toàn mơ hồ không rõ, trong mắt tràn đầy nghi hoặc “Ám chi cái gì? Rút lui cái gì?”

Phạm Khanh Ba cứng họng. Quả nhiên nàng lại một lần nữa đánh giá cao trình độ bình thường của người này. Cũng đúng, võ công của hần là đệ nhị thiên hạ, lại có đầu óc thiên hạ tối nhị*, đương nhiên không coi trọng đám người kia trong giang hồ nên muốn đi thì đi. Xem ra nàng chả cần nhìn trước ngó sau, không phải vất hết óc suy nghĩ làm thế nào để toàn thân trở về.

*thiên hạ tối nhị: khác thường/khác người nhất thiên hạ

Nhưng mà nghĩ lại, liệu đây có phải thể hiện trong lòng Thư Sinh cũng muốn rời xa những thị phi này, mặc kệ sự sống chết của Đào Kim Kim kia?

“Chàng không tò mò việc những người đó tại sao muốn bắt Đào Kim Kim à?” Phạm Khanh Ba làm như lơ đãng mà nhắc tới.

Thư Sinh đang nghĩ ngợi giờ phút này có vẻ tâm tình nương tử rất tốt, không biết con giận đêm qua đã tiêu tan chưa. Nay đột nhiên nghe hỏi như thế lập tức có cảm giác do dự “Nương tử quen biết người bị bắt lúc này sao? Rất quen sao? Muốn. . . ta đi cứu sao?”

Một câu cuối cùng có hơi chần chờ, bạn của nương tử chính là là bạn của hần, đương nhiên không thể thấy chết mà không cứu. Nhưng mà sau khi ra tay thì sau này liên viên viễn không có một ngày bình yên. Ai~, mặc dù có thất đức nhưng trong lòng hần vẫn len lén hy vọng nương tử không quen biết gì lắm Đào Kim Kim kia.

Về mặt Thư Sinh luôn không dấu được suy nghĩ trong lòng, trước mặt Phạm Khanh Ba lại càng nổi bật. Cho nên Phạm Khanh Ba dễ dàng nhận ra sự giằng co này trong lòng hần mà không khỏi trợn mắt há hốc mồm. Người này rốt cuộc bị làm sao! Hần không nhớ Đào Kim Kim liệu có phải là miêu nữ trước kia hay không thì còn cho qua được. Nhưng nàng ta ở đối diện nhà bọn họ mấy ngày mà hần lại vẫn còn nhận không ra? Ngay cả tên người cũng không nhớ?

Nàng không nhận được đưa tay quay mặt hần sang bên phía nàng. Bốn mắt nhìn nhau, cẩn thận nhìn kỹ xem liệu có phải hần giả ngu hay không.

Thư Sinh bị hành động đột xuất của nàng khiến cho sừng sốt, lập tức mặt đỏ bừng. Hai mắt chớp chớp bất an, hàng lông mi dài gần như lướt qua mặt nàng. Hần nghiêng mặt đi lại bị xoay trở về, lúc này không chỉ có mặt mà cả cổ lẫn vành tai đều đỏ ửng. Hơn nữa lại nghe được tiếng người đi đường bàn luận, rốt cục hần phát hiện mình đang đi trên đường, trên lưng mình còn một nữ nhân. Cử chỉ qua thân mật nên cho dù đây là nương tử của mình thì cũng vẫn là lỗ mắng. Vì vậy hần vội vàng gỡ tay nàng ra rồi đặt nàng xuống đất.

Thư Sinh xấu hổ khó xử không chịu nổi, lúng túng muốn chạy trốn. Nhưng lại cảm thấy bỏ nương tử lại một mình thì không tốt nên nhất thời đứng tại chỗ mà không biết làm thế nào.

Phạm Khanh Ba cười toe toét không ngừng, thấy hần trông thật nhút nhát thì trong lòng cảm động, không khỏi ôm lấy cánh tay hần mà phân trần vừa ép hần đi về phía trước. Lại nhượng mắt liếc nhìn mà nói với quần chúng đứng xem: “Tướng công nhà ta da mặt mỏng, ngại quá. Các người đừng nhìn nữa, nhìn phải trả tiền”.

Mọi người cười vang, lại phun nước bọt “Thì ra là Tiểu Phạm không biết xấu hổ”, nói xong thì túm năm tụm ba mà tản đi.

Phạm Kinh Ba bị chửi nhiều nên quen rồi, thật sự là hơi không biết xấu hổ vẫn cọt nả tiếp. Lại bị Thư Sinh trợn mắt liếc nhìn “Cười à, nàng vẫn còn cười ư? May là đã về tới phùng Thanh Mặc, bằng không ở nơi khác thì không biết những người đó sẽ làm càn mà sắp đặt những thứ gì. Ở nơi đông người ai nấy đều soi mói, xin nương tử hãy tự trọng hơn!”

Tâm tình Phạm Kinh Ba đang vui nên không buồn cãi lại. Kỳ thật đám láng giềng ở phùng Thanh Mặc này thích nàng hay không thì mức ngồi lê đôi mách so với những người bên ngoài tuyệt đối càng không có giới hạn hơn. Nhưng mà chuyện như vậy có lẽ không nói cho hần biết vẫn là hay hơn.

“Lần sau không được viện dẫn lý do này nữa, biết không?” Không biết sau bao lâu, Thư Sinh rút cuộc cũng giáo huấn xong rồi dùng một câu cảnh cáo nghiêm túc để kết thúc.

“Vâng, biết rồi.” Phạm Kinh Ba khôn ngoan gật đầu, sau đó ngược mắt đáng thương mà nhỏ giọng “Tướng công, chân ta tê rần mất rồi.”

Về nghiêm túc trên mặt Thư Sinh trong khoảnh khắc tan đi. Hần vội vàng đỡ lấy nàng hỏi gấp: “Không có việc gì chứ? Không phải là vừa rồi bị đám người giang hồ kia lỡ tay làm tổn thương chứ? Để ta xem”

Vừa nói vừa cúi nhìn chân nàng thì lại bị ngăn cản “Tướng công, ta không sao. Chỉ hơi bị tê . . .”

Thư Sinh nghe vậy vẫn không yên lòng, vội vàng ngồi xổm xuống “Nương tử, để ta công nàng về nhà, trong nhà có Đại trưởng lão cho thuốc”.

Kết quả là nơi đông người trước mắt thiên hạ, Phạm Kinh Ba lại nằm trên lưng Thư Sinh. Thư Sinh đương nhiên không nhìn thấy nụ cười đắc ý của nàng nên vẫn còn lo lắng “Ai~, mới sáng ra đã gặp phải những kẻ chém chém giết giết này thật không có chuyện tốt. Nương tử, thật sự chỉ hơn tề sao? Có nhưc không? Có bị . . .”

Phạm Kinh Ba cười đến không thấy mắt đâu “Không bị nhưc, rất ngọt.” Trong lòng vừa vui vừa ngọt ngào.

Thư Sinh giật mình “Ngọt? Chẳng lẽ là độc vật kỳ quái gì à?”

Phạm Kinh Ba rốt cục không nhịn được cười to, ôm lấy cổ hần nói thẳng “Ai~, ngọc ới, ta đã từng nói chàng thật dễ thương đến chết người chưa?”

Đầu óc Thư Sinh vẫn còn quay cuồng trong viễn cảnh nương tử nhà mình có thể trúng độc nên không nghĩ hơn liền trả lời: “Ta không thích cái chết”.

Phạm Kinh Ba cười thâm “Vâng vâng vâng, chàng không thích cái chết. Chàng chỉ yêu Phạm lỗ mãng Phạm ngớ ngẩn. Là ta thích chết, ta yêu chàng đến chết mất!”

Thư Sinh bỗng dừng bước, lập tức quá sợ hãi lại co giò chạy, miệng vẫn còn la hét: “Xong rồi xong rồi, nương tử chắc chắn đã trúng độc. Làm sao bây giờ làm sao bây giờ, không biết Đại trưởng lão kia có giải pháp trị độc nào không . . .”

Chỉ chốc lát sau đã đến cuối ngõ hẻm, liền nghe trong sân Phạm gia vọng ra âm thanh một trận đánh nhau. Thư Sinh vốn không để ý tới, lưng cũng Phạm Kinh Ba đã ngã vào Thư gia tìm thuốc giải, lại bị Phạm Kinh Ba ngăn cản “Đi sang phía đối diện! Phát Bệnh không biết có ở nhà hay không!”

Nàng đối với chuyện trong chón giang hồ từ trước đến giờ luôn không hiểu kỳ, cũng không để tâm. Cũng như Thư Sinh nếu có thể tránh liền tránh, nhưng chuyện rơi vào người nhà mình lại khác.

Hai người đi vào trong sân, chỉ thấy mấy vị cao thủ ở nhờ nhà bên cạnh đang túm năm tụm ba đánh lẫn nhau, giống như đang luận võ.

Phạm Kinh Ba sốt ruột đảo mắt khắp đám người tìm kiếm, rốt cục ở một chỗ thấy Phạm Bình bị một người râu quai nón trông rất lực lưỡng đang ép cho từng bước lui về phía sau.

“Dừng tay!!!”

Một tiếng hô vọng đến mây xanh làm mọi người đều dừng động tác một chút. Lúc này mới nhìn hai vợ chồng Thư Phạm đang ở cửa. Phạm Bình nghe thấy tiếng của chủ nhân nên bị phân tâm, trượt chân không đứng vững liền ngã bệt xuống đất.

Phạm Kinh Ba quỳnh lên, nhảy xuống khỏi lưng Thư Sinh chạy tới “Phát Bệnh, có làm sao không?”

Phạm Bình nhăn mặt, chưa nói đã rơi lệ. Phạm Kinh Ba nhìn thấy vừa đau lòng vừa phẫn nộ, phút chốc đứng lên tới gần vị râu quai nón kia mà cắn hận hỏi: “Phát Bệnh nhà ta đã giết cha mẹ người hay thông dâm vợ người? Sao người muốn đẩy hần vào chỗ chết? Người trong võ lâm rất giỏi sao? Người trong võ lâm là có thể xem mạng người như cỏ rác tùy ý chà đạp những dân chúng bình dân chúng ta sao? Ngay cả thiếu niên yếu đuối tay không tác sát đều cũng bắt nạt, người là anh hùng hảo hán gì đấy?”

Phạm Kinh Ba trong cơn giận dữ công tâm liền đồng dục xuất khẩu thành thơ. Vị đại hán cao lớn vốn ăn nói vụng về bị ép buộc lui từng bước về phía sau mà lắp bắp: “Ta, không có, như thế! Vị tiểu ca kia, người đi giải thích với chủ nhân nhà mình đi!”

Ai ngờ Phạm Bình nhìn thấy chủ nhân căng thẳng lo lắng cho hần như vậy thì tim đập dồn dập, liền ôm chân nàng mà khóc vang trời, nào đâu còn để ý tới vị đại hán kia nói cái gì. Nếu chỉ là như thế thì còn đỡ, ngược lại hần còn khóc không thành tiếng mà nước nỏ nói “Ồ ô ô, chủ nhân, hần . . . Hần . . . Hần

đổi với ta . . . Hấn ép ta . . .”

Phạm Khanh Ba vừa nghe vậy liền gào “Cầm! Thù!”

Vị đại hán kia có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch tội, đầu đầy mồ hôi, liên tục xoa tay “Thư phu nhân, hiểu lầm! Ta chỉ là muốn tìm vị tiểu ca này luận bàn một phen, không có ác ý!”

“Luận bàn? Luận cái gì mà bàn? Phát Bệnh nhà ta cũng không có võ công! Hừ, luận bàn, luận bàn cùng hấn xong thì có muốn luận bàn cùng ta một phen không? Các ngươi, những người trong võ lâm thừa bản lãnh tìm dân chúng vô tội để luận bàn sao?”

Những lời đã kích này quá rộng làm có người ở bên cạnh bất mãn “Chúng ta không muốn tìm người vô tội để luận bàn. Nhưng thằng bé này nhà ngươi không nói hấn tự phế võ công”.

Phạm Khanh Ba đảo mắt một vòng “Cho nên bản lãnh các ngươi là chỉ biết tìm người tự phế võ công và người không có võ công để luận bàn?”

Lúc này Thư Sinh tiến lên, đang muốn nói Phạm Bình không phải không có võ công thì bị người khác kéo.

“Họ Thư! Không cho phép bán đứng ta!” Phạm Bình vẻ mặt khóc như mưa, ánh mắt cũng thật hung tợn.

Thư Sinh không giải thích được, “Thù Hề, ngươi có võ công cũng không phải chuyện xấu, tại sao phải giấu?”

Phạm Bình cắn răng, nghĩ thầm Lão Tử ban đầu giả bộ yếu đuối để đến bên người chủ nhân. Nếu bị chủ nhân biết chân tướng là mắc tội lớn lừa chủ, lúc nào cũng có thể bị đuổi ra khỏi nhà thì có tổ không hả? Vì vậy ngoài miệng lại gắng gượng lớn tiếng: “Ngươi có thể tự phế võ công thì tại sao ta lại không thể không biết võ công?”

Thư Sinh cau mày trầm tư một hồi lâu rồi bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Thì ra ngươi cũng tự phế võ công a”.

Phạm Bình sững sốt, không hiểu việc này có liên quan gì, chỉ thấy ánh mắt Thư Sinh nhìn hấn đã thân thiện hơn mấy lần, đúng kiểu nghiêm nghị liệt hấn vào đồng loại. Hấn chợt nghĩ vậy bèn dứt khoát đâm lao phải theo lao mà gật đầu “Đúng vậy đúng vậy”.

Quả nhiên hấn vừa dứt lời, Thư Sinh liền đứng lên, đi tới bên người Phạm Khanh Ba, cũng đi đến chỗ những người vừa đánh nhau.

Phạm Bình thấy vậy lưu luyến. Hấn đã gặp người dễ lừa gạt nhưng chưa từng thấy có người tự nghĩ ra lý do lừa bản thân như vậy . . .

Ngay người một hồi, lại nghĩ tới ý định của mình nên hấn vội vàng sụp hai hàng lông mi mà ra sức gào thét khóc văng lên. Đáng tiếc Phạm Khanh Ba sau khi ra mặt vì hấn lại cũng không quên một cước đá văng hấn ra. Hấn lại nhào vào, lại bị hất ra. Cuối cùng dưới suy nghĩ gắng gượng van xin lần nữa nên liền ôm lấy một chân khác.

Hấn nhảy cảm nhận thấy thực sự cả người chủ nhân cứng ra. Hấn len lén ngẩng đầu, chỉ thấy Thư Sinh vẻ mặt táo bón đang nhìn hấn.

—— Thù Hề, dưới chân nam nhi đáng giá hoàng kim, ôm bắp đùi rất khó nhìn. Ngươi đừng như vậy. . .

—— Ngươi quần ta làm gì! Không ôm bắp đùi thì tư thế ta khóc không đẹp, kiểu khóc không trôi chảy thì ngươi có đền được không?

—— Thù Hề, nam nhi chảy máu không đổ lệ, khóc nhè cũng rất khó nhìn. Ngươi đừng như vậy. . .

—— Ngươi! Quần! Ta! Không! Được! Dẫm! Lên! Ta! Như! Vậy!

Đây là chơi xấu, nhưng Thư Sinh cũng không có biện pháp trị hấn. Nhìn bộ dáng hùng hổ của nương tử cũng không khó đoán ra, tên tiểu vô lại này chỉ có năng được đập, người bên ngoài đều không được ức hiếp hấn. Thay đổi góc độ mà ngắm kỹ thì kỳ thật ôm đùi hấn cũng tốt, còn hơn là ôm thể tử của hấn.

“Chỉ cần Ngân Thư Sinh đồng ý tỷ thí với một người bất kỳ trong chúng ta thì lập tức không làm phiền nữa!”

Không biết thế nào, cãi vã lộn bậy mà không ngờ lại chuyển đến đề tài này .

“Tại hạ. . .”

Thư Sinh vừa mới mở mồm liền bị Phạm Khanh Ba ngắt lời “Ngươi nói đấu thì phải đấu à? Ngươi không làm phiền thì chúng ta có phải hô ‘tạ chủ long ân’ hay không? Đừng có ra vẻ công chúa! Ngươi cho là bốn bề tất cả đều là bùn đất, ai cũng phải chiều chuộng ngươi sao? Ông xã nhà ta đã nói bao nhiêu lần là tự phế võ công rút lui khỏi giang hồ. Các ngươi thấy hấn cùng ta sống yên ổn thì sẽ chết sao?”

“Cô nương, trước kia rõ ràng ngươi cũng đồng ý cho Ngân Thư Sinh tỷ thí, sao lại. . .”

Người mở miệng nói câu này đúng là đại hán lần trước từng gặp Phạm Khanh Ba một lần ở phía sau núi.

Lời này vừa nói ra, ngay cả Thư Sinh cũng hiểu kỳ. Hiển nhiên hấn cũng nhớ cái lần phía sau núi đó. Nương tử bị bắt cóc thì rõ ràng là chỉ xin cho mình thoát thân còn nàng chết thì chết. Lần này thái độ đột nhiên thay đổi, liệu có phải là. . .

Phạm Kinh Ba quay lại nói khinh bỉ “Nói thừa! Trước đây ta còn nói hấn chỉ là sự phụ của thằng nhãi hàng xóm nhà ta. Hiện tại hấn là nam nhân của ta, sao có thể như nhau được? Ta nói không cho phép là không cho phép!”

Mấy câu nói đó nói năng mạnh mẽ, mọi người chỉ cảm thấy một khí thế vương giả tỏa ra. Ngoài ra câu nói “nam nhân của ta” làm cho trong lòng Thư Sinh dễ chịu, hai mắt sáng lên, hai gò má ửng đỏ đến tận mang tai. Chỉ còn thiếu nước không học Phạm Bình nhào tới ôm bấp đùi nàng mà kêu ăng ẳng.

Những người khác ở đây đều không dám gạt bừa “Ngân Thư Sinh, người tùy ý cho nữ nhân ngồi lên đầu sao?!”

Phạm Kinh Ba hừ lạnh một tiếng, vung tay lên, ra lệnh cho Thư Sinh “Nói cho bọn họ gia quy nhà chúng ta!”

Thư Sinh cười khanh khách đáp: “Trong nhà phạm là có chuyện lớn phu quân, việc nhỏ thế lo. Còn như thế nào là việc lớn nhỏ thì do thế tử quyết.” Gia quy này hấn vẫn luôn cho rằng hoang đường, giờ phút này nói ra thì cũng thấy ngọt ngào như mật.

Mọi người thấy nhìn sắc mặt hai người Phạm Kinh Ba Phạm Bình đều coi là đương nhiên. Lại nhìn nhìn về phía Ngân Thư Sinh thấy vẻ mặt không những không cho là xấu hổ mà còn coi là quang vinh thì bị đá kích lớn, hồi lâu nói không ra lời “Người, các người. . .”

Phạm Kinh Ba vừa lòng, vỗ vỗ tay “Các người cũng nghe được rồi đó, trong nhà là do ta định đoạt. Muốn tìm tướng công ta luận võ, muốn bắt nạt Phát Bệnh nhà ta thì đều phải hỏi ta trước. Nếu như chư vị đại hiệp có hứng thú đánh nhau cùng nữ nhân tay trái gà không chặt thì bản phu nhân sẵn lòng tiếp!” Trải qua mấy ngày nay ở chung, nàng phát hiện đám người này tìm Thư Sinh cũng không phải muốn phân cao thấp, mà chỉ giống như muốn nhìn thấy võ công của hấn để theo đuổi cảnh giới võ học càng cao.

Loại người này đại khái là si võ. Si võ ở phương diện nào đó thường thường còn cổ hủ hơn so với người trong giang hồ, lại càng giữ nguyên tắc của mình hơn. Cho nên Phạm Kinh Ba chắc chắn những người này tất nhiên sẽ khinh thường việc làm khó cho nữ nhân như nàng.

Quả nhiên đám người nghe vậy thì mặc dù trên mặt đều không cam lòng cũng chỉ tức tối mắng “Làm sao Ngân Thư Sinh lại cưới một ác phụ như vậy”, nhưng không ai tiến lại gần.

Phạm Kinh Ba thấy thế cười một tiếng, cả người toát ra vẻ kiêu ngạo rồi hơi nhún người thì lễ với mọi người theo tiêu chuẩn mệnh phụ phu nhân “Vậy thì thiếp thân không quấy rầy chư vị anh hùng luyện võ. Tướng công, Phát Bệnh, về nhà ăn cơm”.

Nàng quay người cười với Thư Sinh, nhưng lại thấy mặt hấn lộ vẻ hoảng sợ. Đang muốn hỏi hấn làm sao vậy thì đột cảm giác bụng dưới đau quặn, trước mắt tối sầm. . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Nương, Thịnh Tự Trọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Thư Sinh điên, Phạm Bình cuồng . . .

Lại nói Thư Sinh thấy Phạm Kinh Ba nói chuyện với mọi người xong thì quay người lại, mặt mũi tái nhợt không còn chút huyết sắc nào. Trong lòng kinh hãi, hấn lập tức chạy tới ôm lấy nàng vừa đột nhiên té xỉu, rồi luống cuống tay chân ôm nàng vào trong phòng đặt xuống giường.

Phạm Bình cũng sợ đến mặt trắng nhợt, vội vàng đặt hai ngón tay lên trên cổ tay trái của nàng.

“Thế nào? Có bị trúng độc không?” Thư Sinh sốt ruột hỏi.

Phạm Bình lắc đầu, sốt ruột đến mồ hôi tuôn ròng ròng. Hấn bối rối ngẩng đầu nhìn Thư Sinh “Không phải độc, cũng không có bị tổn thương, mạch tượng này ta chưa từng gặp”.

Thư Sinh không tin, đẩy tay Phạm Bình ra rồi tự mình bắt mạch. Lần đầu tiên Phạm Bình không thêm đề ý chuyện bị Thư Sinh lấn át, chỉ một lòng hy vọng hấn có thể nhìn ra mạch tượng mà mình không nhận thấy. Ai ngờ Thư Sinh cũng ngẩng đầu với vẻ mặt nghiêm trọng, mắt tối sầm.

“Thế nào? Thư phu nhân không có việc gì chứ?” Mắt nhìn thấy biến cố phát sinh, mấy người giang hồ kia cũng vây quanh quan tâm hỏi.

Phạm Bình trong lòng sốt ruột, há mồm chửi mắng: “Đừng có mà mè nheo khóc chuột ! Đều là tại các người! Nếu chủ nhân ta gặp chuyện gì không may thì ta giết cha mẹ các người, đâm loạn vợ con các người, đào phần mộ tổ tiên chín họ nhà các người! Vẫn còn lo lắng ở đây làm gì? Ai khinh công tốt nhất còn không đi mời đại phu đến?!”

Mọi người biết hấn nóng lòng nên cũng không so đo cách dùng từ, có một vị cao thủ danh hiệu Đạp Tuyết Vô Ngân đã lên tiếng đi.

Đầu óc Thư Sinh hoàn toàn rối loạn giờ phút này đã hơi tỉnh táo hơn, hấn lấy trong ngực ra một cái bình sứ, dốc một viên hộ tâm hoàn cho Phạm Kinh

Ba ăn. Thấy nàng còn có thể nuốt, hô hấp ổn định thì sương mờ trong mắt rốt cục dần dần tan đi. Dù sao lớn tuổi hơn nên so với Phạm Bình thì hần bình tĩnh hơn rất nhiều, cũng vẫn minh hơn rất nhiều “Thủ Hằng đừng như vậy, người vẫn còn nhỏ, đâm loạn vợ con người ta là không đúng”.

Này này! Ý tứ là nếu trưởng thành thì đâm loạn vợ con người ta được à? Từ từ đã, đâm vợ cưỡng con đồng thời giết cha mẹ họ, đào phần mộ tổ tiên cũng được luôn? Ngần Thư Sinh không phải được gọi là nhân đức bậc nhất thiên hạ sao? Cái kiểu vì tình riêng mà mà làm việc sai trái bao che khuyết điểm hùa theo người thân ở đâu ra thể hả?

Trong khi mọi người đang rất thương tiếc cho một thể hệ hiền tài đã sụp đổ thì cũng không tránh khỏi phỏng đoán, chắc chắn là bị ác phụ kia lôi kéo đến chỗ hư hỏng đúng không? Ai-, chẳng trách cổ nhân có nói lấy vợ thì lấy người hiền. Theo như lệ thường thì lấy phải ác phụ này quả thực là thanh danh một đời sẽ bị hủy hoại hết a.

“A —”

Theo một chuỗi tiếng la giạt mình, Đạp Tuyết Vô Ngân đã trở về, mỗi một tay xách một vị đại phu.

“Làm sao phải tìm hai người?” Mọi người hỏi.

“Đề ngửa vạn nhất”. Hần cũng không muốn nói là bị ánh mắt như hóa thành lang thành hổ của hai tên Thư Sinh Phạm Bình này hù dọa, sợ một người không chẩn đoán ra nguyên nhân sinh bệnh liền giận chó đánh mèo với hần. Nếu cả hai người đều không tìm ra thì chuyện cũng không liên quan hần nữa. Hần liền hai người hai tay, cũng không thể bắt mồm hần ngấm thêm một người nữa chứ?

Hai vị đại phu kinh hồn không thôi, sau khi rơi xuống đất vẫn còn gào thét: “Bắt cóc à! Giết người à! Cứu mạng a!”

“Im lặng!” Phạm Bình mỗi tay túm một người, kéo bọn họ đến trước mặt Phạm Kinh Ba “Chẩn bệnh đi!”

Đại phu đáng thương rốt cục hiểu không phải là bắt cóc, chỉ là đến khám bệnh tại nhà thôi bèn thở hắt hắt mấy hơi, lau mồ hôi hột trên trán. Khi ổn định an tâm rồi thì mới hỏi: “Người bệnh chính là vị này sao?”

Phạm Bình trợn mắt “Chuyện rõ ràng như vậy còn muốn hỏi? Lang băm! Tổng cổ hần ra! Người kè tiếp!”

Vì vậy đại phu số một đáng thương vừa mới ổn định tinh thần lại bắt đầu lâm vào hoảng sợ.

Đại phu số hai đáng thương tro mắt nhìn số một liên biến mất trước mắt mình như vậy thì bị hù dọa tuôn mồ hôi ròng ròng, run rẩy tiến lên. Rút ra bài học trước nên sửa thành câu hỏi: “Người bệnh thể nào rồi?”

Phạm Bình lần thứ hai trợn mắt “Chúng ta mà biết bị làm sao thì còn tìm người làm gì? Lang băm! Đuổi hần đi! Người tiếp!”

Đạp Tuyết Vô Ngân khoe miệng giạt giạt mà nói: “Không có người tiếp theo”. Xem ra hần cần phải luyện thêm công phu dùng miệng tha người rồi.

May mà Thư Sinh coi như còn tỉnh táo mà nói bệnh trạng với đại phu: “Nương tử nhà ta vừa rồi đột nhiên mặt không có chút máu mà té xỉu. Không phải trúng độc, cũng không bị thương, hô hấp vẫn bình thường, có điều là đã qua một chung trà nhưng mãi chưa tỉnh dậy”.

Đại phu rốt cục chậm chạp bước đến, cuối cùng cũng có một vị hiểu được tiếng người a. Ông ta tiến lên kiểm tra một lượt, thấy trên mặt Phạm Kinh Ba dần dần bắt đầu có huyết sắc thì trong lòng thở phào một hơi, có lẽ vấn đề hần là không lớn, bằng không hôm nay chỉ sợ mình không ra được khỏi nhà này. Sau đó mới dám ngồi xuống mà bảo “Àch, vị công tử này, lão phu muốn xem mạch”.

Thư Sinh gật đầu ra ta hiệu “Xin mời”.

Đại phu lại toát mồ hôi nữa. Ông ta đã làm rồi, kẻ này cũng không phải người bình thường gì. “Công tử, tay ngài”.

Thư Sinh mới phát hiện chính mình đang nắm cổ tay Phạm Kinh Ba làm cho đại phu không thể nào ra tay. Hần vội vàng buông ra, rồi lại dạn dò một câu: “Ông nhẹ nhàng thôi”.

Đại phu thăm coi thường trong lòng, thể muốn xem mạch thì phải bóp chặt lắm à? Có thể ra sức xiết chặt tay sao? Ông ta yên lặng vươn tay rốt cục đặt trên mạch. Chà, mạch tượng này . . . sau nhiều lần xác định, cuối cùng ông thu tay lại mà ngẩng đầu nói: “Vị phu nhân này có mạch tượng. . .”

“Rất kỳ quái đúng không?” Phạm Bình cắt đứt lời của đại phu.

“Đây thực ra là. . .” Đại phu mở miệng lần thứ hai.

“Ta đã nói là rất kỳ quái mà!” Phạm Bình ngắt lời lần thứ hai.

Mọi người đứng xem mặt mũi giạt giạt, đại phu cũng hơi xấu hổ, ngay cả Thư Sinh đều không nhịn được “Thủ Hằng, người phải để đại phu nói cho hết lời!”

Đại phu lại lau một giọt mồ hôi nói tiếp: “Mạch tượng này . . .” rồi như chim sợ cành cong dừng lại cảnh giác nhìn Phạm Bình. Sau khi xác định hần không có ý định nói tranh thì mới tiếp tục “Mạch tượng này đều đặn. . .”

“Mạch đập đều đặn, không ngưng trệ chút nào, như ngọc lăn trên bàn. Nhưng trong lúc đó có cảm giác giật cục, quả thực là quái dị.”

Lần này thật sự không liên quan Phạm Bình, mà là Thư Sinh nói chen vào. Mọi người yên lặng nhìn về phía hắn.

Đến như tượng đất cũng có ba phần nổi cáu, lão đại phu rũ tay áo “Ngươi ở đây định đùa lão phu à? Đều đã nhìn ra mạch tượng mà còn gọi lão phu làm chi!”

“Chính vì mạch tượng này lúc đều lúc giật cục rất quý dị thì mới tìm đại phu ngươi a đại phu!” Thư Sinh Phạm Bình trầm miệng một lời cùng lên tiếng.

“Các ngươi ——” Lão đại phu dậm chân, thiếu chút nữa nghệt thở.

Lại nghe được phía sau một ai đó hỏi: “Lúc đều lúc giật, chẳng lẽ là hi mạch?”

“Oa oa, cuối cùng cũng có người hiểu a!” Lão đại phu mừng như điên, gần như trào nước mắt. Lão quay người đã muốn cầm tay người vừa nói mà gọi “người nhà” nhưng lại bị hai bóng người nhanh chóng đánh bay. May mà còn được mấy vị đại hiệp đỡ lấy nên lão chăm chú nhìn lên, kẻ vừa nói đúng là người hôn mê kia.

“Nương tử!” “Chủ nhân!”

Thư Sinh Phạm Bình hai người trước sau đều lao tới, lại bị Phạm Kinh Ba mỗi người một đấm đẩy ra. “Tránh ra!”

Nàng chống tay ngồi dậy, ngẩng đầu hỏi liên tiếp: “Đại phu, vị nào là đại phu?”

Lão đại phu trốn ở phía sau mọi người, nói gì cũng không muốn đến gần hai nam nhân kia nữa.

Có vẻ trong lúc hôn mê Phạm Kinh Ba cũng đại khái nghe thấy hành vi bất đắc dĩ của hai người này, thấy thế đành phải đỡ trán mà bảo: “Thư Sinh, Phát Bệnh, các ngươi ngoan, đi ra ngoài trước có được không?”

“Nhưng . . .” Hai người này vốn lo lắng hãi hùng hồi lâu, khó khăn lắm mới thấy nàng đã tỉnh lại, sao có thể cứ như vậy mà rời đi?

Phạm Kinh Ba nhăn mặt lộ vẻ đau đớn mà yếu ớt nói: “Ồi chóng mặt quá. Mấy người tập võ dương khí quá nặng làm ta chịu không nổi. Các ngươi mau đưa những vị có võ công này đi ra ngoài. . .”

“A được được, nương tử chờ, vì phu sẽ đuổi họ đi hết!”

Hai người Thư Sinh Phạm Bình nhận lệnh đi ra, chân trước mới bước ra khỏi phòng thì Phạm Kinh Ba liền đổi sắc mặt mà nói với vị đại phu còn lại đang co rúm ở một bên vì khiếp sợ: “Đại phu nhanh lên! Đóng cửa lại! Đừng để cho bọn họ đi vào!”

Đại phu sững sốt một lát rồi mới phản ứng lại, lập tức lấy tốc độ hoàn toàn không phù hợp với tuổi tác mà cấp tốc lao tới đóng cửa cài then.

Ngoài cửa, Thư Sinh đuổi mọi người đi xong, đột nhiên nhớ ra gì đó nên cả người ngây ra “Thủ Hề, vừa rồi ngươi có nghe thấy gì không?”

Phạm Bình toàn thân cũng cứng đờ, “Hình như là cái gì. . .”

Hai người không hẹn mà cùng quay sang nhìn nhau như ngập ngừng muốn chứng thực.

Thư Sinh vẻ mặt nghiêm trọng “Thủ Hề, vị phụ thì không nói làm gì rồi. Nhưng hình như nhiều lúc, rất nhiều người đều nói đầu vị phu so với người bình thường không giống nhau. Ngươi thử nói xem, cái hi mạch kia là chỉ hi mạch ở trong đầu vị sư nghĩ sao?”

Về mặt Phạm Bình cũng nghiêm trọng “Đầu tiên, đối với câu nói thứ nhất của ngươi thì ta muốn trịnh trọng thanh minh, đó không phải ‘hình như’ mà là ‘đích thực’. Tiếp theo, đối với câu nói thứ hai của ngươi thì ta nghĩ, mặc dù không biết hi mạch kia trong đầu ngươi là cái gì, nhưng theo ta được biết hi mạch này mà diễn đạt thì chỉ có một loại giải thích”.

Hai người lâm vào trầm mặc, lúc đó gió thu nhẹ nhàng thổi cuốn theo những chiếc lá khô rơi xuống trong ống tay áo hai người làm tăng cảm giác hiu quạnh lên gấp bội.

Không biết qua bao lâu, khi lão đại phu từ bên trong phòng đi ra thì thấy này hai người có lẽ đã hóa thành đá trong gió. Lão đại phu mặc dù đối với hành vi bừa bãi của hai người này có chút khúc mắc, nhưng vẫn đứng cách rất xa rồi lên tiếng rất có đạo đức nghề nghiệp: “Chúc mừng chúc mừng”

Nói xong, lại lần nữa dùng tốc độ hoàn toàn không phù hợp với độ tuổi mà chạy nhanh như chớp.

Thư Sinh và Phạm Bình lúc này mới như tỉnh lại từ trong mộng, cả hai liếc mắt nhìn nhau rồi cục tuôn ra một tràng hoan hô nhảy nhót vang trời dậy đất. “Ta sắp làm cha rồi!” “Ta sắp có tiểu chủ nhân rồi!” Niềm vui tới muộn làm cả hai u mê, hai người hí hửng cầm tay nhau nhảy tung tung, tay chân quay cuồng thiếu chút nữa vui mừng quá mà úa nước mắt, cứ ở trong sân mà quay hết vòng nọ đến vòng kia.

Ngược lại với bọn họ náo nhiệt ở trong sân, nữ nhân dựa vào cạnh cửa lại lặng lẽ.

Phạm Kinh Ba vuốt cái bụng còn chưa nổi rõ, thở dài một hơi mà bảo: “Con ơi con à, có khả năng mẹ của con sẽ khổ đây, lúc mang thai cũng không

có ai để ý. Mất thấy cha con và thúc thúc Phát Bệnh của con sẽ thừa cơ tiêu diệt lúc mẹ có thêm con, sau này con phải hiếu thuận với mẹ nha . . .”

Ngoài miệng thì ai oán, trên mặt cũng hiện ra vẻ hạnh phúc thỏa mãn khó nén.

Giờ này khắc này, lần đầu tiên đối với phán quan địa phủ nàng không có oán trách không có mắng chửi mà chỉ có tràn đầy lòng cảm kích.

Không sớm một bước, không muộn một bước, hoàn toàn là đúng thời khắc đó, nàng nhập thân sống lại, sau đó mới nên duyên như vậy. Gặp Phạm Bình, gặp Thư Sinh, gặp sinh mệnh trong bụng này, thật quá may mắn. Làm sao nàng có thể không cảm kích trời xanh? Làm sao mà không cúng bái vận mệnh?

Trong sân có hai vị thoát nhìn như ngọc đến tốt đỉnh, hơn nữa trong bụng lại có tiểu sinh mệnh còn chưa biết giới tính. Những thứ quan trọng nhất trong đời nàng đều đã có được, đều viên mãn. Đây sẽ là nhà của nàng, cuộc đời này của nàng chỉ muốn yên ổn hạnh phúc, cái gì mà tranh giành triều đình, cái gì sống chết nhờ người, cái gì mà đại hội bình khí, cái gì mà miêu nữ... đừng có mơ nghĩ đến chuyện phá hư chút nào.

Phạm Kinh Ba đứng thẳng lưng, nhìn ra bầu trời bên ngoài mà thấy có dũng khí vô hạn đối với tương lai.

Một nữ nhân vì gia đình của nàng mà có thể trở nên càng nữ tính, nhưng cũng có thể trở nên không giống nữ nhân.

Lau đi giọt lệ ở khóe mắt không biết chảy ra từ khi nào, vẻ mặt nàng lại trở nên mềm mại, ánh mắt chợt sáng lên. Nàng vịn vào cánh cửa “Ôi” một tiếng. Âm thanh không lớn, nhưng đủ để cho hai vị trong sân nghe được. Quả nhiên. . .

“Nương tử nương tử, ngàn vạn lần nàng đừng động! Để ta đến đỡ nàng!”

“Chủ nhân, người không thể ra gió được! Đợi đã, ta đi lấy áo choàng!”

Trong lúc Phạm Bình chạy đi lấy áo choàng, Phạm Kinh Ba ngã vào trong lòng Thư Sinh, cảm nhận được hân dè đặt đến nỗi động tác tay chân đều run thì trong lòng lại vừa buồn cười vừa ngọt ngào. Bàn tay vô ý thức đặt lên mái tóc như gấm của hắn mà sáng giọng: “Người cũng không nói ra suy nghĩ của mình sao?”

“Có!”

“Nói a”. Giọng Phạm Kinh Ba càng phát ra mềm mại.

Thư Sinh đẩy nàng ra một chút để thuận tiện nhìn chăm chú mặt nàng mà căng thẳng hỏi: “Nói như vậy là nàng thật sự không bị trúng độc?”

“Gi??” Hoá ra hắn và Phạm Bình vòng vo hồi lâu ngoài sân mới đưa ra kết luận này?!!!

Thư Sinh bị Phạm Kinh Ba lừa dối, mái tóc trong tay nàng lại bị giật mạnh vài cái thì càng căng thẳng. Lòng bàn tay bắt đầu đỏ mọng, ánh mắt bắt đầu né tránh, mặt cũng đỏ đến mang tai. Cuối cùng đánh liều nhắm mắt cắn răng mà lớn tiếng: “Nếu không phải trúng độc thất thường, vậy trước kia nàng nói yêu, yêu, yêu vì phu, vì phu coi là thật đấy, đừng, đừng mơ tưởng đến việc đổi ý!”

“Khi khi. . .” Phạm Kinh Ba đổi giận thành cười, không nhịn được kiễng chân cắn vào môi hắn để lại dấu răng. Đợi khi hắn kinh ngạc mở mắt ra thì mới nói “Hoan nghênh tương thật, tuyệt không đổi ý”.

Thư Sinh vốn không ôm chút hy vọng nào, thậm chí cũng giống như lúc thành thân trước là chơi xấu kiên quyết muốn chịu trách nhiệm, cứ tự coi là thật là tốt rồi. Ai ngờ Phạm Kinh Ba lại không chút do dự thừa nhận.

Sự thật chứng minh, một người trong vòng một ngày là không cách nào thừa nhận quá nhiều niềm vui bất ngờ.

Khi Phạm Bình ôm áo choàng chạy tới thì chỉ thấy Thư Sinh té xỉu ở cửa, mà chủ nhân của hắn —— ai~, hắn thực sự không muốn nói ra —— chủ nhân nhà hắn đang nằm ở trên người Thư Sinh làm chuyện hết sức khinh bạc. Hồ thẹn quá lớn làm cho hắn không thể không biết xấu hổ mà nhìn tiếp, chỉ có thể ngồi xổm tại chỗ quay người chờ nàng làm xong.

Ai~, chủ nhân a, họ Thư là món ăn ngon như vậy sao? Người ăn lớn tiếng như thế làm ta muốn vẽ vòng tròn cũng vẽ không nổi nữa rồi.

Còn nữa a, mặc dù ta vẫn luôn có cảm giác lời của chủ nhân chính là chân lý, chuyên làm việc chính nghĩa, nhưng mà nhưng mà ——

Cường gian xác chết như vậy thật sự không có việc gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Cô Nương, Thịnh Tự Trọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Khác người như thế thật sự ớn sao?

Phạm Kinh Ba mang thai, điều này đối với Thư Sinh Phạm Bình thậm chí hàng xóm láng giềng cả phường Thanh Mặc mà nói thì không nghi ngờ là một chuyện lớn. Tuy nhiên bên ngoài phường Thanh Mặc thì hiển nhiên mọi người còn có việc khác bận hơn.

Trong triều, Thượng Thư phụ nhân Tạ Y Nhân chết bệnh cũng không khiến cho những người chống đối ngừng việc công kích Giải Đông Phong. Chuyện tình đồng giới giữa Công Dã Bạch và Giải Đông Phong lan truyền sôi sục. Nhưng vì hình tượng nhân vật trong truyện quá cao thượng so với đời thường, với nước với vua với triều đình thì có công, với mọi người thì có phúc —— phúc được gặp. Cho nên tất cả bất lợi và lên án đều đổ dồn lên vai nhân vật ngoài đời.

Có người nói, Giải Đông Phong quấy rầy Thái Phó đương triều, làm xấu kỷ cương phép nước. Hoàng đế đầy hứng thú chạy đi hỏi Thái Phó có bị quấy rầy hay không. Công Dã Bạch đáp rằng: Giải Thượng Thư chưa từng làm khó vi thần. Còn kỷ cương phép nước, là bệ hạ tự làm xấu. Kết quả Hoàng đế chỉ có thể sờ sờ đầu mũi quay lại mắng quần thần nói hươu nói vượn, không hề đáng tin, phi báng đồng nghiệp, không hòa thuận đoàn kết gì cả!

Có người không cam lòng, dứt khoát dâng lên cuốn truyện mới 《không bằng không gặp khuynh thành sắc》của Hoan Hi Thiên, nói rằng hoàng triều không thịnh hành nam phong*. Nay để Giải Đông Phong có ham mê đặc thù như vậy chiếm địa vị cao thì thật sự có tổn hại cho quốc thể quốc phong quốc dung quốc mạo (đất nước, phong tục, bộ mặt, bề ngoài).

*nam phong: hai nam nhân dâm loạn với nhau

Hoàng đế vừa nghe thì lui vế, cả đêm xuất cung chạy thẳng tới Thượng Thư phủ đang lo liệu tang sự để hỏi Giải Đông Phong có sở thích đặc thù gì. Giải Đông Phong đáp rằng: không biết việc giả quyết cục diện rồi rầm bỗ sung đủ lại quốc khổ thiếu hụt do mấy chuyện bệ hạ gây ra thì có tính là sở thích đặc thù hay không?

Hoàng đế thật đáng thương Lại bị trúng tên bắn lên dành ngượng ngùng trở về, nhìn thấy đám đại thần liền dừng lại mắng: nhìn khả năng của các người đi! Chỉ cắm đầu vào tiểu thuyết ngôn tình! Hoan Hi Thiên có nhiều sách ***** hay như vậy thì người không chịu xem. Lại đi đọc ngôn tình tiểu thuyết gì đó! Sau này ai dám lại mở miệng trước mặt trẫm nói đoạn tụ hay triều kỷ cương phép nước gì đó thì trẫm lập tức tru di cử tộc hần! Lại còn đứng ngây ra nữa à! Đi về đóng cửa suy nghĩ ba ngày!

Quần thần yên lặng toát mồ hôi: một câu cuối cùng mới là mục đích của bệ hạ. Chúng ta bề môn đóng cửa suy nghĩ thì ngài liền có thể không cần lên triều đúng chưa.

Bên ngoài triều đình, đại hội võ lâm sôi sục mấy tháng, rốt cục chính thức mở màn. Địa điểm ở tại Tây Sơn.

Đúng vậy, người không hề nghe sai. Chính là Tây Sơn, Tây Sơn mà đế vương tế thiên tế tổ.

Sau khi Đại Đồng đế đưa ra địa điểm này, trong ngoài triều hiển nhiên lại sinh ra một cơn chấn động. Đám nho sĩ đám ngực dậm chân, các dòng họ lấy cái chết để ép buộc, quân bảo vệ Hoàng thành khóc rỏ máu mắt dâng thư thưa rằng liệt tổ liệt tông chết không nhắm mắt. Nhưng tất cả đều không ngăn cản được sự kiên quyết của Đại Đồng Hoàng đế. Ngài ấn ngọc tỷ một cái, tay vung lên là đủ làm cho thiên hạ rộn ràng nhốn nháo, tất cả nhằm hướng Tây Sơn mà đi.

Nói đi phải nói lại, Phạm Kinh Ba từ sau khi mang thai đã bị hai người Thư Sinh Phạm Bình ra lệnh cưỡng chế phải ở trong nhà không được ra khỏi cửa. Hoan Hi Thiên không người trông nom nên Giải Đông Phong đương nhiên không vui. Thư Sinh ngẫm nghĩ thì cũng hiểu được đạo lý nên không thể nào nói nổi, hần liền quyết định chính mình thay vợ đi làm chương quẩy, nhưng việc này lại làm Phạm Kinh Ba kinh sợ.

Đừng nói hiện ở bên ngoài đang loạn lạc, bất cứ lúc nào cũng có một đồng nam nhân đến muốn kéo hần tham gia đại hội võ lâm. Bất cứ một nữ nhân nào . . . nếu hần bị trêu ghẹo thì làm sao bây giờ? Đơn giản mà nói thì đồ ngốc này đến nay còn chưa biết lai lịch Hoan Hi Thiên, nhiều nhất chỉ là đọc qua vài quyển sách nàng viết về ngôn tình thuần túy. Nếu như cho hần biết những cuốn sách XXOO hay ho như thế, nghĩ theo hướng tốt thì có lẽ hần chỉ từ đó cầm cửa nàng bước vào Hoan Hi Thiên nửa bước, còn nghĩ theo chiều hướng xấu thì hần sẽ đọc tất tât những quyển sách ***** hay ho này, sau khi thông hiểu đạo lý suy một ra ba thì nàng liền vĩnh viễn mất quyền chủ đạo trên giường a!

Điều nào thì cũng đều có hại cho nàng! Không được, phải giữ hần lại.

“Tướng công, người ta một mình ở nhà cô đơn vắng vẻ . . .” Phạm Bình đứng bên cạnh Phạm Kinh Ba vừa mạnh mẽ ghé cổ lớn tiếng “Còn có ta, còn có ta” lại vừa nhìn Thư Sinh một cách yếu đuối đáng thương.

Thư Sinh bị làm nũng như vậy thì chân liền mềm nhũn, chủ nghĩa trọng phu tràn đầy trong lòng bành trướng kịch liệt, làm cả người nhẹ nhàng thư thái. Hần mạnh mẽ ôm lấy nàng, vừa an ủi vừa tự trách. Hần hoàn toàn quên đi ý nghĩ của mình trước đó một khắc, một lòng chỉ nghĩ tới ngồi không trong nhà bên vợ suốt ngày.

Phạm Bình bị vớt sang một bên đứng xem thấy thế là đủ rồi. Trong lúc bá phục chủ nhân thì một lần nữa hần hoài nghi chính mình trước đây giữ phòng đoán ác ý với các hành vi của Thư Sinh liệu có phải là đánh giá hần quá cao không? Ngốc đến như vậy, mong sao tiểu chủ nhân không giống hần ta.

Nghĩ đến sắp sửa có một tiểu chủ nhân, Phạm Bình lại không nhịn được mà đứng cười khúc khích.

Chủ nhân đắm đuối với họ Thư xem như kết cục đã định rồi, thế là một đời lừng lẫy của nàng đã bị hủy hoại trong phút chốc, hần không có sức lay chuyển. Còn may hiện tại có tiểu chủ nhân, họ Thư vừa khác người vừa ngốc nghếch, tính đi tính lại thì trong nhà chỉ còn hần có thể gánh vác trọng trách,

vừa trung thành, đáng tin, thông minh lại quả cảm nhiệt tình. Quả nhiên cái nhà này vẫn là không thể thiếu hán a, ha ha ha ha ha ha ha!

Hai người Thư Sinh và Phạm Bình thì một hồi hộp vì vợ yêu, một người chú ý đến sinh mệnh nhỏ. Cả hai không hèn mà cùng tiến thêm một bước tăng cường hành động quân chế với Phạm Kinh Ba làm cho Phạm Kinh Ba khổ không thể tả. Nàng hận chính mình ngày đó tại sao lại ngay trước mặt bọn họ mà nói ra hai chữ “hỉ mạch”.

Một ngày kia, khi mặt trời lên cao ba sào, Phạm Kinh Ba lười biếng tỉnh dậy. Hơi bất ngờ nàng không thấy hai kẻ dờ hoi trong nhà trước sau xông tới hầu hạ, sau đó vừa quay đầu liền bị dọa đến hoảng sợ. Ở trước giường treo một tấm bảng viết khổ chữ to, như thể sợ nàng không trông thấy vậy. Nó cứ thế chiếm hết tầm mắt của nàng.

“Vi phu ra ngoài một lát, sau khi nương tử tỉnh lại dừng hành động thiếu suy nghĩ. Nếu có việc thì Thủ Hằng phục vụ. Nếu như thôi thúc vi phu lập tức trở về”.

(Min đoán trúc đó giống như là cái còi nhỏ nhỏ của mình ý, có điều nó được làm bằng trúc ^^)

Nàng yên lặng cúi xuống nhìn thoáng qua cây trúc treo trước ngực, là thứ mà hai ngày trước Thư Sinh đã đưa. Thấy hán có điệu bộ vừa căng thẳng lại vừa chờ mong như hiến vật quý, hơn nữa trên thân trúc có khắc hoa văn thấp thoáng giống như ở sổ sách thư gia và trên vòng tay bạc, thật không đoán được đây là trò quỷ gì của hán.

Đây là lễ vật thứ hai mà Thư Sinh tặng nàng từ khi biết nhau tới nay. Nếu như nói cái thứ nhất là vòng tay đã làm cho nàng cảm động đến mức lấy thân báo đáp, vậy cái thứ hai này làm cho nàng rối rắm đến muốn đập đầu xuống đất.

Đương nhiên, dụng tâm và thành ý của hán đều đáng giá khen ngợi. Nhưng mà, nhưng mà tạo hình của cây sáo này liệu có phải rất kỳ quái hay không?

Người làm hai ống trúc có âm thanh không giống nhau, một cái dùng để gọi Phạm Bình một cái dùng để gọi lão công thì coi như xong. Người biến thành thẳng hàng không được sao mà phải xếp thành hàng ngang! Hàng ngang thì hàng ngang, sao người lại vẫn còn đặc biệt tìm hai cây không giống nhau. Cái ngắn ở trên, cái to ở dưới.

Vật hộ thể này nhìn từ góc độ nào cũng đều là giản thể của chữ “Nhị*”!

(Nhị 二: ngoài nghĩa là số hai thì nó còn có nghĩa là “khác thường”)

Mà tên Thư Sinh lại cố tình dùng vẻ mặt vừa ân cần vừa chờ mong vừa căng thẳng nhìn nàng chăm chú, lời chê trách của nàng khi lên đến miệng liền biến thành “Khá đặc biệt đó, mua ở đâu a?” Quả nhiên mắt hán sáng lên, xấu hổ mà cố gắng dấu vẻ đắc ý thừa nhận đó là do chính hán làm. Nàng còn có thể nói gì, chỉ có thể nhân tiện khen hán hai câu . . . Thuận tiện xin chút đậu hũ coi như đền bù cho mình.

Mỗi ngày nhìn chữ “nhị” này, Phạm Kinh Ba chỉ có thể an ủi là hán không dùng chữ nào khác ngoài chữ phồn thể, nên không có ai cười nàng đâu.

Bụng kêu lên ờng ọc. Phạm Kinh Ba nhảy xuống giường, mở cửa lại bị dọa phát sợ. Một cuộn giấy đang mở ra trước cửa, lần này ngược lại không có chữ. Tất cả đều là bức họa với đường nét đơn giản. Có bốn ô vuông, vừa nhìn liền biết chính là kiệt tác của Phạm Bình.

Ô thứ nhất: com trong bếp —— vẫn hiểu được đôi chút.

Ô thứ hai: ta ra ngoài —— bạn trẻ, ai dạy bạn chuyện không xấu hổ thể này, dựa vào ngoại hình của Công Dã Bạch để tự vệ mình?

Ô thứ ba: chú ý giữ gìn thật tốt —— giết! Cái cục thù lù ngồi chết dí ở trên ghế kia là gì? Phát Bệnh người đi chết đi!

Ô thứ tư: có việc thì thôi thúc —— không còn sức để chửi tục nữa . . . bởi vì trên tranh chỉ có một chữ “nhị” thật to . . .

Vứt hai tờ giấy ra đằng sau, Phạm Kinh Ba bước dài đi về phía trước. Viết cái con khi gì, hai người này đều cho là có một người sẽ ở nhà nên yên tâm ra ngoài. Cuối cùng nàng cũng được tự do rồi, đương nhiên muốn khôi phục cuộc sống của người bình thường. Nàng muốn đi ra ngoài tản bộ dạo phố, nàng muốn đến nhà Ngũ tỷ la cà hỏi qua một chút về xem tiến triển tình cảm với con sâu dâm đảng họ Kim thế nào rồi. Nàng còn muốn đến nhà tẩu tử họ Trần để tán gẫu nói chuyện phiếm việc in truyện ngắn . . . Đương nhiên việc cấp bách là ăn no một bụng.

Ăn xong sẽ hăng hái ra ngoài.

Đi nhà phía đông, sang nhà phía tây, cũng không biết là tất cả mọi người đều bận quá hay là nàng rất nhàn. Tìm ai cũng không thấy, hỏi thì người nào cũng không rảnh. Sự cô đơn trống rỗng lạnh lẽo mà ban đầu nàng thuận miệng nói hình như bây giờ có vẻ đã thành sự thật. Ôm cái bụng tròn căng vừa ăn no đi ở trên đường, Phạm Kinh Ba dần dần nhớ ra đại hội võ lâm đã bắt đầu rồi. Tất cả mọi người đều không sợ chết kéo nhau đi xem náo nhiệt rồi sao?

Lại lần nữa nàng khẳng định ham thích mạo hiểm của mình quả nhiên đã dùng quá nhiều ở kiếp trước rồi. Loại sự kiện chỉ thấy ở trong sách như đại hội võ lâm đang diễn ra ngay trước mắt, nhưng nàng lại chỉ có hứng thú là bao. Có lẽ là bởi vì đã sớm biết mệnh trời nên lại càng thêm quý trọng thân mình. Triều đình hay võ lâm, những nơi có độ nguy hiểm cao có lẽ tránh càng xa càng tốt. Nàng không có chí lớn, chỉ muốn cày cấy cho tốt khoảnh ruộng nhà mình thôi.

Trêu chồng yêu, đánh Phát Bệnh, những việc này so với đi xem người ta chém chém giết giết lại không thú vị hơn nhiều à?

Hơn nữa, hai kẻ dở hơi nhà nàng rốt cuộc đã chạy đi đâu rồi? Không đi tham gia vào chuyện giang hồ mới phải. Aizz, hai tên này trước kia không phải luôn bất hòa sao? Không phải bất kẻ nàng nói như thế nào thì Phát Bệnh đều thấy Thư Sinh churóng mắt sao? Từ lúc nào lại hiểu nhau như vậy? Hay là bởi vì nàng có cục cưng chăng? Hừ hừ, quả nhiên nàng không đáng giá bằng con. Hừ hừ, đúng là câu “mẹ quý nhờ con” gì gì đó trong truyền thuyết . . .

A a a a, lại cứ ăn không ngồi rồi như vậy nữa thì chắc nàng sẽ bước tới con đường không lối về của phụ nữ có thai chuyên đa sầu đa cảm xuân sầu thu buồn mất thôi. . .

Vào lúc Phạm Kinh Ba nhàm chán đến chết chuẩn bị bước vào giai đoạn tâm thần phân liệt thì một giọng nói thiếu niên đầy lo lắng vang lên ở phía trước.

“Thư phu nhân! Thư phu nhân!”

Tiếng nọ tiếp tiếng kia, càng ngày càng gần.

Nàng neho mắt, nhận ra thiếu niên chạy đến trước mặt là kẻ học việc ở Hồi Xuân y quán “Người tìm ta?”

Thiếu niên chạy đến cả người sưng mồm hôi, thờ hồng học mà nói: “Đúng là đi tìm phu nhân! Mau đi theo ta đến y quán, sắp có tai nạn chết người!”

Phạm Kinh Ba không rõ nguyên do “Y quán gặp tai nạn chết người thì tìm ta làm gì? Ta không biết y thuật.”

“Không phải!” Thiếu niên kéo nàng vừa đi vừa nói chuyện, lại vừa khoát tay vừa lắc đầu, khó khăn lấy lại hơi thở mới phun ra đủ câu “Không cần biết y thuật, chỉ cần dẫn Thư phu tử và tiểu Phạm đi là được rồi!”

Phạm Kinh Ba mặt trắng bệch, không khỏi bước nhanh hơn “Bọn họ đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Không phải bọn họ gặp chuyện không may! Mà là tiền sinh nhà ta!”

Hồi Xuân y quán.

Trong đại sảnh đường, có nhân sĩ giang hồ xếp hàng chạy chữa, có lão đại phu ngồi trên ghế chẩn bệnh, những thứ này đều thuộc về bình thường. Không bình thường chính là bất kể bệnh nhân hay đại phu thì trên mặt mồm hôi lạnh tuôn rùng rùng, mặt tái nhợt hoảng sợ. Mà kẻ đầu sỏ gây nên tất cả chuyện này đương nhiên chính là hai nam nhân đứng ở hai bên phải trái của lão đại phu, ai nấy đều cầm cuốn vở đang viết viết về về.

“Xin hỏi đại phu, phụ nữ có thai ngày thứ nhất tháng thứ ba phải chú ý những thứ gì?” Đây là Thư Sinh khiêm tốn thỉnh giáo.

“Lão phu đang vội. . .” Con mẹ nó người có thể im lặng hay không! Lão tiền sinh là người văn minh nên rốt cuộc nửa câu sau vẫn không nói thành lời.

“Ngài vội việc ngài, không sao, chúng ta không ngại”. Phạm Bình rất biết lòng người mà cười cười với lão tiền sinh. Thật sự, bọn họ không ngại việc ông ta khi trả lời vấn đề của mình sẽ bị phân tâm lúc trị thương cho người ta đâu mà.

Lão tiền sinh bị ngẹn họng đến nổi thành nội thương không thôi, mặt lại tái đi vài phần. Ai cần các người không ngại, là Lão Tử để ý có được hay không!

“Đại phu?” Thư Sinh một lần nữa lặp lại câu hỏi của mình.

Lão tiền sinh gật gật mở miệng: “Phải ăn kiêng, ăn rau và hoa quả nhiều hơn, đảm bảo giấc ngủ, kiên trì nghỉ trưa”.

Thư Sinh gật đầu, tiếp tục hỏi: “Vậy ngày hôm sau thì sao?”

Lão tiền sinh nhần nhịn mở miệng: “Cũng như ngày thứ nhất.”

Thư Sinh nhú nhú mày rồi lại tiếp tục hỏi: “Vậy còn ngày thứ ba?”

Lão tiền sinh khổng chế không nổi ấn mạnh ngón tay đang đặt tại vết thương trên người người bị thương. Người bị thương kêu lên oe oe, cái gọi là sợt dây lý trí trong đầu lão tiền sinh rốt cục bị cắt đứt “Con mẹ nó người có cần phiền như vậy hay không? Không mỗi ngày hỏi một lần thì sẽ chết sao!!!!”

Thư Sinh và Phạm Bình liếc nhau mà cùng cau mày. Lão tiền sinh này tính tình ghê gớm thật, nhưng mà bọn họ vẫn còn rất biết nguyên tắc, hiện giờ thầy thuốc là lão đại đương nhiên hấn định đoạt, bọn họ không hề hiểu biết gì về phương diện này nên chỉ có thể gật đầu nghe theo rồi thay đổi cách hỏi: “Vậy ngày thứ năm?” Không thể một ngày hỏi một lần, vậy thì hỏi cách ngày đi, bọn họ rất phối hợp với nhau.

“A ——” lão tiền sinh phát điên .

Vừa vạy chạy tới đằng sau đám người vây xem, Phạm Kinh Ba không nhịn được mặt mày gật gật “Bọn họ như vậy đã bao lâu?”

Thiếu niên đưa nàng tới mặt cứng lại một cái: “Bắt đầu hỏi từ ngày thứ nhất tháng thứ hai mang thai.”

Phạm Kinh Ba gần như xấu hổ vô cùng, không biết hiện giờ nàng nói không biết hai tên kia có còn kịp không. . .

“Nương tử, sao nàng lại tự ra ngoài! Không phải vì phu đã dặn nàng không nên hành động thiếu suy nghĩ sao!”

“Chủ nhân, làm thế nào lại tự ra ngoài! Có chuyện gì thôi thúc là được mà!”

Không kịp nữa rồi.

Thán: Bình phẩm

[3] Đan điền: là một huyệt trên cơ thể con người, nằm dưới rốn 3cm

[4] tạm dịch (bừa) nghĩa là: mặt trời xuất hiện chiếu sáng quê hương người Miêu, hoa vàng hoa bạc nở rộ, hoa vàng hoa bạc ta không thích, chỉ thích người yêu là nhân tài xuất chúng~~~~~

[5] sàng đan: drap giường

[6] tam tục: chính là “dong tục”, “đê tục”, “mị tục”, đều là thô tục, không văn minh, không tao nhã... tóm lại là chê đức hạnh không tốt đẹp.

[7] mẫu đơn hoa hạ tử: chết dưới hoa mẫu đơn.

[8] tứ duy: bốn cơ sở chính yếu để lập quốc của Tàu.

Lễ, Nghĩa, Liêm, Si là Tứ duy tức là bốn đầu dây của một nước. Bốn đầu dây ấy nếu không dương lên được thì nước sẽ diệt vong.

Nguyên văn của thiên Mục dân trong sách Quân Tử như sau:

Nước có 4 đầu dây. Một đầu dây đứt thì phải nghiêng. Hai đầu dây đứt thì nước phải nguy. Ba đầu dây đứt thì nước phải đổ. Bốn đầu dây đứt thì nước phải diệt.

Nếu nghiêng thì còn làm cho ngay lại được; nếu nguy có thể làm cho yên được; nếu đổ có thể nâng lên được; nếu diệt vong, thì không thể nào gây dựng lại được nữa.

Thế nào là tứ duy?

Một là Lễ, hai là Nghĩa, ba là Liêm, bốn là Si.

Lễ là không vượt quá chừng mực tiết độ.

Nghĩa là không hành động theo lối riêng tư (mà làm điều hợp lý).

Si là không làm điều sằng bậy.

Bởi không vượt quá chừng mực nên người trên sẽ vững ngôi.

Bởi không hành động theo lối riêng tư, nên người dân sẽ không xảo trá.

Bởi không che dấu lỗi xấu của mình, nên hành vi tự nhiên sẽ hoàn hảo.

Bởi không làm điều sằng bậy, nên những chuyện gian tà sẽ không sinh.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Nương, Thỉnh Tự Trọng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Phố vắng cảnh xuân che không nổi

Phạm Kinh Ba giữ hai tên chết dẫm không bớt lo Thư Sinh Phạm Bình rồi giải thích tất cả cho mọi người ở y quán, đặc biệt là cho Lão đại phu thoát nhìn như sắp sửa vì tức giận mà trúng gió. Vì thế mọi người ngạc nhiên nhìn thấy hai người vừa rồi còn truy hỏi kỹ càng từng chân tơ kẽ tóc làm tức chết người ta bỗng chốc im hẳn, cúp tai ngoan ngoãn cúi đầu nhận lỗi với mọi người.

“Thật sự là rất có lỗi, gây nhiều phiền toái cho ngài như vậy”.

Lão đại phu đã hết tức giận yên lặng nhìn qua hai người Thư Sinh Phạm Bình, lại quay sang phía Phạm Kinh Ba mà thở dài: “Phạm chương quầy cũng không dễ dàng gì, ba tháng đầu nhớ an dưỡng cho tốt, đừng làm lưng vắt vác, đừng tức giận.”

Lão đại phu thật sự là người tốt y đức cao thượng. Phạm Kinh Ba càng hổ thẹn, sau khi luôn mồm giải thích lại cảm ơn thì mới kéo hai kẻ dờ hơi nhà mình đi ra ngoài. Sau khi nàng tìm được một chỗ không có người thì bắt đầu phát tiết.

“Hai người các người bệnh gì vậy? Ở nhà thần kinh như vậy không nói làm gì giờ lại ra ngoài đến quấy rầy người khác. Không biết đại hội võ lâm này còn kéo dài bao lâu, đây đường toàn là giang hồ lỗ mãng đánh thua trận bị thương, các người tay chân đầy đủ còn không biết tự giữ mình ngoan ngoãn ở trong nhà được à? May mà những người đến y quán dân gian này chạy chữa cũng không phải là nhân vật lớn trên giang hồ nên không biết Thư Sinh. Cũng may bọn họ còn cố gắng giảng đạo lý, bằng không các người lĩnh đủ cho xem!”

“Cũng không phải là không đánh lại...” Phạm Bình nhỏ giọng lầm bầm.

Phạm Kinh Ba vỗ nhẹ vào gáy hấn “Người nói cái gì? Người thật sự muốn đánh nhau với người ta à? Người có võ công sao?”

Mắt Phạm Bình lóe lóe, chột dạ liếc mắt nhìn Thư Sinh một cái, sợ hấn tiết lộ chuyện của mình. Phạm Kinh Ba hiểu lầm ý của hấn bèn trừng to mắt, chọc ngón trỏ vào gáy hấn “Thì ra người là có chủ ý ‘đóng cửa thả Thư Sinh’? Người không biết hấn tự nhận tự phế võ công để rời khỏi giang hồ sao? Tuy rằng hấn thường xuyên động kinh vì toàn phá hỏng cái tự phế đó, nhưng không có nghĩa là người có thể tùy ý phá hỏng danh tự phế võ công của hấn!”

“Chủ nhân thật bất công...” Phạm Bình tiếp tục nhỏ giọng lầm bầm.

Phạm Kinh Ba khó có thể tin nhìn hấn. Trước kia Phạm Bình không hề có bộ dạng này, đối với nàng hoặc là ngoan ngoãn phục tùng, hoặc là khóc đến trời long đất lở, học được cách giả buồn giả đáng thương này từ khi nào thế? Nàng không nén được mà nghi ngờ quay sang nhìn Thư Sinh, phát hiện hấn đang hơi nhếch môi với nụ cười quý dị, nửa như vui mừng, lại nửa giống run rẩy.

Phạm Kinh Ba ôm tay, lui ra phía sau hai bước để đánh giá sự khác thường của hai người này rồi nhíu mày hỏi: “Hai người các người gần đây có phải thừa dịp ta không chú ý lên trao đổi gì không?”

Phụ nữ có thai thật mất cảm, sau khi cảm thấy địa vị bản thân không bằng thai nhi thì nàng lại bắt đầu hoài nghi trong nhà có việc dấu diếm nàng.

Phạm Bình vội vàng hỏi Thư Sinh: “Lén trao đổi nghĩa là gì?”

Thư Sinh cố gắng làm hết phận sự mà đáp: “Kẻ lên trao đổi thường âm thầm cấu kết nên mang nghĩa xấu nhiều hơn. Thủ Hề, người phải đọc nhiều sách hơn”. Sau đó quay sang thể hiện sự trung thành với Phạm Kinh Ba “Nương tử nàng biết rõ mà, vì phu trong khoảng thời gian này luôn luôn ở cùng nàng như hình với bóng. Đừng nói lên trao đổi, ngay cả công khai trao đổi cũng không có”.

“Này! Ai muốn trao đi đổi lại với họ Thư này chứ! Chủ nhân, người không được làm nhục ta!” Phạm Bình hiểu được ý nghĩa của việc lên trao đổi liền lập tức nhảy chồm chồm lên như bị dính vào đồ gì bắn lăm vạy rồi chạy đến bên người Phạm Kinh Ba biện bạch. Tuy trong khoảng thời gian này hấn tạm thời ngưng chiến với họ Thư, nhưng về bản chất thì vẫn chán ghét hấn ta, điểm ấy là sự thật không thể nghi ngờ.

Càng nhìn càng khả nghi “Phát Bệnh, có phải có việc gì giấu ta hay không?”

“Chủ nhân a, ta đối với người một lòng trung thành trời đất không dung! Làm sao người có thể hoài nghi ta! Ta thật đau lòng... Ô ô ô, đi mua đồ ăn!” Vừa nói bậy nói bạ xong, Phạm Bình nhanh như chớp chuồn mất, không ngờ ngay cả chiêu bài ôm đùi cũng không dùng.

“Có vấn đề, nhất định có vấn đề”. Phạm Kinh Ba chống cằm.

Thư Sinh đỡ lấy nàng, cũng theo nàng nhìn về phía Phạm Bình đang chạy đi “Quả thật có vấn đề”.

“Người cũng cảm thấy vậy à?” Phạm Kinh Ba kinh ngạc liếc mắt nhìn hấn một cái, chẳng lẽ nàng đoán sai, hấn không phải là đồng đảng của Phát Bệnh sao?

Thư Sinh gật đầu, lại lắc đầu tự trách: “Đúng vậy, sau câu ‘một lòng trung thành’ sao có thể nối tiếp là ‘trời đất không dung’ chứ? Thủ Hề chắc là muốn nói ‘sánh ngang trời đất’. Đầu là vì phu dạy không đúng cách nên học vắn của Thủ Hề không thấy tiến bộ...”

Phạm Kinh Ba tự trấn mình, ai bảo người không nhớ giáo huấn! Ai bảo người lại coi hấn là người bình thường!

“Nương tử, nàng làm gì vậy?” Thư Sinh thấy nàng tự đánh mình thì cực kỳ khiếp sợ, vội vàng tóm lấy tay nàng nắm chặt trong lòng bàn tay, lại xoa xoa mặt nàng mà lo lắng hỏi: “Có đau không?”

Phạm Kinh Ba không nói gì nhìn hấn.

Thư Sinh nghĩ lại lúc này đại phu có nói phụ nữ trong thời gian mang thai cảm xúc thường không ổn định, dễ dàng thay đổi. Hay đây cũng là một phản ứng khi có thai? Nghĩ tới đây, sắc mặt hấn nghiêm túc nắm hai tay Kinh Ba trịnh trọng nói: “Nương tử, về sau nếu nàng không nhận được muốn đánh người thì phải đánh vì phu. Nếu vì phu không ở bên thì cũng có thể đánh Thủ Hề, ngàn vạn lần đừng trút giận lên bản thân”.

..... Tên này rốt cuộc là đang bỏ não ở thời không nào rồi?

Phạm Kinh Ba mặc kệ hấn, trực tiếp kéo vấn đề lại: “Tóm lại về sau người đừng cư xử tùy tiện quá phận đến quấy rầy y quán như vậy. Bảo vệ sức

khỏe phụ nữ có thai thì ta cũng hiểu biết không kém gì đại phu. Nếu người thật sự lo lắng thì tự mình đi tìm mấy quyển sách thuốc để nghiên cứu, còn tốt hơn là quấy nhiễu người của y quán làm chậm trễ công việc của họ. Tướng công nhà ta thiên tư thông minh trí thức phong phú, trí nhớ tốt, y thuật hay là cái gì khác nếu muốn học thì chẳng phải đều dễ như trở bàn tay sao?”

Một câu nhin hót cuối cùng nửa thật nửa giả quả thực là đâm thẳng vào tim Thư Sinh. Hắn như được dội nước lạnh lên đầu lập tức hiểu ra, dứt khoát bỏ qua thành kiến với y thuật do lúc nhỏ vì thấy hành vi hạ độc của Bạch Vô Phi mà tạo thành. Từ đó về sau hắn dốc sức với nghiên cứu vấn đề trị liệu bảo vệ sức khỏe cho phụ nữ và trẻ nhỏ, từ chỗ suy nghĩ chưa thấu đáo chặt chẽ trước kia mà trở thành quái y đương thời —— sau này không ai không biết tới danh Thánh Thủ phụ khoa.

Nhưng đây là sau này, tạm thời không nhắc tới.

Phạm Kinh Ba thấy dáng vẻ nghe lời của Thư Sinh thì thận trọng phỏng đoán người này chắc là có thể sống yên ổn dăm ba ngày không ra ngoài gây chuyện. Nàng thờ phào nhẹ nhõm một hơi rồi nhớ tới nụ cười quý dị của hắn lúc này nên thuận miệng hỏi: “Vừa rồi ta hung dữ với các người mà sao người có vẻ vẫn vui vẻ ghê ha?”

Thư Sinh mặt đỏ lên, ánh mắt bắt đầu liếc đi chung quanh “Không có gì”.

Phạm Kinh Ba vốn cũng thuận miệng hỏi vậy, thấy hắn ngại ngùng né tránh như vậy thì ngược lại phần chần hấn, trực giác nghĩ hắn nguyên nhân rất đáng yêu. Nàng bắt đầu thấy vui sướng hơn hờ, ngược mắt lên liếc xéo về phía trước dò xét hắn rồi từ từ cười nói: “Công lực che dấu sự chột dạ của Phát Bệnh đã kém rồi, không ngờ tướng công người còn có thể kém hơn”.

Thư Sinh ngửa cổ ngắm trời, đánh chết cũng không nhận: “Nương tử, nàng nói gì thế ta nghe không hiểu”.

Phạm Kinh Ba mấy ngày nay nhàm chán đến phát hoảng, cho nên bây giờ rất là có hứng thú chơi đùa đại náo với hắn nha. Nàng cười hi hi giơ hai tay lên quàng quanh cổ Thư Sinh, lắc lắc hai cái “Nghe không hiểu cũng không sao, chàng chỉ cần nói cho ta trước khi ta nói hai người đang nghĩ gì là được.”

“Ta, ta không nghĩ gì cả!”

Thư Sinh nói xong kéo tay nàng xuống, lại nhìn xem chung quanh rồi nhẩn mặt nói “Bên ngoài có nhiều người, xin nương tử tự trọng một chút”.

“Nói vậy, người ta đều đi xem nhân sĩ võ lâm chém giết lẫn nhau, nào có để ý tới chúng ta. Lại đây tướng công, chúng ta ôm nào”. Phạm Kinh Ba phát hiện bản thân sau khi gặp Thư Sinh thì càng ngày càng vô sỉ, mỗi ngày đều có thể không ngừng đột phá hạn mức cao nhất, chỉ đợi một ngày kia là sẽ phá tan chân trời.

Thư Sinh vừa khần trương nhìn ngó chung quanh, vừa đẩy nàng đang chẳng kiêng dè gì tính làm một cái hôn nồng nhiệt, vừa cố gắng không làm tổn thương nàng. Nhất thời gặp đến độ đầu đầy mồ hôi “Nương tử đừng, đừng náo loạn ... Ta, chúng ta về nhà ôm ...”

Đây đã là lời tình cảm mà hắn khó nói nhất, thật đáng thương. Biết sao được, ai bảo hắn gặp phải chính là Kinh Bạc nữ lừng lẫy có tiếng chứ.

“Muốn về nhà mới ôm thì có thể, nhưng trước tiên hãy nói lúc này chàng đang cười cái gì?”

Bị buộc đến góc chết, Thư Sinh bất đắc dĩ chỉ có thể đỏ mặt mà ngáp ngừng nói: “Chỉ là, nhớ tới thươ mới gặp gỡ”.

Thươ mới gặp? Lần đầu không phải là gặp ở quán trà Tiêu Dao sao? Chu Tử Sách đụng phải hắn, nàng giữ Chu Tử Sách lại rồi bắt xin lỗi hắn ... Mà bây giờ thì lại là nàng giữ hắn bắt xin lỗi người khác. Vì sao đột nhiên nàng lại cảm thấy nam nhân mà nàng biết đều không có năng lực giao tiếp cơ bản thể nhỉ? Từng người đều phải để nàng xin lỗi thay ... Đợi chút, ở đây có cái gì hay mà hắn lại cười quý dị?

Phạm Kinh Ba ngẩng đầu nghi hoặc nhìn Thư Sinh.

Từ sau khi có thai, Phạm Kinh Ba ăn ngon tắm rửa tốt nên loại khí xanh trắng toả ra trên người đã tan đi không ít, khuôn mặt càng mượt mà càng sáng bóng. Cho dù không cố gắng hoá trang thì cũng vẫn thấy gương mặt hồng hào trắng mịn vui vẻ hiện rõ trên mặt, cả người có một loại khí chất hàm súc không nói nên lời. Giờ phút này động tác và ánh mắt lại như vậy, mặc dù chỉ là vô tình quyến rũ nhưng vẫn làm ngực Thư Sinh nóng lên, không kiềm được quên hết tất cả cúi đầu hôn lên môi nàng.

Phạm Kinh Ba không ngờ hắn sẽ như vậy nên mặt bắt giắc cũng nóng lên, hờn dỗi liếc mắt lườm hắn một cái. Nhưng khi thấy ánh mắt hắn tối sầm nóng bỏng, tim nàng lại đập nhanh dần lên, đây là phải biến thân sao? Ai nha nha hắn rất ít khi biến thân giữa ban ngày ban mặt, thực chờ mong nha!

Địa điểm: con hẻm kín đáo. Nhân vật: một nam một nữ. Sự kiện: nam chủ động nữ tựa vào tường, nâng mặt hôn rất kích tình.

—— Loại ngôn tình tiểu thuyết kích thích cường đoạt này cuối cùng nàng cũng được thể nghiệm qua.

Từ từ nhắm hai mắt đợi thật lâu, không có mê hoặc phóng túng đẩy ngã, không có nụ hôn lăn vòng ba trăm sáu mươi độ, cha mẹ ơi! Phạm Kinh Ba không kiên nhẫn nổi đành mở mắt ra, chỉ thấy Thư Sinh một tay chống ở trên tường, một tay che miệng như đang nghẹn cười, nghẹn đến sắp vỡ bụng thì lập tức thẹn quá hóa giận. Hay cho cái đồ ngốc này, học đâu ra cái kiểu đùa giỡn zngười ta như vậy, nghĩ mình đủ trình chọc vào bà đây rồi à? Được lắm! Núi không theo ta thì ta đến gặp núi!

Địa điểm: con hẻm kín đáo. Nhân vật: một nam một nữ. Sự kiện: nữ chủ động nam tựa vào tường, nâng mặt hôn rất kích tình.

Nhân vật nữ thể lực hùng mạnh, nhân vật nam già bộ tứ chổi. nhân vật nữ khí thế như cầu vồng, nhân vật nam thất thủ hoàn toàn. Nhân vật nữ công thành chiếm đất, nhân vật nam hăng hái phản kích. Nhân vật nữ đối công làm thủ, nhân vật nam thừa thắng xông lên. Nhân vật nữ giả hàng quý phục, nhân vật nam khinh địch lừa lỉnh, nhân vật nữ tập kích bất ngờ một trận, nhân vật nam sơ ý mất Kinh Châu...

Đợi cho hai người đều hết hơi thì cuộc chiến mới tạm nghỉ.

Phạm Kinh Ba thở phì phò, tranh giành mở miệng trước Thư Sinh: “Tướng công chàng tự trọng một chút, giữa ban ngày ban mặt mà lại quyền rũ vi thể”.

Thư Sinh dờ khóc dờ cười, lấy tay nâng cằm nàng thở dài: “Thật không biết xấu hổ”.

Phạm Kinh Ba cắn ngón tay hằn, nói không rõ câu hỏi: “Ai không biết xấu hổ?”

Giờ phút này Thư Sinh lửa trong mắt chưa tan nhưng cũng đã hơi khôi phục về ôn hòa bình thường nên bắt đầu nói: “Là ta”.

Chứng bệnh trong thời gian mang thai của Phạm Kinh Ba lại phát tác, nàng bắt đầu càn quấy “Vừa rồi rõ ràng chàng muốn nói ta!”

Lúc này không đợi Thư Sinh trả lời, giữa không trung đột nhiên vang lên một giọng nói lười biếng: “Đừng cãi nhau nữa, ta thấy cả hai người các người đều thật không biết xấu hổ. Vật đối sao đòi, lòng người cũng không còn ngày thơ a...”

Hai người Thư Phạm nghe tiếng liền ngẩng đầu, chỉ thấy trên tường có một cánh cửa sổ đang mở ra. Một nam nhân cầm bình rượu ngồi trên cửa sổ đang như cười như không nhìn bọn họ, đôi mắt phượng mảnh mai bị rượu làm càng phát ra ánh sáng linh hoạt, nhưng làm cho người ta không thể bỏ qua lại là mái tóc bạc của hắn.

Hạc Phát Đồng Nhan, trong chốn võ lâm là một tên tuổi lớn.

(giải thích 1 chút cái tên Hạc Phát Đồng Nhan: tóc bạc nhưng dung mạo trẻ tuổi)

Thánh thủ Nam Vô Dược, tuổi không rõ, xuất thân không rõ, sự phụ cũng không ai biết, việc duy nhất người ta nắm rõ về hắn có lẽ là người vợ Cửu Cô Nương. Nói đến Cửu Cô Nương, trong chốn võ lâm không ai không thể hạ bút thành văn vài sự tích về nàng. Đến như Thư Sinh không để ý tới chuyện bên ngoài như vậy mà cũng biết nàng có tên hiệu là “không nói hai lời”. Nhưng mà đối với dân chúng kinh thành mà nói, cái tên Giải Đông Phong của giang hồ này càng có thể thể hiện cho rõ hơn.

(e hèm, bạn Phong của chúng ta nổi tiếng keo kiệt trong quan trường a, cho nên Giải Đông Phong của giang hồ nghĩa là... =)))

Ngày trước Cửu Cô Nương hô lên giá trên trời để Thánh thủ danh hiệu đệ nhất y đi chủ trì đại hội võ lâm, mà giờ Nam Vô Dược xuất hiện ở đây hẳn không phải ngẫu nhiên, điều này có nghĩa là ...

“Thư đại hiệp, lâu rồi không gặp vẫn khỏe chứ?”

Nhìn những cánh cửa sổ theo gót nhau mở ra, lại còn có một đám gương mặt từ quen thuộc tới xa lạ thăm dò đến nhiệt tình chào hỏi với hắn, Thư Sinh lui ra phía sau từng bước, nhếch môi, sắc mặt có hơi cứng nhắc.

Phạm Kinh Ba ngây dại nhìn lá cờ “Quán trà Tiêu Dao” tung bay phía trên mà trong lòng như có cả vạn ngựa đất chạy qua. Phong thái này rất cần tới ngựa đất, tùy tiện tìm mặt sau của phố để lừa lỉnh ôm hôn thể mà lại vợ phải đâm chết tiết đáng lẽ giờ này đang đánh đánh giết giết ở Tây Sơn sao, uống nhầm thuốc gì mà lúc ban ngày ban mặt lại tụ tập ở quán trà hả!

Ngựa đất: thần hiển linh

Giải thích: Em thứ chín của Tống huy tông là Khang vương Cầu (Tống Cao Tông) lần thứ hai đi sứ nước Kim. Khi đến Từ Châu, quan trấn thủ Tống Trạch khuyên ở lại mà không nghe. Tống Trạch mượn thần lấy chỉ, nói rằng: ở đây có quân miếu của Thôi phủ rất linh nghiệm, có thể đoán trước. Ban đêm người báo trong miếu ngựa đất ngậm xe kéo chờ các thứ lấp đầy đường đi. Khang vương bởi vậy mới dừng lại không đi nữa. Chuyện này sau được kể lại trong 《 tổng sử. Tống trạch truyện 》dưới tên sự tích ngựa đất độ Khang vương.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nương, Thịnh Tự Trọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 52: Người khác người một cách uyển chuyển

“Bất ngờ không bằng vô tình gặp được, sao hai vị không đi lên đây uống chén trà?” Người nói lời này đúng là chủ trì đại hội võ lâm, Lí Thành Hề chủ nhân Lí gia Giang Nam. Hắn và Nam Vô Dược cùng đứng ở trước cửa sổ, vô hình trung làm cho người ta thấy áp lực.

“Tướng công, chàng cảm thấy nếu chúng ta đi thi Nam Vô Địch có thể ra tay hay không?”

“Cái này, phải bắt đầu nói từ cách xử sự làm người trước giờ của người này cho thấy...”

“Vậy chàng cảm thấy nếu ta bị hạ độc thì liệu có thể sống sót thoát ra cùng chàng hay không?”

“Điều này, nương tử, chúng ta lên lầu uống trà đi.”

Sau khi trao đổi vài ánh mắt, Phạm Kinh Ba quay người cười với mọi người, Thư Sinh đỡ nàng cất bước đi vào trà lầu.

Mọi người đều biết, Lí Thành Hề và Công Dã Bạch nổi danh là mỹ nam. Hai người một nam một bắc, một nơi giang hồ một trong triều đình, được xưng là song bích Hoàng triều. Xưa nay ở phòng trà hay quán rượu đều được mọi người say sưa nhắc tới. Đáng tiếc người càng đẹp thường càng có tật xấu làm cho người ta không thể nào đồng tình nổi. Mà vị tật xấu của mỹ nhân phía nam này thì thật rõ ràng, chính là mở to mắt nói dối.

Uống trà? Có quý mới tin đám người ai nấy đều có vẻ mặt thù giết cha chưa trả được này tụ cùng một chỗ là chỉ để uống trà thôi nhá!

Lại còn có vài vị nhe răng nhếch miệng đặc biệt nhiệt tình, đừng tưởng rằng nàng không nhận ra, rõ ràng chính là mấy người khách trọ ở cạnh nhà nàng, mỗi ngày đều la hét muốn luận võ với nam nhân nhà nàng ầm ỉ đến phát sợ!

Mới bước lên lầu hai đã thấy cả đám người này, Phạm Kinh Ba thầm chửi bới trong lòng, ánh mắt đảo quanh lại ngại ngần cả người.

Nữ nhân bị trói ở ghế tựa giữa phòng chính là Đào Kim Kim bị một đám người đuổi giết hôm đó?

Đào Kim Kim giống như bị điểm hết huyết đạo toàn thân, chỉ còn một đôi mắt đang đảo nhanh như chớp. Lập tức cũng thấy được Phạm Kinh Ba đang sững sờ nhìn mình thì lộ ra niềm vui khi thấy người quen mà hoàn toàn quên mất hoặc là căn bản không thèm để ý việc trước đây nàng và Thư Sinh từng có hành vi thấy chết không cứu đối với mình. Phạm Kinh Ba chớp mắt mấy cái, cũng cười cười không hề ngượng ngập đáp lễ.

“Nàng quen à?” Thư Sinh thấy nàng và nữ nhân trong sảnh đường trao đổi nụ cười thì tò mò hỏi.

“Không nhận ra sao?” Phạm Kinh Ba không biết nói gì nhìn tướng công nhà mình.

Hừ, nam nhân nhà nàng tuy rằng không tính vào dạng tuyệt đỉnh mỹ nam nhưng mà tật xấu kỳ quái cũng nhiều chứ không ít. Từ lúc mới vào cửa vừa rồi đến bây giờ thì trong những người thân thiết tiến lên chào hỏi, hần chỉ nhớ có đúng Nam Vô Địch và Lí Thành Hề. Chẳng lẽ thật ra cái mà hần tự phê đi vốn không phải võ công mà là trí nhớ sao?

Thư Sinh bị hỏi ngược lại như vậy thì vẻ mặt trở nên cứng đờ, người này hần hần phải quen seo? Chẳng lẽ là –

“Hàng xóm mới chuyển đến?”

Đúng rồi. Tên này không nhớ được ai trong hơn mười năm hai mươi năm lăn lộn giang hồ của mình, nhưng lại rõ như lòng bàn tay đối với hàng xóm láng giềng ở phường Thanh Mặc. Những người đó chẳng qua cũng chỉ là giả mạo người nhà của nàng trong ngày thành thân rồi ăn chực một bữa cơm. Nếu không phải hần đã mắc chứng mất trí nhớ có lựa chọn thì chính là... thân sơ có khác*, yêu ai yêu cả đường đi, hần chỉ tốn tâm tư nhớ đến nàng và tất cả mọi việc liên quan đến nàng.

*thân sơ có khác: tức là mức độ quen thân hoặc xa lạ khác nhau, ở đây là so sánh giữa người giang hồ là lạ và hàng xóm phường Thanh Mặc là thân

Tuy rằng có hơi không biết xấu hổ với sự suy đoán này, nhưng vẫn làm cho tâm tình Phạm Kinh Ba cực tốt. Nàng giờ tay cuồn cuộn xoa gương mặt trắng nõn của Thư Sinh một trận. Không nhớ rõ nữ nhân khác là tốt nhất, nàng mới không cần nhắc nhở hần.

Ái ngờ chỉ một động tác thuận tay như vậy lại rước lấy một tràng hít hà.

Nam nhân dưới tay nàng lại đỏ mặt, hàng lông mi dài rung rung quả là mê người không nói nên lời.

Đương nhiên, theo phản ứng của mọi người như thế bị sét đánh thì xem ra, nơi này hần là chỉ có riêng nàng cảm thấy mê người.

“Khụ, Thư đại hiệp, Thư phu nhân, mời sang bên này.”

Tiếng của Lí Thành Hề đã thành công lôi kéo sự chú ý của Phạm Kinh Ba. Thực đẹp trai, ngó từ xa thì là vẻ đẹp siêu thoát như đám mây bông bênh, nhìn gần lại thì là vẻ đẹp tinh tế thanh cao. Khí chất tất nhiên là siêu phẩm nổi bật giữa mọi người, lại còn giọng nói cực kỳ dễ nghe hiếm thấy. Chậc chậc chậc chậc, không hổ là — ặc! Mới chớp mắt một cái, gương mặt mỹ nam Giang Nam đã biến thành vẻ mặt trắng bệch sa sầm đầy âm khí của Thư Sinh.

“Nương tử, không được nhìn khinh bạc như vậy.”

Trong đám người mơ hồ có tiếng cười trộm. Phạm Kinh Ba đương nhiên không biết, còn Thư Sinh thì nghe được vô cùng rõ ràng. Nhưng giờ phút này hết thấy mọi thứ cũng không quan trọng, giáo dục nương tử kiềm chế giữ lễ lại biết nghe phu quân mới là điều quan trọng nhất cần làm!

Những lúc Thư Sinh lên cơn khác người, Phạm Kinh Ba từ trước tới giờ luôn khinh thường không thèm cãi với hần. Nàng liền dụi mắt vào bả vai hần, thuận thế dựa vào trong lòng hần mà nhẹ nhàng trấn an: “Biết rồi, về sau ta chỉ khinh bạc chàng, thế được chưa?”

Phạm Kinh Ba tự cho là nói rất khê nên không ngại. Nàng không biết người giang hồ thật sự rất thính tai, những lời cợt nhả này lọt vào tai bọn họ lại gây ra một trận ho khan hít hà. Dù là từng ở tại nhà hai người này một thời gian, quen nhìn bọn họ vừa lúc trước ông nói gà bà nói vịt thì ngay sau đó lại phun ra những lời buồn nôn làm trò thú vị cho đám khách thuê nhà. Nhưng giờ phút này bọn họ cũng là nhin không được mà nổi da gà nhất loạt.

Thư Sinh ôm giải nhân trong ngực nên đầu còn lo lắng chuyện khác, theo bản năng hấn đỏ mặt đáp: “Được”. Ngẩng lại thấy không đúng lắm nên sửa thành “Nuông từ hồ đồ, có đối với vị phu thì đương nhiên không tính là khinh bạc”.

“Trúng công nói rất đúng.” Phạm Kinh Ba trong lòng cười thầm, ngoài miệng lại ngoan ngoãn đáp.

Đang mãi nói chuyện thì Lí Thành Hề đã dẫn bọn họ đến ngồi xuống cạnh cửa sổ bên tay phải Nam Vô Dược.

Mà sự chú ý của mọi người cũng theo bước chân của Lí Thành Hề dần chuyển dời về phía giữa đại sảnh đường. Dưới sự chủ trì của một ông lão trong trang phục đạo sĩ, công việc bị gián đoạn lại tiếp tục tiến hành. Một nam nhân có vẻ tức giận lật một chồng sách liệt kê từng hành vi đả mấu của yêu nữ Đào Kim Kim.

Phạm Kinh Ba cuối cùng cũng hiểu nhóm người này đang làm gì. Nếu là trong sảnh đường mà nữ nhân nhu mì hóa thành lão mù Kim Mao thì thật ra có thể dùng bốn chữ để hình dung rõ ràng tình cảnh trước mắt này — đại hội đồ sư (giết sư tử - Kim Mao ở đây chỉ Kim Mao sư vương – nhân vật tóc bạch kim giống sư tử trong Ý Thiên Đồ Long ký của Kim Dung, đại hội đồ sư trong truyện đó là để bàn về kẻ giết Kim Mao sư vương).

Bên kia phòng thì lên tiếng phê phán hoạt động của yêu nữ được tiến hành với khí thế hùng hực, bên này phòng có mấy người thoát nhìn thật nhàn nhã cũng đang tán gẫu việc nhà.

“Nghe đại danh Thánh thủ đã lâu, hôm nay rốt cục may mắn được gặp.” Phạm Kinh Ba cực kỳ tự tin đối với nam nhân nhà mình. Tất cả mọi người ở đây không thành vấn đề, duy nhất làm người ta kiêng kị chính là vị Thánh thủ y độc song tuyệt* này. Dù sao nói chuyện phiếm cũng là nói chuyện phiếm, không bằng tìm cách lôi kéo tranh thủ làm quen để trở thành hòa bình vẫn hơn. “Chà, thế nào mà không thấy Cửu Cô Nuông?”

*y độc song tuyệt: giỏi về cả y lẫn độc

Nam Vô Dược rốt cục dừng động tác uống rượu mà nhẹ nhàng nói bằng quơ: “A Cửu có thai nên không tiện đến”.

“Hả?” Cửu Cô Nuông mang thai? Hẳn là chuyện mới phát sinh gần đây rồi? Vậy mà các quán trà lớn vẫn không nghe thấy phong phanh. Một lát ngáy người qua đi, Phạm Kinh Ba cười rặng rờ ôm quyền chúc tụng “Chúc mừng chúc mừng!”.

Lúc này, Thư Sinh vẫn im lặng cũng mở miệng “Chúc mừng sư huynh”.

Sư, sư huynh?!! Phạm Kinh Ba quay ngoắt đầu kinh ngạc nhìn Thư Sinh vẫn bình tĩnh.

Trong mắt Nam Vô Dược thoáng qua một vẻ khác thường cực nhanh rồi lập tức khôi phục lại bình thường. Hắn nhàu mày cười nói: “Sư huynh? Ha ha, khó được nghe sư đệ nhận sư huynh này trước mặt người khác nha. Thật sự là lâu rồi không gặp, sư phụ ông ấy...?”.

Thư Sinh hơi hơi cup mắt che dấu đi gọn sóng bên trong: “Hành tung của sư phụ vẫn mơ hồ, chỉ thi thoảng có thư”.

Mà Phạm Kinh Ba cuối cùng cũng phục hồi tinh thần sau cơn chấn động, mừng rỡ nói: “Thì ra hai người là sư huynh đệ?! Ôi sư huynh! Bất ngờ không bằng tình cờ gặp —” những lời này thực quen tai, nhưng mà quên đi “Sao không đến nhà bọn muội chơi, ngồi uống chén trà, ôn chuyện cũ cả ngày rồi nói thêm một chút chuyện xấu của sư phụ?” Tóm lại, cứ mau rồi khỏi chốn thị phi này là được rồi!

Nam Vô Dược cười chế nhạo mà nhìn nàng một cái “A Cửu nhà ta đã dặn, nhận tiền của người giúp người trừ họa, đầu xuối đuôi lọt thì mới có khách quen. Ta đã nhận số tiền lớn này để làm y sư mở đầu đại hội võ lâm thì đương nhiên không thể nói đi là đi”.

Phạm Kinh Ba lập tức thờ hắt ra, buông thõng vai xuống, đưa tay rót trà thì lại bị ngăn cản.

Thư Sinh nắm chén trà trong tay nàng, ngẩng đầu với vẻ mặt thận trọng mà hỏi Nam Vô Dược: “Sư huynh, mang thai không nên uống trà, có đúng không?”.

Nam Vô Dược lắc la lắc lư vì đang vội vàng rót rượu cho bản thân nên hơi vô ý, rượu tràn ra ngoài khiến mùi thơm tỏa ra bốn phía. Nghe thấy câu hỏi của Thư Sinh thì liếc mắt lườm Phạm Kinh Ba một cái rồi lười biếng đáp: “Đúng. Đệ muội thể chất âm hàn thì càng không thể chạm vào vật lạnh”.

Phạm Kinh Ba gật gật đầu, buông chén trà ra rồi hỏi “Vậy uống nước thì có thể chứ?”.

“Không được.” Thư Sinh sờ sờ ấm nước rồi lắc đầu “Nước cũng lạnh”.

Phạm Kinh Ba nhăn mặt, người ta nói lạnh là chỉ được tính là để chi không ấm sao? “Ta khát nước thì làm sao bây giờ?”

Thư Sinh nghĩ nghĩ “Vậy chúng ta về nhà cũng được”.

“Đúng vậy, việc xét xử Đào Kim Kim cũng không liên quan đến chúng ta, chi bằng về nhà.”

Chỉ là, chỉ là Phạm Kinh Ba đang liên tục gạt đầu thì đột nhiên cứng đờ — nàng không lên tiếng thì người nói chuyện là ai? Nàng quay ngoắt đầu, khoe miệng bắt đầu giật giật mà nhìn mấy vị thuê nhà mình: “Vợ chồng chúng ta nói chuyện thì có liên quan gì đến các người, cứ đi mà lo mở đại hội võ lâm của các người đi!”.

Một hai vị khách thuê nhà không biết từ khi nào đã đi đến đây, mắt sáng rực như chỉ lo người ta không biết ý đồ của bọn họ.

“Ta bảo này —”

“Hu!” Khách thuê nhà A vừa mở miệng đã bị Phạm Kinh Ba ngắt lời “Nhìn kia lão đạo sĩ kia đang lườm người đấy!”

Xem ra lão đạo sĩ kia có địa vị cực cao, mấy vị khách thuê nhà nghe nàng nói như vậy đều ngậm miệng. Phạm Kinh Ba vừa lòng mỉm cười, nàng không thấy khuôn mặt run rẩy của lão đạo sĩ bị vu oan kia vì ông ta đang đưa lưng về phía nàng. Nàng nghĩ thầm xem chừng đi là không được rồi, vậy dứt khoát coi như xem một vở tuồng kịch vậy.

Chỉ thấy trong sảnh đường, một giọng mang ngữ khí oán hận đang đọc những điều mà Đào Kim Kim đã phạm. Mọi người trong võ lâm đều căm phẫn, ai cũng muốn đem giết cho nhanh. Trái lại người bị hại Đào Kim Kim cũng nghe say sưa, khi thì nhủ mảy giống như muốn phản bác, khi thì mờ mịt chả hiểu, khi thì dắc ý, khi thì lại khôi phục điệu bộ chán nản vô nghĩa... không có chút cảm giác căng thẳng của một người bị tên đao phủ uy hiếp. Phạm Kinh Ba không nhịn được mà phải bội phục nàng ta.

Phong thái lạnh nhạt thông dong này hoàn toàn là khí phách của vai nữ chính nha! Thấy thế nào cũng phải có một nhân vật nam chính tới cứu nàng vào lúc như thế này.

“Tháng tư năm Nguyên Tộ thứ ba, à mê hoặc mấy tên đệ tử Thiên Môn tự giết lẫn nhau. Tháng năm, nhúng chàm Thần Y công tử của Thần Kiếm sơn trang không thành. Trung tuần tháng năm, xâm nhập đồng thời hạ độc hại mấy vị hiệp khách thiếu niên. Tháng sáu...”

Đợi chút, cái tên kẻ tội này đọc lâu như vậy, sao mà trong mười điều thì có tới tám điều là nàng ta cưỡng gian rồi giết chết thiếu hiệp đang hoàng thế nhỉ?

Phạm Kinh Ba thầm nghĩ trong lòng, nữ chính như vậy khiến cho đến nàng đây vốn tự nhận đọc sách vô số viết sách vô số cũng không dám dễ dàng đụng chạm. Đừng nói khả năng chấp nhận của độc giả thời đại này, rõ ràng là nam chính này phải chịu áp lực khá lớn đây!

“Tuy rằng nói lòng hiếu kỳ của ta đã không còn bao nhiêu, nhưng xem người ta lâm vào tình cảnh này vẫn không nhịn được có chút chờ mong nam chính xuất hiện...” Phạm Kinh Ba thì thầm tự nói.

“Nam chính gì cơ?” Thư Sinh hỏi.

“Đào Kim Kim ý, chẳng không biết là sẽ có anh hùng cái thế thất thái tường vân tới cứu nàng ta sao?”

Mọi người thầm toát mồ hôi, chừng quây ơi, cô đọc quá nhiều tiểu thuyết rồi đó. Tiền đề ba phen bốn bận muốn cảm tiểu thuyết ngôn tình đúng là có đạo lý.

“Anh hùng cái thế sao...”

Thư Sinh hơi hơi thờ ơ xoay xoay chén trà, đột nhiên ngược mắt nhìn về người đầu trò phía trước. Nam Vô Dược đang ôm bầu rượu uống đến bất kể trời đất, uống sạch mấy bình rượu cũng không để ý, để mặc cho rượu chảy thành dòng.

Trong sảnh đường tiếp tục kẻ ra tội lỗi chồng chất của Đào Kim Kim, bên này rốt cục có người ngồi không yên.

“Loại này việc nhỏ cũng phải khai hội, người Trung nguyên các người thực là phiền toái.” Một võ giả đáng vẻ ngoại tộc lắm bả, thấy thu hút được tầm mắt của Phạm Kinh Ba thì cười hắc hắc, vút cái đầu trục lóc mà nói: “Phạm chường quây hiểu chứ? Ta từ quan ngoại đến, không liên quan gì đến đại hội võ lâm đáng vứt đi này của Trung nguyên. Chủ yếu ta tới chính là để tìm nam nhân của cô. Nói theo kiểu người Trung nguyên các người là gì ấy nhỉ, hâm mộ mà đến, hâm mộ mà đến!”.

“Vị này là?” Thư Sinh mắt trí nhớ có chọn lọc nghiêng đầu hỏi.

“Đạo Khách Tra Lăng ở Quan Tây.” Phạm Kinh Ba nhớ hần, tên duy nhất có trình độ văn hóa thì còn thấp hơn Phạm Bình. Vì thế nên Phạm Bình vẫn còn rất vênh váo, đi đường đều vẫn cứ mặt héch lên trời, chỉ còn thiếu nước vấp ngã.

Tuy rằng nàng hoàn toàn không rõ người ngoại tộc lần đầu tiên đến Trung nguyên thì sẽ giỏi thành ngữ đến mức độ nào.

“A.” Thư Sinh đột nhiên lên tiếng, tầm mắt quay về phía Tra Lăng dường như hơi đắm chiêu.

Tra Lăng nghe tiếng mở trừng hai mắt “Hay là Ngân Thư Sinh cũng từng nghe tới tại hạ?”

Thư Sinh trầm ngâm “Đúng là ở nơi nào đó đã nghe qua...”

Tra Lăng kích động khiến vẻ mặt dữ tợn run run. Bàn tay vỗ vài cái bộp bộp vào gáy, sự vui mừng lộ rõ trên nét mặt mà cười to: “Không nghĩ tới tiếng tăm lừng lẫy của ta đã truyền khắp Trung Nguyên. Ngay cả Ngân Thư Sinh đối với ta cũng ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu! Ha ha, ha ha!”.

Dùng từ còn kinh dị xuất thần nhập hóa hơn Phạm Kinh Ba đỡ trán. Quan Tây Dao Khách à xin ngài hãy bảo trọng.

Quả nhiên Thư Sinh nhăn mặt khẽ giơ tay phải mà hô: “Tra tráng sĩ, ngài tạm thời hãy ngồi xuống”.

Nhìn điệu bộ này của hắn, mấy vị khách thuê nhà biết rõ tính cách đều yên lặng lui về sau vài bước. Chỉ có Tra Lãng này không biết giang hồ Trung nguyên hiểm ác thế nào nên vẫn còn vui rạo rức mà ngồi xuống, lòng tràn đầy khát khởi cho rằng Ngân Thư Sinh muốn cùng hắn nghiên cứu võ học sâu xa. Ai ngờ hắn ta vừa mở miệng thì câu đầu là: “Vị tráng sĩ, tiếng tăm lừng lẫy không phải là dùng như thế...”.

Kể tiếp bắt đầu mở miệng nói từ cách dùng danh từ đến cách dùng thành ngữ, lại nói thêm cả cách dùng từ khiêm tốn và kính trọng.

“Lễ nghĩa quân tử mà nói, có hai nội dung quan trọng là khiêm tốn và kính trọng người khác. Cái gọi là khiêm tốn...”

Tra Lãng ngay từ đầu mặt đại ra, sau đó muốn nói xen vào mà không được, muốn ra tay cũng không thể. Cuối cùng cơ hồ miệng sùi bọt mép mà ôm đầu hô “Ta nhận thua ta nhận thua” rồi nhảy ra ngoài cửa sổ giống như bị điên, gào thét chạy đi. Mọi người xem thế là đủ rồi.

Thư Sinh đứng dậy, khoanh tay nhìn theo hướng hắn rời đi, mắt lộ vẻ khen ngợi, vuốt cằm nói: “Cổ nhân nói, biết sai có thể sửa là cực kỳ tốt. Tra tráng sĩ biết sai mà cực kỳ bi thương, quả là người lương thiện từ đáy lòng”.

Mọi người yên lặng mắt tròn trắng, người ta là bị người nói tràng giang đại hải đến nỗi cực kỳ bi thương có được không!

“Tướng công tuyệt quá, mời tướng công uống trà!”

Phạm Kinh Ba cố nén nụ cười đưa trà lên, kỳ thật trong lòng thực sự muốn nói là: tướng công thể hiện sự khác người rất là uyển chuyển!

Thư Sinh được khen như vậy trong lòng biết bao thoải mái, đôi mắt vốn như dòng suối mát chợt lóe sáng, như viên đá ném xuống ao làm tỏa ra khắp mặt nước những chấm nhỏ lấp lánh. Hắn tiếp nhận chén trà, nhấp một ngụm, ở trước ánh mắt nóng bỏng của nương tử nhà mình thì gò má hơi nóng lên ngượng ngùng nói: “Dạy học cho người vốn là chức trách của vị phu, không có gì hay đáng để khen”.

Mọi người tiếp tục tròn trắng mắt. Thế này đã là quá lắm rồi, Phạm chương quỳ cô cũng đừng lửa cháy đổ thêm dầu để cổ vũ hắn thế chứ!

Thư Sinh bất giác biến đổi khác thường, hãy còn uống trà thì đột nhiên dừng động tác lại như nhớ ra điều gì đó, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén. Hắn buông chén trà cái bộp mà đứng lên.

Động tác này hơi mạnh làm đại hội xét xử trong sảnh đường không thể không dừng lại

Thậm chí Nam Vô Dược cũng buông bầu rượu xuống, nhìn về mặt ngưng trọng của Thư Sinh với ánh mắt thâm sâu khó đoán.

Bàn tay dẫu ở dưới bàn nhẹ lật, ngón tay xiết lại sẵn sàng tung chưởng.

Trở thành tiêu điểm ánh mắt của mọi người, Thư Sinh trầm ngâm sau một lúc lâu, rốt cục đám hai tay vào nhau cái rộp mà nói chắc chắn: “Ta nhớ ra nghe tên Tra tráng sĩ kia ở đâu rồi!”. Hắn quay sang phía Phạm Kinh Ba đang dằn mặt không hiểu nhìn mình “Nương tử, Thủ Hề có nói Tra tráng sĩ này đã ba ngày không trả tiền thuê nhà”.

Vừa dứt lời, rầm rầm rào rào một trận, mọi người học máu, chóng đờ hết nổi mà ngã xuống.

Phạm Kinh Ba thiếu chút nữa bị người ngồi đối diện phun máu tươi vào thì hoảng sợ, bị Thư Sinh ôm vào trong lòng, nhìn không được liú lười: “Có nhất thiết phải hóa thành hí kịch như vậy không? Thật sự phun máu sao? Hay là tự mang sốt cả chưa đó? A?”

Bàn tay to của Thư Sinh nhẹ nhàng vỗ trên lưng nàng, chậm chậm trấn an nàng đang nói năng lộn xộn. Rồi sau đó nàng nghe được giọng nói của hắn vang lên trên đầu mình, rõ ràng là giọng điệu bình thản tựa như thường ngày có thể nghe ra sự tức giận không hề che dấu.

“Hừ, các hạ dọa nương tử của tại hạ sợ rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Nương, Thịnh Tự Trọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Nam nhân thất thái tường vân

*thất thái tường vân: năng lực phi phạm

Khi Tử Hà bị Ngưu Ma Vương cướp đi, nàng rõ ràng biết Chí Tôn Bảo là một người bình thường nhưng trong lòng vẫn luôn ảo tưởng, nàng tin lang

quân như ý của mình sẽ thân mắt giáp cang áo thánh, chân đạp trên mây bảy màu tới đón nàng trước ánh mắt hâm mộ của hàng vạn người, đây không chỉ là tình yêu bình thường mà trong đó còn tràn ngập kỳ vọng về lang quân tương lai, đây không chỉ là kỳ vọng hiện tại mà còn kỳ vọng trong tương lai, lang quân của mình có thể phi thường hơn người, năng lực phi phàm

Song những gì mà nàng nhìn thấy rõ ràng là tiếng kêu rên không dứt, những thi thể nằm ngang ngựa máu chảy thành sông đập vào mắt, trong nháy mắt quán trà Tiêu Dao như biến thành địa ngục Tu La vậy.

Khoa trương, nghiêm trọng.

Phạm Kinh Ba quảng ngay ý nghĩ về cảnh tượng trong tiểu thuyết do thói quen nghề nghiệp mà nảy ra, nhìn đám nhân sĩ vô lâm sắc mặt tái nhợt nằm đầy đất, cuối cùng cũng hiểu ra, biểu hiện của bọn họ là thật sự, không phải bị lời nói như sấm sét của Thư Sinh đánh ngã, mà là bị ám toán.

Hung thủ đương nhiên không phải nàng và Thư Sinh, thế nên khả năng lớn nhất là ——

“Hừ, các hạ dọa nương tử của tại hạ sợ rồi.”

Nhìn theo tầm mắt Thư Sinh, Nam Vô Dược vẫn lười biếng dựa người ngồi trên ghế, chỉ là khuôn mặt ngáp về lười nhác khẽ chuyển, ánh mắt như yêu ma, khóe môi cong cong cười nhẹ. Điều cười này, trong từ điển của Phạm Kinh Ba có một từ chuyên dụng để miêu tả —— mỉa hoặc nồng cháy.

“Người không phải Thánh thủ, rốt cục người là ai?” Một giọng nói lên án suy yếu vang lên.

Ngay đến nàng còn thấy được sự bất thường, những nhân sĩ vô lâm kia đương nhiên không thể không nhận ra. Có điều “Nam Vô Dược” cũng không để ý tới bọn họ, chỉ nhìn Thư Sinh một cách hiếu kỳ rồi hỏi: “Người phát hiện ra ta không phải Nam Vô Dược từ khi nào?”.

“Lúc tại hạ gọi người là sư huynh.”

“Nam Vô Dược” kinh ngạc nói: “Người và Nam Vô Dược không phải sư huynh đệ mà chỉ là để thử ta thôi?”.

Thư Sinh lắc đầu, “Bản tính lương thiện, tại hạ trước nay luôn dùng cách phỏng đoán thiện ý để đánh giá người khác, ngay từ đầu đã không phải thử”.

“Nam Vô Dược” nhũn mày: “Vậy rốt cuộc sao người lại phát hiện ra?”

Thư Sinh dường như vừa nhớ tới chuyện gì thú vị, hơi cười cười, “Người không nên hỏi về sư phụ”.

“Nam Vô Dược” im lặng hồi lâu mới phát Thư sinh đã trả lời xong, khóe miệng nhất thời có chút run rẩy, “Người Trung nguyên các người đều phiền phức như thế sao? Ta bảo này, người có thể trả lời một mạch vấn đề của ta không, đừng để ta phải hỏi từng câu từng chữ từng câu một”.

Lời này xem như đã nói ra tiếng lòng của mọi người ở đó, thời khắc hồi hộp giải mã vấn đề thế này còn chơi trò từng câu từng chữ quả thật là muốn mạng người mà. Phạm Kinh Ba không phải là người có tính nhẫn nại, vì thế quyết định tự thân xuất mã.

Giật nhẹ tay áo Thư Sinh, “Tổng cộng có mấy chỗ sơ hở, tách rõ ra là ai, cái gì, tại sao, nói rõ trong một trăm chữ”.

“Tổng cộng hai chỗ sơ hở. Thứ nhất, từ trước đến nay sư huynh luôn cảm thấy xấu hổ vì sư phụ, cho nên cũng không để ý sống chết của người, tuyệt không có khả năng hỏi thăm về người với ta, thứ hai, sư huynh dưới sự rèn luyện của sư tẩu đã biết cách làm giàu, tuyệt không bao giờ để nghị chữa bệnh miễn phí cho người khác”.

Nói một hơi xong ba điểm này, Thư Sinh ngừng lại, có chút khản trương nhìn Phạm Kinh Ba, “Nương tử, bao nhiêu chữ?”.

“Tính cả dấu câu là bảy mươi sáu chữ, thật ngoan, đáng tuyên dương.”

Má trái Thư Sinh viết “Nương tử khen ta”, má phải ghi “Ta thật vui vẻ”, cười tươi vừa thỏa mãn vừa vui vẻ. Trên gương mặt tái nhợt của mọi người hiện lên mắt vạch đen, chỉ tiếc không thể đứng ra dạy bảo hấn, dường như dần dần bắt đầu chấp nhận giả thiết Ngân Thư Sinh biến thành thê nô* tăng cao nhất.

*thê nô: nô lệ của vợ

Mà “Nam Vô Dược” sao khi hiểu rõ nguyên do thì ngược lại lại bật cười, “Không thể ngờ ta tính toán mọi điều lại bại ở chỗ đánh giá cao tình thầy trò của ba người. Cũng phải, dựa vào nhân phẩm của Tiểu Lão Đầu kia, sư phụ với sư đệ của hấn cũng không thể bình thường cho được”.

Nói vậy Nam Vô Dược giả thua cũng thật oan uổng nha.

Người trong giang hồ chỉ biết Nam Vô Dược y độc song tuyệt, Ngân Thư Sinh thân mang tuyệt thể võ công, nhưng trước giờ không thể nào biết sư phụ của hai người này là người phương nào. Nay chợt nghe hai người dường như không có chút quan hệ nào trong võ lâm lại là sư huynh đệ, phàm là người trong giang hồ thì không thể không hiếu kỳ muốn tìm hiểu đến cùng. Nam Vô Dược giả coi như là người cẩn thận, chỉ nói thừa nửa câu, ai ngờ lại vì nửa câu đó mà bại lộ thân phận.

“Xin hỏi Nam tiên sinh thật đang ở đâu?” Lí Thành Hề đột nhiên hỏi, dường như đang lo lắng cho an nguy của Thánh thủ. Không hổ là đệ nhất công tử trong võ lâm, dù trúng độc suy yếu lại đang bị người khác khống chế nhưng vẫn giữ tư thái bất phàm như cũ, khóe miệng vĩnh viễn là một nụ cười nhàn nhạt tao nhã mê người.

Nam Vô Dược giả lấy ra một cái hộp trong tay áo, ném đến trước mặt Lí Thành Hề.

“A Cừu mang thêm một sinh mệnh mới, Tiểu Lão Đầu hắt ta vội trở về hầu hạ, không rảnh đến chơi với các ngươi. Đây là một nửa tiền đặt cọc hắt trả ta, về phần nửa còn lại, hắt nói coi như ta lấy làm quà đầy tháng cho đứa bé trong tương lai, vợ chồng bọn họ từ chối thì bất kính.”

Mọi người đồng thanh ô lên. Tuy vốn biết Thánh thủ hành vi không bình thường, nhưng tùy tiện chọn một người chuyển lời xong lập tức quăng toàn bộ an nguy võ lâm đi cũng thật quá đáng a! Chỉ vì bà xã mang thai? FML*! Thiên hạ bị phá vỡ rồi sao? Hơn nữa cái tên mà hắt tìm cũng không phải người bình thường, mà là một ma đầu biết hạ độc a, ma đầu! Đợi chút, ma đầu đó là...

*FML: hèn kém, bạc nhược

“Ngươi... ngươi là... Giáo chủ Thất Bảo giáo ở Miêu Cương —— Cổ vương Dạ Kiều!” Có người kinh hô.

Cổ bách độc bất xâm trên người Nam Vô Dược chính là do Dạ Kiều cấy cho hắt, cho nên giữa hai người có tình bạn nhất định. Mà Đào Kim Kim là vợ trước kiêm thuộc hạ của hắt ta, điều này có thể lý giải vì sao hắt ta lại xuất hiện ở đây.

“Ma đầu! Ngươi hạ độc gì với chúng ta? Mau giao thuốc giải ra đây!” Vừa nhận ra thân phận của hắt, có một số người đã hoảng sợ.

“Không không không.” Dạ Kiều lắc lắc ngón tay, đứng lên, “Ta không hạ độc. Chẳng qua là... bỏ vài con sâu nhỏ vào rượu của các ngươi. Mà mấy con sâu rượu này ngửi thấy hương rượu do ta đặc chế sẽ không nhận được mùa may ý mà”. Trong mắt mọi người, Nam Vô Dược ham rượu như mạng, luôn điên điên đảo đảo. Cho nên người giả dạng hắt uống rượu cố ý làm rớt ra một chút, khiến cho hương rượu tỏa ra bốn phía cũng không có ai để ý. Không biết đây chính là thuốc dẫn dụ phát cổ độc.

Nhớ lại mình hai lần muốn uống trà, trong lòng Phạm Kinh Ba có chút rờn rợn, may mà Thư Sinh ngăn nằng lại.

“Chàng đã biết trước rượu với nước ở đây có vấn đề?”

“Ừ, vì phu có nghiên cứu miêu cổ.”

Sau khi phát hiện Nam Vô Dược là giả, hắt liền biết rượu có điểm bất thường, nhưng phải đến khi ngửi thấy hương rượu nồng đậm kia mới xác định được là rượu trùng chi cổ. Khi cổ này phát tác giống như vạn con kiến cắn, vừa ngứa vừa đau nhưng cũng không mất mạng, bởi vì rượu trùng này sống lâu nhất chỉ có ba ngày thôi, người trúng cổ nhiều nhất là chịu đau đớn ba ngày. Có thể thấy Dạ Kiều không tính giết người, cho nên hắt mới ngồi yên không thêm đếm xỉa đến mọi chuyện.

Dạ Kiều bước ra chính giữa phòng, cúi trời cho Đào Kim Kim đang hôn mê, sau đó kiểm tra thân thể Đào Kim Kim. Sao khi xác định rõ không bị thương thì về mặt mới gỡ ra, lấy một viên thuốc nhỏ màu đen từ hô lô bên hông ra đút cho nàng.

“Dạ giáo chủ, chuyện cũ của Đào Kim Kim và nhiều môn phái còn chưa tính xong, chỉ e không thể để ngươi mang người đi như thế”. Lí Thành Hề sau khi biết Nam Vô Dược thật không có gì nguy hiểm thì luôn trầm mặc bấy giờ mới mở miệng lần nữa.

Dạ Kiều cười giễu cợt, “Sao lại không thể? Ta thật vất vả mới có thể xóa đi trí nhớ đã từng tiếp xúc với các tên mặt trắng ở Trung nguyên của nàng, các ngươi lại làm ra cái gì mà đại hội đề nhắc nàng nhớ lại, sổ sách này ta còn chưa tính với các ngươi, các ngươi còn dám nói điều kiện với ta? Lí Thành Hề, ngươi thấy bộ dạng hiện giờ của các ngươi có tư cách đề yêu cầu ta sao?”

Lời của hắt nhắc nhở các người trong võ lâm khác, bọn họ nhận ra hiện giờ chỉ có một người có thể giúp đỡ bọn họ, “Ngân Thư Sinh! Mau bắt ma đầu kia lại, đừng để hắt mang yêu nữ đi, làm hại võ lâm!”.

Mà cái đối tượng mọi người cầu trợ kia, Thư Sinh đang làm gì ấy nhỉ ——

“Nuông tử, Thủ Hằng đi mua đồ ăn lâu thật đấy, về nhà không thấy chúng ta sẽ lo lắng.”

“Ừ, khi hắt lo lắng rất dễ náo loạn người khác, hàng xóm sẽ trách cứ, chúng ta nhanh về đi.”

Loại chuyện thấy chết không cứu, có một lần ắt có lần thứ hai. Cá nhân Thư Sinh cảm thấy nếu sư huynh Nam Vô Dược đã nhờ vả Dạ Kiều này chuyển lời tất có nguyên nhân, hắt không tiện can thiệp, mà hiện giờ hiểm khi nhân sĩ võ lâm đáng ghét đều bị quật ngã cả ối, không đi còn đợi khi nào? Suy nghĩ của Phạm Kinh Ba càng đơn thuần hơn, nàng cảm thấy lần trước thấy chết không cứu với Đào Kim Kim, lần này là đối với nhân sĩ võ lâm, đương nhiên là đối xử rất bình đẳng.

Vì thế suy nghĩ rõ ràng là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược cuối cùng bao giờ cũng lại thành trăm sông đổ về một biển vợ chồng ăn ý, tay nắm tay không coi ai ra gì trò chuyện tự nhiên, bắt đầu đi ra ngoài.

“Đợi chút.” Dạ Kiều đột nhiên lên tiếng.

“Tướng công, trà bánh ở quán trà Tiêu Dao không tệ, nói tên ta ra có thể ăn bao nhiêu tùy thích nha.”

“Tuy quân tử không tham lợi ích nhỏ, ham món lợi nhỏ là không hợp lễ tiết... Nương tử, chúng ta gói mang về ăn với Thủ Hề đi.”

—— Dạ Kiều bị coi khinh. Đôi vợ chồng này bắt đầu thảo luận đến thời tiết buổi tối rồi.

“Ngân Thư Sinh, chúng ta đánh một trận đi.” Dạ Kiều lại mở miệng lần nữa.

Hai vợ chồng không coi ai ra gì rồi cuộc đời chán. Phạm Kinh Ba không kiềm được quay đầu khuyên nhủ: “Dạ giáo chủ này, ngài là anh hùng cái thế thất thái tường vân, tìm tướng công nhà ta đánh nhau là thói quen của nhân sĩ võ lâm Trung nguyên, ngài không nên học theo điều xấu a”.

Thư Sinh liên tục gật đầu, “Nương tử nhà ta nói đúng đấy. Dạ giáo chủ nói năng phong nhã, có thể thấy là người đọc đủ sách vở, đánh đánh giết giết thật sự rất là sát phong cảnh. Hơn nữa tại hạ đã sớm tự phê vô công, thật là không có cách nào tuân mệnh. Hai người chúng ta xưa không oán nay không thù, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện. Nếu người thật sự rảnh rồi không có việc gì làm, chỉ bằng tìm một nơi phong cảnh đẹp đẽ, ngắm hoa thưởng nguyệt, ngâm thơ ứng đối, đàm kinh luận đạo, tại hạ vô cùng hoan nghênh”.

“Ai nói chúng ta xưa không oán nay không thù?” Dạ Kiều cười quái gở, nâng tay hình như muốn xé lớp dịch dung ra.

Phạm Kinh Ba trừng lớn hai mắt, ngừng thở, chờ xem bộ dạng thật của vị nam nhân có đôi mắt mị hoặc nồng cháy này. Chỉ thấy hắc sớ soạch trên mặt một hồi, lau đi lớp dịch dung, lộ ra một —— gương mặt mang mặt nạ như một bà quả phụ. Trong phút chốc, toàn bộ lòng hiếu kỳ chờ mong nghẹn lại ở yết hầu, một tiếng “con bà nó thần ơ” phát ra từ đáy lòng.

Thư Sinh cẩn thận đánh giá Dạ Kiều một phen, nói như chém đinh chặt sắt: “Tại hạ vô cùng xác định hai chúng ta chưa từng gặp mặt”.

Xác định cái rắm ý, người là bệnh nhân mất trí nhớ có chọn lựa giai đoạn cuối sao! Phạm Kinh Ba yên lặng tròn trĩnh mắt.

“Người không nhớ sao? Người từng trúng phải hợp hoan trùng của ta.”

Phạm Kinh Ba đang nhìn hắc bằng nửa con mắt vô cùng coi thường lập tức cứng đờ lại, sau đó, mí mắt kịch liệt run rẩy. Cái gì? Hợp hoan trùng? Hợp hoan cỏ? Là cái mà nàng đang nghĩ sao? Là cái làm cho thú tính phát tác không thể kiềm chế mà mất đi trình tiết sao? Tên, Dạ, Kiều, này, dám, dùng, với, Thư, Sinh?! FML! Cái chuyện quái gì đang diễn ra đây !!!

“Thư Sinh chàng tránh ra! Họ Dạ, bà đây đánh với người!!!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Nương, Thỉnh Tự Trọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Kinh Bạc nữ một mình đấu Cổ vương

Thư Sinh vừa bị câu hợp hoan trùng của Dạ Kiều làm cho chấn động ngây người, câu tuyên ngôn một chọi một của Phạm Kinh Ba kia lại làm hắn sợ tới mức hoàn toàn tỉnh táo lại, hắc tay mất lạnh lẽo ôm eo chặn nàng lại, “Nương tử, bình tĩnh một chút, trong bụng nàng còn có cục cứng của chúng ta nha!”.

“Cái này mà nhìn được thì còn gì không nhìn được! Chàng buông ra ta!”

“Nương tử ngàn vạn lần đừng xúc động, nếu nàng có mệnh hệ gì bảo vì phu và Thủ Hề biết sống làm sao!”

“Tùy các người muốn mỗi người tìm một mẹ hay là sống nương tựa lẫn nhau, tóm lại đừng cản ta!”

“Nương tử nàng hiểu Thủ Hề mà, đừng nói là sống nương tựa lẫn nhau, hẳn nhất định sẽ chém thi thể vì phu thành mười tám mảnh!”

“Tóm lại chàng buông tay ra! Đợi chút, sao lại là thi thể?”

“Nếu nương tử có chuyện gì, vì phu tuyệt đối không sống một mình.” (Min: *gãi tim~ing*)

“Trống công...” Động tác gãy dựa của Phạm Kinh Ba cuối cùng cũng ngừng lại, nhìn nam nhân chân thành tha thiết thâm tình trước mặt mình, mắt phấp phấp chớp chớp, “Trống công chàng khờ lắm, thật đấy. Nếu ta gặp chuyện không may, chàng hẳn phải từ đó về sau rơi vào vòng tay thù hận của yêu ma, lật đổ võ lâm âm mưu mười năm chỉ vì muốn huyết tẩy Miêu Cương báo thù cho ta chứ... đây mới là chí khí của nam chính chung tình a!”.

Nghe xong lời này, lục phủ ngũ tạng vốn đã đau đớn không chịu nổi của mọi người lại càng nhào lộn lợi hại hơn.

Ngân Bút Thư Sinh người cười phải mặt hàng hung tàn gì thế này a! Người sẽ không thật sự nghe lời nàng ta chứ?!

Chỉ thấy Thư Sinh trầm ngâm một lát rồi nói một cách khó hiểu “Nương tử, sao phải là mười năm? Nếu tìm cách thích đáng, một tháng là đủ”. (Min: ô... ô lại *gãi tim ~ing*, trái tim ta đang rất ngứa ngáy a a a..)

Mọi người vỗ lăm hoàn toàn tuyệt vọng, bọn họ sai rồi, đôi vợ chồng này là vật hợp theo loài, làm gì có ai hung tàn hơn ai... .

“Hai người các người diễn hát đủ chưa? Rốt cuộc là ai muốn đánh với ta đây?” Dạ Kiều xem diễn đã lâu, cuối cùng hết kiên nhẫn, tay phải cầm lên ngắm nghĩa một con rắn hoa nhỏ không biết từ đâu ra, hỏi một câu không hề có độ ấm.

Lúc này Thư Sinh đứng lên trước, kiên định đem nương tử chốn ở sau. Hiện giờ hắn nhìn Dạ Kiều với vẻ mặt có chút không được tự nhiên, tầm mắt thoáng lách khỏi mặt hắn ta, dừng lại trên vai. Đầu tiên là vãi chào một cái rồi mới nói: “Chuyện năm đó... tại hạ không muốn nhắc đến, người cũng nên quên đi. Nam nhân tốt không đấu với nữ nhân, tại hạ sẽ không động thủ với người”.

Trong lòng Thư Sinh rất ảo não, nghĩ lại chuyện cũ năm xưa, chưa từng ngờ tới đang lúc hắn và nương tử tình cảm nồng nàn thì nữ nhân kia lại giả trang thành Nam Vô Dược sư huynh xuất hiện lần nữa... . Ấc, tuy sau khi xóa lớp dịch dung vẫn thấy giống nam nhân, giọng cũng giống... nhưng mà chuyện nhiều năm trước hắn đã sớm quên, có lẽ trước kia ả ta chính là bộ dạng này giọng nói này chăng?

Aizz, giờ máu chó là nương tử hình như rất để ý chuyện này, nên làm thế nào cho phải đây? Trước khi thành thân hắn thất thân là sự thật, chung quy thật sự có lỗi với nương tử, mong nương tử đừng tức giận lâu... .

—— tên này trực tiếp coi Dạ Kiều là nữ nhân!

Trong lúc nhất thời, tiếng khụ khụ vang lên từ bốn phía, quần chúng vỗ lăm vừa phải chống cự cô độc vừa phải nhin cười, thật là vất vả a.

Dạ Kiều cuối cùng cũng đen mặt, “Người —— “.

Mới nói một chữ, tiếng nói đột nhiên im bất. Dường như cảm thấy vô cùng không thể tin được, hai mắt hắn trừng lớn nâng tay phải lên. Con rắn hoa nhỏ đã chết, trên xác cắm một cây ngân trâm. Điều làm hắn cảm thấy không thể tin đương nhiên không phải là trên cây độc châm dài mảnh này được chạm khắc hoa văn hoa ưu đàm tinh xảo, mà là, có người thể nhưng dám dùng độc trước mặt hắn, lại còn làm trót lọt?

(Hoa ưu đàm được mệnh danh thiên cổ kỳ hoa, 3000 năm mới nở 1 lần của nhà Phật, ta nhớ không nhầm phải của sư phụ hai người này là Ưu Đàm giáo đó)

Tầm mắt sắc bén đảo qua một vòng, hung thủ kia đang kéo một sợi dây của chiếc vòng đeo trên tay, còn mở to đôi mắt thanh tú vốn đã lớn nhìn hắn.

“Chết rồi sao?” Nàng còn dám hỏi.

“Ừ” Mà hắn cũng ngang nhiên đáp lại.

“Nha!” Phạm Kinh Ba đặt được mục đích lại trở nên vui vẻ vỗ tay ăn mừng với Thư Sinh, đột nhiên một ánh mắt lạnh như băng từ phía sau bắn tới.

Nàng cứng ngắc quay đầu, cặp mắt xuống, lấy biểu tình vô tội như lẽ đương nhiên chuẩn mực đã học mười phần ven mười của Thư Sinh ra dùng, “Không phải lỗi của ta, là đứa bé trong bụng ta nói nó sợ rắn. Còn nữa... ai bảo người muốn hành hung tương công ta?”.

Dạ Kiều không giận ngược lại cười, “Ha ha, thú vị, giờ ta đột nhiên lại muốn đổi lại đánh với người!”.

Bởi vì vấn đề thể chất của Phạm Kinh Ba, Dạ Kiều và những người khác lần đầu tiên nhìn thấy nàng đều nghĩ giống các nhân sĩ võ lâm kia, tất cả đều cho rằng nàng thân pháp nhẹ nhàng nhất định võ công không thấp, cho nên nói xong liền ra tay không chút lưu tình, chiêu đầu tiên nhắm thẳng vào ngực.

“Kháo! Ngay cả phụ nữ có thai người cũng đánh, vô đạo đức!”

*kháo: nghĩa giống từ f*ck trong tiếng Anh, định đổi thành thế rồi nhưng đây là cổ đại, không thể dùng tiếng phương Tây a ^^

Song song với tiếng mắng chửi của Phạm Kinh Ba, cả người nàng bay ngược về phía sau, thẳng đến khi bị Dạ Kiều ép dựa vào tường, đột nhiên thân thể động một cái tránh được móng vuốt hồ, lách qua cánh tay hắn mà thoát ra. Tốc độ cực nhanh, mấy chục ánh mắt trong phòng không ai thấy được nàng thoát vậy như thế nào. Chỉ là khi lấy lại tinh thần đã thấy nàng đứng ở vị trí ban đầu, mà Thư Sinh vẫn đứng phía sau ôm nàng, dè dặt cẩn thận che chở cho bụng nàng.

Không thể có khả năng một phụ nữ có thai tay trái gà không chặt lại có thân thủ nhanh nhẹn như thế được, cho nên mọi người càng tin rằng phụ nữ có thai này có võ công, hơn nữa còn không thấp mới có thể phối hợp hoàn mỹ với Ngân Thư Sinh như thế.

“Nương tử, không được nói bậy.” Thư Sinh đối với câu “kháo” của Phạm Kinh Ba canh cánh trong lòng.

“Vi thể sửa tâm không sửa miệng, chư thiên thần Phật sẽ hiểu cho.” Phạm Kinh Ba nghiêm mặt biện giải, sau đó vẻ mặt lập tức thay đổi, gào lên, “Này tên kia! Đánh một phụ nữ có thai tay trái gà không chặt thành nghiện rồi sao!”.

Thì ra Dạ Kiều một chiêu không trúng chẳng những không tức giận mà ngược lại còn bị đẩy lên ngọn lửa khiêu chiến, tia âm lãnh vốn có trong mắt giờ được đổi thành hưng phấn tràn ngập khi gặp được đối thủ, ánh mắt rạng rỡ, tung chưởng bay đến. Mọi người chỉ thấy Thư Sinh và Phạm Kinh Ba vẫn dính chặt một chỗ, cùng tiến cùng lui, cùng đi cùng dừng. Dạ Kiều tấn công càng ngày càng mạnh, Phạm Kinh Ba không thể không phản công so chiêu

với hắn, công lực của hai người thế nhưng bất phân cao thấp.

Thực ra Phạm Kinh Ba có võ công gì đâu, chỉ đột nhiên cảm thấy trong cơ thể có một sức mạnh rất lớn nào đó, liền thuận tay chém ra, sau đó càng ngày càng không thể dừng lại, hai tay hoàn toàn không thể tự khống chế đánh cùng người ta. Nàng chỉ hơi nghĩ một chút liền biết Thư Sinh đang mưu mô cái gì, nhưng mọi người không biết, chỉ nói Thư phu nhân thâm tàng bất lộ*. Mấy vị cao thủ nhìn bọn họ so chiêu không chớp mắt, kinh ngạc cảm thán, âm thầm cảm thấy võ công của nữ tử này còn cao hơn mình thì khỏi không xấu hổ.

*thâm tàng bất lộ: không để lộ tài năng thật.

Chẳng trách những người này không nhìn ra, thật sự lúc này tư thế hai tay ôm chặt Phạm Kinh Ba của Thư Sinh nhìn thế nào cũng không giống đang âm thầm truyền công. Hơn nữa hắn thế mà lại không ngừng khuyên can: “Dạ giáo chủ này, quân tử động khẩu không động thủ, chỉ bằng chúng ta ngồi xuống nói chuyện cho tốt ha? Và lại cũng nên nghe lời khuyên của tại hạ, nói thế nào người cũng là nữ tử, động tay động chân múa đao nghịch kiếm làm bị thương người ta nói chung là không tốt”.

“Mẹ người mới là nữ tử!” Dạ Kiều nghe thấy hai chữ nữ tử lập tức dựng lông, ra tay càng tàn độc.

“Dạ giáo chủ nói đùa rồi, mẫu thân tại hạ đương nhiên là nữ tử.” Thư Sinh cười ngây thơ, đối đáp một câu rồi nháy mắt ôm lấy Phạm Kinh Ba quay người một cái vút lên vọt tới cạnh Đào Kim Kim đang hôn mê, lấy hai ngón tay đặt trên cổ nàng ta, miệng nói: “Xin mạo phạm”.

“Ta cứ tưởng Ngân Bút Thư Sinh là chính nhân quân tử, thế nhưng lại uy hiếp nữ tử.” Dạ Kiều dừng tay, ngữ khí lạnh lùng nói.

“Không phải vậy. Tại hạ chỉ hi vọng các hạ dừng tay thôi, đương nhiên sẽ không thật sự làm bị thương đến cô nương này.”

Dạ Kiều ngậy ngẩng cả người, quần chúng đang hấp hối vây xem rốt cục toàn bộ ngắt xui, mà Phạm Kinh Ba trong lòng Thư Sinh vốn đã luyện thành thói quen thờ dài: “Có người uy hiếp như thế sao? Con át chủ bài của chàng lại lật ra cho người ta xem, còn vốn đâu mà nói điều kiện với người ta?”.

“Hà, sao a? Nhưng trước giờ vì phu vẫn thành công a.” Mặt Thư Sinh lộ vẻ nghi hoặc.

“Bởi vì trên đời lắm kẻ lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử.” Dạ Kiều nhìn khuôn mặt thần nhiên thành khẩn không chút giả bộ của Thư Sinh, vẻ mặt liền thay đổi, cuối cùng có chút vô lực thở ra một hơi, ngược lại nói với Phạm Kinh Ba, “Nam nhân của người trước giờ luôn như thế sao?”.

Phạm Kinh Ba giờ tay cam đoan, “Chàng tuyệt đối là gốc tự nhiên, không phải là nhân tạo!”. Cho dù vô cùng hoài nghi hắn có hai tính cách nhưng hiện giờ cũng không thể nói ra, nàng nhìn Dạ Kiều giờ phút này hình như đã bị cử chỉ lời nói có tính sát thương cao của Thư Sinh mà sát đến mất hết ham muốn đấu võ, tranh thủ thời cơ nói, “Mấy thứ trong đầu chàng không quá giống người như chúng ta, so đo với chàng sẽ tức giận uất ức đến bức tử bản thân”.

“Nương tử, hình như nàng đang nói xấu vi phu...” Bên cạnh có một giọng nói mềm mại yếu ớt đang kháng nghị.

“Càng nói càng ngốc.” Nàng không thèm quay đầu trả lời một câu, lại tiếp tục nói với Dạ Kiều, “Chê cười rồi. Chàng nói đã quên nhất định là thật sự đã quên, chàng cho rằng người là nữ cũng không phải có ý trêu chọc người, chàng thật sự nghĩ như thế. Ta đương nhiên biết người không phải, cũng biết ý của người, ba lần bốn lượt ngắt lời, chỉ là... ta không muốn cho chàng biết”.

Dạ Kiều nhú mày, “Người hi vọng hắn cứ tiếp tục ngốc nghếch như thế sao?”.

“Nương tử, hình như nàng đang nói xấu vi phu...” Giọng nói gây cho người ta cảm giác nó đang tồn tại là cực thấp lại lần nữa kháng nghị

“Đừng ngắt lời.” Phạm Kinh Ba đưa tay vỗ vỗ hắn một chút, vẫn không quay đầu lại, nhìn Dạ Kiều nhần nhần mũi, “Thư Sinh nhà ta mới không ngốc, cái này gọi là đơn thuần! Quên đi, người không hiểu đâu. Tóm lại là, ta giống giáo chủ, không phải là người rộng lượng gì. Thư Sinh quên rồi là tốt nhất, nếu không thể quên, như vậy cứ để chàng hiểu lầm đối tượng là người, tốt hơn rất nhiều việc để chàng nhớ ra bị nữ tử xinh đẹp động lòng người như Đào Kim Kim cường”.

Dạ Kiều như có chút đâm chiêu, mãi đến khi nghe được câu cuối, đột nhiên vuốt tóc mai cười tự đắc, “Kim Kim nhà ta đương nhiên là xinh đẹp không ai sánh bằng rồi”. Rồi lại nói một câu khác, tươi cười trở thành nghiêng răng nghiêng lợi, “Chính vì rất đẹp”.

Chỉ qua hai câu này, phối hợp với vẻ mặt trong nháy mắt từ ma đầu trở thành người phạm kia, tuy không biết khúc mắc cụ thể của vị giáo chủ này và Đào Kim Kim, nhưng cũng có thể xác định một điều: hắn cực kì yêu nàng ta.

“Nương tử nhà ta đẹp hơn nàng ta!” Giọng nói kia biết cảm giác tồn tại của bản thân rất thấp nên cố ý kéo cao lên ba độ.

Kết quả nhận được hai ánh mắt tức giận lườm.

Dạ Kiều: Kim Kim nhà ta không bằng nương tử nhà người á? Con một sách mặt người chột rồi!

Phạm Kinh Ba: nhin nói thì chết sao? Không thấy ta sắp ngoại giao thành công rồi a!

Thư Sinh vô cảm với ánh mắt của Dạ Kiều nhưng lại hơi hơi đọc hiểu tức giận của nương tử nhà mình, rụt rụt bả cai, mở ro đôi mắt đen nhánh to tròn, dùng sức nhắm môi tỏ vẻ dấn kín miệng. Không lâu sau vẫn không nín được lại lầm bầm một câu, “Vốn là như thế chứ lại”. Nói xong lại tự xấu hổ đỏ mặt.

Phạm Kinh Ba dờ khóc dờ cười.

Dạ Kiều nhìn nhìn Thư Sinh đang đỏ mặt, nghĩ rằng thực ngu ngốc, lại nhìn nhìn gương mặt xấu hổ bất đắc dĩ lại ngọt ngào của Phạm Kinh Ba, nghĩ rằng một cô nương vốn rất cơ trí, hiện giờ ngốc thành một đôi với nam nhân của nàng ta. Nếu hấn thật sự đánh với bọn họ, chẳng phải sẽ ngu thành một đồng sao?

Trong lòng nghĩ như vậy, ngoài miệng lại nói: “Không được, thật sự muốn đánh một trận”.

Nói xong làm bộ muốn tấn công về phía Phạm Kinh Ba, Thư Sinh vội vàng với tay lại bảo vệ, hấn nhân cơ hội đoạt Đào Kim Kim lại. Tất cả động tác đều hoàn thành trong nháy mắt, ngay sau đó, hấn đã biến mất sau cửa sổ, chỉ để lại một câu nói.

“Ta còn sẽ tới tìm các ngươi!”

Phù ——

Phạm Kinh Ba thở phào nhẹ nhõm một hơi, cả người mềm nhũn xuống, ngã vào lòng Thư Sinh, “Đừng đến nữa thì tốt”.

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe một tiếng nổ “Oàng”, cửa sổ vốn trải qua một phen giầy vò đã lung lay sắp gãy nay hoàn toàn đổ sập xuống tan nát, một loạt vật thể không rõ là gì lăn từ ngoài cửa sổ vào.

“Không phải chứ! Nhanh như vậy đã đến!”. Phạm Kinh Ba được Thư Sinh mang đi xa khỏi chỗ nguy hiểm thì kêu lên.

Đồng vật thể không rõ kia nghe thấy giọng của nàng lập tức nhảy lên khỏi mặt đất, lao thẳng về phía nàng.

Biến cố bất chợt nảy sinh, không để cho người ta thời gian kịp phản ứng. Nhưng Thư Sinh cũng không phải vô dụng không biết làm gì, cho dù không có ngân bút vẫn có thể hái lá đã thường người. Mà Phạm Kinh Ba trong lúc hoảng loạn lại đồng thời kéo sợi dây bạc trên vòng tay, trong chớp mắt, muôn vàn chiếc châm nhất tề bắn ra!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nương, Thịnh Tự Trọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55: Đại kết cục

Không thể nghĩ ngờ đây là một cuộc đại hội võ lâm hỗn loạn. Không chỉ hỗn loạn mà còn là hỗn loạn xưa nay chưa từng có.

Địa điểm tổ chức ở kinh đô phồn hoa dưới chân thiên tử đã là một đại loạn, từ đó về sau, đi bước nào loạn bước nấy.

Trong khi đệ nhất thiên hạ Kim họa sĩ bận theo đuổi tình yêu đích thực của đời mình không rảnh tham sự, đệ nhị Ngân Thư Sinh tự xưng tự phế võ công nhất quyết tình nguyện rút khỏi giang hồ, trong tam đại cao thủ còn lại duy nhất Kinh Hồng kiếm khách nhưng lần này cũng lại không được bình thường, nghe nói còn đang ở trong núi đồ dành con gái của Thánh thủ là Nam Tiểu Quai mỗi ngày náo loạn nói muốn bỏ trốn cùng hấn, đại hội võ lâm kết thúc cũng chưa chắc đã đuổi kịp đến đây.

Mà tất cả những điều nay so ra đều kém trận nhiễu loạn trong phiên xét xử Đào Kim Kim.

Khi Giải Đông Phong đến quán trà Tiêu Dao, trong lầu đã là từng đồng bừa bộn đầy đất, vô cùng tĩnh lặng. Hấn không nhìn được đập người bên cạnh một đập, “Đều tại ngươi, nói bậy bạ cái gì mà từ quan về quê, hại ta bị hạ mời đi uống trà, giờ trò hay hết mất cả rồi đây này!”.

Tầm trường bào trắng như tuyết của Công Dã Bạch dính đất ở gầy của hấn bắn thui vô cùng, nhưng lại không chút để ý chỉ cười như gió xuân nhìn hấn. Giải Đông Phong bị nhìn đến nổi mắt tự nhiên, ánh mắt không khỏi co rút lại, nhắm tịt mắt nhưng miệng vẫn lẩm bẩm: “Tai họa a tai họa, hấn từ quan thì liên quan cái rắm gì đến Lão Tử, chả hiểu ra sao...”.

Hai người bước lên bậc thềm đi lên lầu hai, lập tức thấy một đồng “thi thể” phơi đầy đất, trong nhất thời không tìm thấy chỗ đặt chân.

Trong hoàn cảnh như vậy mà lại còn có người đang ngồi pha trà vô cùng tao nhã, động tác lưu loát sinh động như mây bay nước chảy. Theo tiếng nước “róc rách”, hương trà cũng dần dần tản ra.

Công Dã Bạch đỡ lấy Giải Đông Phong lướt qua đồng “thi thể” đầy đất phi thân đến trước bàn trà của người nọ, ngồi xuống, không hỏi mà tự cảm một ly trà lên nhắm nháp, “Trà do giang hồ đệ nhất công tử pha quả nhiên không giống của người thường”.

Quán trà Tiêu Dao là một trong những nơi truyền tin của Ảnh các, mấy hôm trước Ảnh chủ để thư lại trốn đi, Công Dã Bạch bất đắc dĩ thay mặt làm Ảnh chủ. Trong quán xảy ra chuyện rối loạn như vậy, các Ảnh vệ đương nhiên đã lui lại để tránh cảnh tai ương như cá trong chậu*, nhưng trước tiên

cũng đã truyền tin lại cho hắn.

*cá trong chậu: chỉ những người vô tội bị liên lụy

“Có thể được kinh thành đệ nhất mỹ nhân tán thưởng là vinh hạnh của Thành Hề.” Lí Thành Hề cười yếu ớt chào hỏi.

Công Dã Bạch cũng cười. Hắn đã bảo mà, chỉ là cổ độc làm sao có thể khống chế được con hồ ly Lí Thành Hề này, hiện giờ chẳng phải hắn ta vẫn rất tốt sao, vẫn là cái bộ dáng quý công tử làm cho người ta không kim được muốn đánh cho một trận kia.

Giải Đông Phong nhìn nhìn bên trái, lại liếc liếc bên phải, hai nam nhân này đều cười tao nhã xinh đẹp giống nhau làm cho người ta muốn đập, hắn kim lòng không được càng co rụt vai lại, cả người lùi sát vào trong góc. Mẹ ơi, bộ dạng của hai nam nhân này rất là không tuân thủ nữ tắc a! Ông trời a, ông có rành thì mở mắt ra chút, bỏ một tia sét xuống hủy dung bọn họ đi!

“Loạn thành thế này thật sự là không sao chứ?” Công Dã Bạch ý tứ thâm sâu quét qua xung quanh một cái.

“Đại loạn, mới có đại trị*.” Lí Thành Hề nói, “Hoàng triều ta không phải chính là tuần hoàn đời đời như thế sao?”

*đại trị: lập lại an ninh trật tự

Công Dã Bạch gật đầu. Trong triều toàn lấy có có đại sự mà không rảnh chú ý đến phía Nam, mà những người vô lâm này thường thường rất là dư thừa tinh lực, cho bọn họ một “Tà giáo” để làm mục tiêu liền đủ cho họ chơi vài chục năm, thừa sức làm thức tỉnh triều đình.

Cái đuôi a... Giải Đông Phong dụi dụi cặp mắt nhỏ bé của mình, có một thoáng chớp mắt kia hắn rõ ràng nhìn thấy sau hai người này có đuôi hồ li cong lên ngoe nguẩy! Rùng mình một cái, cuối cùng hắn cũng nhớ tới mục đích tới đây của mình, bất chấp hàn ý xung quanh mở miệng hỏi: “Chường quỳ nhà ta có phải đã đến đây không?”

Lí Thành Hề nhớ lại chuyện vừa xảy ra lúc nãy, trong mắt không khỏi dâng lên ý cười nồng đậm, “Phạm chường quỳ a, là một con người rất thần kỳ”.

Giải Đông Phong đột nhiên có một dự cảm không lành, “Nàng ta... đã làm gì?”.

“Nàng biểu diễn thân thủ một phen, công lực thế nhưng ngang ngửa giáo chủ Thất Bảo giáo. À, còn có sợi dây vô cùng khéo léo trên tay nàng kia, qua trận chiến hôm nay nhất định có thể thay thế ngân bút của Ngân Bút Thư sinh đứng lên hàng đệ nhị binh khí của giang hồ”. (Min: chúng nó là một mà =.)

Phụt!

Giải Đông Phong phun ngụm trà đang uống không thêm lau chùi kéo Công Dã Bạch chạy ra ngoài, “Đến phường Thanh Mặc! Mau!”.

Đáng tiếc, dù có là khinh công của Công Dã Bạch, lúc đi đến đã là người đi – nhà trống.

“Đồ nha đầu thói không có lương tâm, nói đi là đi, uống công ta hao công tổn sức cứu ngươi ra khỏi cung cho ngươi thân phận che dấu tai mắt mọi người và cả đất đai kinh doanh lập nghiệp, thế mà ngươi không nói một tiếng liền bỏ trốn với đàn ông! Không phải làm mất mặt nam nhân trước của ngươi sao!” Giải Đông Phong cắn răng oán hận mắng, mắng một câu đá cửa một đá.

“Cười cái rắm! Hôm nay Lão Tử thấy xui xẻo khắp nơi mà ngươi thì cười suốt cả ngày!” Giận chó đánh mèo giận chó đánh mèo.

Công Dã Bạch che miệng cười: “Theo ta được biết, ngươi cứu nàng khỏi cung là xuất phát từ mục đích cá nhân. Về phần hai điều cho thân phận che dấu tai mắt mọi người và đất đai kinh doanh lập nghiệp ngươi không thấy là nói ngược hả, Tiểu Phong Phong?”.

“Lão Tử đây quân tử thẳng thắn vô tư, có chỗ nào phải giấu tai mắt người khác chứ? Tiểu Bạch ngươi đang bịa chuyện phi báng đại thần đương triều! Như vậy đi, niệm tình là đồng nghiệp, ta đồng ý uy khuất bản thân một chút giải quyết kín đáo chuyện này với ngươi, một lời thôi, bỏn vẹn một năm của ngươi đều là của ta”. Bất kể trong lòng đau khổ tức giận về chuyện Phạm Kinh Ba bỏ đi thế nào, bản tính quý hèn vẫn làm hắn không có cách nào buông tha cho một thứ có thể thu tiền nào.

Công Dã Bạch sờ sờ cái mũi, thở dài: “Không biết đã bị ngươi lừa hết bao nhiêu năm bồng lộc rồi, đời này xem như đều đền cho ngươi”.

“Ngươi nói cái gì? Ta không nghe rõ.” Những lời này của Giải Đông Phong không biết là thật hay giả, chỉ biết tai hắn đang đỏ lên là thật.

Công Dã Bạch cũng không nói tiếp, giờ giờ phong thư trên tay lên rồi nói: “Lúc ngươi đá cửa thì cái này rơi xuống, có muốn xem không?”

【 Chồng trước đại nhân, Mĩ Nhân ca ca: ta chạy đây, hẹn gặp trong giang hồ. 】

Sau mười sáu chữ ngắn gọn của chính văn, còn có ba trăm chữ phụ chú, nói những chữ trên là Phạm Kinh Ba đọc cho Thư Sinh viết thay gì đó, rồi bắt đầu diễn đạt rằng rất xin lỗi vì vội vàng bỏ đi nên không có thời gian sửa ngữ pháp và cách dùng từ, còn biểu đạt cả sự tiếc nuối vì nương tay cứ thúc giục nên không có cách nào viết cho văn chương đẹp đẽ.

Giải Đông Phong lật đi lật lại đọc mấy lần, sau đó còn đưa cái phong bì thư lên hướng mặt trời soi thật kỹ, thấy không có thứ hắn muốn thì lại bắt đầu đập cửa, “Khôn kiếp! Vợ đi đâu thai sao chứ! Ngươi bán mình cho Hoan Hi Thiên của ta đấy nhá! Người chạy coi như tính, tốt xấu gì cũng phải để lại tiền chuộc thân chứ lại! Nha đầu chết tiệt không có lương tâm! Uống công ta hao công tổn sức cứu ngươi ta khỏi cung cho ngươi thân phận che dấu tai

mất...’.

Một vòng nói lảm nhảm mới chuẩn bị bắt đầu thì lại bị một câu nói của Công Dã Bạch ngắt lời.

Hắn nói: “Đồng Phong, từ quan theo ta đi’.

Giải Đồng Phong nghe vậy ngây ngẩn cả người, há miệng chưa kịp ngậm lại, giống y hệt một kẻ ngốc. Thật lâu thật lâu sau, lâu đến nỗi hắn không rõ mình đã gật đầu hay lắc đầu, chỉ thấy nam nhân đẹp quá đáng trước mặt mình đột nhiên nở nụ cười, cười đến không giữ hình tượng, thật sự, đây là lần đầu tiên hắn thấy một người hoàn mỹ như hắn ta thể mà lại cười hờ cả lợi.

Hắn nghĩ, đại khái là hắn đã gật đầu. Hay là bị gió thổi tạt mắt thì trúng không chừng, trúng gió đến người điên tim loạn.

Người điên tim loạn không chỉ có Giải Đồng Phong, mà trên con đường cách đó hơi mười dặm cũng có một người ngồi trong xe ngựa thở ngắn than dài.

“Ta thể nhưng đã rời kinh thành ta thể nhưng đã rời kinh thành... rốt cuộc cũng hiểu được tâm trọng Tiểu Long Nữ khi rời Cổ Mộ rồi. Làm sao bây giờ, không biết tiếng của người bên ngoài ta có hiểu hay không, những người ở đó chắc là nói tiếng địa phương phải không?”

“Ừ!”

“Giá phòng giá hàng hắn là sẽ không cao hơn kinh thành chứ?”

“Ừ!”

“Trời cao hoàng đế xa, trị an có phải rất rối loạn không?”

“Ừ!”

“Chàng dám nói thêm một câu “Ừ” nữa đi?”

“Ừ! Há?”

Người hỏi chính là Phạm Kinh Ba đang trên đường chạy trốn, ngón tay nhỏ xinh duỗi ra néo lấy lỗ tai của tên dọc đường và mặt không hiểu sao lại phần khởi phản ứng chẳng hiểu sao lại chậm chạp tức Thư Sinh, “Nương tử của chàng ở ngay trước mắt này, chàng thất thần đi đâu đấy hử?”.

Thư Sinh ai ai kêu hai tiếng, vội vàng kéo tay nàng xuống cầm trong lòng bàn tay mình, hai mắt sáng lên nhìn chăm chú vào nàng, hỏi: “Nương tử, sao nàng lại bằng lòng rời khỏi kinh thành?”

Sau trận hỗn loạn ở quán trà Tiêu Dao kia, hắn đương nhiên biết hậu họa khôn lường, nhưng lại không hề nghĩ đến việc dẫn nương tử rời kinh thành đến chỗ yên tĩnh thanh bình hơn, bởi vì hắn biết rất rõ, đó là nhà của nương tử, tất cả bạn bè của nàng đều ở đó. Nàng luôn luôn chỉ cầu bình an, chỉ có ở kinh thành mới cho nàng cảm giác an toàn. Hắc đã sớm tính toán mọi việc cần thiết để bảo vệ cái gia đình ở đó rất ổn rồi, dù có tạo tội ác giết chóc cùng sẽ không ngại.

Ai ngờ kết quả trên đường về nhà nương tử lại như không có việc gì mà hỏi một câu: “Chàng có nơi nào muốn đi không?”.

Hắn nghĩ nghĩ một chút, lập tức đáp nếu có cơ hội, muốn về thăm quê cũ một chút.

Sau đó bọn họ liền lên xe ngựa đi về phía nam. Tất cả những việc này đều không hề dự liệu trước, thế cho nên Thư Sinh đến tận giờ vẫn còn không thể tin nổi, “Nương tử, Có phải ta đang mơ không? Tại sao?”.

“Cái gì mà tại sao chứ, kinh thành không an toàn.” Phạm Kinh Ba bỏ tay hắn ra, sắp đến bắt đầu nghịch lòng mi hắn. Đường như hắn có chút khản trương, mắt lại chớp chớp càng nhanh, lông mi cứ quét quét qua ngón tay nàng, hơi ngựa ngựa, nàng cười, “Hơn nữa lấy chồng theo chồng lấy chó theo chó, lấy cao thủ võ lâm thì phải chạy khắp nơi thôi”.

Thư Sinh bị trêu đùa đến mặt đỏ tai hồng, muốn giãy dụa lại không dám dùng sức, đối với đáp án có vẻ sơ sài lấy lệ của nàng thì không hài lòng nhưng mà lại không biết mình muốn gì, chỉ có thể ngập ngừng nói: “Vi phu không phải cao thủ võ lâm, vi phu tự phế võ công, là một thầy giáo dạy học...”.

“Phải phải phải, tướng công nói cái gì thì chính là cái đấy, hí hí.” Phạm Kinh Ba càng nghịch càng lên tay, cả người nằm sấp trên người Thư Sinh, thấy hắn muốn ngọ nguyệt liền đe dọa, “Là con gái chàng muốn nghịch lòng mi cha nó nha, chàng không cho nó nghịch nó sẽ đập ta”.

Thai nhi chưa đầy ba tháng sao mà đủ tuổi đập nàng chứ. Lời nói dối này quý cũng không tin, nhưng lại có thể làm Thư Sinh sợ tới mức chân tay cứng đờ, ngoan ngoãn nằm xuống, tuy nàng muốn làm gì thì làm. Mặc dù ít lâu nữa hắn sẽ trở thành một thể hệ Thánh thủ phụ khoa nhưng cũng không hề nghĩ ngờ nương tử nhà hắn đang hù dọa hắn, chỉ nghĩ nương tử lần đầu mang thai nên còn bối rối.

Cứ như vậy, một đôi vợ chồng không kiêng nể gì bắt đầu náo loạn trong xe ngựa không tính là vô cùng rộng rãi.

“Nhị Bách Ngũ, cảm giác tồn tại của chúng ta thật sự thấp đến vậy sao?” Trong góc xó nọ, người bị coi khinh A mềm mại nhỏ nhẹ hỏi.

(đã từng chú thích tên này ở ngoại truyện của Phạm Bình, có ai còn nhớ không? Đây không phải tên riêng, mà là số thứ tự của Tiểu Phạm Bình, nó cũng

có nghĩa là đồ ngọc, đồ khờ khạo)

“Ô ô ô, chán chán chủ nhân cố ý không để ý đến ta, chắc chán chủ nhân vẫn còn giận ta...” Người bị coi khinh B —— Phạm Bình tủi thân cố kìm nén nước mắt.

“Nhị Bách Ngũ, người xem chủ nhân người đối xử với người tệ như vậy, vẫn nên theo ta về Ảnh a a a —— “

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, trong tay Phạm Bình cầm một nắm ngân châm, một tay chỉ vào cái chậu đầy ngân châm bên cạnh, cười cười vô cùng âm trầm độc ác: “Người gọi Nhị Bách Ngũ lần nữa đi, có tin ra đem tất cả chỗ đó cắm lên người người không?”.

“Ôi oa cái tên khốn kiếp khi sư diệt tổ nhà người! Ngay cả sư phụ người cũng đối xử như vậy sao!” Người bị coi khinh A, cũng chính là sư phụ ở ảnh các của Phạm Bình, ảnh vệ số mười hai gào to hết cỡ.

Thì ra lúc trước Phạm Bình đi mua thức ăn, vừa khéo gặp Ảnh chủ Thập Nhị(mười hai) phụng mệnh đi tìm hấn về Ảnh các, Phạm Bình vừa nghe vậy đương nhiên muốn chạy trốn, Thập Nhị liền đuổi theo mãi cho đến quán trà Tiêu Dao. Thư Sinh và Phạm Kinh Ba nhận ra dáng vẻ bay như chim của nô tính mười phần Phạm Bình đầu tiên, vì thế phi đao và ngàn vạn ngân châm bắn ra đồng loạt chính là để tiếp đón Thập Nhị đuổi theo sau.

Lúc này đã trôi qua một canh giờ, châm trên người Thập Nhị còn chưa rút ra được một nửa, thật đáng thương. Đáng thương nhất là hấn còn gặp phải một đồ đê tiện chủ khi sư* như thế. cuối cùng Phạm Bình không nhịn nổi nữa, ném cái nhíp dùng để rút châm đi, vọt đến chỗ Phạm Kinh Ba.

*trọng chủ khi sư: coi trọng chủ nhân coi khinh sư phụ

“Chủ nhân! Người giận ta cũng không sao, người trách móc ta cũng được, nhưng đừng không để ý đến ta a!”

Khóc lóc rất thảm, một nhúm nước mũi một nhúm nước mắt, chủ yếu là không vệ sinh. Thư Sinh không nhịn được nói giúp hấn, “Nương tử nàng đừng giận Thủ Hằng nữa, có câu biết sai mà sửa là rất đáng quý, Thủ Hằng đã sớm đau thương sửa thành tự phê vô công rồi”.

Phạm Kinh Ba lập tức đẩy Thư Sinh ra mà trừng mắt nói: “Suýt chút nữa thì quên chàng cũng là đồng phạm. Chẳng trách ta nói khoảng thời gian trước ngày nào các người cũng mất đi mây lại, quả nhiên vụng trộm trao đổi rồi gạt ta sang một bên! Người cũng ra một bên mà ngọc đi!”

Thư Sinh chợt dạ im miệng, cúp tai cúi đầu ngồi một bên, giương đôi mắt to tội nghiệp tha thiết chờ mong nhìn nàng.

Phạm Bình thấy thế, nghĩ rằng họ Thư này thật gian xảo, nhưng mà chủ nhân lại thích bộ dạng kia của hấn, thế là vội vàng học theo.

“Khoe đơn thuần cái gì chứ? Đừng đắn đo không học chuyên đi học đường ngang ngoắt thế này đây! Không được mở đôi mắt to ngấp nước nhìn ta, nhắm mắt kiểm điểm!”

Thập Nhị nhìn cảnh một khẩu lệnh một động tác trước mặt, thật giống tình hình huấn luyện chó giữ nhà, ánh mắt trừng to nứt ra. Tên đệ nhị thiên hạ Ngân Thư Sinh kia truy lục đã đành, nhưng mà tính anh Ảnh các của hấn, người được chọn làm Ảnh chủ tương lai, đồ đệ hấn chính tay dạy dỗ, thế nhưng lại cúi đầu phục tùng một nữ tử nhỏ nhoi, việc này là không thể nhịn được a!

“Nhị Bách —— Nhị Ngũ Linh! Người đường đường là nam nhi, khúm núm như thế còn ra thể thống gì? Chịu nhục nhã của nữ nhân này, không bằng trở về với sư phụ, làm Ảnh chủ dưới một người trên vạn người, đến lúc đó —— “

(Cái Nhị Ngũ Linh cũng chú thích rồi nhá, Phạm Bình thích được gọi như thế)

“Ảnh cái mẹ người a! Người của Phạm Kinh Ba ta mà người cũng dám cướp? Muốn thử cảm giác vạn châm cắm lên người lần nữa hả?”

Vừa nghe câu “người của ta” của Phạm Kinh Ba, Phạm Bình nhất thời vui mừng rơi nước mắt, gào khóc: “Phạm Bình ta sinh là người của chủ nhân, chết là người chết của chủ nhân a! Ai cũng không thể cướp được, ta thề! Ô ô ô, chủ nhân còn muốn ta, ta rất vui...”.

“Người —— “

Thập Nhị đang định nói gì đó, Thư Sinh đột nhiên cau mày mở miệng, “Nương tử, uy hiếp người ta là không đúng, nhất là vị huynh đài còn đang bị thương này, ý mạnh hiếp yếu càng là không đúng của không đúng”.

Thập Nhị ngây người một chút, lập tức cười to, “Ngân Thư Sinh không hổ là người nhân đức”.

Thư Sinh quay đầu nhìn hấn, mỉm cười xoa tay, khiêm tốn nói: “Huynh đài quá khen. Có điều nương tử của ta thật ra nói không sai chút nào, Thủ Hằng là người nhà chúng ta, người cường bức hấn đi cái các gì gì đó, đó là dụ dỗ trẻ vị thành niên, bắt dân lành đi làm kĩ nữ, có tội đó. Huynh đài vẫn nên buông đao xuống lập tức thành Phật thì hơn”.

Khóe miệng Thập Nhị không ngừng run rẩy, bộ mặt trở nên vô cùng vụn vặt, “Ta rút lại câu vừa nói”.

Phạm Bình hai mắt đắm lệ mông lung nhìn Thư Sinh, trong lòng âm thầm cho hấn một phiếu biết ơn người tốt, âm thầm nghĩ từ này về sau nên bớt phun nước miếng vào canh của hấn thì hơn. (Mìn: có vẻ giống phiếu bé ngoan =)))

Lại một canh giờ trôi qua, đã đến hoàng hôn. Ngân châm trên người Thập Nhị rốt cục đã rút hết, có điều bởi vì lúc trước bị cắm phải huyết nào đó đến

giờ vẫn chưa hồi phục, cho nên tạm thời không có khả năng cử động.

“Nên xử trí hần thế nào cho tốt đây.” Phạm Kinh Ba vuốt cằm, “Bây ở đây chiếm diện tích quá, ném đi.”

“Khoan đã khoan đã! Ta có chỗ hữu dụng, đừng ném đừng ném!” Đưa cái gì chứ, nhiệm vụ bắt Nhị Bách Ngũ về làm Ảnh chủ còn chưa hoàn thành sao có thể bị ném lại như thế!

“Ồ? Tác dụng gì?”

“Các đây một trăm dặm có một đội người ngựa đang đi về hướng chúng ta, những người tới người nào người nấy đều có võ công.” Thập Nhị trong lòng đã có dự tính nói.

Phạm Kinh Ba liếc mắt nhìn Phạm Bình một cái: lời hần nói có thể tin không?

Phạm Bình chớp mắt một cái: có thể, nhĩ lực của hần tốt nhất trong số Ảnh vệ.

“Tốt lắm!”

Đang lúc Thập Nhị thở phào nhẹ nhõm, chợt thấy Phạm Kinh Ba và Phạm Bình Thụ Sinh trao đổi ánh mắt với nhau ——

“A a a a các người không thể làm như vậy!” Hần bị quăng xuống xe ngựa! Bọn họ ngang nhiên thừa dịp toàn thân hần không thể cử động mà quăng hần xuống! Quả thực còn không có nhân tính hơn cả người của Ảnh các a! Ngán Thụ Sinh không phải nhân đức đệ nhất thiên hạ sao!

Hần bị phản ngáng đầu, chỉ thấy cửa xe bị kéo ra, ba cái đầu nhô ra khỏi xe nhìn hần.

Phạm Bình: “Sư phụ người yên tâm, lúc những người ở hơn một dặm nữa đến thì người hần là có thể cử động rồi”.

Phạm Kinh Ba: “Đi sau ngăn họ lại cho tốt, chúng ta tự hào về người, cố lên!”.

Thụ Sinh: “Huynh đại đại nghĩa, Thụ mỗ bội phục”.

Đại nghĩa cái mẹ người bội phục cái mẹ người á!!! Lão Tử bị các người quăng xuống!!! Không tự mình ra tay không được!!!

Đầy bụng tức giận rít gào của Thập Nhị bị vó ngựa đạp đất mà hất lên một đống bụi bặm nghẹn trở về, hần vô lực ngồi trên mặt đất, ánh mắt tang thương nhìn trời. Nhìn một lúc, đột nhiên nở nụ cười. Thú vị, cái nhà kia thật thú vị, hình như hần đã hiểu vì sao đồ đệ của mình lại muốn đi theo bọn họ. Hừm, Thụ Sinh và Phạm Kinh Ba phải không? Để cho hần cảm thấy thú vị là không thể dễ dàng ném hần đi như vậy đâu, hừ hừ.

Xe ngựa đã đi xa, Thụ Sinh rung mình một cái, “Nương tử, chúng ta bỏ người ta lại như vậy có phải —— “.

Còn chưa dứt lời đã bị cắt ngang, “Tướng công, chàng biết vì sao ta bằng lòng rời khỏi kinh thành không?”

Thụ Sinh lập tức vứt Thập Nhị ra khỏi đầu, “Vì sao?”.

Phạm Kinh Ba hé miệng cười, tựa vào trong lòng hần nhẹ giọng nói: “Bởi vì ta tin tưởng chàng”.

Bởi vì tin tưởng, cho nên mới có dũng khí. Ý nghĩa của gia đình không phải ở một cái phòng hoặc một chỗ nào đó, mà là ở con người. Thụ Sinh và Phạm Bình là hai người thân quan trọng nhất của nàng, những nơi có bọn họ, nơi nào không phải là nhà?

Trước kia nàng tưởng rằng Phạm Bình chỉ là một thiếu niên yếu đuối, sợ Thụ Sinh phải bảo vệ hai người bọn họ sẽ là gánh nặng quá lớn, cho nên ở lại kinh thành có bọn Mĩ Nhân ca ca tiếp ứng đương nhiên là tốt nhất. Hiện giờ đã biết thì ra tên Phạm Bình này có võ công cao đến vô cùng, vòng tay của nàng cũng là hung tàn đến vô cùng, thế còn sợ cái gì?

Thực ra nàng cũng không giận Phạm Bình lắm, chỉ là nhìn bộ dạng sợ hãi của hần thuận mắt hơn, số lần phát bệnh cũng giảm mạnh, vì thế cứ để hần cho rằng nàng đang tức giận. Còn cái vị đang ôm nàng trong lòng, gương mặt kích động vui mừng đến sắp phát điên không biết làm sao này thì.

Nàng thật chờ mong phản ứng của hần đối với lời tỏ tình của nàng nha.

“Nương tử... nàng, nàng... cuối cùng vì phu cũng có thể tin nàng thật sự chấp nhận vì phu!”

Tên gốc này, luận võ công không ai địch nổi, luận tư duy, khác người nhất thiên hạ, luận học vấn, Trạng nguyên tài giỏi, vì sao lại không tự tin thể chứ? Trong lòng Phạm Kinh Ba thầm mắng, trên mặt lại là nụ cười càng lúc càng ngọt ngào, thấy Thụ Sinh đỏ mặt, muốn nói lại thôi thì vội vàng dùng ánh mắt cổ vũ hần. Can đảm nói ra đi, nương tử của nàng thích nghe lời ngon tiếng ngọt nhất á! Mau nói ~!

Thụ Sinh được cổ vũ, hít sâu một hơi, rốt cục nói ra: “Như vậy... nương tử bằng lòng búi tóc kiểu phụ nữ có chồng chứ?”

... F*ck! Không nên chờ mong gì ở tên khác người này! Phạm Kinh Ba quay người gối lên đùi hần, đen mặt nhắm mắt lại, “Ta mệt, ngủ”.

“Nương tử nàng còn chưa trả lời vì phu nha, nương tử đừng ngủ vội, trả lời rồi ngủ, nương tử... nương tử?”

“Thật ồn ào.”

“Nương tử, vì phu rất giỏi chải đầu, nàng thử đi mà, thử xem không chừng lại thích đấy nha?”

“Àm ỉ muốn chết, chàng cho là đôi kiểu tóc với đôi tư thế cơ thể là một chuyện sao.”

“Nương tử nàng —— lại, lại nói hươu nói vượn! Vì phu, mới, mới không có...”

“Phát Bệnh, điểm á huyết của hân.”

” ~ dạ!”

Tiếng vó ngựa lóc cóc đi xa, tiếng người dần dần không còn nghe rõ, xe ngựa lặng lẽ biến mất trong ánh hoàng hôn.

Nghe nói sau đó mặc dù có mấy đội người ngựa truy tìm bọn họ nhưng lại vô trượng lữ, không còn ai gặp họ nữa.

Có người nói họ ở Thiên Sơn chiếm núi làm vua cướp của người giàu chia cho người nghèo, có người nói bọn họ ở trấn nhỏ nơi biên thủy mở một khách điểm Ngọa Hồ Tàng Long. Dù loại truyền thuyết liên tiếp xuất hiện, sự thật ra sao nào có ai biết? Hơn nữa ai để ý chứ? Người hiểu chuyện chỉ cần có chuyện để buồn là tốt rồi, bạn bè của họ chỉ cần biết bọn họ vẫn khỏe là tốt rồi.

Mà chính bọn họ, không chừng còn lấy những chuyện cũ đó để đỡ tiểu hài nhi của mình nữa ấy chứ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nương, Thỉnh Tự Trọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.